

မြန်မာ့အနုပညာ

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

[http:// www.facebook.com/Secret San Kyal](http://www.facebook.com/SecretSanKyal)

83 JUN 2014

ဒိုတာဝန်စာရေးသုံးပါး

- ◆ ပြည်ထောင်စုမပျိုးကွဲရေး
- ◆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပျိုးကွဲရေး
- ◆ အချစ်အခြေအာဏာတည်တံ့ပိုင်မြဲရေး

ဒိုတာရေး
ဒိုတာရေး
ဒိုတာရေး

Kyaw Kyaw Swe 1965@ gmail.com

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၃၀၀-ပိတောက်လင်းယုရန်ပုလဟာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း-၀၉၄၃ ၂၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇ ၂၀၅၀၊ ၀၉၅၁၆၆ ၂၀၀၊ ၀၉၅၁၆၆၆၀၂

[http:// www.facebook.com/Secret San Kyal](http://www.facebook.com/Secret San Kyal)

၁၀.၂.၂၀၂၁ ခုနှစ် စတင် သယ်
ဥပဒေအရ

မဂ္ဂဇင်း

စာတည်းချုပ်
မောင်နှင်းဆွေ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ အတွဲ (၁၇) အမှတ် (၁၂)

အင်္ဂလိပ်နှင့် ကော်ကော်ဆွေ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် စတင်ထောင်၍ မိုးဆင်းပန်းစာပေ နှင့် T.T.K GROUP တိုက်(၉) ခုထပ် တိတောက်လမ်း၊ ယုဒပလာဇာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိပါသည်။ မှန်း-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀

Dear Marry (Myanmar)
Online Shopping and Retail

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဌေးမောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဒေါက်တာချစ်ဝင်း
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး မောင်မေဌေး

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဦး B.sc (Chem)

စာမျက်နှာဖွဲ့ဝည်းမှု

စာတည်းအဖွဲ့

ကိုကိုဆွေဆွေ
ပိုသိမ် BE (Electronic)
အိမြတ် BE (Civil)

မွေးမွေး မျိုးဟန် (အနာဂတ်ကျွတ်)

လျှို့ဝှက်ဆန်ကြယ်ပန်းချီဒီဇိုင်းအဖွဲ့

မောင်မောင်သိုက်၊ ကော်ဦး၊ မိုးဒီဂျန်း၊ မိုးဝေ
မိုးအောင်၊ ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ စောနိုင်ထွန်း
ပန်းချီချစ်ဦး (ပုသိမ်)၊ ပန်းချီကျွတ်

ခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွန်း

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

ဖြန့်ချိရေး

မျက်နှာပိုးသရုပ်ဖော်

ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်

ကွန်ပျူတာတစ်

ရန်ကုန်-ကျော်သိန်းစာပေ၊ ငြိမ်းစာပေ
စောဦးစာပေ၊ နေစောစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ
ပန်းရွက်ဝေစာပေ၊ ခြံတံစာပေ၊ မြသော်တာစာပေ
အောင်ကျော်စာပေ၊ အပေအိမ်စာပေ
ဦးတင်စိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ
ဖွဲ့လေး-နဂါးစာပေ၊ ဖော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ
တောင်ကြီး-ဂရိနီစာပေ၊ မိလျှံစာပေ၊
ပဲခူး-သခင်စာပေ၊

မွေးမွေးနဲ့အဖွဲ့ (အနာဂတ်ကျွတ်)

ခေတ္တရာစာပေ-သထုံ၊ သော်တာစန်းစာပေ-နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနား

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (၁) ဦးကျော်ကျော်ဆွေ (၀၄၀၆၂၅) ၁၇/၂၁ ကျောင်အုပ်စိုး မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့် အုပ်စုပိုင်သူ - ဦးဝင်းဌေး (၃၈၃၅၅) ဝင်းထွန်းပုံနှိပ်တိုက် အမှတ်-၃၇ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးနှင့်အတွင်း CIP (English)၊ စောင်စု - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀၊ စာအုပ်ချုပ် - ရွှေဦး (တင်ထွန်း) ၁၁၄၀၆၀

ပန်းချီကျော်ဦးသင်း၊ ခုတ်ဆန်း (၇၂၈)၊ ခြုံချ(ဝေသန်)၊ အထူးကူညီသည်။

www.burmeseclassic.com

**BURNER
CLASSIC**

ရိနာဝ်ထ ဂေါတမံ

ရန်ကုန်မြို့မဂျိတမံ

ဝိဇ္ဇာစရဟသဗ္ဗံ

ဗုဒ္ဓဝိဇ္ဇာမဂ္ဂါတမံ။

စီးပွားလောကီလောကတို့အတွက်ပါသမား

လူအများနှင့်အတူအားပြိုင်ရသူအနေဖြင့်၊ အားလုံးအတွက် အဆင်ပြေပါသည်။
ပြိုင်ဘက် ပြိုင်ဘက်အား ဖျက်ပြိုက် နှုတ်ပြန် နှုတ်ခေါင်း နှုတ်အမျိုးသမီး စောင့်ရှောက်စောင့်ကြည့်ပါသည်။

အတိုက်အခံကံအစမှန်အပျက်များပေါ်ပေါက်နိုင်စေပါသည်။

(က) လက်သားလေးစားပေါင်း၊ တစ်နေ့သုံးဆယ် (၅၄) ခေါက်လုပ်ပါရန်။

မာတိကာ

မင်းမြတ်ဝေသာန္တရာ

ဘိုးဘိုးသောမ မှတစ်ပါးအခြားမရှိ

ပေးဝေအမျှကြပါစေ

သက်ဦးမောင် သာဓုခေါ်ပါစေ

ပျက်စီးခြင်းလေးမျိုး အကြောင်းခံ၍ မဟုတ်ပါ

မနောဖြူ (လွန်) တရားကိုန်းလို့ရဟန်းဝတ်တာ၁၈

အများသူငါကြစေဖို့

ဆောင်းဟေမန် ကိုယ်စောင့်နတ်များရှိပါသည်၂၃

စားစရာဆန်

ခင်ဦးလင်း ပင်တိုင်စံအဟာရ

သခင်နုအမှတ်တရ

ရဝေ လက်ခုပ်သံနှင့် သာဓုသံ

နာမည်ပေဒ

ချိုရီဗိုလ် (အိုးသည်စု) ဗျည်းအက္ခရာစွမ်းအား...

ဒီအတိုင်းကျင့်သုံးနိုင်ရင်

ရဲရဲထွန်း ရာဇဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်းလာ...

ယုံကြည်စွာပွားများပါ

ဆောင်းဟေမန် အံ့ဖွယ်မခန်း သမ္ဗုဒ္ဓေ

ဟိုတုန်းတကျေးလက်ဟာသ

အေးမိုးဝေ (သမိုင်း) လူစိမ်းကပ်တဲ့ည

သနားလို့နော်

စောစန္ဒီဆွေ (မိတ္ထီလာ) မှင်စာကလေးများ

လောကကြီးအား

အောင်ဖုန်းမြင့် (ကချင်မြေ) ဂုဏ်ကျက်သရေမင်္ဂလာ...

မေ့မရတဲ့ဟာသ

ရွှေချည်ပေါင်တုံးကာမှ

မသိလို့အိပ်ခဲ့တာ

တစ္ဆေမလေးသဉ္ဇာနွယ်

သဘာဝဟာ သဘာဝပါ

ဘဲဥနက်

မှီစလွယ်

မယားနိုင်မင်းတော့

ငါးဆက်မြှောက်

ထူးဆန်းသောဘုန်းကြီးပျံ

ကျန်းမာစေဖို့

ဒေါက်တာလွင်သန့် (ဆေး-၂) သင့်ကျန်းမာရေးနေထိုင်မှု

စုန်းဝေဒ

နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး လူကြီးမင်းပုန်းနံပါတ်နှင့်...

ရာဇဝတ်ဘေးပြေးမလွတ်ပါ

တစ်ကွက်မှားသောကျား

ဒို့တာသာဒို့သာသနာ

ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်) ကောသုမ္ဘိမြို့တော်နှင့်...

တစ်ဖက်သတ်အချစ်ဟာ ဆိုးပါတယ်

စိညာဉ်ရှိကံသံ

နေပြည်တော်အမှတ်တရ

ဆုပန်ဝမ်း (ခေမရင်) နေပြည်တော်မှအိမ်ရှေ့ထီး

ကျီမပါပါ

လလုံးကြီးတင် မသတ်လိမ့်

လျှို့ဝှက်ဆုံးကြိယလော ဇာပျက်နာ

TAKM.2014

မာတိကာ

စေသသီတိ

အောင်မှန်းမြင့် (ကချင်မြေ) ယုံကြည်မှုစိတ်စွမ်းအားဖြင့် ၁၃၃

အဖေများ မဆိုးပါနဲ့

BG နေသူရိန် အတ္တဏ်နိဂုံး ၁၃၇

အနှိုင်းမဲ့မေတ္တာရှင်

ညီလေးငယ် အမေနဲ့ဈေးတစ်ခေါက် ၁၄၂

ဗဟုသုတရစေဖို့

ဆရာဝင်း (သင်္ကာနွယ်) မဟာပထဝီမြေကြီးအတွင်း ၁၄၈

(၇) ရက်သားသမီးများအတွက်

မေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး ဘာကိုရှောင်လို့... ၁၅၇

၁၅၀၀ တွေထဲက

ဗျူဟာ စိတ္တဝိညာဉ် ၁၆၀

ဤကောင်းမှုကြောင့်

မင်းသန်ကျော် (စီးကုန်း) အိပ်မက်ထဲက သိုက်နန်း ၁၆၇

ဝတ်သားပါ

မောင်မိုး ဆိတ်သူနိုး ၁၇၇

ဂန္ထီရဝတ္ထု

မင်းမြင့်နိုင် (ဘူးသီးတောင်) ဘဲငါးရာတောင် ၁၈၂

အိပ်ပျော်အောင်အိပ်ကြပါ

အောင်ဆန်းလင်း (ဘီအေ) အိပ်မပျော်ရောဂါကို... ၁၉၈

ပြည်သူ့နီတိမျှတမှု

BG နေသူရိန် အားလုံးတွင်တာဝန်ရှိသည် ၂၀၀

အမှတ်တရတွေထဲက

သောင်းဝေဦး အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင် ၂၀၄

တစ်ခါတုန်းက တို့ရွာမှာ

စော်မင်း (မ/ဒဂုံ) ဘူးလေးလဲ ၂၁၅

အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

အောင်မိုးကောင်း ပျော်ပျော်နေမောင်သေခဲ ၂၂၂

အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ

သောင်းဝေဦး မြဝတီတိုက်ပွဲကြီး ၂၃၁

ဗုဒ္ဓအဆုံးအမအတိုင်းနေထိုင်ကြရန်

ပန်းမြတ်လေး (အမရပူရ) အလင်းကလာသော်လည်း ၂၄၄

မုဆိုးမာမူ

မန္တလာဖော်ကောင် မာမူ 80 - KARSAN ၂၅၆

ဘာမှယူမသွားနိုင်ပါ

မေချို (ပျဉ်းမနား) ဥစ္စာစု ထိုက်သူဖို့ မဖြစ်... ၂၆၄

ကြုံရဆဲရပြည်ပမှာ

နှင်းမေရီမိုး (ယုဂနပလာတ) သွားလိုက်ကြဖို့ ဂျပန်ပြည် ၂၆၉

ဘုရားလည်းဖူး ကုသိုလ်လည်းယူ

ကြည်ကြည်ကျော် ဗုဒ္ဓရဂယာမြေမြတ်မဟာ... ၂၇၃

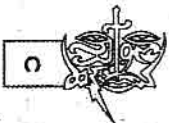
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လာ
တပျက်နာ

TAKIM 2014

လူ့ဂြိုဟ်ဆန်းကြယ်လှ ဓာမုက်ဒွာ

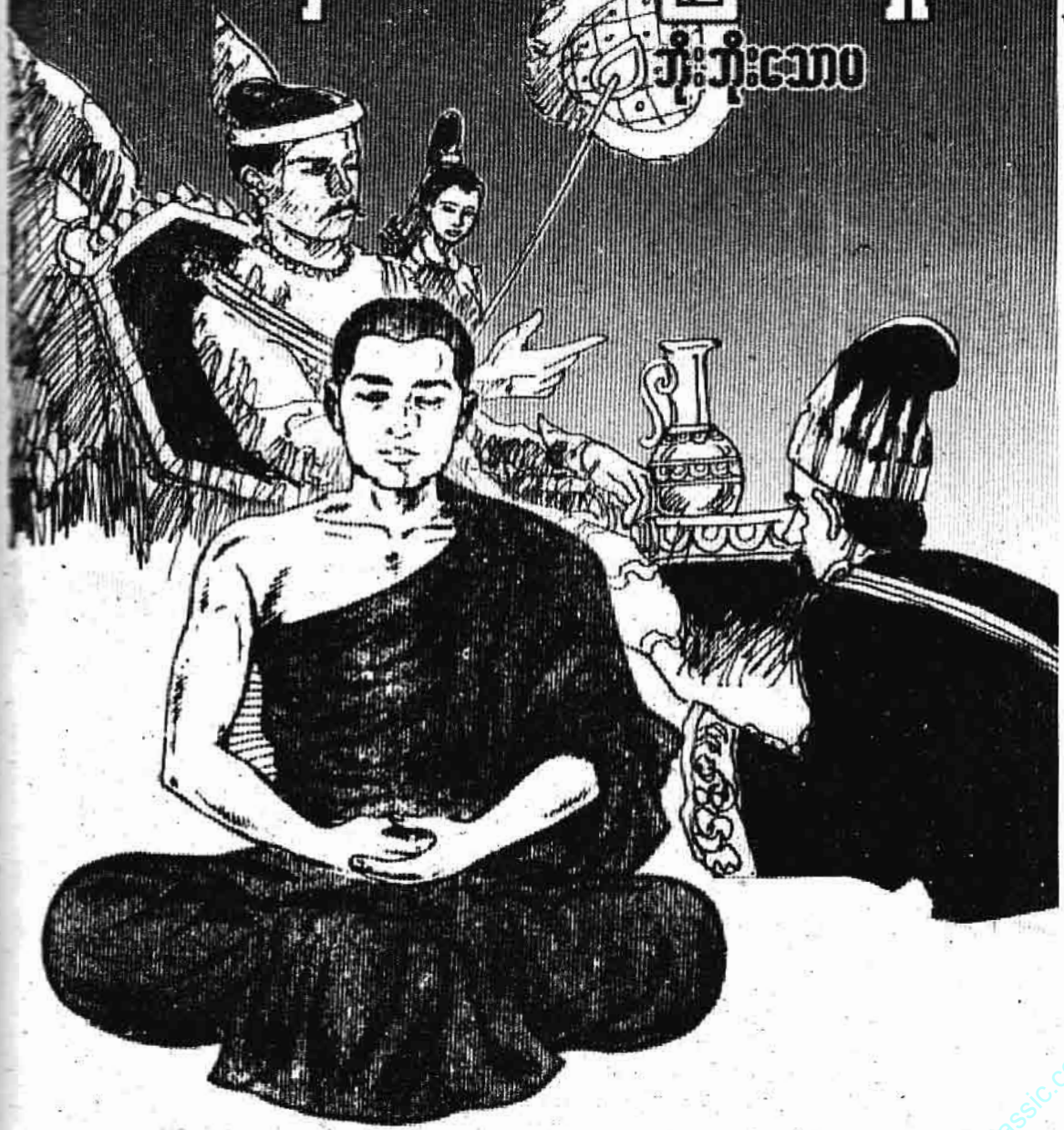
TAKIM 2014

မင်းမြတ်ဝေသာနန္ဒရာ

မှတပါးအခြားမရှိ

ဘိုးဘိုးသောဝ

နေရာကား သာဂလမြို့၊ မင်းကြီးမိလိန္ဒ၏ နန်းမရင်ပြင်ဖြစ်သည်။ အထူးဆင်ယင်အပ်သော တရားဓမ္မ ဆောင်တွင်ကား ရဟန်းရှင်လူ မင်း ပရိသတ်အပေါင်းတို့ဖြင့် စည်ကားသိုက် ပြိုက်လျက်ရှိ၏။

တရားသဘင် ခေတ္တခဏ နားနေချိန်တွင် ဝန်းကျင်၌ ရွှေခေါင်း လောင်း၊ ငွေခေါင်းလောင်း၊ ကြေးခေါင်း လောင်း၊ ကြေးစည် စသည်တို့၏ အသံ များသည်ကား သာယာငြိမ်အေးလှပါ၏။

ထိုအချိန်သမယ၌ မင်းကြီး သည် သံယာတော် မထေရ်မြတ် အပေါင်းအား လှူဖွယ်ဝတ္ထု အစုစုဖြင့် လှူဒါန်းခြင်းအမှုကိုပြု၏။ ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ ရေချမ်းဆက်ကပ်လေ၏။ မင်း ပရိသတ် အပေါင်းကို စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ဖြင့် ကျွေးမွေး၏။

ထို့နောက် တရားသဘင်ကို ဆက်လက်ကျင်းပသည် ဖြစ်လေရကား မင်းကြီးက ဤသို့မေးလျှောက်လေ၏။
မြေငလျင်လှုပ်ခြင်းနှင့် စပ်

လျဉ်း၍ ရှစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းအရာ ရှစ်ပါးရှိကြောင်း မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြား၏။ ခြွင်း ချက်မဲ့ အတိအကျ ဟောကြားခဲ့ခြင်း တည်း။ သို့သော် ဝေဿန္တရာဇာတ်တော် ၌ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး အလှူပေးရာတွင် မြေငလျင် ခုနစ်ကြိမ်လှုပ်၏ဟု ဆိုထား သည်။

ဤအကြိမ်တို့ထက် ထပ်မံ ထည့်သွင်းတွက်ချက်လျှင် မြေငလျင် လှုပ်ခြင်းသည် ကိုးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သည်။

မြေငလျင် လှုပ်ခြင်းသည် အကြောင်းရှစ်ပါးဟူသော အချက်မှန် လျှင် ဝေဿန္တရာမင်းကြီး အလှူပေး၍ မြေငလျင်လှုပ်ခြင်းသည် မှားနေပြီ။

အကယ်၍ ဤသို့မှာနေလျှင် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ရှစ်ကြိမ်မြောက် မြေငလျင်လှုပ်ခြင်းသည် မှားယွင်းနေပြန်သည်။

ဤသို့ဤပုံ အစွန်းနှစ်ဖက် ထွက်၍နေလေသည်။ ဒါကို ရှင်းလင်း ဟောကြားပေးစေလိုကြောင်း ကြောင်း

ကျိုးဆက်စပ်၍ ဟောကြားပေးစေလို ကြောင်း လျှောက်၏။
ထိုအခါ အရှင်နာဂသေန မထေရ်မြတ်က...

“မင်းကြီး ... မြတ်စွာဘုရား က ရဟန်းတို့ကို မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း အကြောင်းတရား ရှစ်ပါးရှိတယ်လို့ ဟောကြားခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ ဝေဿန္တ ရာမင်းကြီး အလှူပေးတဲ့အခါမှာ မြေ ငလျင် ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လှုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း မှန်ပါတယ်။”

“ဒီတော့ ဥပမာဆောင်လို ဟောကြားလိုပါတယ်။ လူတွေဟာ မိုး ရာသီကို မိုးဦး၊ မိုးလယ်၊ မိုးနှောင်းရယ် လို့ သုံးမျိုးပိုင်းခြား သတ်မှတ်ထားတယ်။ နွေရာသီ နွေခေါင်ခေါင်ရွာတဲ့ မိုးများကျ တော့ ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။ အခါမရွာတဲ့ မိုးတဲ့။ မိုးရာသီထဲ ထည့်မတွက်တော့ ဘူး။”

“ဒီ . . . ဥပမာအတိုင်းပါပဲ။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး အလှူပေးလို့ ခုနစ် ကြိမ် မြေငလျင်လှုပ်တာကို တစ်ခါ

တစ်ခါမှ ဖြစ်တတ်တဲ့ အခါမဲ့မိုးလို သဘောထားလို့ ယူဆတယ်။ မြေလျှင် လှုပ်ခြင်းအကြောင်းတရား ရှစ်ပါးထဲမှာ ထည့်မတွက်ဘူး။”

“ထပ်ပြီးပြောပါဦးမယ်။ မြစ် ကြီးငါးသွယ်၊ မြစ်ငယ်ငါးရာလို့ ဆိုစကား အတိုင်းပဲ ဟိမဝန္တာတောင်က မြစ်ငယ် ငါးရာ စီးဆင်းလာပေမယ့် ဂင်္ဂါ၊ ယမုံနာ၊ အစိရဝတီ၊ မဟီသရဗျ၊ သိန္ဓု၊ သရဿ တီ၊ ဝေတြဝတီ၊ စိတံသာ၊ စန္ဒဘာဂါ ဆိုတဲ့ မြစ်ဆယ်စင်းကိုသာ မြစ်အဖြစ် ရေတွက်သတ်မှတ်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ မြစ်တွေကတော့ အမြဲတမ်း ရေမရှိလို့ မြစ်အဖြစ် မရေတွက်ဘူး။”

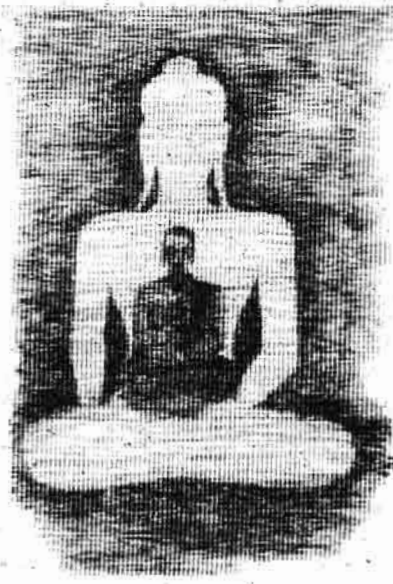
“နောက်ရှိသေးတယ်။ မင်းကြီး မှာ အမတ်တွေ အများအပြားရှိပေမယ့် စစ်သူကြီးရယ်၊ ပုရောဟိတ်ရယ်၊ တရား သူကြီးရယ်၊ ဘဏ္ဍာစိုးရယ်၊ ထီးတော်မိုး ရယ်၊ ပြီးတော့ သန်လျက်စွဲ ဒီ ခြောက် ယောက်သာ အမတ်လို့ တိတိကျကျ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါကလည်း သူတို့ခြောက်ယောက်ဟာ မင်းရဲ့ စီးပွား

အမှုဆောင်တာနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးတွေ ဖြစ်နေလို့ သတ်မှတ်ထားရတာပါ။
“အဲဒါကြောင့် ဝေဿန္တရာ မင်း အလှူပေးလို့ လှုပ်တဲ့ မြေလျှင် ကိုလည်း အခုပြောခဲ့တဲ့ ဥပမာပုံထောက် တွေအတိုင်းပဲ သတ်မှတ်ပါတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဖြစ်တတ်တဲ့ မြေလျှင်လှုပ်ခြင်း အကြောင်းတရားရှစ်ပါးထဲ ထည့်သွင်း ထားခြင်း မရှိတာဖြစ်ပါတယ်။”

“မြေလျှင် လှုပ်ခြင်း အကြောင်းတရားရှစ်ပါး ဆိုတာတွေ ကတော့ . . .
- ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီးဆိုတဲ့ ဓာတ် လေးပါး ချောက်ချားတဲ့အခါ မြေ လျှင်လှုပ်တယ်။
- ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသူကြောင့်လည်း မြေလျှင်လှုပ်တယ်။
- ဘုရားလောင်း ပဋိသန္ဓေနေသော

- အားဖြင့်လည်း မြေငလျင်လှုပ်တယ်။
- ဘုရားလောင်း ဖွားမြင်ခြင်းကြောင့်လည်း မြေငလျင်လှုပ်တယ်။
- ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကြားတော်မူခြင်းကြောင့်လည်း မြေငလျင်လှုပ်တယ်။
- အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော်မူခြင်းအားဖြင့်လည်း မြေငလျင်လှုပ်တယ်။
- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်းကြောင့်လည်း မြေငလျင်လှုပ်တယ်။

လမတမိဖုရား သပ္ပိယာရပါသိကာမ၊ ပုဏ္ဏကျွန်မ ခုနစ်ဦးတို့သည် ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယကံ၏ အကျိုးဆက်ကို ခံစားခဲ့ကြရသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလျှောက်တင်လေသည်။

အဲဒီဟာတွေကတော့ မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း အကြောင်းတရားရှစ်ပါးရဲ့ အကြောင်းအရင်းတွေပဲပေါ့။

ထပ်ပြီး ပုံဆောင်ချင်ပါသေးတယ်။ မင်းကြီး မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာတော်အတွင်းမှာ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုဆုတောင်းအရ လူရပ်နတ်ရွာကျော်စေမယ်၊ ပွဲတွေ ဒိဋ္ဌအကျိုးခံစားရမယ်။ အဲဒီလိုလူတွေရှိတယ်။

ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းကြီးက သုမနပန်းသည်၊ ကေသဋကပုဏ္ဏား၊ သဏ္ဌာသူရင်းတား၊ မဇ္ဈိကာမိဖုရား၊ ဂေါပါ

“ကောင်းပြီ... ဒီလိုဆိုရင် လူစင်စစ်ကနေ နတ်ပြည်ရောက်ကြတဲ့ လူတွေရှိတယ်၊ မင်းကြီး ကြားဖူးပါသလား။”

ဟု အရှင် နာဂသေနမထေရ် မြတ်က ပြန်လည်မေးကြားလိုက်သောအခါ မင်းကြီးက ကြားခဲ့ဖူးပြီဖြစ်ကြောင်း ထို ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ဂုတ္တိယ စောင်းသမား

သာဓိနမင်း၊ နေဝိမင်း၊ နန္ဒာတ်မင်း စသည်လေးဦးတို့သည် လူစင်စစ်မှ နတ်ပြည်ရောက်ကြသူများဖြစ်ကြောင်း လျှောက်တင်လေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး... အတိတ်ကာလမှာဖြစ်စေ၊ ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်ကာလမှာပဲဖြစ်စေ အလှူကြီးပေးလို့ မြေငလျင်လှုပ်ခဲ့ဖူးတာတွေ ရှိတယ်။ ကြာတော့ မကြားဖူးပါဘူး။ ငါဟာ ပိဋကတ် သုံးပုံလည်း ကျေခဲ့ပြီ။ အထက်က ဆရာသမားတွေဆိုမှာလည်း မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဝေဿန္တရာမင်းသာမက တခြား ဘယ်သူမဆို အလှူပေးလို့ မြေငလျင်လှုပ်တယ်ဆိုတာ မကြားဖူးသေးဘူး။

“ကဿပဘုရားနဲ့ ဂေါတမဘုရားစပ်ကြား နှစ်သန်းပေါင်းများစွာအတွင်းမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက် အလှူပေးလို့ မြေငလျင်လှုပ်တယ်လို့ မကြားဖူးဘူး။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး အလှူမှာသာ မြေငလျင် ခုန်ကြိမ်တိုင်တိုင် လှုပ်တယ်လို့ဆိုတယ်”

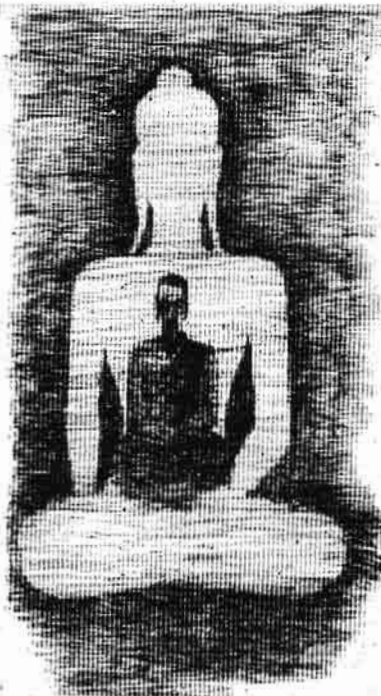

“အမှန်တော့ ဝေဿန္တရာ

မင်းကြီးရဲ့ ဒါနပါရမီအဟုန်ကို မြေးကြီးက
ဘယ်လိုမှ မခံမရပ်နိုင်လို့ မဆောက်
တည်နိုင်တော့လို့ ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်
မြေငလျင်လှုပ်ရခြင်းပါပဲ။ ဒါဟာ ထမ်း
ရွက်ရတဲ့အခါ ဆိုပါတော့ လှည်းဝန်ရိုး၊
လှည်းအိမ် အဲ့ဒါတွေ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးတတ်
သလိုပေါ့”

“ကဲ . . . ထပ်ပြောပါဦးမယ်။

တောင်းကင်မှာ လေပူနဲ့ ရေငွေ့တွေ
ပြည့်နက်ဖုံးလွှမ်းသွားတဲ့အခါမှာ ဆန့်
တင်ဘက် ဓာတ်သဘာဝ ထိခိုက်
ဆက်စပ်မိတဲ့အခါ တဝန်းဝန်း တခိုင်း
နိုင် မိုးချုန်းသံတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပါ
တယ်။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး အလှူဟာ
တည်း ဒီသဘောအတိုင်းပါပဲ။ ဘယ်လို
အမှန်မှ မကြံစည် မတွေးဝံ့တဲ့ အလှူ
ရဲ့ ထင်ရှားတဲ့ အဆမတန် ကြီးမားလွန်း
သို့ ဒီ မဟာပထဝီမြေကြီးဟာ ဘယ်လို
အမှန်တည်နိုင်တော့လို့ အပြင်းအထန်
အပြင်းပေးရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“အရှင်မင်းကြီး ဝေဿန္တရာ

မင်းကြီးဟာဆိုရင် ဆယ်ပါးသော
အကျင့်နဲ့ ပြည့်စုံတယ်။

- မျက်စိစတဲ့ အာရုံတို့မှာ ဆုံးမခြင်း။
- မျက်စိစတဲ့ အာရုံတို့မှာ တည်ကြည်
ငြိမ်သက်စေခြင်း။
- သည်းခံခြင်း။
- စောင့်စည်းခြင်း။
- သီလမြဲခြင်း။
- အမျက်ဒေါသမရှိခြင်း။
- သူတစ်ပါးကို မညှင်းဆဲခြင်း။

- မှန်ကန်စွာပြောဆိုခြင်း။
- သီလစင်ကြယ်ခြင်း။
- သူခပ်သိမ်းတို့အပေါ် သနားကြင်နာ
ခြင်းတို့ ဖြစ်ပါတယ်”

“မင်းကြီး . . . ဝေဿန္တရာ
မင်းကြီးဟာ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကိုလည်း
အလိုမရှိဘူး။ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ
ဘဝသစ်တွေကိုလည်း မတောင်းတာဘူး။
မြတ်သောအကျင့်မှာသာ လုံ့လပြုပါ
တယ်။ စင်စစ်တော့ သူဟာ သူ့ကိုယ်ကို
စောင့်ရှောက်ဖို့ထက် သူတစ်ပါးကို စောင့်
ရှောက်ဖို့အတွက် အားထုတ်တော်မူ
တယ်။

ကိုယ့်အကျိုးထက် သူတစ်ပါး
အကျိုးကို ရှေးရှုဆောင်ရွက်တော်မူ
တယ်။ ဒီ စေတနာ ရှေးရှုချက်မှာသာ
အမြဲတမ်း ထက်သန်ပြင်းပြနေတတ်ပါ
တယ်။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး အလှူပေး
တာဟာ ဘဝသစ်အတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ
နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝပေးလှူတဲ့
အတွက် ဘဝအသစ်မှာ ဥစ္စာစည်းစိမ်
အလုံးစုံ ပြည့်စုံစေဖို့ တောင်းလာတာ

လည်း မဟုတ်ဘူး။

“ဒီထက် ပြည့်စုံအောင် ပြောရရင် ဝေဿန္တရာမင်းကြီး အလှူတော်ဟာ ဂုဏ်သတင်း ကျော်စောဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်အဆင်း လှပတင့်တယ်ဖို့ အခြေအနေရှိဖို့ သားသမီးရတနာထွန်းကားဖို့ ဘာအတွက်မှ မဟုတ်ဘူး။

“အဓိကအကျဆုံးကတော့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရည်မှန်းပေးလှူတာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘုရားဖြစ်ရတော်မူတဲ့အခါ ငါသည် ဝေဿန္တရာမင်းဘဝ၌ သားဇာလီနှင့် သမီးတဏှာဇိန်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ငါ့အပေါ်၌ အလွန်ပင် ရိုသေလေးမြတ်လှပေသော မဒ္ဒိမိဖုရားအားလည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးအား ပေးလှူခဲ့ခြင်းသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရည်သန်တောင်းတသောအားဖြင့် ပေးလှူခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထို သဗ္ဗညုတဉာဏ်မှတစ်ပါး အခြားမည်သည်ကိုမှ ရည်ရွယ်ခြင်းမရှိခဲ့” လို့ ပြန်လည်ဟောကြားပါတယ်။

“မင်းကြီး... ဝေဿန္တရာ

မင်းကြီးဟာ အမျက်ဒေါသထွက်နေတဲ့ သူကို အမျက်ဒေါသမထွက်ဘဲ အနိုင်ယူတယ်။ စေးနဲတဲ့လူကို ပေးကမ်းခြင်းနဲ့ အောင်နိုင်စေတယ်။ မုသားပြောသူကို မှန်ကန်မှုနဲ့ အနိုင်ရစေတယ်။

“ဒီလို တရားအစဉ်ရှိခဲ့လို့ မွန်မြတ်လှတဲ့ အလှူရဲ့ အကျိုးဆက်နဲ့ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးရဲ့ သဒ္ဓါတရား အရှိန်အဟုန်တွေကြောင့် ရေထုကို ခံထားတဲ့ လေထုဟာ သူ့ကိုယ်သူ မရပ်တည်နိုင်ဖြစ်ပြီး လှုပ်ခါရတာဖြစ်တယ်”

တစ်ဆက်တည်းပဲ မဟာပထဝီမြေကြီးဟာ သွက်သွက်ခါ လှုပ်ရတာပါပဲ။ ဆန်နဲ့ရေအပြည့်အိုးကို မီးပေးတဲ့အခါ အိုးပူမယ်၊ ရေပူမယ်၊ နောက်ဆန်စေ့တွေ မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာမယ်။ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေနွေးအပူရှိန်ကြောင့် ထက်အောက်ပြောင်းပြန် လှုပ်ရှားလာမယ်”

“ဝေဿန္တရာမင်းကြီးရဲ့ အလှူတော်ဟာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ အရှင်မင်းကြီး သားမယားသော်မျှ ပေးလှူအပ်တဲ့ အလှူကြီးရဲ့ အရှိန်အဟုန်ကြောင့် ရေထုလေထု၊ ပြီးတော့ မဟာပထဝီမြေအပြင်လုံး ဆက်စပ်လှုပ်ခါရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်မင်းကြီး”

ဤတွင် မိလိန္ဒမင်းကြီးနှင့် တကွ မင်းပရိသတ်အပေါင်းသည် အရှင်နာဂသေန၏ မြတ်သောတရား၌ သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်၍ အနုမောဒနာပေးကြပါလေတော့၏။

ဘိုးမင်းသောမ

ပေးငွေအမျှကြပါစေ

သာဓုဇာပါဇာ

သာဓုဇာပါဇာ (နိဗ္ဗာန်)

ကျွန်ုပ် အသက်ခြောက်ဆယ်
 ကျော်ခဲ့ပြီ။ လူအိုဘဝကို တစ်သက်မှာ
 တစ်ခါသာ ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးသည် ဖြစ်ပါ
 သည်။ အသက်အရွယ်ကြီးသူများမှာ
 ညပိုင်း အိပ်ရာဝင်ပြီး တစ်ရေးနိုးထစဉ်
 ပြန်အိပ်မရသော သဘောသဘာဝများ
 လူအိုများ၌ ထပ်တူခံစားကြပါသည်။
 ကျွန်ုပ်ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုး အတွေ့အကြုံ
 အား မျှဝေပေးပါမည်။

ကျွန်ုပ်တွင် မိသားစု ငါးဦးရှိပါ
 သည်။ တစ်နေ့ ဇနီးနှင့် သမီးနှစ်ယောက်
 အငြိမ့်ပွဲ သွားကြည့်ကြပါသည်။ အိမ်တွင်
 ကျွန်ုပ်နှင့် သားတစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့။
 မြန်မာရက် ၁၄ ရက် နေ့ညဖြစ်၍ လ
 ထိန်ထိန်သာနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ရှစ်
 နာရီကျော်ခန့်က အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပြီး တစ်ရေး
 နိုးထချိန် ညဉ့် ဆယ့်နှစ်နာရီရှိနေပါပြီ။
 သားသည် အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်သည်။
 ကျွန်ုပ် အပြင်ထွက် အပေါ်အပါးသွားပြီး
 လသာနေသည်ကို ခံစားကြည့်ရှုရင်း အိပ်
 မပျော်၍ ကုသိုလ်တစ်ခုခုပြုလုပ်ရန်
 စိတ်အကြံဖြစ်မိပါသည်။

သိင်္ဂီလောဝါဒခေါ် လူတို့ ပြုလုပ် မေတ္တာပါရမီဖြည့်ကျင့်စေရန်
 ကျင့်ဝတ်တွင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ အကြံဖြစ်ပါသည်။ အကြံမှာ ပရလောက
 စသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစ်ခုခု သားများကို တရားနာစေလိုသော ဆန္ဒ
 ပြုလုပ်နေသောအခါ ဝိစိကိစ္ဆာစသော ဖြစ်ပါသည်။ ပရလောကဆိုသော စကား
 ကိလေသာ အနောက် အကျူ အနယ် လုံးသည် ဘာမျှ မထူးခြားသော်လည်း
 အမှုန်များ ကင်းကွာ၍ စိတ်ကြင်လင် ၎င်းတို့မှာ တစ္ဆေ သရဲ နာနာဘာဝများ
 ကြောင်း ကြားသိထားပါသည်။ မိမိလည်း ဟု အသိဝင်သောအခါ နည်းနည်း ကျော
 ကောင်းသူတစ်ပါးကိုလည်းကောင်း၊ မငြိ စိမ့်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်ရေးကြား
 မစွန်း မထိခိုက်စေသော အနုပဟာစွဒါန အသံဖြင့် မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်သေး ပုဂ္ဂိုလ်

များ အကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ
 တော် နာကြားရန် ကြွရောက်ဖို့ ဖိတ်
 ကြားလိုက်ပါသည်။ ပြီးသည်နှင့် အိမ်ထဲ
 ပြန်ဝင်ပြီး တံခါးပိတ်ကား ဘုရားခန်းတွင်း
 ဝင်ရောက်၍ သောက်တော်ရေချမ်းများ
 လဲလှယ်ကာ ရှေးဦးစွာ မြတ်စွာဘုရား
 အား သရဏဂုဏ်သုံးပါးဖြင့် ဝတ်ပြုပါ
 သည်။ နတ်ဒေဝါများကို ဟန်တတ်ပါသည်။
 လိုရမယ်ရ အိမ်စောင့်နတ်အားလည်း
 သုခိတ၊ ဒုက္ခိတဘုံသားများ တရားနာ
 ကြားရန် မိမိအိမ်ရှိ ဘုရားခန်း တရားဓမ္မ
 သဘင်သို့ ဝင်ခွင့်ပြုရန် မေတ္တာရပ်ခံပါ
 သည်။ ဓမ္မမိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ ကျွန်ုပ်
 နှင့်အတူ မြတ်ဘုရားထံမှ ငါးပါးသီလ
 ခံယူရန် ဩကာသကန်တော့ချိုး ရွတ်ဆို
 ကြဖို့ ပန်းတကာလုပ်ရင်း ကျွန်ုပ် အသံမှန်
 မှန်ဖြင့် ဩကာကန်တော့ပြီး ငါးပါးသီလ
 ခံယူပါသည်။ သမ္မုဒ္ဓေဂါထာ၊ ဒိဝါတပတိ
 ဂါထာများ ရွတ်ပွားကား တစ်ဆက်တည်း
 နမောတဿ သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို၊ ပဋ္ဌာန်း
 ဒေသနာတော်အား ရွတ်ဖတ်ခြင်း ဂုဏ်
 တော်ကွန်ချာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းများကို

စာအုပ်ကြည့်ပူဇော်ကာ သာဓု သုံးကြိမ်
 ခေါ်ပါသည်။
 ပြီးသည်နှင့် မေတ္တာသုတ် ရွတ်
 ဖတ်ပူဇော် အဆုံးသတ်ပါသည်။ ပြီးက
 ဝေနေယျ သုခိတ၊ ဒုက္ခိတ သတ္တဝါများ
 ကို မေတ္တာပို့ပါသည်။ ထို့နောက် ပြု
 လုပ်ခဲ့သော ကုသိုလ်အဖို့ဘာဂကိုအမျှ
 အတန်းပေးဝေခဲ့ပြီး ကာယကံရှင်ကိုယ်
 တိုင် အမျှဝေသည်ဖြစ်စေ၊ မဝေသည်
 ဖြစ်စေ သာဓုခေါ်ရင် ကိုယ်တိုင်ပြုရသလို
 ကုသိုလ်ရတယ်လို့ မှတ်သားဖူးသည်
 ဖြစ်ပါ၏။ ယခု ကျွန်ုပ်ပေးဝေသော အမျှ
 ကို ဓမ္မသဘင်သို့ မတက်ရောက်သော
 သူများပါ ကြားသိပါစေဟု စိတ်ဆန္ဒပြု
 မိရင်း ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ဦးနှိမ်ချ၍ စိတ်
 နှစ်ထားစဉ် ခြံစည်းရိုးထောင့်မှလည်း
 ကောင်း၊ လမ်းပေါ်မှလည်းကောင်း အသံ
 နက်ကြီးဖြင့် သာဓုခေါ်သံ ကြားခဲ့ရပါ
 သည်။

သားနှီးပြီး အပေါ့အပါးသွား
 ပြန်လာတာနှင့် တိုက်ဆိုင်နေ၍...
 “သား ... ကြားလား”

လို့ မေးမိသည်။ အစအဆုံး
 မရှိသော မေးခွန်းကြောင့် သားမှ ဘာမှ
 မကြားကြောင်း ပြန်ပြောပါသည်။ ဟုတ်ပါ
 သည်။ အသံနက်ကြီးဖြင့် သာဓုခေါ်သံကို
 သူကြားလည်း ဘာမှဖြစ်လာမည် မဟုတ်
 ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှ ကိုယ်တိုင်
 ဖိတ်ကြား ကိုယ်တိုင်ရွတ်ဆိုခဲ့သော
 ကာယကံကုသိုလ်၏ အဖို့ဘာဂအတွက်
 တော့ဖြင့် ကြည်နူးမှု၊ ဝမ်းသာမှု၊ ပီတိ
 များ ဝေဖြာနေပါသည်။ ကိစ္စဝိစ္စပြီးလို့
 နာရီကြည့်မိတော့ ညဉ့်တစ်နာရီကျော်ခဲ့
 ပြီ။ ကျွန်ုပ် ပီတိစား၍ အိပ်ပျော်ခဲ့သော
 ထိုနေ့က ကျွန်ုပ် နံနက်ခြောက်နာရီ
 ကျော်မှ လန်းဆန်းစွာ နိုးထခဲ့ရပါကြောင်း
 အကြံကောင်းပေးလိုက်ရပါသည်။

နိဗ္ဗာန်ဆိုသည် ဝေဒနာကုန်ရာ
 ခံစားမှုအားလုံး ချုပ်ဆုံးရာသာ မဟုတ်ပါ
 လား။

သက်ဦးမောင်(နမ့်စန်)

ပျက်စီးခြင်းလေးမျိုး အကြောင်းခံ၍ မဟုတ်ပါ

မနောဗြူ(လေ့နံ့)

တရားတိန်းလို့ရဟန်းဝတ်တာ

ကုရုတိုင်းမှ ကောရဗုမင်းကြီး
သည် သူ၏ ဥယျာဉ်ဖြစ်သော မိဂစီရ
ဥယျာဉ်၌ အရှင်ရဋ္ဌပါလရဟန်း သီတင်း
သုံးလျက်ရှိကြောင်း ဥယျာဉ်မှူးမှတစ်ဆင့်
ကြားသိရသဖြင့် အရှင်ရဋ္ဌပါလကို ဖူးမြော်
ရန် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်ချီလာသည်။

အရှင်ရဋ္ဌပါလ ရဟန်းနှင့်
မင်းကြီး တွေ့ဆုံကြသောအခါ ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ခွန်းဆက်ကြသည်။
ထို့နောက် ကောရဗုမင်းကြီးက လောက
၌ ကြုံတွေ့ရတတ်သော ပျက်စီးခြင်း (၄)
မျိုးကို အခြေပြု၍ အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏
ရဟန်းပြုခြင်းအကြောင်းရင်းကို မေးမြန်း
လျှောက်ထားပါသည်။

ကောရဗုမင်းကြီး ။ ။ အရှင်ဘုရား။
ဘယညီတော် တွေ့မြင်ဖူးတဲ့ ရဟန်းတွေ
ရဟန်းဝတ်ကြတာဟာ ပျက်စီးခြင်း
လေးမျိုးကို အကြောင်းပြုပြီး ဝတ်ကြပါ
တယ်။

(၁) အိုခြင်းရဲ့ ပျက်စီးမှုကို အကြောင်း
ပြုပြီး ရဟန်းဝတ်ခြင်း

လောကမှာ အချို့သော လူ

တွေဟာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာပြီး
အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာတဲ့အခါ သွားရလာရ
ရှာဖွေရတဲ့အပိုင်းမှာ စီးပွားဥစ္စာရရှိ
အောင်လည်း မလုပ်နိုင်တော့။ ကြာရင်
ဘဝရပ်တည်မှုအပိုင်းမှာ ခက်တော့မယ်။
ဒီအချိန် သာသနာ့ဘောင်ဝင်ပြီး ရဟန်း
ဝတ်လိုက်ရင် အေးအေးချမ်းချမ်းနေရမှာ
ပဲ။ ဘာမှ ပူပင်ကြောင့်ကျမှုမရှိတဲ့ ဘာ
အလုပ်မှလည်း မလုပ်ရဘဲ နေလို့ရတယ်
ဆိုပြီး လူ့ဘောင်ကိုစွန့်လို့ ရဟန်းဝတ်ကြ
ပါတယ်။ အရှင်ဘုရားမှာတော့ အိုလည်း
မအိုသေးပါဘူး။ အရွယ်က ငယ်ရွယ်
နနယ်စိုပြေနေတုန်းပါ။ အိုခြင်းရဲ့ ပျက်စီး
မှု မရှိသေးဘဲ ဘာကြောင့် ရဟန်းဝတ်ရ
တာပါလဲဘုရား။

ရဋ္ဌပါလရဟန်း ။ ။ အသင်မင်းကြီး။
“အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတရားတို့သည်
လူ အပေါင်းကို ဆောင်သောကြောင့် အမြဲ
မတည်ပေ” လို့ ဘုရားရှင် ဟောကြားတဲ့
တရားကို နာကြားရတဲ့အ တွက် အဲဒီ
တရားကိန်းလို့ ဝင့်ဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်
မြောက်စေရန် ငါ ရဟန်းဝတ်တာပါ။

ကောရဗုမင်းကြီး ။ ။ အရှင်ဘုရား...
ထိုတရား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြတော်မူပါ။
ရဋ္ဌပါလရဟန်း ။ ။ အသင်မင်းကြီး...
အသင် ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ် မင်းပျိုမင်းလွင်
ဘဝက ဆင်စီး၊ မြင်းစီး၊ ဓားခုတ်၊ လှံထိုး၊
လေး၊ မြားအတတ်တို့ဖြင့် စစ်မြေပြင်၌
အောင်မြင်ခဲ့သော စွမ်းအားများရှိခဲ့
သော်လည်း ယခုအခါ အသက်ကြီးရင့်
လာပြီး လက်ရုံးအားတွေ ပျော့နေပါပြီ။
ငယ်ရွယ်စဉ်က စွမ်းအားတွေရှိပါသေးရဲ့
လား။

ကောရဗုမင်းကြီး ။ ။ အရှင်ဘုရား...
ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်က အားကောင်းမောင်းသန်
စွမ်းအားအပြည့်ဖြင့် ပြိုင်ဘက်မရှိဟု
မာန်တက်ခဲ့ပါသည်။

ယခု အသက် (၈၀) အရွယ်
အိုမင်းလာပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်
ကြီးဟာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်
တော့ပါဘူး။ ကိုယ်ရည်ရွယ်ရာနေရာကို
တောင် ရောက်အောင် ယိမ်းယိုင်သွားနေ
ရပါပြီ။ တည့်တည့်မတ်မတ် မလုပ်နိုင်
တော့ပါဘူး ဘုရား။

ရဋ္ဌပါလရဟန်း ။ ။ အသင်မင်းကြီး ..
အဲဒါ အိုခြင်းတရားပဲ။ ယခုလို အသိ
တရားတွေကို သဘောပေါက်ရင် သံသရာ
အတွက် ကိုယ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို
လုပ်ပါတော့။

(၂) နာခြင်းရဲ့ ပျက်စီးမှုကို အကြောင်းခံ
ပြီး ရဟန်းဝတ်ခြင်း

ကောရဗျမင်းကြီး ။ ။ အရှင်ဘုရား ...
တချို့သော လူတွေဟာ အနာရောဂါ
ဖိစီးနှိပ်စက်တဲ့အတွက် အလုပ်လည်း
မလုပ်နိုင်တော့ပါ။ ဒီလိုဆိုရင် သာသနာ
မှာ ရဟန်းဘဝနဲ့နေရင် ကောင်းမှာပဲ။
ဘာမှ ပင်ပန်းပန်း လုပ်စရာမလိုဘဲ
သူများတွေချွန်ပြီးသား အဆင်သင့်
စားရုံပဲဆိုပြီး ရဟန်းဝတ်ကြပါတယ်။
အရှင်ဘုရားမှာ ဒီလို အနာရောဂါတွေ
လည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကျန်းကျန်းမာမာ
သန်သန်စွမ်းစွမ်း ရှိနေပါလျက် နာခြင်းရဲ့
ပျက်စီးမှုမရှိဘဲ ဘာကြောင့် ရဟန်းဝတ်
ရတာပါလဲ။

ရဋ္ဌပါလရဟန်း ။ ။ အသင်မင်းကြီး ..
“လူအပေါင်းသည် ခိုကိုးရာမရှိ အားထား

စရာမရှိ” ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား
သောတရားတော်ကို နာကြားပြီး အဲဒီ
တရားကိုးလို့ ငါ ရဟန်းဝတ်တာပါ။
ကောရဗျမင်းကြီး ။ ။ အရှင်ဘုရား ...
ထိုတရား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြတော်မူ
ပါ။

ရဋ္ဌပါလရဟန်း ။ ။ အသင်မင်းကြီး ..
ယခုအချိန်မှာ သင် နာမကျန်း တစ်ရံ
တစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ရောဂါတစ်ခုခုဖြစ်ပြီး
ဖောက် ပြန်ခဲ့လျှင် အသင်မင်းကြီးများမှာ
ဝန်းရံ ခစားနေတဲ့ မိဖုရား၊ သားတော်၊
သမီး တော်၊ ရဲရွှေတော်တွေကို အသင်
ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာ အနည်းငယ်

မျှစီ ခွဲဝေခံစားပေးပါလို့ ပေးကြည့်စမ်းပါ။
ရပါမလား။ အသင်မင်းကြီးမှာ ခိုကိုးစရာ
အားထားစရာ ရှိနိုင်ပါ့မလား။

ခန္ဓာရှိလို့ရလာတဲ့ ရောဂါတွေ
ကို ကိုယ် အားကိုးအားထားပြုတဲ့ သူ
တွေကိုမျှဝေပေးလို့ ရပါသလား။ ခန္ဓာ
ရရင် ခံရမှာပါပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုး
လို့ မရနိုင်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့ အနတ္တ
သဘောတွေက ဘယ်လိုမှ အစိုးမရပါ။
အားထားစရာ မရှိပါဘူး မင်းကြီး။

ကောရဗျမင်းကြီး ။ ။ အရှင်ဘုရား
မိန့်ကြားတာ မှန်ပါပေတယ်။ ကျွန်ုပ်မှာ
ရောဂါပြင်းထန်စွာဖြင့် ဝေဒနာခံစားခဲ့ဖူး
ပါတယ်။ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်၏ မိဖုရား၊
သားတော်၊ သမီးတော်၊ အခြွေအရ
စသည်တို့က ခွဲဝေခံစား မပေးနိုင်ကြပါ။
ခိုကိုးအားထားစရာ မရှိပါဘုရား။

(၃) ဥစ္စာပစ္စည်းတွေရဲ့ ပျက်စီးမှုကို
အကြောင်းခံပြီး ရဟန်းဝတ်ခြင်း
ကောရဗျမင်းကြီး ။ ။ အရှင်ရဋ္ဌပါလ
ဘုရား ... တချို့သောလူတွေဟာ မိမိ
တို့ရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ကုန်ခမ်းပျက်စီး

သွားတဲ့အခါ ရှာတတ်၊ ဖွေတတ်လည်း
 နောင်ရေးအတွက်တွေးပြီး စိတ်
 အေးတဲ့အတွက် ဘုရားကျောင်းကန်
 ဆောက်လာပြီး ရဟန်းဝတ်ကြတယ်။
 အရှင်ဘုရားမှာတော့ ဥစ္စာပစ္စည်း ပျက်စီး
 ခြင်းလည်းမရှိ၊ ကြွယ်ဝပြည့်စုံ ချမ်းသာပါ
 လျက် ဘာကြောင့် ရဟန်းဝတ်ရတာပါလဲ
 ဘုရား။
 ရွှေပါလရဟန်း ။ ။ အသင်မင်းကြီး ...
 ဗြိတိသျှ ဘုရားရှင်က “လူအပေါင်းသည်
 ဘယ်ပိုင် ဥစ္စာမရှိ၊ အလုံးစုံသော ဥစ္စာ
 မရသေးတို့ကို စွန့်ခွာပြီးတော့ သွား
 ကြရတယ်” လို့ ဟောကြားတဲ့တရားကို
 အပြီး ဒီတရားကိန်းလို့ ငါ့ရဟန်းဝတ်ခြင်း
 ဖြစ်ပါတယ်။
 ကောရဗျမင်းကြီး ။ ။ အရှင်ဘုရား ...
 ကျွန်ုပ်မှာ များမြောက်လှတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်း
 တွေ အပြည့်ရှိပါတယ်။ မြေပေါ်မြေ
 အောက် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာတွေ
 အများကြီးရှိပါတယ်။ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်
 နှောကွ စစ်သည်တို့လည်းတွေ အများအပြား
 ရှိတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်ရောက်တဲ့နေရာ၊

သွားရာနေရာတိုင်းကို ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ
 သယ် ဆောင်နိုင်တဲ့အတွက် စွန့်ပစ်ရ
 တယ်လို့ မရှိပါ။
 ရွှေပါလရဟန်း ။ ။ အသင်မင်းကြီး ...
 အသင်သည် ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ ခံစား
 ပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာပိုင်ဆိုင်ထားရ
 သော်လည်း သင်သေသွားသောအခါ ထို
 မောင်းမမိသံတွေ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရွှေငွေ
 ရတနာတွေကို သင်ရောက်တဲ့နေရာမှာ
 ခံစားရအောင် ယူသွားချင်ပါတယ်ဆိုပြီး
 ယူသွားလို့ရပါသလား။ တမလွန်သို့ ယူ
 ဆောင်သွားနိုင်ပါသလား။ သင် တကယ်
 ပိုင်ပါသလား။ သင်တကယ် ပိုင်တဲ့အရာ
 ဆိုရင် ဘယ်အခါမဆို ယူသွားနိုင်ရမယ်။
 အသင်မင်းကြီးရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို
 ကျွန်ုပ်ရစ်သူတို့က ဘုံဆိုင်အဖြစ် ရရှိသုံးစွဲ
 ကြပြီး အသင်မင်းကြီး ကိုယ်ပိုင်အဖြစ်
 ယူသွားနိုင်တာကတော့ အသင်မင်းကြီး
 ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ
 တွေပဲ ရှိပါတယ်။
 ဒါကြောင့် ကိုယ်ပိုင်အဖြစ်
 ယူသွားနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်တရားတွေကို

အမှန်အကန် ယူသွားနိုင်အောင် ကျွန်ုပ်
 ရဟန်းဝတ်တာပါ။ အသင်မင်းကြီးလည်း
 တမလွန်အထိ အပါယူသွားနိုင်မယ့်
 ကုသိုလ်ကံတွေကို အချိန်မီ ပြုလုပ်ပါ။
 ကောရဗျမင်းကြီး ။ ။ အရှင်ဘုရား ...
 ကျွန်ုပ်တွင် များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ
 တွေကို ရရှိခံစားနေပါတယ်။ သို့သော်
 ကျွန်ုပ် သေဆုံးသွားသည့်အခါ ထို ဥစ္စာ
 ပစ္စည်း အခြွေအရံတို့ကို ယူဆောင်သွား
 ၍ မရပါ။ ကျန်ရစ်သူတို့အတွက်သာ
 ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အရှင်ဘုရား မိန့်ကြားတဲ့
 တရား မှန်ကန်ပါပေတယ်။
 (၄) အဆွေအမျိုးတွေရဲ့ ပျက်စီးမှုကို
 အကြောင်းခံပြီး ရဟန်းဝတ်ခြင်း
 ကောရဗျမင်းကြီး ။ ။ အရှင်ဘုရား ...
 တချို့သောလူတွေဟာ မိဘ၊ ညီအစ်ကို
 မောင်နှမ၊ သားသမီး၊ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ
 တို့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားသဖြင့် အပေါင်း
 အဖော်မရှိ၊ အဖော်မဲ့ပြီး ယောင်လည်
 လည်နဲ့ ကျောင်းကန်ဘုရား၌ပင် ဆွေမျိုး
 သားချင်းတွေ အခြွေအရံတွေ အများကြီး
 ရှိပါသေးလျက် ဆွေမျိုးတောင်တင်း

ဝန်းရံနေပါလျက် ဘာကြောင့် ရဟန်း
ဝတ်ရတာပါလဲဘုရား။

ရဋ္ဌပါလရဟန်း ။ ။ မြတ်စွာဘုရား
ဟောကြားသော တရားအနည်းငယ် ငါ
နာကြားရတယ်။ “လူအပေါင်းသည် အလို
ပြည့်သည်ဟူ၍ မရှိ။ ယုတ်လျော့လျက်
သာ ရှိ၏။ ရောင့်ရဲမှုကို တဏှာကျွန်သာ
တည်း” ဟူသော တရားကို နာကြားပြီး
တရားကိန်းလို့ ငါ ရဟန်းဝတ်ခြင်းဖြစ်
တယ်။

ကောရဗျမင်းကြီး ။ ။ အရှင်ဘုရား ...
ထိုတရား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြတော်မူ
ပါဦး။

ရဋ္ဌပါလရဟန်း ။ ။ အသင်မင်းကြီး ..
အသင်သည် ယခုအခါ၌ ကုရတိုင်းကို
ပိုင်ဆိုင်အုပ်ချုပ်နေပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာ
ကုရတိုင်း၏ အရှေ့အရပ်မှ လူယုတ်တစ်
ယောက်က ရောက်လာပြီး အရှေ့ဘက်
အရပ်၌ရှိသော တိုင်းပြည်သည် ဆန်ရေ
စပါး၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာ၊ ဆင်း၊ မြင်း၊ ရထား
ပေါများပါသည်။ အရှင်မင်းကြီး အင်အား
ဖြင့် အလွယ်တကူ သိမ်းပိုက်နိုင်ပါသည်

ဟု ပြောလျှင် အသင်မင်းကြီး ဒီအတိုင်း
နေမှာလား။ သိမ်းပိုက်မှာလား။
ကောရဗျမင်းကြီး ။ ။ ကျွန်ုပ်သည် ဤ
ကုရတိုင်းကို စိုးစိုးအုပ်ချုပ် နေရပါသော်
လည်း ကျွန်ုပ်ယုံလျှောက်ထားသော
အရှေ့အရပ်ရှိ တိုင်းပြည်ကိုလည်း သိမ်း
ပိုက်လိုပါသေးသည်။ လက်လွတ်မခံနိုင်
ပါ။

ရဋ္ဌပါလရဟန်း ။ ။ အသင်မင်းကြီး ..
အသင်၏ ကျွန်ုပ်ယုံအသီးသီးတို့သည်
အနောက်အရပ်၊ မြောက်အရပ်၊ တောင်
အရပ်တို့မှ လာရောက်ကြပြီး မျက်နှာ
အသီးသီးရှိ တိုင်းပြည်တို့၏ စည်ပင်
သာယာပုံကို ပြောကြားလျှင် တင်းတိမ်
ရောင့်ရဲပြီးနေမှာလား။ သိမ်းပိုက်ဖို့
ကြိုးစားမှာလား။

ကောရဗျမင်းကြီး ။ ။ ကျွန်ုပ်ရနိုင်သမျှ
ကို သိမ်းပိုက်ဦးမှာပါ ဘုရား။
ရဋ္ဌပါလရဟန်း ။ ။ အသင်မင်းကြီး ..
စဉ်းစားချင့်ချိန်ကြည့်ပါ။ သင့်မှာလည်း
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပိုင်ဆိုင်မှုရှိပြီးသားကို ထပ်
ရရင်ရသလောက် လိုချင်ပြန်တယ်။ ရောင့်

ရဲမှုမရှိဘူး။ အလိုပြည့်တယ်လို့ မရှိဘူး။
လိုမပြည့်ဝ၊ အားမရလို့ တဏှာကျွန်သာ
တည်းဟု မြတ်ဘုရားဟောကြားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါတယ်။ ဤတရားကို သဘောပေါက်
၍ ငါ ရဟန်းဝတ်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဤတွင် ကောရဗျမင်းကြီးသည်
အရှင်ရဋ္ဌပါလ ဟောကြားသော တရား
များကို ကျေကျေနပ်နပ် သဘောပေါက်
သွားပြီး ကျေးဇူးတင်စွာ ရိုရိုသေသေရှိခိုး
ဦးချ၍ နန်းတော်သို့ ပြန်သွားလေတော့
သည်။

“ဪ ... အရှင်ရဋ္ဌပါလ
ရဟန်းကား ပျက်စီးခြင်း (၄) မျိုးကို
အကြောင်းခံ၍ ရဟန်းဝတ်ခြင်းမဟုတ်၊
တကယ် တရားကိန်း၍ ရဟန်းဝတ်ခြင်း
ပါတကား။ ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းလိုက်
ပါတာ။

(သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု)

မနောဖြူ (ဝေလွန်)

အများသုတေသနကြီးစုံ

ကိုယ်စောင့်နတ်များရှိပါသည့်

ဆောင်းဟောမာန်(မြတ်ကြေးပုံ)

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်စောင့်နတ်

နတ်ဟူသော စကားရပ်တွင်

နတ်သည်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးမည်းသော

(၁၁) ပါးနှင့် (၁၂) ပါးတို့ကို တိကျ မှန်ကန်စွာ ဖော်ထုတ်ရေးသားနိုင်ရန် လုံ့လပြုရပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် လေ့လာတွေ့ရှိရသည့် မူရင်း အတိုင်း ရေးသားတင်ပြပေးလိုက်ရပါ တော့သည်။

ပိဋကတ်တော် ကျမ်းရင်းများ၌ ပါသော နတ်များ၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ရှိ နတ် များ၊ ဗြဟ္မာဘုံ နှစ်ဆယ်ရှိ ဗြဟ္မာများ၊ သုတ်မဟာပါဠိတော် မဟာသမယသုတ် ၌ ပါရှိသောနတ်များ သုပါထေယျ ပါဠိ တော် အာဠာနာဠိယသုတ်၌ ပါရှိသော နတ်များဟူ၍ လာရှိသည်။

နွားလားဥဿဘယောင်ဆောင်၏။ အဆို ပါ နွားလားဥဿဘ အဖြူ အမည်း နှစ်ကောင်သည်လည်း ဝှေ့ပြီးတိုက်ခိုက် ကြသည်ဟု စတုတ္ထနိပါတ် စူဠကလိဂ် ဇာတ်တွင် လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။

စူဠနိဒ္ဒေသ ပါဠိတော်တွင် ကမ္ဘာသားတို့ ကိုးကွယ်အားထားရာ နတ် သုံးမျိုးဟု ဖော်ပြထားသည်။

ဤကဲ့သို့ နတ်များစွာထဲတွင် လူသားတို့အား စောင့်ရှောက်လျက်ရှိ သော ကိုယ်စောင့်နတ်များလည်း ရှိကြ ပါသည်။ ဤတွင် လူသားတို့အား စောင့် ရှောက်လျက်ရှိသော ကိုယ်စောင့်နတ်ရှိ၊ မရှိ ပြဿနာကို မုံရွာ အရှင်သီရိမာလာ က မေး၍ မုံရွေးဝေတဝန်ဆရာတော် ကြီးက ကိုယ်စောင့်နတ်ရှိကြောင်းကို အထောက်အထားနှင့် ဖြေခဲ့ဖူးပါသည်။

အသီတိနိပါတ် မဟာကုကာ လ ဇာတ်တွင် ကောသလမင်းကြီး နတ်ရွာစံ၍ ကျန်ရှိသော မိဖုရားကို ဗာရာဏသီမင်းက မိဖုရားအဖြစ် ထပ်မံ ချီးမြှောက်သည်။ ထိုမိဖုရားတွင် ကော သလမင်းကြီးနှင့်ရသော ပဋိသန္ဓေမ သားငယ်တစ်ဦး မွေးဖွားသောအခါ ကောသလမင်းသည် ထိုသားငယ်၏ ကိုယ်စောင့်နတ်ဖြစ်လာသည်ကို လေ့လာ တွေ့ရှိရပါသည်။

၀။ ဝိထုဒ္ဓိနတ် - ထိစေထာတို့မှ ခေါ်ထုတ်ပြီးစေထာထုရား၊ ဝဇ္ဇထဓုဒ္ဓါ ရတနာနှင့်ထံထာတို့ထိုခေါ်သည်။

၂။ ဥဝေတ္ထိနတ် - နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ ပြည်တို့၌ ထိုက်ထပ်ရွားဖြစ်စော နတ်များထိုခေါ်သည်။

၃။ ထဇ္ဈတိနတ် - ရှေ့အခေါင်းတို့အား ထုပ်ချုပ်၍ခင်းလှပ်ဝန်စေထာထုရပ် ဝေရာစံထိုခေါ်သည်။ (အထျှယ်ထို ထိလိုဝါချွပ် ဖိထနိထထံ ထတ္ထဉ္ဇ ထုတ် အဋထထာနှင့် ထွတိဂုတ် အဋထထာတို့၌ ရောဟထုဝါရန်။)

ကလိဂ်မင်းနှင့် အသကမင်း နှစ်ပါးတို့ စစ်ပြိုင်ကြသောအခါ ကလိဂ် မင်း၏ ကိုယ်စောင့်နတ်သည် တစ်ကိုယ် လုံးဖြူသော နွားလားဥဿဘယောင် ဆောင်၏။ အသကမင်း၏ ကိုယ်စောင့်

ဘောဂ္ဂရာဇ် ကောတဝတ္ထာတွင် မင်းတစ်ပါးအား စန္ဒာရမည်သော ကိုယ် စောင့်နတ်က စကားပြောသည်ကိုလည်း လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။ အချို့လူငယ်များ အိပ်ရာထ နောက်ကျနေလျှင် ကိုယ် စောင့်နတ်က မကြိုက်ဟု လူကြီးများ

ဆိုတတ်ကြပါတယ်။

သမန္တစက္ခုဒီပနီတွင် ကိုယ်
စောင့်နတ် တစ်ကျိပ်တစ်ပါးရှိကြောင်း
ဖော်ပြထားပါတယ်။

- (၁) နဖူးစာကို ရေးမှတ်တတ်သော
သတ္တတာဂနတ်
- (၂) ပညာကို ပွားများစေတတ်သော
သုရဿတီနတ်
- (၃) စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ပေးတတ်သော
သက္ကနတ်
- (၄) အိပ်မက်ကောင်းကို ပေးတတ်သော
ဗဟိရာဇာနတ်
- (၅) နှုတ်ကပတ်ပြတတ်သော ဝါမသုရနတ်
- (၆) အလှူပေးသည်ကို မှတ်သားတတ်
သော ဇနသုရနတ်
- (၇) ကာမသုခကို ပေးစေတတ်သော
ဇာရဝါနတ်
- (၈) သွားလေရာလိုက်၍ စောင့်မတတ်
သော ယောတိကနတ်
- (၉) ကောင်းသောစကားကို မှတ်သား
တတ်သော ကလျာဏာဗိတ္တနတ်
- (၁၀) ကျက်သရေကို စောင့်တတ်သော

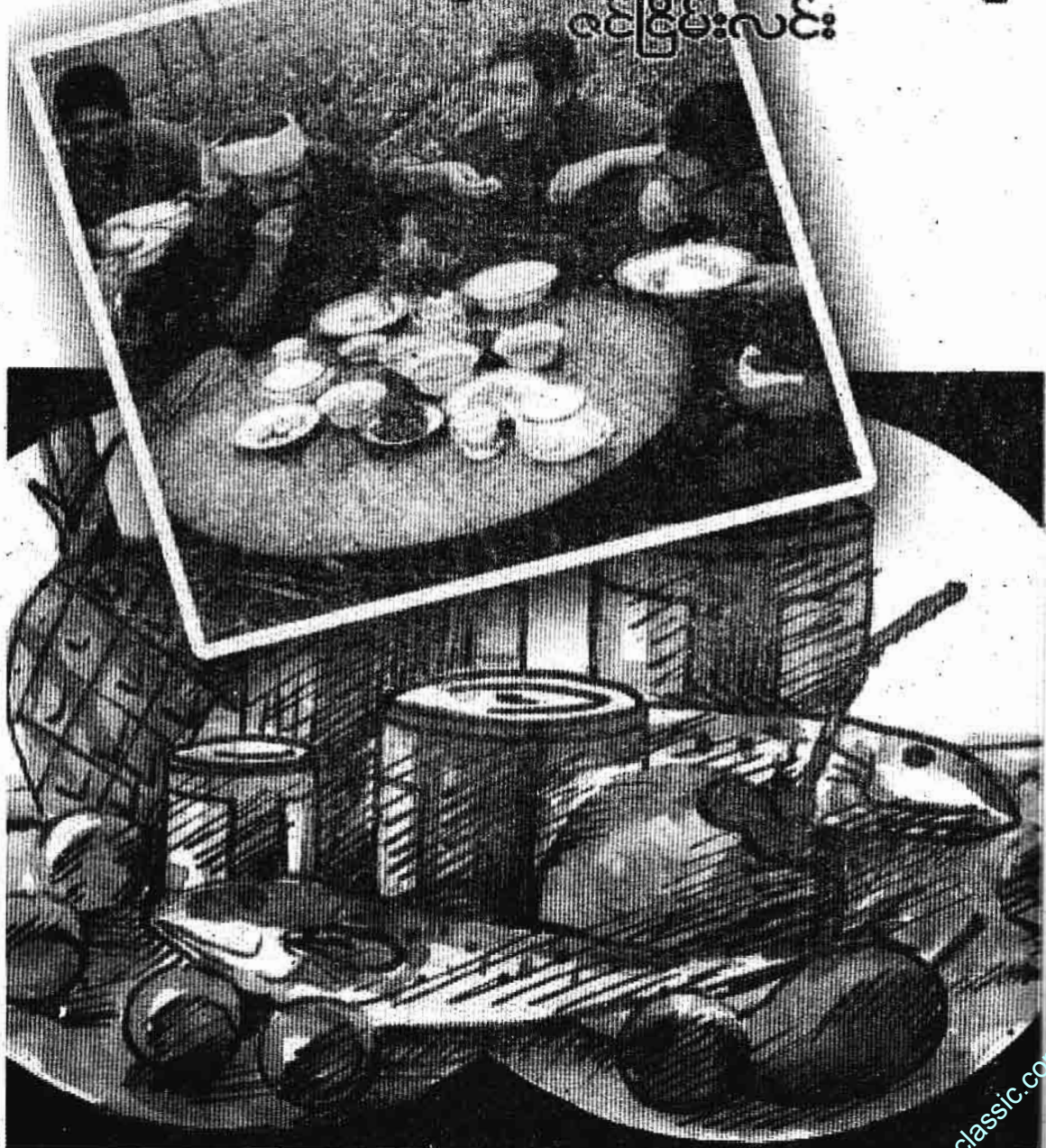
စန္ဒာဒေဝီနတ်
(၁၁) အိပ်သောအခါ ဦးခေါင်းရင်းက
စောင့်ရှောက်တတ်သော နရိန္ဒာဒေဝီနတ်
စသည်တို့ဖြစ်သည်။
လုံးတော် ဆရာတော်ကြီးက
အထက်ပါ ကိုယ်စောင့်နတ် တစ်ကျိပ်
နှစ်ပါးဟု ရေတွက်ပြထားပါသည်။
ထို့ကြောင့် လူတို့ခန္ဓာကိုယ်
တွင် သူတော်ကောင်းနတ် (၁၁) ပါး
အပါအဝင် "ဘာလကဏ္ဍီ" ခေါ် နတ်

ယုတ်မာတစ်ပါး အပါထည့်ပါင်း၊
ရေတွက်သော် စုစုပေါင်း တစ်ကျိပ်
နှစ်ပါး လူတို့ ခန္ဓာကိုယ်တွင် စောင့်ကြပ်
နေထိုင်သည် ဟု ဆိုရပေတော့မည်။
ဝန်ခံချက်အား
၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ်
သုရဇ္ဈမဂ္ဂဇင်း ကျော်မိုးနိုင်၏ လူပတ်ဝန်း
ကျင်မှ ကိုယ်စောင့်နတ်များ။
ဆောင်းဟောမာန်-မြတ်ကြီးမှ

စားဝရာဆန့်

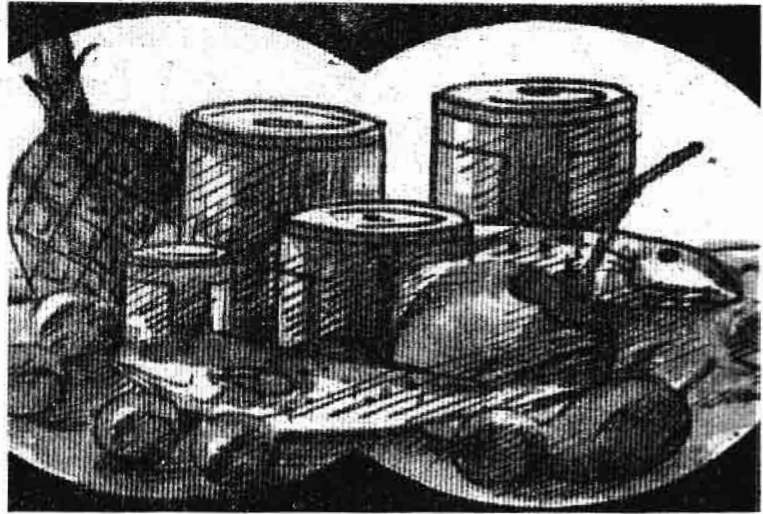
ပင်ပိုင်ခံအာဟာရ

ရင်ခြံမီးလင်း

မြန်မာနိုင်ငံရှိ လူမျိုးတို့၏ မရှိ
မဖြစ် မပါမဖြစ်သော အဓိက ပင်တိုင်စံ
အစာအာဟာရမှာ ထမင်းဖြစ်သည်။
ထမင်းကိုစားလျှင် ဝစေ၍ အားဖြစ်စေ၏။
နှုတ်ကိုဖြန့်စေကာ ကြေလွယ်၏။ ကိုယ်ကို
ညှပ်ပင်ကြီးပွားစေ၏။ ဆာလောင်ခြင်း၊
ပင်ပန်းခြင်းကို ပျောက်စေ၏။

ဆန်ကို မဆေးဘဲချက်သော
ထမင်းသည် အေး၏။ ကြေကျက်ခဲ၏။
နှုတ်ကို မဖြန့်စေတတ်။ သလိပ်ကို
ပျက်စေ၏။ ဆန်ကိုလှော်၍ချက်သော
ထမင်းသည် ကြေလွယ်၏။ ဝမ်းမီး
တောက်စေ၏။ နှုတ်ကို ဖြန့်စေ၍ အနံ့
ကောင်းမွန်၏။ သလိပ်ကိုနိုင်၏။ လေ
ကြောင့်ပျက်သော ဝမ်းပျက်နာရှိသောသူ
နှင့် သင့်လျော်၏။ ရွှေထမင်းသည်
ပင်ပန်းခြင်းကို ပျောက်တတ်၏။ နှုတ်ကို
ဖြန့်စေ၏။ မြင်းသရိုက်နာကို နိုင်၏။
ထလွယ်၊ အားရလွယ်၏။ နွားနို့ထမင်း
သည် မျက်စိနှင့် သင့်လျော်၍ သွေး
သည်းခြေကို နိုင်၏။ သလိပ်ကို ပျက်စေ
၏။ အသက်ရှည်စေ၏။ ထောပတ်ကို

ချက်၍ ထောပတ်တွင် ဆန်ထည့်ပြီး
ထက်ဝက်ခန်းအောင်ချက်ကာ နွားနို့
ထည့်၍ ထောပတ်ထမင်းချက်သကဲ့သို့
ဆန်ကို ကျက်အောင်ချက်၍ သကြား
သင့်တော်သလို ထည့်ချက်သော ယာနာ
နို့ထမင်းသည် ဝစေတတ်၍ အားကို
ဖြစ်စေ၏။ သလိပ်ကိုပျက်စေ၍ လေ၊
သည်းခြေနိုင်၏။ အသက်ရှည်စေသည်။
ဒန်ပေါက်ထမင်းသည် ကြေကျက်ခဲ၍
သုတ်ကိုပွားစေ၏။ လေကိုနိုင်၍ အားကို
ဖြစ်စေ၏။ အဖျားကိုနိုင်၏။

ဆန်ချိန်၏ တစ်ဆယ့်လေးဆ
ရေထည့်၍ ဆန်လုံးအက်ကွဲအောင်ပြုတ်
ကာ ရသော အရည်ကို ပေယျာမုခေါ်

၍ စားသောက်လျှင် အလွန်ကြေလွယ်၍
ဝမ်းချုပ်စေ၏။ ရေငတ်ခြင်း၊ အဖျား၊
လေနာတို့ကို နိုင်၏။ အားကို ဖြစ်စေကာ
ဝမ်းဗိုက်နာကျင်ခြင်းကို နိုင်၏။ ထိုပေယျာ
တွင် သဘောကျင်းမှုန်နှင့် သိန္ဓောခပ်၍
သောက်လျှင် လေ၊ ကျင်ကြီးတို့ကို
အောက်သို့သက်စေ၏။ ဝမ်းမီးတောက်
စေ၏။ အစာမကြေသော ရင်ဘတ်နာကို
နိုင်သည်။ နှုတ်ကိုဖြန့်စေ၍ ဝမ်းလေချုပ်
ခြင်းကို သက်သာစေ၏။

ဆန်ချိန်၏ ခြောက်ဆ ရေ
ထည့်၍ ဆန်လုံးအက်ကွဲအောင် ပြုတ်
ကျိုသည်ကို ယာဂုဟုခေါ်သည်။ ယာ
သည် ဝမ်းမီးတောက်စေ၍ ကြေလွယ်၏။

ရေငတ်ခြင်းကို နိုင်၏။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းကို ဖျောက်နိုင်၏။ အဖျားနာ၊ ဝမ်းပျက်နာတို့နှင့်သင့်၏။ ပဉ္စဂိုဏ်းရ ပါဠိတော်တွင် ယာဂုသောကခြင်းအကျိုး ငါးပါးရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာ...

- (၁) ဆာခြင်းကိုဖျောက်နိုင်၏။
 - (၂) မွတ်ခြင်းကို ဖျောက်နိုင်၏။
 - (၃) လေကို အောက်သို့သက်စေ၏။
 - (၄) ဆီးအိမ်စည်ပေါင်းကို သုတ်သင်၏။
 - (၅) မကျက်မကြေးသေးသော အစာသစ်အကြွင်းအကျန်ကို ကျက်စေ၊ ကြေးစေ။
- “ဆာခြင်း” ဆိုသည်မှာ “အစာစားလိုခြင်း” ကို ခေါ်သည်။ “မွတ်ခြင်း” ဆိုသည်မှာ “အရည်သောက်လိုခြင်း” ကို ခေါ်သည်။

ဆန်ချိန်၏ လေးဆရေထည့်၍ ထမင်းရေမငဲ့ဘဲ ထောပတ်ထမင်းချက်သကဲ့သို့ အရည်ကုန်အောင်ချက်၍ ပျော့သောထမင်းကို ဝိလေဝီ ဟုခေါ်သည်။ ဝိလေဝီကို စားခြင်းဖြင့် ဝမ်းမီးကိုတောက်စေ၏။ အားကိုဖြစ်စေ၏။ နှလုံးကို ကြည်လင်စေ၏။ ဝမ်းချုပ်၏။

ကြေလွယ်၏။ မျက်စိနာရှိသောသူနှင့် သင့်လျော်၏။ စားလျှင် အားရလွယ်၏။ ဝလွယ်၏။ ရေငတ်ခြင်း၊ အဖျားတို့ကို ဖျောက်နိုင်သည်။

လတ်လတ်လောလော ထမင်းသည် သလိပ်ကိုပွားစေ၍ ချိုဆိမ့်၏။ အဆီဩဇာရှိ၏။ ဝစေ၍ ကြေခဲ၏။ အားဖြစ်စေ၏။ ထမင်းကြမ်းသည် အဆီဩဇာနည်း၏။ အရသာနည်း၏။ ဝမ်းမီးကို တောက်စေတတ်၏။ အလွန်ပူလွန်းသော ထမင်းသည် အားကို ဖျက်ဆီးတတ်၏။ ထမင်းမှသာမဟုတ် မည်သည့်အရာမဆို ပူလွန်းသည်ကိုစားလျှင် အားကို ဖျက်တတ်သည်။ ထမင်းပူကို ရေအေးဖြင့် အေးအောင် လတ်တလောချင်ဆေးသော

ထမင်းသည် အေး၍ ကြေလွယ်၏။ ထမင်းသိုးသည် အဆီဩဇာမရှိ။ ဒေါသသုံးပါးလုံးကို ဖျက်စေတတ်၏။ ထမင်းခြောက်သည် ကြေခဲ၏။ ထမင်းခြောက်သာ မဟုတ် သားခြောက်၊ ငါးခြောက်၊ ဟင်းရွက်ခြောက်များသည်လည်း ကြေခဲ၏။ ပျော့လွန်းသော ထမင်းသည် လူတို့ကို

နွမ်းနယ်စေ၏။ မနပ်သော ထမင်းသည် ကြေခဲ၍ ဝမ်းရောင်တတ်၏။

ကောင်းမွန်စင်ကြယ်စွာ ဆန်ကိုဆေးပြီး ဆန်ထက် ငါးဆ ရေထည့်၍ ဆန်ကို ကောင်းမွန်စွာချက်ပြီးလျှင် ငဲ့၍ ရသော ထမင်းရည်သည် အစာကိုများစွာ စားနိုင်စေပြီး ဆီးရွှင်စေ၏။ အသက်ရှည်စေ၏။ ဒေါသသုံးပါးကို နိုင်၏။ သွေးနှင့် ခွန်အားကိုဖြစ်စေ၏။ ထမင်းရည်တွင် သဘောကျင်းမှုနှင့် သိန္နာခပ်၍ သောက်လျှင် အစာကို ကြေစေ၍ အစာစားလိုစိတ်ကို ဖြစ်စေ၏။ ထမင်းရည်တွင် ပိတ်ချင်းမှုန့်၊ သဘောကျင်းခြောက်မှုန့်ခပ်၍ သောက်လျှင် လေကိုလည်၍ အစာကြေစေ၏။

မြန်မာတို့၏ နေ့စဉ်စားသောက်နေသော ထမင်းသည် ပင်တိုင်စံအာဟာရလည်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ဆေးတစ်ခွက်လည်း ဖြစ်တော့၏။

ဝေငြိမ်းလင်း

သင်္ဃာတိကဗျာ

လက်ဝယ်သံဃာတော်

၇၉၀

ယခုအချိန်အခါတွင် နေရာ
တိုင်းလိုလိုပင် စာပေဟောပြောပွဲများကို
တွေ့ရသည်။ မြန်မာ့၏ ယဉ်ကျေးမှုကို
ထုတ်ဖော်သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်စရာ
ပင်ဖြစ်သည်။ အချို့သော လူကြီး လူငယ်
များသည် Night Club များ KTV များသို့
သွားရောက်ကာ အချိန်ဖြန်းနေမည့်အစား
စာပေဟောပြောပွဲသို့ သွားရောက်ကာ
ဗဟုသုတယူသင့်သည်။

စာပေဟောပြောပွဲများတွင်
လက်ခုပ်သံများ ဩဘာပေးသံများ တည်
ညံ့ရှိနေသည်။ မြို့ပေါ်များတွင်သာမက
အချို့သော နယ်စွန်နယ်ဖျားများတွင်လည်း
ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို ဓမ္မကထိက ဆရာ
တော်များမှ ဆုံးမဟောကြားတော်မူသည့်
အခါ၌ တရားနာ ပရိသတ်များမှ သာဓု
သံ တည်ညံ့ဖြင့် အလွန် ကျက်သရေရှိ
၍ ပီတိအဟုန် လျှံထွက်လျက်ရှိသည်။

ဤကဲ့သို့ လက်ခုပ်သံနှင့်
သာဓုသံများကို ကြားသိရသောအခါ
ပါလီမန်ခေတ်မှ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု (ခေါ်)
ဘဘကြီး သခင်နု၏ ပုံရိပ်လေးများကို

ကြားသိမြင်ယောင်မိလာသည်။ ဘဘကြီး
သခင်နုသည် နိုင်ငံရေးတရား ဟောပြော
သောအချိန်အခါတွင် ပြည်သူလူထု
သဘောကျစရာ အချက်အလက်များပါ
သည့်အခါ ပရိသတ်များမှ လက်ခုပ်
တဖြောင်းဖြောင်းတီး၍ အားပေးသည်ကို
သခင်နုမှ လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော်ဟောတဲ့ အချက်
အလက်တွေထဲက သဘောကျစရာများ
ပါခဲ့ရင် လက်ခုပ်မတီးကြပါနဲ့။ လက်ခုပ်
တီးတာဟာ ရှားတိုက်တာနဲ့တူနေပါတယ်။

မြောက်ပင်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။
ကျွန်တော် ဟောပြောတဲ့ တရားရဲ့
မှန်ကန်တဲ့အချက်ကို သဘောကျပြီး
ထောက်ခံရင် သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်ပေးကြ
ပါလို့ ပြောကြားလိုပါတယ်။ သာဓုခေါ်
ခြင်းဟာ ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ
ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် မဟုတ်ပါလား။
ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မူဝါဒတွေ မှန်ကန်ခဲ့
ရင် ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ လို့
သာဓုခေါ်ပေးကြပါ”

ထိုသို့ သခင်နု၏ ဟောပြော
ပွဲ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဟောပြောပွဲလာ
ပရိသတ်များသည်...

“သာဓု...သာဓု...သာဓု”
ဟူ၍ ခေါ်ဆိုလိုက်ကြသည်။
ထိုအခါ သခင်နုသည် ပရိသတ်များအား
လက်အုပ်ချီ၍...

“သာဓု...သာဓု...သာဓု”
ဟုခေါ်ဆိုကာ သာဓုသံများ
လွှမ်းမိုး၍ ပြီးဆုံးသွားလေတော့သည်။
ထိုကဲ့သို့ သခင်နု၏ ပြောဆို
ယူဆချက်သည် မှန်ပေစွ၊ ကောင်းပေစွ။

နိုင်ငံရေးတရား ဟောပြောပွဲများနှင့် များလေလေ။ လက်ခုပ်သံ များလေလေ။ မြောက်ပင်သံများအစား သဘောကျ
ပေဟောပြောပွဲများတွင် လက်ခုပ်သံ ပုတ်ခတ်သံများ ဆက်ကာ ဆက်ကာ သည် သာဓုသံများက ပို၍ မှန်ကန်
အားပေးသူများလျှင် အချို့သည် ထွက်ပေါ်လာလေဖြစ်သဖြင့် မိမိကို ပါလိမ့်မည်။ ဘာကြီး သခင်နုသည်
ခွင်တော်ဆန်ဆန် ဟာသလုပ်၍ သဘောကျသည်ဟုထင်ကာ ဆက်ကာ “ရှုမတိုက်ကြပါနဲ့ မှန်ကန်ရင် သာဓု
စဉ်းတပ်ယောက်အား ပုတ်ခတ်လိုက် ဆက်ကာ ပုတ်ခတ်သည်အတွက် ခေါ်လိုက်ကြပါတော့တဲ့”
ကဲ့သို့ ဆက်၍ ဟောပြောလေ၏။ အကျဉ်းတန်လှပေ၏။
ပုတ်ခတ်သံ များလေလေ။ လက်ခုပ်သံ ထို့ကြောင့် လက်ခုပ်တီး

၇၆၀

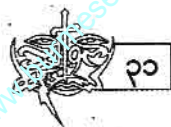
Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

နာမည်ပေး

မည်းဘာဂျာစွမ်းအားဖြင့် နာမည်များကိုလေ့လာခြင်း

ချိုဂိုမိုလ်(ဆိုးသည်ရ)

လူပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အမည်မှာမ
 နာမည် သူတို့၏ ဘဝစရိုက်၊ လက္ခဏာ
 ဘာသာမူမှသည် အသက်တည်နေမှု
 အဆုံး စိုးမိုးထားသည်။ အမည်ပေးရာ
 ဘွင် သူ၏ ဘဝကုသိုလ်ကံအားလျော်စွာ
 ဘျီကည်မည် နာမည်ရသင့်ပေသည်။
 လောကီနည်းများစွာရှိပါ၏။ တစ်နေ့
 သော် လူလတ်အရွယ် လူငယ်လေး
 ဘျီအောင် ရောက်လာပါသည်။ သူတို့
 ဆွေးနွေးမှုက နည်းပညာလည်း မိ၊
 စိတ်ဝင်စားဖွယ်လည်း အတိဖြစ်ပါသည်။
 “ဆရာထောင်ရေ ... ဒီနေ့
 ဆရာ ရပ်ရှင်နယ်က လူသိများ။ စိတ်ဝင်
 စားခဲ့ကြတဲ့ မင်းသားကြီး ကျော်ဟိန်းကို
 ဆွေးနွေးစို့။ ဖူးစာလမ်းဆုံလို လူငယ်
 ချီကံကားမျိုးတွေကနေ နာမည်ရလာပြီး
 ချီကံရံ၊ အသွင်စုံနဲ့ တစ်ပြည်လုံး
 ကျော်ဟိန်းစေခဲ့တယ်။ ကျော်ဟိန်းလို
 သလိုက်တဲ့ အမည်စသည် (ပျဉ်ညတ်)
 သည် ဆောင်သွားသလားဆရာ”

တိုးအောင်က သူယူဆမိရာ
 ဘျီ ပြောပြီး မေးခွန်းထုတ်သမျှကို ဆရာ

ထောင်က ရှင်းပြပါသည်။
 “ရှင်အရဟံရေးတဲ့ သိုက်ကျမ်း
 မှာ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါကြောင်း၊
 ဉာဏ်ဆင်လောင်း၍”
 လို့ ဆိုထားတယ်။ အမည်ရဲ့
 ဓာတ်သက်အားအင်သဖွယ် ရှိနေတယ်
 လေ။ ကျော် တနင်္လာနံရဲ့ ဂြိုဟ်သက်
 တစ်ဆယ့်ငါးကို ဟိန်း သောကြာရဲ့ ဂြိုဟ်
 သက် နှစ်ဆယ့်တစ်ပေါင်းလိုက်ရင်
 သုံးဆယ်ခြောက်ဆိုတဲ့ နဝင်းကိုရတယ်။
 စိတ်နဝင်းလို့ခေါ်တယ်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
 အားကောင်းတဲ့ နဝင်းပေါ့”

“ဆရာ နောက်တစ်ဦး ထုတ်
 ပြဦးမယ်။ ထက်ထက်မိုးဦး ဆိုပါတော့
 ထက်ထက်ဆိုတဲ့ စနေဂြိုဟ်သက် နှစ်
 ထပ်က တစ်ဆယ်နှစ်ခါမှာ နှစ်ဆယ်
 ရမယ်နော်။ မိုး ကြာသပတေးက
 တစ်ဆယ့်ကိုးနဲ့ ဦး တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်က
 ခြောက်ဂဏန်း ပေါင်းရင် လေးဆယ့်ငါး
 ရပြန်တယ်။ လေးဆယ့်ငါးဆိုတာ လာဘ်
 ပွင့်နဝင်းလို့ သတ်မှတ်တယ်။ မင်းသမီး
 လေး မှုံရွှေရည်အမည်နဲ့ အနုပညာ

စခဲ့တာ ဒီနာမည်ပြောင်းလိုက်မှ တဟုန်
 ထိုး တက်လာတယ်”
 ထိုအခါတွင် တိုးအောင်က
 လက်ရှိ လူသစ်တွေထဲက မင်းသားသစ်
 နာမည်မှာကော ရှိနိုင်ဦးမလားဟု သိလို
 ပြန်သည်။ အလိုက်သိစွာပင် ဆရာသောင်
 မှာ ဆက်၍ရှင်းပြပြန်ပါသည်။

“သိသာမြင်သာအောင် ပြရရင်
 မင်းသားလူမင်းပေါ့။ အခုလက်ရှိ ရပ်ရှင်
 အစည်းအရုံးမှာ ဥက္ကဋ္ဌနေရာမှာ လုပ်နေ
 တယ်။ သူ ကားတွေရှိနေတာ အားလုံး
 အသိပေါ့။ လူဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သက်
 တစ်ဆယ့်ခွဲနဲ့ကို မင်း ကြာသပတေးဂြိုဟ်
 သက် တစ်ဆယ့်ကိုးပေါင်းရင်း သုံးဆယ့်
 ခြောက်ရတယ်။ စိတ်နဝင်းပဲရတယ်။
 ကြော်ငြာနဲ့ အခုထိ အောင်မြင်နေသေး
 တဲ့ လွှင်မိုးဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ စိတ်နဝင်း
 ပဲရမယ်”

“ဟုတ်ပြီနော်၊ မင်းမမေးခင်ပဲ
 ဆက်ပြီးပြောပြလိုက်ပါမယ်။ တို့များ
 စာရေးဆရာ ဗေဒင်ဆရာလိုင်းက ဗြဟ္မလဲ
 စန္ဒညွန့်ကို ပြောချင်တယ်။ နာမည်ကြည့်

ရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အမည်
 လိုလိုပေါ့။ ကဲ...တွက်ကြည့်ရအောင်
 မြန် ပုက ကြာသပတေးဂြိုဟ်သက်နှစ်ခု
 ရှစ်နှစ်လီ ဆယ်ခြောက်။ လဲနဲ့ဒါက ဗုဒ္ဓ
 ဟူး။ စနေဂြိုဟ်သက်နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်
 ခွန်ရမယ်။ အားလုံးကိုပေါင်းရင် ရှစ်ဆယ်
 တစ်ရတယ်။ အဟောင်းပြန်တွေ နှင်းလို
 ခေါ်တယ်။ သိုက် ဘုမ္မိရတ်၊ ရှေးမင်းများ
 ခေတ်နဲ့ မကင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ အခန်း
 ဆက်တွေ ရေးတာတွေရမယ်။ ဆရာကြီး
 က ရန်ကုန်ငါးဆယ်တစ်လမ်းမှာ နေခဲ့
 တယ်။ လူလောကထဲရောက်နေတဲ့
 သိုက်ဆက်တွေရဲ့ ပြဿနာတွေတောင်
 ရှင်းပေးနိုင်တဲ့ ဆရာကြီးတစ်ယောက်ပဲ။
 ဗေဒင်ယတြာလည်း အတော်ထက်မြက်
 တယ်။ ဒီဆရာကြီးမှာ ထူးခြားတာက သူ
 ဝတ္ထုတွေရေးရာမှာ အိပ်နေတုန်း
 ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်တွေ၊ ရုပ်ရှင်
 ကြည့်သလို အိပ်မက်လို မြင်မက်တယ်
 လို့ ဆိုတယ်။ သိရသလောက်က ဆရာ
 ကြီးရဲ့ လက်ရင်းဆရာဘုန်းကြီးက တပည့်
 နှစ်ယောက် ထွန်းပေါက်တယ်လို့ဆိုတယ်။

ဒီဆရာကြီးက အဟောင်းတွေကို ပြန်မြင်
 ပြန်သိ၊ ပြန်ဖော်ဘက်မှာ ထူးချွန်တဲ့
 တပ်ညွှဆိုတာ ပြောထားဖူးတယ်လို့ဆို
 တယ်။ ပါရမီရှင် ဆိုလောက်ပါပေတယ်။
 တိုးအောင်ရေ...တို့ မြန်မာပြည် တန့်
 တလျားက နေရာဒေသ အဆက်ဟောင်း
 အဖြစ်အပျက်ဟောင်းတွေ မြင်သိပြီး
 ရေးတာ။ အပြင်မှာလည်း တကယ်ရှိပြီး
 ဖြစ်ပြီး မလွဲမှားဘူးလို့ ဆိုတယ်ကွ”

ထိုအခိုက်မှာပင် တိုးအောင်
 အဖို့ နှင်းအခေါ်များကို စိတ်ဝင်စားသွား

ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် နှင်းဘယ်နှခုရှိ
 နှင်းအခေါ်များကိုလည်း သိချင်လာပြန်
 သည်။ ထို့အတွက် ဆရာသောင်က
 ဆက်၍ရှင်းပြပြန်လေသည်။

“နှင်းက ကိုးကနေ တစ်ရာ
 ရှစ်အထိ တစ်ဆယ့်နှစ်ခုရှိတယ်။ ကိုး
 တစ်ဆယ့်ရှစ်၊ နှစ်ဆယ့်ခွန်၊ သုံးဆယ်
 ခြောက်၊ လေးဆယ့်ငါး၊ ငါးဆယ်လေး
 ခြောက်ဆယ့်သုံး၊ ခွန်နှစ်ဆယ့်ရှစ်၊ ရှစ်
 ဆယ်တစ်၊ ကိုးဆယ်၊ ကိုးဆယ်ကိုး
 တစ်ရာရှစ်ဖြစ်တယ်။ ကိုးကနေစပြီး
 အခေါ်အဝေါ်တွေကို စဉ်ပြမယ်။ မူလ
 နှင်း၊ အောင်နှင်း၊ ငွေနှင်း၊ စိတ်နှင်း၊
 လာဘ်ပွင့်နှင်း၊ ပညာနှင်း၊ ဝိယာနှင်း၊
 ဒုက္ခနှင်း၊ အဟောင်းပြန်တွေနှင်း၊
 ဓာတ်သိမ်းနှင်း၊ မှန်နှင်း၊ ခေါ်တန်ပြန်
 နှင်း၊ အောင်နှင်းကြီးလို့ အစဉ်လိုက်
 ခေါ်တယ်”

ထိုအခါမှာတိုးအောင်မှာ လို
 တာလေးတွေ ရသွား၍ သဘောကျသွား
 ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားနှင့်အတူ ဆရာ
 သောင်၏ ကလောင်အမည်ကို မေး

တော့သည်။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဆရာ။ ဆရာနဲ့တွေ့မှပဲ နဝင်းကို ကျကျနန ခွင့်ရပါပေတယ်။ ဆရာနာမည်လည်း နဝင်းကိုက်မှာ သေချာပါတယ်။ ဆရာ နာမည်အပြည့်အစုံက ဟန်သောင်သာ ဖော်”

“အမည်သုံးလုံးက သောကြာ နဲ့ ဂျိဟ်သက်နှစ်ဆယ့်တစ်ကို သုံလီ ဆိုတော့ ခြောက်ဆယ့်သုံးရမယ်။ ပီယ နဝင်းပေါ့ တိုးအောင်ရေ။ မင်းနာမည် ထလည်း နဝင်းကိုက်ပါတယ်။ တစ်ဆယ့် ရှစ်ရလို့ အောင်နဝင်းပေါ့ကွာ။ မြန်မာ ဩဌမှာ အောင်နဝင်းကိုက်၊ နာမည် ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ဦး ထုတ်ပြဦးမယ်”

“နှစ်ဦးစလုံးဟာ အောင်နဝင်း ထိုက်တဲ့ အောင်ထွန်းဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ နှစ်ယောက် တစ်ဦးက သဲအင်းဂူဆရာတော် ကြီး ဦးဥက္ကဋ္ဌ၊ လူအမည် အောင်ထွန်း၊ နောက်တစ်ဦးက စာရေးဆရာကြီး မင်း သိန်း၊ ငယ်နာမည် အောင်ထွန်းပဲလေ ကွာ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးဟာ သူတို့နဲ့သက်ဆိုင်

တဲ့ သာသနာ့ဗိမာန်ကြီးတွေ၊ ဗေဒင် ဟောပြောခန်းမကြီးတွေ နယ်မြေပရုဏ် တွေ ခမ်းခမ်းနားနား တည်ထောင်နိုင်ခဲ့ ကြတယ်လေ”

ထိုသို့ ရှင်းပြပြီးသွားသော် လည်း တိုးအောင်မှာ သိလိုစိတ်တစ်မျိုး တိုးလာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နောက် တစ်နည်းတစ်လမ်း မေးမြန်ပြန်သည်။

“ဆရာရေ...နာမည်မှာ ရှေ့ ဆုံးအလုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအလုံးတွေ ဓာတ်ခြင်းတည့်တာ၊ မတည့်တာ ရှိတယ်

လို့ ကျွန်တော် နားစွန့်နားဖျား ကြားဖူး တယ်။ အဲ့ဒါ ဟုတ်သလား ဆရာ”

ထိုမေးခွန်းကို ဆရာသောင်မှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေပြပါသည်။

“မင်းမေးခွန်းကို ငါ သဘော ပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း အခေါ် အပြောလေးတွေ ပုံမကျသေးဘူးကွ။ နောက်ကလိုက်တဲ့ နာမည်အလုံးကို အုပ်တယ်လို့သုံးတယ်ကွ။ ဗျည်းအက္ခရာ တွေမှာ သူတို့ပိုင်တဲ့ ဓာတ်တွေရှိတယ်။ မြေ ရေ လေ မီး ခေါ်တဲ့ မဟာဘုတ် ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို ခွဲဝေပိုင်ဆိုင်ကြ တယ်။ ဒီလေးမျိုးကနေ တစ်ခုစီကို နှစ်မယ်စီထပ်ပြီး ကွဲသွားပြန်တယ်။ မြေ ဆိုရင် မြေပျော့၊ မြေမာ၊ ရေဆိုရင် ရေကြည်၊ ရေနောက်၊ လေဆိုရင် လေပြေ၊ လေပြင်၊ မီးဆိုရင် မီးခဲနဲ့၊ မီးတောက်ပေါ့ ကွဲသွားတယ်”

“ကဲ...မင်း လိုက်မှတ်ပေ ရော။ နေ့နံတွေနဲ့ ပိုင်ဆိုင်တာတွေက ဒီလိုရှိတယ်။ ကြာသပတေးဟာ မြေ ပျော့၊ တနင်္လာဟာ မြေမာ၊ ဗုဒ္ဓဟူးဟာ

ရေကြည်၊ သောကြာဟာ ရေနောက်။
အင်္ဂါဟာ လေပြေ၊ ရာဟုဟာ လေပြင်း။
တနင်္ဂနွေက မီးခဲ၊ စနေက မီးတောက်တဲ့
ဟုတ်ပြီလား။

“ဓာတ်ဖက်နဲ့လက်နဲ့ မှတ်ရင်
ပိုလွယ်ပါ့မောင်ရင်ရယ်။

အန္တော-ဂဗ္ဗေ-စရေ-ဝံသေ တဲ့
ရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလေအစုံက
အန္တောဆိုတာ မီးဓာတ်၊ တနင်္ဂနွေ၊ စနေ
ပေါ့ကွာ။ ဂဗ္ဗေဆိုတာက မြေဓာတ်၊
တနင်္လာနဲ့ကြာသပတေး။ လေဓာတ်နော
စရေဆိုတာ အင်္ဂါနဲ့ရာဟု။ ဝံသေဆိုတာ
ရေဓာတ်၊ ဗုဒ္ဓနဲ့သောကြာ ဟုတ်ပြီလား။

ကဲ... အကျိုးအပြစ်အကျဉ်း
ကို ပြောပြမယ်။ မီးနဲ့ရေ တွဲစပ် မမှည့်
သင့်ဘူး။

ဥပမာပြရရင် အောင်ဟိန်း
ဆိုရင် မီးခဲကို ရေနောက်အုပ်ပြီး မှည့်
တယ်လို့ခေါ်တယ်။ ရှောင်သင့်တယ်။ ရေ၊
နောက် ဘယ်လိုပဲပြန်ပြန် သိန်းအေး
ဆိုရင်လည်း ရေကိုနောက်က မီးလိုက်
နေတာပဲ။ ရှောင်ရမယ်။ မရှောင်ဘဲမှည့်

ရင် ကောတဲ့။ မေးရင်ဖြေရမှာက လူရဲ့
ကုသိုလ်ကံဇာတာ တော်တော်ကောင်း
ပါတယ်ဆိုရင်တောင် နာမည်ကြောင့်
တက်သင့်သလောက် မတက်ဘူး။
အဖန်တလဲလဲ ဆုံးတာရှုံးတာတွေ
များနေမှာပါပဲ။

ထိုအခါမှပင် တိုးအောင်မှာ
ငြိမ်းနားထောင်နေရာမှ အကြံရလာသည်။
ထို့ကြောင့် သိလိုရာကို မေးပါတော့သည်။
“ဒါဆိုရင် ဆရာရေ... ဓာတ်
တူခြင်း ရှေ့နောက်ပေးရင်ကော ဆိုးနိုင်
သလားဆရာ”

“ဆိုးတယ်လို့ မသတ်မှတ်နိုင်
ပါဘူး။ အရှိန်အဟုန်နဲ့ တက်သွားနိုင်
တယ်။ ကျသွားနိုင်တယ်။ မီးဓာတ်ဟာ
ဓာတ်တူမှည့်လို့ ကောင်းသွားနိုင်တယ်။
အခြားဓာတ်နဲ့တော့ မရောတာကောင်း
လိမ့်မယ်။ အဓိက မှတ်ရမှာက မြေကို
မြေချင်းပေးပါ။ ကြီးပွားတယ်။ ခိုင်ခန့်
တယ်။ မီးတောက်ကို လေပြေအုပ်ပါ။
မီးကို ရှေ့ကလေပြေက နောက်ကတာဆို
လေတဖြူဖြူနဲ့ တောက်လောင်လို့

ကောင်းတာပေါ့”
ထိုအခါတွင် တိုးအောင်က
စောဒကတကလာပြန်သည်။
“မီးနဲ့မီးကို ရောပေးလို့ ရပါ
မလား ဆရာရယ်။ ကတ်သီးကတ်သတ်
မှည့်ရမှာပဲနော်”

“မကတ်သတ်ပါဘူး တိုး
အောင်ရာ။ မင်းနာမည် တိုးအောင်ဟာ
မီးတောက်ကို မီးခဲအုပ်ထားတာလို့ ခေါ်
တယ်ဟာ။ သိပြီလား။ နောက် မီးခဲကို
မီးတောက်အုပ်တဲ့ နာမည်တွေဖူးလား။
အကြည်တော်ကွာ။ စာရေးဆရာထဲမှာ
အောင်မြင်နေတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ပဲ
လေ”

ထိုအခါမှပင် တိုးအောင် တစ်
ယောက် အလိုဆန္ဒ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရသွား
သူပမာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်းများစွာဖြင့်
ဆရာ ဟန်သောင်သာကို နှုတ်ဆက်ရင်း
စကားဝိုင်းလေးကို သိမ်းလိုက်ကြပါတော့
သည်။

ချိုရီမိုလ် (ဇီးသည်ရ)

ဒီအတိုင်းကျင့်သုံးနိုင်ရင်

ရာဇဗ္ဗသင်္ဂဟတျဗ္ဗိလော
မြန်မာ့ဂိုးရာဒီဗိုတာဇရဝီတျဗ္ဗိစဉ်တရား

ချိုချိုခွန်း(ဟသံတ-အကောက်တောင်)

ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် စတင်လက်ခံကျင့်သုံးလျက်ရှိသော “ဒီမိုကရေစီ” ဟူသော ဝေါဟာရကို ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများက မည်သို့ပင် အနက်အဓိပ္ပာယ်များ ပြန်ဆိုထားသည်ဖြစ်စေ မြန်မာ့ရိုးရာအစဉ်အလာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် ဒီမိုကရေစီ၏ အနှစ်သာရ ရှိသော အဓိပ္ပာယ်တို့ ပါရှိပြီသာဖြစ်သည်။

သုတ်မဟာ ပါဠိတော် “မဟာပရိနဗ္ဗာနသုတ်” ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့အား အကြောင်းပြု၍ “အပရိဟာနိယ” တရားခုနစ်ပါးကို ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။ ထိုအပရိဟာ ခိုသည်မှာ မဆုတ်မယုတ်၊ မပျက်မဆီးနိုင်ခြင်း ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။

အဝရိယာနိထတရား ခုနှစ်ပါး

(၁) စည်းဝေးခြင်း (ထနိဝါတ)

(၂) အညီအညွတ်ဆောင်ရွက်ခြင်း (ထဓဓ)

(၃) ဥပဓမ္မဇာတ်၍ အုပ်ချုပ်ခြင်း (ဓညတ္ထ)

(၄) လှူဒါန်းထူထောင်မှု အဆုံးအမတို့ တည်ခြင်း။

(၅) အမျိုးထစီးအား ခန့်ခွဲစိတ်ခြင်း။ စောင့်ရှောက်ခြင်း။

၁) ခြုံစောင့်၊ ရွာစောင့်နတ်တို့အား
ဝူဝတ်ခြင်း။

၂) ရတနာတို့အား စောင့်ရှောက်ခြင်း
တူ၍ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ ရာဇဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်း
တိုင်းပြည်နိုင်ငံကို တစ်ယောက် နှစ်
ယောက်၏ ဩဇာနှင့်သာ အုပ်စိုးလျှင်
မလွန်ဖြစ်ဖြစ် အများအယွင်းများရန်
သောကြောင့် တစ်ယောက်နှစ်ယောက်၏
ဩဇာနှင့် မပြုလုပ်၊ မင်းများမတ်တို့ စည်း
ပြုလုပ်လျှင် အများအယွင်းရှိရန် မရှိ
သော စောဒကသည် အများဆန္ဒနှင့်
အုပ်ချုပ်သော စနစ်မျိုးသို့ ရှေ့ရှုရန် အလို
တို့ကြောင်းဖော်ပြခြင်းသာဖြစ်သည်။
အများဆန္ဒနှင့် အုပ်ချုပ်အရေးတွင် ဥပဒေ
သည် ပဓာန ဖြစ်သည်ဟု ဆက်လက်
ပြထားသည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိရပါ
သည်။

သို့သော် အများဆန္ဒကို ညှိနှိုင်း
ဥပဒေဖြင့် အုပ်ချုပ်ရာ၌ ပြည်သူ့အခွင့်
အရေးကို အရေးကြီးသည်နှင့်အမျှ ပြည်သူ
တို့၏ တာဝန်သည်လည်း အရေးကြီးပါ

သည်။ အုပ်ချုပ်ခြင်းခံရသူတို့သည်
အုပ်ချုပ်သူတို့နှင့် တိုင်ပင်၍ အခွင့်အရေး
တို့ကို ခွဲဝေယူလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်
တည်း တာဝန်ကိုပါ ခွဲဝေလုပ်ဆောင်လာ
ကြရသည်။

ဤသို့လျှင် ဝက်မစွတ်မြို့စား
ယောမင်းကြီးတို့လိုလျှင်မူ ၎င်း၏ “ရာဇ
ဓမ္မ သင်္ဂဟ” ကျမ်းတွင် အုပ်ချုပ်သူနှင့်
အုပ်ချုပ်ခြင်းခံရသူ (တစ်နည်း) အစိုးရ
နှင့် ပြည်သူတို့၏ အညမည ပြုကျင့်ဖွယ်
ဝတ္တရားတို့ကိုလည်း ပြဆိုထားသည်။
ဤသို့ပြဆိုရာ၌ အများပြည်သူတို့၏ ဆန္ဒ
နှင့် ညှိနှိုင်းရာတွင် အပရိယာနိယတရား
ခုနစ်ပါးနှင့်အညီ မြန်မာ့ရိုးရာဒီမိုကရေစီ
တရားများကို ကျင့်စဉ်တစ်ရပ်အနေဖြင့်
လက်ခံကျင့်သုံးရပေမည်။ ထို့ပြင် မင်းနှင့်
ဆိုင်သော သတင်းစာတိုက်၊ နိုင်ငံနှင့်
ဆိုင်သော သတင်းစာတိုက် (ယခုခေတ်
မီဒီယာ) တို့၏ တာဝန်ဝတ္တရားများ
စသဖြင့် ပြည်သူ့ထင်မြင်ချက်ဟူသည်ကို
ဘုရင်မင်းမြတ် သဘောပေါက်လေအောင်
အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်ထောင်
စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်သည် ဒီမိုကရေစီ
လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ အရှိန်ယူချီတက်နေ
ဆဲ ကာလတွင် မင်းနှင့်ပြည်သူတို့ချစ်
ကြည်ဖြူစွာဖြင့် ဒီမိုကရေစီကျင့်စဉ်တရား
များနှင့်အညီ ကျင့်သုံးလိုက်နာသွားကြရန်
အရေးကြီးသော ကာလအပိုင်းအခြား
တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာ
တို့၏ “ဟိရိ၊ ဩတပ္ပ” တရားနှစ်ပါးဖြစ်
သော “ဟိရိ” သည် မိမိပြုသော မကောင်း
မှုကို မိမိကိုယ်တိုင်က ရှက်သော အသိ
တရားဖြစ်သည်။ “ဩတပ္ပ” ဆိုသည်မှာ
မိမိပြုသော မကောင်းမှုကို သူတစ်ပါး ကဲ့ရဲ့
လေမည်ဟု ကြောက်သောအသိတို့ဖြစ်
သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် “ပြည်သူ့ထင်မြင်
ချက်ကို လေးစားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းအရာတို့သည်
“မြန်မာ့ရိုးရာ ဒီမိုကရေစီ တရား” ဟူ၍
ရာဇဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်းတွင် ဖော်ပြထား
ကြောင်း ထုတ်နုတ်ရေးသားအပ်ပါသည်။

ရဲရဲထွန်း

(ဟင်္သာတအကောက်လောင်း)

အံ့ပွယ်မခန်း သမ္မုဒ္ဒေ

ဆောင်းဟောမာန်(မြတ်ကြေးမုံ)

စာရေးသူအသက် (၁၇) နှစ်
 ကျင့်ကာလ ဖေဖေက အနောက်
 သာသင်တောဦးစီးဌာနမှ ဝန်ထမ်း
 ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဒီတော့ နွေရာသီ
 နှင်းပိတ်ရက်ရောက်တော့ စာရေးသူ
 အဖေညီကမွေးတဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတစ်
 ယောက်နဲ့ အဖေအလုပ်ရှိရာ မော်လမြို့
 ကုန်းခါးကျေးရွာအုပ်စု နောင်ကွတ်ရွာခေါ်
 ရွာလေးကို အလည်လိုက်သွားပါ
 သည်။ ရွာခံလူမျိုးတွေကတော့ ရှမ်းနီ၊
 နွေလူမျိုးတွေများတယ်။ အဲဒီတုန်းက
 သူတို့ ဝတ်စားမှုပုံစံဟာ စာရေးသူကစီ
 ခြင်္သေ့မှာ ရိုင်းတယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။
 ကြောင်လဲဆိုတော့ သူတို့တွေဟာ
 နှုတ်ကြောင်လား။ ဟိရီသြတ္တပွကင်းမဲ့
 ထီးထားမသိဘူး ရေချိုးကြရင် သူတို့ဆီ
 ရေချိုးခန်း အိမ်သာတို့ဆိုတာ မရှိဘူး။
 ဆက်ရွာက တောင်ကြားအမြင့်ကြီးထိပ်
 တည်ထားတဲ့ ရွာအိမ်ခြေက သုံးဆယ်
 ခန့် နှစ်စဉ်မိုးရာသီရောက်ရင် မဲဇာ
 ချောင်က ရေတက်လာတတ်လို့ တောင်
 သို့မဟုတ်တည်ထားတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

နွေရာသီရေချိုးပြီးတက်လာ တောင်ပေါ်
 အိမ်ရောက်တာနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးရေချိုး
 ထားသလို ချွေးတွေက ရွှဲရွဲနှစ်သွားတော့
 တာပါပဲ။ ဒီတော့ သူတို့ရေချိုးကြပြီးဆိုရင်
 အပျိုကလွဲပြီး လူကြီးဆိုယောက်ျားမိန်းမ
 အကုန် လူပျိုတွေကအစ ကိုယ်လုံးတီး
 ချွတ်ချိုးကြတော့ စာရေးသူအနေနဲ့ ရေချိုး
 ပြီဆိုရင် သူတို့နဲ့အတူ ရေမချိုးရဲဘူး။
 ညဘက် ၇ နာရီဝန်းကျင်မှ အဖေအလုပ်
 လုပ်ရင်း တည်းခိုတဲ့ အိမ်က ကိုညွန့်မောင်
 ဆိုတဲ့သူကိုခေါ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး
 စိမ်ပြေနပြေ ရေချိုးပါတယ်။ နောက်စာရေး
 သူက ရေချိုးရင် အကြာကြီးချိုးရမှ
 ပြီးတော့ ရေချိုးရင် ရေချိုးခန်းထဲ ချိုးနေ
 ကြရုံတော့ ချေးတို့ ဆပ်ပြာတို့ တွန်းချင်
 တိုက်ချင်ရင်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်
 တိုက်နေကြ။ ခုတော့ လူတကာမြင်ကွင်း
 မှာ ဆပ်ပြာတိုက်ဖို့ ချေးတွန်းဖို့ဆိုတော့
 စိတ်ထဲလိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါ
 တောင် တချို့သူတွေ စာရေးသူရေချိုးတာ
 မြင်ဖူးချင်တယ်ဆိုပြီး တောင်စောင်းက
 ချောင်ကြည့်သူတွေရှိခဲ့တယ်လို့ နောက်မှ

သူတို့ ပြောပြလို့ သိခဲ့ရတယ်။
 နောက် သူတို့ဆီမှာ ရွာဦး
 ကျောင်းမှ မနက် ၃းဝဝ နာရီ တုံးမောင်း
 ခေါက်ပြီး တစ်ရွာလုံးလန်းကုန်ကြပြီတဲ့။
 သူတို့ဆီမှာ ဆန်ကောင်းတော့ (ရန်ကုန်
 စကားနဲ့ပြောရရင်တော့ ယုယိမ်ပေါ်ဆန်းမွေး
 တောင်ပျံမွေးလို့ ဆန်မျိုးဖြစ်ကောင်းဖြစ်
 နိုင်ပါသည်။) ချက်မစားကြဘူး။ မြေပေါင်း
 အိုးနဲ့ပေါင်းပြီးမှ စားကြတယ်။ ဒီတော့
 ၃းဝဝ နာရီ နံနက်စောကြီးကပင် မီးဖို
 ချောင်ဝင်သူက ချက်ပြုတ်ရပါတယ်။
 နောက်ပြီး အဲဒီတုန်းက စပါးစက်တွေက
 လည်း မပေါ်သေးဘူးဆိုတော့ စပါးကို
 နေလှန်းပြီး မနက်ကြ သစ်သားမောင်းဆုံ
 နဲ့ မောင်းထောင်းသံတွေဟာ စာရေးသူ
 အတွက် ဂုန်းဒိုင်ညံ့နေစေခဲ့ပါတယ်။
 အိမ်မှာဆို ဒီအချိန်ဟာ သန်းခေါင်ချိန်အိပ်
 ကောင်းတုန်း။ ဒီမှာတော့ ဂဠုန်ပြန်အောင်
 ပွက်လောရိုက်ညံ့နေတယ်လေ။ ရာသီ
 ဥတုကလည်း အအေးဓာတ်ပိုများတယ်။
 ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ မဲဇာချောင်း
 ကြီးနဲ့ တောင်တန်းကြီးတွေက ကြီးမားနေ

တော့ နေရောင်ကို သိပ်မမြင်တွေ့ရဘူး။
 လူတွေ အသားဖွေးတဲ့ဘက် ပိုများတယ်။
 ညိုတဲ့လူတောင် မရှိသလောက်ပါပဲ။
 အစားအသောက်ကတော့ တောဟင်း
 တောရွက်၊ ဥပမာ မုန့်ညင်း၊ ဆလပ်၊
 မုန့်လာဥ၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ချဉ်ပေါင်တွေ အဓိက
 စားရတယ်။ သားငါးကြတော့ ရွာထဲက
 လူတစ်ဦးတစ်ယောက် တောကောင်တစ်
 ကောင်ရလာပြီဆိုရင် သူတို့ဆိုမှာ ရောင်း
 မစားကြဘူး။ တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်
 ဝေပေးတယ်။ ငါးဆိုရင်တော့ တကယ်
 လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်စားရတယ်။ သူတို့
 ရဲ့ ရိုးရာငါးရှာပုံ ငါးဖမ်းပုံလေး ဟာသနော
 ပြီး ပြောရဦးမယ်။

တစ်နေ့ နေကလည်းပူ မဲဇာ
 ချောင်းရေက တပေါင်းတကူဆို လူဖြတ်
 ကူးလို့ရတယ်လေ။ ဒီတော့ ရေနောက်
 ငါးဖမ်းသွားကြမယ်ဆိုပြီး အဲဒီသူတို့
 နောင်းကွတ်ရွာက မိန်းမကြီးငယ် ၂၀
 ကျော်လောက်နဲ့အတူ စာရေညွန့် စာရေး
 သူလက်ရှိတည်းနေတဲ့ အိမ်ရှင်ကိုညွန့်
 မောင်ရယ်၊ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတစ်ယောက်

ရယ် ယောက်ျားလေးဆိုလိုကတော့ ဒီ
 သုံးယောက်ပဲ။ မဲဇာချောင်းကို စဆင်းပြီး
 ဆိုတော့ အဲ... ပြောစရာ ကျန်နေခဲ့သေး
 တယ်။ အဲဒီ မိန်းမကြီးငယ်အယောက်
 နှစ်ဆယ်ဟာ အားလုံးအင်္ကျီဆို အတွင်းခံ
 ဘော်လီတောင် မပါကြပါဘူး။ အားလုံး
 လုံချည်ကို ရင်စည်းထားပါတယ်။ ပြီး
 တော့ ခါးကို ပိတ်ကြမ်းစနဲ့ပတ်ပြီး ချည်
 ထားကြတယ်။ ချောင်းလည်းရောက်ရော
 ချောင်းကမ်းတစ်ဖက်မှာ တန်းစီပြီး ရေကို
 နောက်ကျိညွှားအောင် ပြုလုပ်ပါတယ်။
 ပြီးတော့မှ ရေစီးတိုင်း အထက်မှအောက်

ကို ကုန်းကွ ကုန်းကွနဲ့ ရေနောက်ငါး
 ဖမ်းဆိုတာကို စတင်လုပ်ကြတော့တာပဲ။
 ရေတွေ နောက်ကျိနေတဲ့အခါ ငါးတွေ
 မျက်စိနောက်ကုန်လာ မသိဘူး။ မသွား
 တတ်၊ မလာတတ်ဖြစ်ကုန်ပြီထင်ပဲ။ အဲဒီ
 အခါမှာ ငါးတွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖမ်း
 ပါလေရော။ အဲဒီလိုနဲ့ ရေစုန်အတိုင်း
 ငါးလိုက်ဖမ်းရင်း သူတို့ တွက်ခြေငါးတွေ
 ရတော့ အိမ်ပြန်မယ်လည်းဆိုရော
 ဟောဗျာ... အရပ်ကတို့ ဘယ်လိုဟာ
 ကြီးမှန်း မပြောတတ်ဘူး။ ယောက်ျားလူပျို
 လေးတွေ ပါတာကိုများ သတိမရဖြစ်လေ
 လား။ ဟီဒီဩတ္တပ္ပတရားပဲနည်းလို့လား
 မပြောတတ်ဘူး။ ချောင်းစပ်နားက သဲ
 သောင်ခုံပေါ်လည်းတက်ရော သူတို့ ဝတ်
 ထားတဲ့ လုံချည်ရင်စည်းကို ဖြည်ချလိုက်
 ရော ငါးတွေကတော့ သောင်ခုံမှာဖွေးခနဲ
 ဖွေးခနဲ။ အဲဒါနဲ့အတူ သူတို့ရဲ့ အမေ
 မွေးရာပါ ရင်သားကြီးတွေကလည်း
 ပန်းကန်လုံးလောက်အရွယ် ပိုးလိုပက်
 လက်။ ဒီကြားထဲ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
 ယောက် လိုက်ညွှစ်ပြီး ကစားနေကြသေး

စာရေးသူက အသက် ၁၈ နှစ်ဝန်းကျင်၊
 ချစ်လိုက်တာ လွန်ပါရောလား။ ဘာပြော
 ဆောင်းမလဲ။ အဲဒီတုန်းက မိမိယိုတိတ်၊
 မိမိမိမိ ဓာတ်ပြားတွေကလည်း မရှိ
 ဆေးတော့ နောက်ကိုယ်ပီသားစုက
 ဆာကွာသားတွေချည်းနေရတော့ တော်
 ဆာကဲတယ်လို့ ပြောရတော့မှာပဲထင်ပါ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ စာရေးသူက
 ဆီမှာ နေရတာပျင်းတယ်။ တောတက်
 ပြီး လျှောက်လည်ကြမယ်ပြောတော့
 စာရေးသူရယ်၊ အိမ်ရှင်ကိုညွှန်မောင်ရယ်၊
 ခစ်ကိုဝမ်းကွဲ မောင်မြင့်တင်ရယ်
 ဆောက်လေးဝွ တစ်လက်၊ ဓားရည်
 သစ်ချောင်း ကိုညွှန်မောင် ယူလာခဲ့တယ်။
 စာရေးသူနဲ့ မောင်မြင့်တင်မှာတော့ ဘာမှ
 မီးလာဘူး။ အပျော်လိုက်တဲ့ သဘော။
 မို့ သူတို့နှောင်ကွတ်ရွာနဲ့ အတော်လှမ်း
 ဖြစ်ရောက်တော့ အတောင် ၂၀ ဝန်းကျင်
 နံနက်ရီတဲ့ ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ သစ်
 ဆိုင်ပေါက်ကြီးမြင့်ရော စာရေးသူက
 ဆက်ညှိုးထိုးပြီး “ကိုညွှန်မောင် ဟိုမှာ
 ကြက်တူရွေးသားပေါက်အသိုက်။ အဲဒါ

တက်ပြီး နှိုက်ပေး” လို့ ဂျီကျတော့ ကို
 ညွှန်မောင်ကလည်း စာရေးသူခိုင်းတာကို
 မလွန်ဆန်ရဲပါဘူး။ ဘာကြောင့်လည်း
 ဆိုတော့ စိန်နားကပ်နဲ့ ပါးပြောင်ဆိုရ
 မလား။ အဖေရဲ့ ရာထူးဂုဏ်ကြောက်ရ
 တော့ စာရေးသူ ခိုင်းသမျှ လိုချင်တာ
 မှန်သမျှ အကုန်ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေး

ရတယ်။
 နောက် ကြက်တူရွေးဆိုတဲ့
 ငှက်တွေက ကိုယ်တိုင်အသိုက်အမြုံ
 ဆောက်ပြီး သားပေါက်တဲ့ငှက်မျိုး မဟုတ်
 ဘူး။ သစ်တောက်ငှက်တွေ ထွင်းထားတဲ့
 သစ်ခေါင်း ဒါမှမဟုတ် သူ့သဘာဝဖြစ်
 နေတဲ့ သစ်ခေါင်းသစ်ပေါက်တွေမှာဝင်ပြီး

သားပေါက်တတ်တဲ့ငှက်လေး။ ဒီတော့
 ကိုညွန့်မောင်ခမျာ စာရေးသူခိုင်းစေသော
 ကျွန်းပင်ကြီးပေါ် ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်
 ကာ စားခါကြားထိုးပြီး တက်ပါလေရော။
 သစ်ခေါင်းပေါက်နားရောက်တော့ သစ်ကိုင်း
 ပေါ် နေသားတကျထိုင်ပြီး သစ်ခေါင်း
 ပေါက်ကို လက်နဲ့နှိုက်တော့ လက်က
 မဆန့်ဘူး။ ဒီတော့ သစ်ခေါင်းပေါက်ကို
 စားနဲ့ ခုတ်ပြီး ခွဲရတယ်။ ဒီတော့မှ လက်နဲ့
 နှိုက်လို့ရတယ်။ သူတို့ဒေသ အရပ်ကလူ
 တွေက အတင့်တော့ တကယ်ရဲတယ်။
 အထဲမှာ ဘာရှိလို့ရှိမှန်း မသိဘဲနဲ့ ငွတ်
 အတင်း နှိုက်ရတာတော့ စာရေးသူ အံ့ဩ
 မိတယ်။ ကိုညွန့်မောင် သစ်ခေါင်းပေါက်
 ကိုလက်နဲ့ နှိုက်လိုက်ပါပြီ။ ကြက်တူရွေး
 ငှက်ကလေးပဲ တွေ့မလား။ ဘာတွေ့မလဲ
 မသိဘူး တွေးကြံစည်နေတုန်း ဟိုက
 ညီလေးရေ ကြက်တူရွေးငှက်တော့
 မဟုတ်ဘူး။ မြွေလား။ ဖွတ်ကောင်လား
 မသိဘူး။ ကျွန်တော်နှိုက်ပြီး အောက်ပစ်
 ချပေးမယ်။ ညီလေးတို့ သေအောင်ရိုက်
 သတ်လို့ အော်ပြောလေသည်။

ကျွန်းပင်တွင်းခေါင်းထဲမှ ဆွဲ
 ထုတ်၍ လာပါပြီ။ မြွေတစ်ကောင်တော့
 လုံးဝမဟုတ်ပါ။ ဆွဲထုတ်လာသည့်
 အကောင်သတ္တဝါကား နှစ်ပေခွဲကျော်ခန့်
 ရှိမည့် ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်။ ဖွတ်ကြီး
 သစ်ပင်ပေါ်မှ ဘုတ်ခနဲကျလာခဲ့ပါပြီ။
 အစ်ကိုဝမ်းကွဲလုပ်တဲ့သူက ဖွတ်၏ ခန္ဓာ
 ကိုယ်တက်နှင်းပြီး တုတ်တိုတစ်ချောင်း
 ဖြင့် ရိုက်နှက်နေပါသည်။ ကိုညွန့်မောင်
 ကျွန်းပင်ပေါ်မှ အမြင်ဆင်းလာပြီး ဝိုင်းရိုက်
 သတ်လိုက်ကြသည်။ စာရေးသူမှာတော့
 ဘေးမှ မှင်သက်၍ ကြည့်နေမိခဲ့သည်။

သူတစ်ပါးအသက်ကို ရန်
 တော့ ကိုယ်အသက်ဘေးလည်း ချက်ချင်း
 ကာလဝိပိတ်လိုက်ပါတော့သည်။ အဲဒီ
 ပတ်ဝန်းကျင်မှ တဝန်းဝန်း တစ်ကိုင်းကို
 တောတိုးသံကြားလိုက်သည်။ တွေ့ပါပြီ
 သစ်ဆွဲဆင်ကြီးတစ်ကောင် မှန်ကျပြီး
 မြင်သမျှကို အလိုမကျဖြစ်ပြီး ဝန်းဝိုင်းကျ
 နေပါသည်။ ကိုညွန့်မောင်က “ပြေး...
 ပြေး လွတ်အောင်ပြေး” ဟုအော်ပါသည်။
 သူကတော့ ယခင်ကျွန်းပင်ကြီးပေါ်
 မျောက်တစ်ကောင်အလား ပေါ့ပါးစွာ
 တက်ရောက်သွားသလို ဝမ်းကွဲအစ်ကို
 တော်ကလည်း ပုဆိုးစလွယ်သိုင်းပြီး လွတ်
 ရာထင်မည့်အရပ်သို့ သုတ်ခြေတင်ပြေးပါ
 လေပြီ။
 စာရေးသူကတော့ တောင်ခြေ
 သို့ သုတ်ခြေတင်ပြေးဆင်းသွားမိသည်။
 တောင်ခြေတွင် အနက် ၇ တောင်ခန့်
 အကျယ် ၅ တောင်ခန့်ရှိမည့် စမ်းချောင်း
 လေရှိသည်။ သို့သော် နွေရာသီရောက်နေ
 ခြင်းကြောင့် ရေများခမ်းခြောက်ပြီး
 သစ်ရွက်ခြောက်များဖြင့် ပြည့်လွန်းနေသည်။

စာရေးသူ ဘာမှတော့မနေနိုင်။ မှန်ယိုနေ
 သည့် ဆင်ကလည်း စာရေးသူအနောက်
 တန်၍ အပြေးလိုက်လာပြီး ဘာမှစဉ်းစား
 နှိန်မရ သစ်ရွက်ခြောက်များကို ဖြွားပြီး
 သစ်ရွက်ခြောက်ထဲ ခိုဝင်ပုန်းအိပ်၍ အပေါ်
 မှလည်း သစ်ရွက်ခြောက်များ ဖုံးအုပ်ပြီး
 နေလိုက်မိသည်။ ဆင်ရိုင်းကြီးကတော့
 အနီးနားရောက်လာပြီး စာရေးသူမှာလည်း
 အကြောက်လွန်၍ သေးများပင် ထွက်ကျ
 နေပါပြီ။ ထိုအခါ ပါးစပ်မှ အသံထွက်ပြီး
 ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတုန်းက ဘုန်းဘုန်း
 ဆင်ပေးထားသော သမ္ဗုဒ္ဓဂါထာတော်ကို
 အစပေသိ အဆုံးမသိဖြစ်အောင် အကြိမ်
 ခြိမ် ရွတ်ဆိုနေမိပါတော့သည်။

မှန်ယိုနေသော ဆင်ကြီးကား
 စာရေးသူအနားသို့ ရောက်ရှိလာပြီး
 နှိပ်စက်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်မိပါသည်။
 အကြာခဏ မှန်ယိုနေသော ဆင်ကြီး
 ဆက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားသည်ကို သိ
 ခဲ့သည်။ ထိုသောအခါမှ စာရေးသူ
 ဆက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး သစ်ရွက်သစ်
 ခြောက်များဖယ်ရှား၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်

သည်။ တောင်ပေါ်လှမ်းကြည့်တော့ မှန်ယို
 နေသော ဆင်ကြီးကား အသံဗလံပင်
 မကြားရတော့။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ကိုညွန့်မောင်
 ဆင်းလာတာတွေ့သလို အစ်ကိုဝမ်းကွဲ
 ကလည်း စာရေးသူထံလျှောက်လာသည်။

သုံးဦးဆုံမိသောအခါ ကိုညွန့်
 မောင်မှ ဤသို့ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့
 ကိုလေးတော့ ဆင်နင်းလို့သေတော့မှာပဲ
 တွေ့ထင်မိသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
 ဆင်နဲ့တွေ့ရင် တောင်အောက်ဆင်းမပြေး
 ရဘူး။ တောင်အောက် ဆင်းပြေးတော့
 လူနဲ့တွေ့က တောင်ပေါ်ထက်လိုက်ကျန်

ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဆင်ဆိုတာမျိုးက
 တောင်အောက်ဆင်းရယ်ဆိုရင် တကယ်
 လျင်တော့ ဒါကြောင့် ဆင်နဲ့တွေ့ပြီဆိုရင်
 တောင်ပေါ်တက်ပြေးမှ လူနဲ့ပျောက်ပြီး
 မျက်ခြေပြတ်သွားမှာ။ ခုတော့ ကိုလေးက
 တောင်ခြေပြေးဆင်းသွားတာ တွေ့လိုက်
 တော့ ဆင်နင်းလို့သေပြီလို့ တကယ်ထင်မိ
 တာ။

တကယ်တော့ စာရေးသူအား
 မှန်ယိုနေသော ဆင်ရိုင်းအန္တရာယ်မှ အမှန်
 တကယ် လွတ်ကင်းစေခြင်း အကြောင်း
 အရင်းမှာ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူကုန်သော၊ တစ်
 သောင်းနှစ်ထောင်ကုန်သော၊ ငါးသိန်း
 အရေအတွက်ရှိကုန်သော အနန္တအသင်္ချေ
 မရေမတွက်နိုင်သော ဘုရားရှင်အပေါင်းတို့
 အား ပူဇော်အထူးပြုထားသော သမ္ဗုဒ္ဓ
 ဂါထာတော်အား ရွတ်ဆိုပူဇော်ခဲ့ရသော
 အကျိုးတရား အာနိသင်ဖြစ်ကြောင်း
 အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်မိပါတော့သည်။

ဆောင်းဟောမာန် (မြတ်ကြေးမုံ)

ဝနေစော၏ ကြောင်တောင်တောင်အတွေးများ

"ခင်မိ... နင့်လောက်ပဲမောင်သူကို စောင့်ရှောက် ဘာလေ၊ ပြန် ခဏ်းစားဦး၊ သူကြည့်ရတာ မပူပန်ဘူးဟာ"
"ဘာဖြစ်လို့လဲ"
"ဟင်... နင့်ပဲ ခဏ်းစားကြည့်လေ။ သစ်ဝင်ပေါ်ကင်ပြီး ငါးမျှားရတယ်လို့၊ အဲဒါ ညည်းက မပြောဘူးလား"
"ဟင်အင်း... ဘာလို့ ပြောရတာလဲဟဲ့၊ ငါက ငါးဆိုရင် အရမ်းကြောက်တာ"
"အမ်"

ဟိုတုန်းက ကျေးလက်ဟာသ

ကုစိမ်းကပ်တဲည

ဒေးမီးဝေ(ဥပုဏ်း)

“အခုဒီည ရွာသူရွာသားတွေ
ကို ဆင့်ခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့
အားလုံးပဲ သိပြီးကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါ
တယ်”

နေရာကား သာယာအေးရွာ
လယ်က သူကြီး ဦးနက်သီးအိမ်ဂေဟာ
ရှေ့ မြေကွက်လယ်။ အချိန်ကား ညမောင်
ရီဖြူဖျူ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆယ်အိမ်
ခေါင်းလေးဦးစီ အတင့်အတယ်စံပါယ်
နေကြသော အလယ်ခေါင် မတ်တတ်
စားပွဲလေးထောင့်ရှည်ကြီး၏ ထိပ်တွင်
သန်းရှာသူရှာ၊ မြေပဲနွာသူနွာ၊ တီးတိုး
အတင်းပြောလိုပြော၊ ရှုတိုးတိုးလုပ်သူ
လုပ်နေကြသော ရွာသူရွာသားများကို
မျက်နှာမူကာ စားပွဲကို လက်ထောက်၍
ဟန်ပါပါ၊ မာန်ပါပါ ကြားကြားဝံ့ဝံ့ မားမား
မြင်မြင်ရပ်နေသူကား သာယာအေးရွာက
သူကြီးမင်း ဦးနက်သီး။

“အခုတလော ကျုပ်တို့ရွာနှင့်
အနီးဝန်းကျင်တွေမှာ ညအချိန်မတော်
ရွာထဲ လူစိမ်းကပ်တဲ့ သတင်းတွေက
ခပ်စိပ်စိပ်ကြားလာရတယ်။

အဖေသူကြီးကြောင့် သား
သူကြီးဖြစ်၊ အမျိုးကောင်းလို သူကြီးဖြစ်၊
ဆိုင်ရာကို အကပ်ကောင်းလို သူကြီးဖြစ်၊
အာကျယ်လို သူကြီးဖြစ်စသည့် ကြန်အင်
လက္ခဏာများနှင့် ပြည့်စုံလှသော သူကြီး
ဦးနက်သီး၏ အထက်ပါစကားကြောင့်
စောစောက တီးတိုးသဖန်းပိုးအသံများ
တိတ်သင့်သလောက် တိတ်သွားကြသည်။

“အဲဒီတော့ တစ်နေ့နေ့ တစ်
ချိန်ချိန်မှာ ကျုပ်တို့ရွာကိုလည်း ဒီမဟုတ်
တရုတ်ကောင် ရောက်လာနိုင်တာပဲ။
ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က ဒီလိုအဖြစ်မျိုး

မကြုံရခင် ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က ကျင်းပ
ဆိုသလို လိုအပ်တဲ့ ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်
ထားရမယ်။ တော်ကြာ ကျောချမှ စားပြ
မှန်းသိရရင် မကောင်းဘူး”

သူကြီးမင်း ဘယ်လိုများ ပြင်
ဆင်မှုတွေ လုပ်မလဲဆိုတဲ့ အချက်ကို
စိတ်ဝင်စားသွားလေကြသလားမသိ။
အခုတော့ ရွာသူရွာသားတွေက မီးခဲကို
ရေနဲ့ငြိမ်းလိုက်သလို တိတ်ဆိတ်သွားကြ
သည်။

“အဲဒီတော့ တိုဘက်က ဘယ်
လို ပြင်ဆင်ကြမလဲဆိုတော့ ဟို...အင်း
က...ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုသင်းမောင်း
လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားအကြံဉာဏ်လေး
ကျုပ်စိတ်ကူးနဲ့ တူရဲ့လားလို့”

အမှန်က ရွာထဲလူမစုရသည့်
မှာကြာ၍ လူရေသူရေ၊ စကားပြောချင်း
စိတ်များ ယိုဖိတ်လာ၍သာ အကွက်ဆိုက်
တုန်း လူစုလိုက်ရသော်ငြား ယခုကိစ္စ
နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မည်ပုံ ကြိုတင်
စီစဉ်ရမှန်း ဦးနက်သီး မစဉ်းစားရသေးဘူး။

“သမားစဉ်အတိုင်းပဲ၊ သူကြီး

ဧည့်သည်များ လုံခြုံရေးလိုအပ်လာရင် ကင်း
ဆောင်ရမှာပေါ့။ ရွာပေါက် လေးပေါက်က
ဆုတ်ခါးတွေကို ပြန်လုပ်ရမယ်။ ကင်းတံ
တွေ ပြန်လုပ်ရမယ်။ ကိုယ့်အပိုင်းလိုက်
ရွာထဲရိုးတွေကို ဆူးတွေပြန်ဖြည့်ရမယ်။
ထည့်ကင်းတွေ၊ ယတ်ကင်းတွေ၊ ရပ်ကင်း
တွေ တာဝန်ခွဲပေးရမယ်”

ဆယ်အိမ်ခေါင်းကိုသင်းမောင်
အဆန်းလုပ်မနေကြဘဲ အစည်းအဝေး
ပြီးချင်လှ၍ ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေကြပြီ။
“အဲဒီတော့ ဒီအစည်းအဝေး
ပြီးရင် လူငယ်တွေ နေခဲ့ဦး။ ကင်းတာဝန်
ကျ ခွဲရမယ်။ ကဲ...ရွာသူရွာသားများ
ကျုပ်အုပ်ချုပ် သူကြီးလုပ်နေသ၍
ခင်ဗျားတို့ရွာ အေးချမ်းစေမယ်လို့ ကျုပ်
အာမခံ...”

“ကဲ...ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျုပ်
ဆွေးထားတဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဘယ်
ဆောက်ဉာဏ်သွားသလဲ။ ကျုပ်စိတ်ကူး
နဲ့ ထပ်တူပဲ။ တစ်ရွေးသားမှ မလျော့တူ။
ဒီလို လူမျိုးတွေ စုပေါင်းပြီး အုပ်ချုပ်နေ
သ၍ ခင်ဗျားတို့ရွာ လုံခြုံခြုံခြုံရုံပြီး
အိတ်တက်ပြီသာ မှတ်ကြဗျာ”

ဦးနက်သီး ချော်လဲရောထိုင်
ထပ်ကာ ပြောလိုက်မှန်း တော်တော်
နားလည်ကြပေလိမ့်။ သူကြီးမင်း၏ အစွမ်း
အစကို သိထားကြသူများပီပီ အထူး

အာမေဍုကြီးကြောင့် သားသူကြီးဖြစ်၊ အမျိုးကောင်းလို့ သူကြီးဖြစ်၊
ဆိုင်ရာကို အကပ်ကောင်းလို့ သူကြီးဖြစ်၊ အာကျယ်လို့ သူကြီးဖြစ်
စသည့်ကြန်အင်္ဂါဗျာဏ်များနှင့် ပြည့်စုံသောသူကြီးဦးနက်သီး၏
အထက်ပါစကားကြောင့် စောစောက ဝှီးတိုးသဖန်းပိုးအသံများ
ဝိတ်သင်္ဃာတေဟက် ဝိတ်သွားကြသည်။

“လိုက်ဟ...လိုက်။ အဲဒီ
ကောင်ကိုတွေ့ရင် အရိုးတစ်ခြား အသား
တစ်ခြားနေအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်”
ဦးနက်သီး၏ အမိန့်ပေးသံ
အဆုံးတွင် ကာလသားများနဲ့ ဆယ်အိမ်
ခေါင်းများသည် တွေ့ရာတုတ်များကို
ကောက်ကာ အသံလာရာဆီသို့ တဟုန်
ထိုး ပြေးသွားကြသည်။ သူကတော့ လိုက်
၍မဖြစ်။ သူ့အိမ်သူ မယားကြီးနှင့် မွေးစား
ထားသော တူမလေး ချောနု လုံခြုံရေး
က ရှိသေးသမို့လား...”

“ဗို့ လာကြပါဦး။ ရွာအနောက်
ပိုင်းက တင်လှတို့အိမ်မှာ လူကပ်လိုတဲ့”
မထိတ်သာ မလန့်သာ အော်
လိုက်သော အသံကြီးတစ်သံကား ည
မှောင်မှောင်အချိန် တိတ်ဆိတ်နေသည့်
သာယာအေးရွာ ကောင်းကင်ယံမှာ ပေါ်
ထွက်လာသည်။

x x x

(၂)

“တောက်...စောင့်လိုက်ရတဲ့ ကင်းကွာ။ လူကို အိပ်ရေးပျက်လို့ မျက်ကွင်းဟောက်ပက်နဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ် တောင်ပေါက်နေပြီ။ ချောနုလေးများ မြင် ရင် မှတ်တောင်မှတ်မိပါ့မလား မသိဘူး”

သာယာအေးရွာ အနောက်ဖက် ကိုပဲထန်းတောက ထန်းလျက်တဲရေ၊ ညောင်ပင်အောက်တွင်ဖြစ်သည်။ ပင်ကျ ရည်တစ်အိုးကို ငါးခြောက်ဖုတ်နဲ့ တွဲကာ ဆက်ရက်မင်း စည်းစိမ်ခံနေကြသူ နှစ်ဦး ကား သာယာအေးရွာသား နိုင်ဦးနှင့် မျိုးဇော်။

“ဟုတ်ပါကွာ နိုင်ဦးရာ။ ဟို တစ်ညက မိတင်လုအိမ် လူကပ်တယ် ဆိုတာလည်း ငါတော့ မယုံပေါင်။ တင်လု နဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ မန်ကျည်းစုက ဟိုကောင် ထင်ပါ။ တွေ့ဖို့အလား သူ့အဖေနဲ့ မိလို့ ပြေးတာထင်တယ်။ အချက်မသိတော့ သားမက်သူခိုးထင်ဆိုသလိုပေါ့ကွာ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ မျိုးဇော်။ ချောနုလေးနဲ့ ငါနဲ့ တစ်ပတ်

တစ်ခါတွေ့နေကြ။ အခုတော့ ရွာထဲ ညည လုံခြုံရေးထူနေလို့ နမယက်လျော့နေလေ တော့ ဖြစ်နေပြီကွာ”

နိုင်ဦးက မျိုးဇော်ကို ထန်းရည် ခွက်ငဲ့ပေးရင်း ဆိုသည်။ မျိုးဇော်က ထန်းရည်ကို တစ်ကျိုက်တည်းမော့ကာ ငါးခြောက်ဖုတ်ကို ကိုက်ရင်း...

“တခြားရွာတွေက ဒီလောက် မဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်က ပိုကို ပိုလွန်းတယ်။ အခုဆို ကင်းဆက်တိုက်စောင့်လာရတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ။ ဘာမှလည်း မထူး ခြားဘူး။ သူကြီးဦးနက်သီးကလည်း သူ မစောင့်ရတိုင်း လွတ်ခိုင်းနေတာပဲ”

ထန်းရည်အိုးကား ပြောင်လူဦး ငါးခြောက်ဖုတ်လည်း တစ်ဖဲ့တစ်ရွဲသာ ကျန်တော့သည်။ နှစ်ဦးစလုံး ဒီဂရီတင် ကာ နှုတ်သွက်အာသွက်လျှာသွက်နေ ကြပြီ။

“ဟ...မျိုးဇော်ရ ငါ့ဦးဦး သူကြီးကို ဒီလိုတော့ ပြောတော်မမူပါနဲ့ ကွာ”

“အောင်မာ...ဟိုက သူ့ကို ဖွဲ့ ဆန်ကွဲလောက်တောင် တန်ဖိုးမထား ဘဲ ကျိန်းထားတာ မမှတ်လို့ ချောနုကို ပြောထားတယ်လေကွာ။ မင်းရော ကြား တယ်မို့လား။ မင်းကိုများယူရင် စားကြည် ထားလို့”

“ဘယ်သူမဆို အစတော့ ဒီလို ပါပဲကွာ။ နောက်ပိုင်းကျရင် တုံကြီးစေ သားကြီးရေနဲ့ ဖြစ်လာမှာ ကြိုတင်မြင် ယောင်မိသား။ ကဲ ထားပါတော့ကွာ။ ငါ ချောနုနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက် လေးများ ထုတ်တော်မူစမ်းပါဦး”

ညနေစောင်းလို့ နေရောင် ပျောက်ပြီ။ နီရဲရဲကောင်းသပ်ပြင်တွင်

ကလေးများ အစာရှာရာမှ ပြန်လာကြ
ခပ်လင်းလင်းရှိ ထန်းပင်ပေါ်တွင် ကိုပဲ
တော့ တွဲတေးသိန်းတန် သီချင်းတစ်
အိကို ညည်းကာ ထန်းတက်ကောင်း
သိန်း

“အေး ဒါဆို ငါစဉ်းစားမိတာ
ခပ်တော့ ရှိတယ်ကွ။ မနက်ဖြန်
ဘက်ကျရင် ဦးနက်သီးရဲ့ မိန်းမကြီး
ဘေးဖူးသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီကြတော့
သူ့နာ သူ့ငယ်ချင်း ဝင်းသီနဲ့ အိပ်ရင်
မင်းအတွက် ခွင့်ပဲ”

“ဟင်...ဦးနက်သီးတွေသွား
မင်း ငါ့တူ ကောင်းတယ်။ ဆက်လုပ်လို့
ပြောမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဓားနဲ့လိုက်လို့
ဆီးကွင်းလုံးစိုင်းပြေးရလိမ့်။ ဒီတစ်ခါ
ရှာထဲ မသင်္ကာစရာတွေရင် ဦးနက်သီးက
သူကိုယ်တိုင် ဖမ်းမှာတဲ့ကွ”

“ဟ...လူကြုံရင် ဘာတဲ့
ခပ်တောင် ခနောင်းဖြစ်ဆိုကွ။ သူသိ
အောင် ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ။ အကြံထုတ်
ဦးသားပါကွ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ကြာလို့
ရယ် မထင်ဘူးကွ။ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ်

ငါးမိနစ်ပေါ့ကွ။ ဒီအကြံက ငါကိုယ်တိုင်
စိတ်ကူးပြီး ငါကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လုပ်ရ
မှာဆိုတော့ နက်ဖြန်ည ငါရယ်၊ ငါနဲ့အတူ
ကင်းစောင့်မယ်၊ ရဲစိုးရယ်၊ သောက်ဖို့
တောအရက်ကောင်းကောင်းလေး နှစ်လုံး
ရယ်၊ အမြည်းကြက်သားချက်ရယ် မင်း
စီစဉ်”

“အေး ဟုတ်ပါပြီကွ။ ငါက
ဘယ်လိုဘယ်ပုံ၊ ဘယ်အချိန်တွေ့ရမှာလဲ”

“ရှုး တိုးတိုး။ ဒီကိစ္စ လူသိခံ
လို့ မဖြစ်ဘူး။ လာ ငါ့အနာတိုး၊ ငါတိုးတိုး
လေး ပြောပြမယ်”

ကိုပဲကား ထန်းပြီး၍ တဲဆီ
ပြန်လာပြီ။ မဟူရာညခင်းကို ရောက်ဖို့
စိုင်းပြင်းနေသော အမှောင်ထုက တဖြည်း
ဖြည်း နယ်ချဲ့ကာ ကောင်းကင်တွင်
ကြယ်ရောင်လေးက ဟိုတစ်ပြောက် သည်
တစ်ပြောက် ပေါ်လာပြီ။

“အင်း...မင်းအကြံကတော့
ကောင်းပါရဲ့ ဖျိုးဇော်ရာ။ တော်တော်တော့
စွန့်စားရမယ်ကွ”

“အေးလေ မင်းက မတရား

တွေချင်နေလို့သာ လုပ်ရမှာ ဒီကိစ္စ
ပေါက်ကြားသွားရင် ဦးနက်သီးရော၊ တစ်
ရွာလုံးက တို့ကိုလုပ်မှာကွ”

“ကဲ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွ။ ချောန
လေးနဲ့ တွေ့ရဖို့ ဒီမောင်စွန့်စားရမှာပေါ့။
ကဲ သွားကြရအောင်။ နက်ဖြန်ညကိစ္စကို
အချိန်းချက်လုပ်ဖို့ ဒီနေ့ည ဝင်းသီတို့
အိမ်အလည်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း
ပြောထားမှ”

“ဟိုကိစ္စပါ ပြောရမှာလား”

“ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်မလဲကွ။
အဲဒါ မင်းနဲ့ငါတင် သိထားရမယ့် ကိစ္စ။
ခန့်မှန်းခြေ အချိန်လောက်ပဲ ပြောပြီး
အဲဒီအချိန် ခဏလာတွေ့မယ်လို့ပဲ ပြော
ရမှာပေါ့။ ဝင်းသီက မင်းဆိုကူညီမှာပါကွ။
အရင်အခါတွေလည်း သူပဲချိန်းပေးတာ
မို့လား”

“အေး အေး ဒါဆိုသွားမယ်။
အခုလို ကူညီတဲ့ ငါ့ငယ်ချင်းကြီးလည်း
ကြိုက်မယ်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
အမြန်တွေ့ပါစေလို့ ငါ့ဆုတောင်းပေးပါရဲ့”

* * *

(၃)

လရောင်က မပီပီးတဝါး...

အချိန်က သန်းခေါင်ယံ။

တိတ်ဆိတ်နေသည့် သာယာ

အေးရွာတစ်ရွာလုံး ရွာမြောက်ဖက်ကင်းတဲ

မှ ခေါက်လိုက်သော သံချောင်းသံကြောင့်

အထိတ်အလန့်ဖြင့် နိုးလာကြသည်။

“ရွာမြောက်ဖက် ကင်းတဲက

သံချောင်းခေါက်တယ်ဗျို့၊ ရွာမြောက်စည်း

ရိုးကို လှစ်မီးကပ်ပြီ ထင်တယ်”

ရွာပတ်လေးလည်က ကင်း

သမားတွေရော၊ ရွာထဲက အားကောင်း

မောင်းသန်လူတွေရော နီးရာ တုတ်၊ ဓား

ဆွဲပြီး ရွာမြောက်ဖက် ကင်းဆီသို့ သုတ်

ခြေတင်လေတော့သည်။

“လိုက်ဟ...လိုက် မလွတ်

စေနဲ့၊ တွေ့ရင် အမှုန့်ဖြစ်သွားအောင်

ချေပစ်မယ်”

သည်အခါတော့ ဒေါသထွက်

နေသည့် သူကြီးဦးနက်သီးက ထိပ်ဆုံးက။

သူ့လက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင် ဓားကြီး

က တာဝင့်ဝင့်၊ သူ့တူမ ချောနုကို အိမ်မှာ

ဝင်သီနှင့် စိတ်ချွတ် ထားပစ်ခဲ့သည်။

မထွက်ခင် အခန်းတံခါးပိတ်နေ။ ဘယ်မှ

မထွက်နဲ့ ငါ့မဖွင့်မခိုင်းမချင်း ဘယ်သူ

လာလာ တံခါးမဖွင့်နဲ့ ဟု အပြေးအလွှား

မှာထားခဲ့သည်။ ရွာမြောက်ကင်းရောက်

တော့ ကင်းသမား မျိုးတော်က ကင်းတံခါး

ကို ဖွင့်ရင်း...

“ရဲစိုး မေးခနဲ ပျော်သွားတုန်း

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း စောင့်

နေတဲ့အချိန် စည်းရိုးကို နင်းတာဗျ။

ကျွန်တော့် မြင်တော့ ပြန်ဆုတ်ပြေးတယ်။

တစ်ယောက်တည်း”

မျိုးတော်က သူကြီးကို အစီရင်

ခံသည်။ သူကြီးက...

“ဒါဆို ဒီဘက်က ဒဟတ်တော့

ထဲရှာမယ်။ ဝိုင်းပြီး ပိတ်ထား။ သေသေ

ချာချာ၊ စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာ”

ပြောပြောဆိုဆို သူက ရှေ့

မှ ငှက်ကြီးတောင်ဓားကြီးကိုင်ကာ ထွက်

တော့ နောက်က ရွာသားများက တစ်ပြုံ

ကြီး လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ လူဖြန့်ပြီး

ဝိုင်းထား။ ဟေ့ မသာကောင် ထွက်ခဲ

မသေချင်ရင် အသံပေးပြီး ထွက်ခဲ”

အချိန်က တော်တော်လေး

ကြာသွားပြီ။ ဒဟတ်တော့တစ်ခုလုံးလည်း

နဲ့ပြီ။ လှစ်မီးကား အရိပ်အယောင်မှ

မတွေ့။ ထိုစဉ် ရွာထဲမှ သူကြီးဦးနက်သီး

နာမည်ကို ခေါ်ကာ ပြေးလာသော ထူ

တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သူကြီး သူကြီး...”

“ဘာတုန်းကွ။ ဟေ့ကောင်

ဝေတိုး အလန့်တကြား”

“ဝင်သီက ပြောခိုင်းလိုက်လို့မှ

ချောနုလေ ချောနု...”

ဝေတိုးက အဟောတကော

နေရာ၌ စကားက လိုရာမရောက်နိုင်။
“ဟေ့ကောင် ငါ့တူမချောနု
ဖြစ်လို့လဲကွ”

သူကြီးက အသံခပ်ကျယ်
မေးလိုက်သည်။

“ချောနုကို ခိုးသွားပြီဗျ။ ခိုး
တာလဲ”

“ဘယ်သူလဲကွ။ ဘယ်သူခိုး
တာလဲ”

“နိုင်ဦး...”
x x x

(၄)
အဖြစ်ကဒီလို နိုင်ဦးက ချောနု
အိပ်နေချင်နေတော့ မိုးဇော်က အကြံ
သူအကြံက ကင်းတဲမှာ ကင်း
တဲမှာမှာ သူနဲ့အတူတူ စောင့်တဲ့
ဦးအိပ်ပျော်တုန်း လူစိမ်းမကပ်ဘဲ
ရွာစည်းကို လူနင်းပါတယ်လို့
နင်းခေါက် အချက်ပေး လူစိမ်း
လို့ လက်ယားနေတဲ့ သူကြီး
သီးနဲ့ ရွာထဲက ကင်းသမားတွေ

ရွာအပြင်မှာ လူစိမ်းရှာနေတုန်း နိုင်ဦး
အသာနေခဲ့ပြီး ချောနုနဲ့ ဝင်တွေ့ပေါ့။ အဲဒီ
အချိန်မှာပဲ ခဏလေးတွေရတာ အားမရ
နိုင်ဦးက ချောနုကို ခိုးပြေးပါလေရော။
ဦးနက်သီးက ချက်ချင်းလိုက်ပေမဲ့ နိုင်ဦး
တို့နဲ့ လမ်းတခြားစီဖြစ်နေတော့ နိုင်ဦးတို့
စုံတွဲ ကံကောင်းသွားတာပေါ့။ အစ
ကတော့ ဦးနက်သီးက ဘယ်သဘောတူ
ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြာလာတော့ တူမကို
ချစ်တာရော၊ ဘေးက တရားချကြတာ
ရောနဲ့ သူကိုယ်တိုင်ကို ဦးစီးပြီး မင်္ဂလာ
ဆောင်ပေး။ အခုတော့ နိုင်ဦးတောင်
ဦးနက်သီးအိမ်မှာ တောင်သူအလုပ်ကို
ဦးစီးပြီး လုပ်နေလေရဲ့။ အကြောင်းရဲ့သိ
သွားတော့ အစပိုင်းမှာ မျိုးဇော်ကို
တောက်ခေါက်ကြ၊ ကျိန်ဆဲကြ လုပ်ကြ
ပေမယ့် သူ့သူငယ်ချင်းအတွက် လုပ်တာ
မို့ ပြီးတော့လည်း ခွင့်လွှတ်ကြတာပဲလေ။

x x x
နေရာကား ရွာလယ် သူကြီး
ဦးနက်သီးအိမ်...။

ဦးနက်သီးနှင့် သူမဟေသိ

ဒေါ်အေးစိန်တို့ အိပ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်
ထိုင်ကာ ရေခဲခဲကြမ်းသောက်နေကြ၏။
နိုင်ဦးကား နွားစာစဉ်းစက်တွင် နွားစာ
မြက်များကို တဂျွန်းဂျွန်းစင်းနေသည်။
ချောနုက ဆန်ရွေးရင်း ကလေးနို့တိုက်
နေရာမှ...

“ဟိုအရင်ညက တောင်ဘက်
က ရွာမှာ သူစိမ်းကပ်လို့တဲ့ ဘကြီးနက်သီး။
အဲဒါ ရွာကိုများ ကင်းချဦးမလား ဘကြီး”
ဦးနက်သီးက ရေခဲခဲကြမ်းခွက်
ကိုချကာ ပြောင်းဖူးဆေးလိပ်ကို မီးညှိ
ရင်း...

“အင်း . . . ရွာလုံခြုံရေးက
နောက်ထားပါ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာ
လုံခြုံအောင်လုပ်နိုင်ရင် တစ်ရွာလုံး လုံခြုံ
တာပါပဲလေ။ ရွာပတ်ပြီး လုံခြုံရေး လုပ်
နေတုန်း ကိုယ့်အိမ် မလုံခြုံမှဖြင့်...”

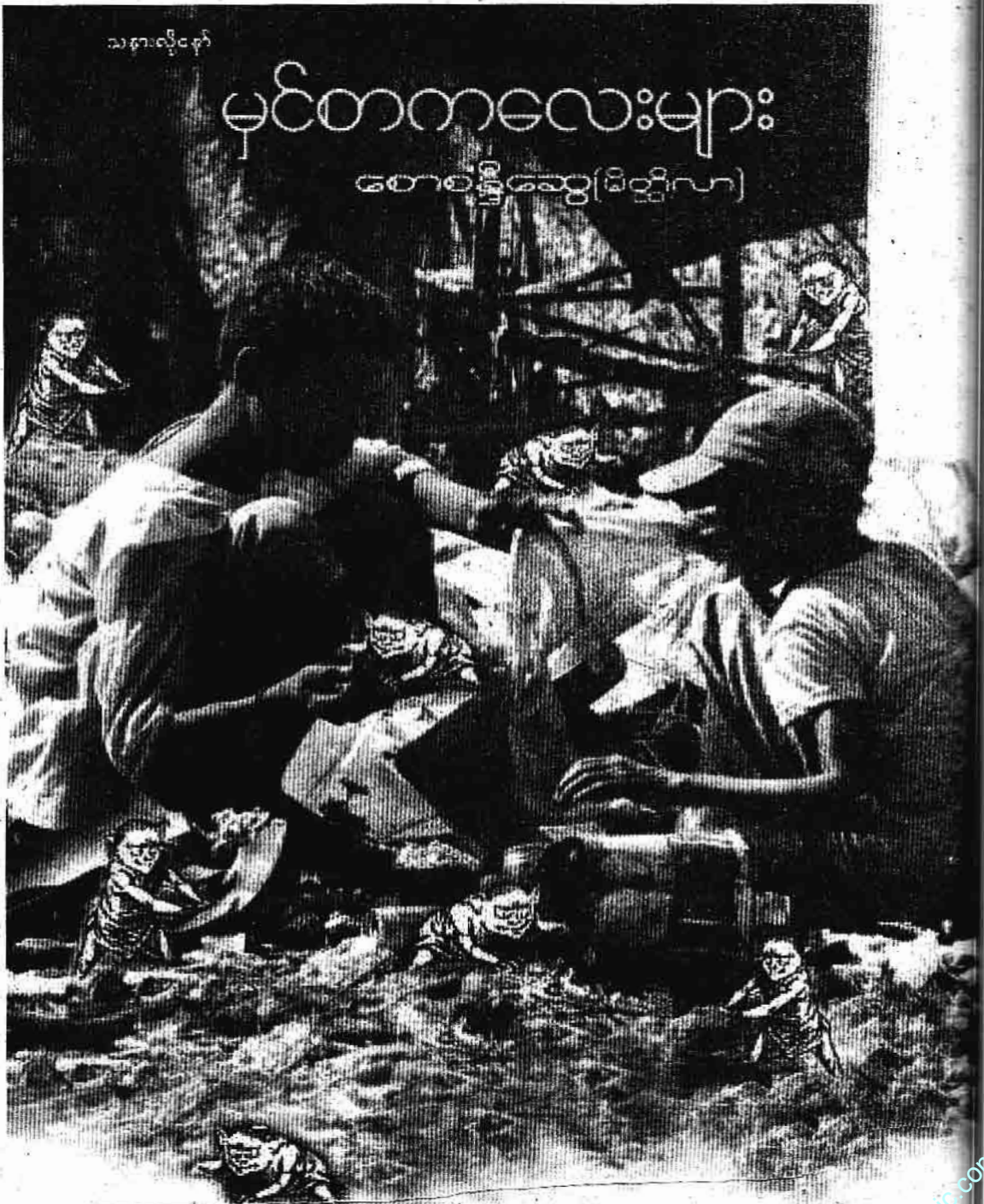
နိုင်ဦးကား နွားစာစဉ်းရင်း အသံ
မထွက်ဘဲ ပြုံးကာ သဘောကျနေသည်။

အေးမိုးဝေ (သမိုင်း)

သရော့လို့ငှက်

မှင်တကလေးများ

တောစဉ်းဆွေ(မိတ္ထီလာ)

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်သဖြစ်
ထမင်းသည် ရွှေရည်များ ဖျန်းပက်၍
အလှကို တန်ဆာဆင်နေသည်။

ကျော်ကျော်သည် အိမ်မှ ည
နာရီတိုင် အမေတို့၏ လက်ဖက်
ဆိုင်ကလေးသို့ ဆိုင်ကူသိမ်းရန်
အိမ်ကိုစီးကာ သွားရောက်လေသည်။
ပြည့်သဖြစ်၍ လမ်းကြီးမှာ ထိန်ထိန်
ဦးဝိုင်းစက်နေသည်ကို ကြည့်ရင်း
ကြည့်နူးနေတော့သည်။

ကျော်ကျော်ဖခင်မှာ လေ/တပ်
အရာခံဗိုလ်ကြီးဖြစ်သူ ဦးလှမောင်
မိခင်ဒေါ်မြင့်မြင့်တို့သည် တပ်ကွင်း
ထောင်သည်လှိုင်းတွင် နေထိုင်ကြ၍
သမီး (၃) ဦးရှိရာ အကြီးဆုံးသား
ကျော်နှင့် သူ့အောက် ညီလေး (၇)
ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်နှင့်
တန်းကျောင်းသူ ညီမလေးတစ်
ယောက်ရှိလေသည်။ ကျော်ကျော်မှာ
တန်းကျောင်းသား (၁၅) နှစ်သား
ဖြစ်၏။ ကျော်ကျော်သည် ရိုးသား၏။
တင်း၏။ လိမ္မာရေးခြားရှိ၏။ မိဘ

အလုပ်ကိုကူသည်။ အမေက စီးပွားရေး
ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းကရှာ၍ တပ်ကွင်း
ရပ်ရှင်ရုံရှေ့ရှိ ဈေးတန်းတွင် အခန်း
တစ်ခန်းယူ၍ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်ဖျိုးစုံ
တို့ကို ကျော်ကျော်ညီလေး ညီမလေးတို့
အကူအညီဖြင့် ရောင်းကြလေသည်။

တပ်ကွင်းရပ်ရှင်ရုံမှာလည်း
သင်တန်းသား ရဲဘော်များ အိမ်ထောင်
သည်များနှင့် တပ်နှင့်ကပ်ရပ် ရပ်ကွက်မှ
လူအများတို့သည် ထိုရပ်ရှင်ရုံကြီး ရှိနေ၍
အပျင်းပြေကြသည်။ စိတ်ပျော်ရွှင်ကြရ
သည်။ ဈေးဆိုင်တန်းတွေကြောင့် လိုအပ်
တာ ဝယ်ယူ၍ရကြသည်။ တပ်ကွင်း
မိသားစုမှာလည်း ဝင်ငွေရကြသည်။
ကျွန်းကိုင်ဖို၊ ကိုင်းကျွန်းဖို အဆင်တွေ
ပြေနေကြတော့သည်။

ကျော်ကျော်တို့ အိမ်ထောင်
သည်လှိုင်းခန်းတွေသည် ရဲဘော်လှိုင်း
အကြပ်ကြီးလှိုင်း၊ အရာခံဗိုလ်လှိုင်း၊
အရာရှိလှိုင်းဟု အခန်းပေါင်းများစွာရှိ၏။
ရပ်ရှင်ရုံကြီးသည် လှိုင်းခန်းတွေနှင့် မနီး
မဝေးမှာ ရှိနေ၏။ တိုက်လှိုင်းတွေနှင့်

ရပ်ရှင်ရုံသို့ သွားရာလမ်းမကြီးတွင် မွှော့ရုံ
အလယ်တန်းကျောင်းတို့ကို ဖြတ်၍ သွား
ရ၏။ ကျောင်းကိုလွန်ပါမှ ရပ်ရှင်ရုံသို့
ရောက်လေသည်။ ကျောင်းရှေ့တာလမ်းမ
ကြီးဘေးဝယ် ကြီးမားလှသော ညောင်
ပင်ကြီးသည် တခြားသော ညောင်ပင်ကြီး
များကဲ့သို့ (ကျောင်းတောင်ခရီး၊ လမ်းမ
ကြီး၌ပင် ထီးပညောင်၊ မြစ်တထောင်နှင့်
ဟု မဆိုနိုင်။ တစ်မူထူးခြားလေသည်။
တခြားညောင်ပင်ကြီးတို့မှာ အုပ်အုပ်
ဆိုင်းဆိုင်း အကိုင်းအခက်တို့ ဖြာဝေပြီး
မြေထိလုနီးနီး အရိပ်အာဝါသတို့ပေးကာ
အမြစ်တွေ ခုံးခုံးကြွကာ ရှိနေတတ်၏။
ထိုညောင်ပင်ကြီးမှာတော့ အလွန်ကြီးမား
သော်လည်း ထန်းပင်ကဲ့သို့ ပင်စည်မြင့်
တက်၍ အပေါ်တွင် အရွက်အကိုင်းတို့
ဖားဖားဝေ၍ ထီးကဲ့သို့ မိုးနေပြန်သည်။

တပ်ကွင်းရပ်ရှင်ရုံတွင် တစ်ည
ရပ်ရှင် (၂) ပွဲပြလေ့ရှိကာ ညနေ (၆)
နာရီထိ တစ်ပွဲ (၉) နာရီမှ (၁၂) နာရီ
တစ်ပွဲ ပြလေ့ရှိ၏။ ကျော်ကျော်အဖေက
အားလျှင် အမေတို့မိသားစုကို ကူညီရင်း

လေ့ရှိသည်။ ကျော်ကျော်က အိမ်စောင့်၊
စာကျက်၊ နောက်ပွဲ မပြီးမီ (၁၁) နာရီ
(၁၂) တွင် ဆိုင်ကူသိမ်းရန် နေ့စဉ်
သွားရ၏။ အခန်းချင်းကပ်ရပ်မှ သူငယ်
ချင်း မောင်မောင်နှင့် သူတို့ အခန်းတွင်
စာကျက်လေ့ရှိ၏။

“၁၁ နာရီထိုးပြီ မောင်မောင်
ငါ ဆိုင်ကူသိမ်းပေးရဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်
လာခဲ့သည်။

အမေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
လေးက လူကျလာလျှင် အတော်လေး
ရောင်းရလေ့ရှိသည်။ တပ်က အဖေ
လစာအပြင် အမေ့ဝင်ငွေပါ သူတို့သားစု
သည် ကျွဲရှင်လခ၊ အိမ်သုံးစရိတ် အစစ
အဆင်ပြေစေသည်။ ကျော်ကျော် ကျောင်း
ရှေ့ရောက်တော့ လရောင်ပျောက်တောက်
ကျားတား မပီပိုတဝါးဝယ် ညောင်ပင်ကြီး
သည် ထီးထီးကြီး တွေ့ရသည်။

ဆိုင်ရောက်တော့ အမေ့ကို
ကူသိမ်း၊ ယောက်ျားစီးစက်ဘီးပေါ်ဝယ်
ရေလက်ကို င်ဝယ် လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်သုံး ပန်းကန်၊ ခွက်ယောက်၊ တိုလီ

မိုလီတို့ကို ခြင်းနှစ်ခြင်းတွင်ထည့်ကာ
ချိတ်ဆွဲပြီး ကျန်ပစ္စည်းတွေကို တောင်း
ကြီးတစ်လုံးဝယ် ထည့်၍ နောက်က
ကယ်ရီယာပေါ်ဝယ်တင်လိုက်ကာ ကြီး
ဖြင့်ချည်လိုက်ပါသည်။ အမေ့တို့ ကျန်တာ
လေးတွေ သယ်စေပြီး သူက အများဆုံး
သယ်လေ့ရှိ၏။ သားသွားနှင့်မယ် မေမေ
ဆိုပြီး စက်ဘီးကို ဖြည်းညင်းစွာ စီး၍
လမ်းမကြီးပေါ်သို့ နင်းတက်လာခဲ့သည်။

ရှပ်ရှင်ရုံက ရှေ့ပွဲဆို အမျိုး
သမီးများ၊ ကလေးများ အကြည့်များကြ
ကာ နောက်ပွဲမှာ ယောက်ျားများ အကြည့်
များကြလေသည်။ ၁၂ (၁၁) နာရီကျော်
နေ၍ လမ်းမှာ လူရှင်းနေပေသည်။
ရှင်းဆို သူ စက်ဘီးကလေးတစ်စီးနှင့်
သူသာ ရှိနေ၏။ ကျော်ကျော်က
မကြောက်တတ်။

လသာသာကလေးမှာ လေး
လေးတောင် ချွန်လိုက်သေးသည်။ သူ
ကျောင်းရှေ့ရောက်တော့ လမ်းဘေး
ကျောင်းတည်တည်က ညောင်ပင်အောက်
ကို မျက်စေ့ရောက်သွားတယ်။ သူ အံ့
သွားရတယ်။ ညောင်ပင်အောက်မှာ ငယ်
သေးသေးလေးတွေ သဏ္ဌာန်မည်းမည်း
လေးတွေ ညောင်ပင်အောက်ကို ပထ
က၊လိုက်၊ လက်ကလေးတွေ မြှောက်
က၊လိုက်နှင့် တွေ့ရတယ်။ အရပ်က
ပေလောက် ခန့်မှန်းရတယ်။ ဦးခေါင်း
အချွန်လိုသဏ္ဌာန်ဆောင်းထားသလို
ထီးလို မိုးနေတဲ့ ညောင်ပင်က လရောင်
မထိုးလို့ မှောင်နေတယ်။ လူသေးသေး
လေးတွေ ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်းပါမိ
ကျော်ကျော်တစ်ယောက် သူ့အဖေ
ကြောက်ရင် မကြိုက်တတ်လို့ ငယ်ငယ်
လေးတည်းက သတ္တိကောင်းပြီး စူးစူး
လေ့လာတာကို ဝါသနာ အထူးပါ
ဖြစ်၏။ လမ်းဘေးကို စက်ဘီးကိုရပ်ထား
တယ်။ ဒေါက်ထောက်လိုက်ပြီး ညောင်ပင်
နား လူသေးသေးလေးတွေ ကြိုက်ပျောက်

အသံတွေက ပျောက်ကုန်ကြလေသည်။
 မကျေနပ် ညောင်ပင်ကိုပတ်ရှာ၊
 သစ်ခေါင်းမရှိ၊ အပေါ်တက်ပြေးသလား။
 မောင်မောင်၍ ဘာကိုမှ မတွေ့တော့။
 ကျော်ကျော်တစ်ယောက် သစ်ပင်ကြီး
 အောက်က ထွက်မလိုလုပ်လိုက်ရင်ပဲ သူ
 နတ်နက်ကို ရေခဲရေနှင့် ပက်လိုက်သလို
 အစိမ့်သွားပြီး သူ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေ
 အလိုလိုထောင်သွားတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး
 ကြက်သီးတွေထလာတယ်။ အဲဒီအခါမှ
 ဘာကို လန့်သွားသလဲမသိတော့ဘဲ
 ကြောက်သိပ်ဖြစ်လာလေတော့မှ စက်ဘီး
 ဘီး ဒေါက်ဖြုတ် အိမ်ကိုစီးကာ ပြန်လာ
 ချိတ်တော့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မောင်
 အောင်အား သူ့အမေကိုမပြောဖို့ပြောရင်း
 တွေ့ကြုံရတဲ့ အဖြစ်ကို ပြောပြလိုက်
 တယ်။ အမေက ကြောက်တတ်တယ်။
 နေ့စဉ်လည်း ဒီလမ်းက အချိန်မတော်
 ဖြတ်ကြရမှာမို့ပါ။ မောင်မောင်ကလည်း
 စိတ်ဝင်စားသည်။ ဒါဆို မနက်ဖြန်ညကျ
 ရင် တို့ မှင်စာလေးတွေဖြစ်ဖြစ်၊ တစ္ဆေ

လေးတွေဖြစ်ဖြစ် သွားဖမ်းကြမယ်ဆိုပြီး
 တိုင်ပင်ကြတယ်။
 နောက်တစ်နေ့ည လပြည့်
 ကျော်တစ်ရက်မို့ လက (၇) နာရီလောက်
 မှ ထွက်လာသည်။ ည (၁၀) နာရီ မထိုး
 မီ ကျော်ကျော်နှင့် မောင်မောင်တို့ မှင်စာ
 လေးတွေ ဖမ်းရန်၊ ဆာလာအိတ် တစ်
 အိတ်၊ ဝါးတုတ်ကလေး တစ်ချောင်း၊
 လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတို့ဖြင့် ကျောင်းရှေ့
 တံခါးပေါက်နား မှောင်ရိပ်ခိုကာ နှစ်
 ယောက်သား မှင်စာကလေးတွေလား။
 တစ္ဆေလေးတွေလား။ မည်းမည်းအကောင်
 လေးတွေ ထွက်လာကို စောင့်စားနေ
 ကြလေသည်။

“ဟေ့...မောင်မောင် ဟိုမှာ
 ညောင်ပင်အောက်မှာ တစ်ကောင်ပြီး
 တစ်ကောင်ပေါ်လာပြီ။ မသွားနဲ့ဦးနော်”
 ကျော်ကျော် ပြောလိုက်လို့
 မောင်မောင် ညောင်ပင်အောက် ကြည့်
 လိုက်တော့ လူသေးသေးလေးတွေ တွေ့
 ရတယ်။ အမှောင်ရိပ်မှာမို့ မသဲကွဲ လူပုံ
 တော့ လူပုံလေးတွေ။ လက်ကလေးတွေ

မြောက် ကလိုက်။ လက်ချင်း ညောင်ပင်
 ကို ပတ်ကလိုက်ကြ ပျော်နေတဲ့ ပုံ
 သဏ္ဌာန်လေးတွေကို မြင်ရတယ်။

မောင်မောင် အသည်းယားနေ
 ပြီ။ ဖမ်းချင်လှပြီ။ သေသေချာချာကို
 ကိုင်ကြည့်ချင်နေတယ်။

“ကျော်ကျော် တို့ သာသာလေး
 သွားကြမယ်။ မင်းက အနားရောက်တော့
 လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုထိုးပြ ငါက မိတဲ့
 အကောင်လေးကို ဆာလာအိတ်ထဲထည့်
 ဖမ်းမယ်။

ကျော်ကျော်ကလည်း...

“မောင်မောင် ဒီအကောင်လေး
 တစ်ကောင်မိရင် အရမ်းမရိုက်နှင့်၊ သေ
 မသွားစေနဲ့။ အရှင်ဖမ်းကြရအောင်နော်”

ကျော်ကျော် စကားမဆုံခင်
 မောင်မောင်က ညောင်ပင်အောက်က
 မှင်စာလေးများအနီး ရောက်သွားပါပြီ။
 အနီးဆုံး အကောင်လေးကို လှမ်းအဖမ်း
 ကျော်ကျော် ဓာတ်မီးအထိုး ဖြုန်းဆို
 မည်းမည်း အကောင်လေးများ မြေလျှိုး
 မိုးပျံ့ကုန်ကြသည့်အလား တစ်ကောင်ပြီး

တစ်ကောင် ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြလေ
တော့သည်။

ကျော်ကျော်ရော၊ မောင်မောင်
ပါ၊ ဒေါသတွေ အရမ်းထွက်ကုန်ကြကာ
ညောင်ပင်တစ်ပတ် ပတ်ရှာ၊ ဆေးပတ်ဝန်း
ကျင်ကလည်း နံနက်ဆို ကျောင်းဆရာ၊
ဆရာမများ၊ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ
က ညောင်ပင်ပတ်လည်အား ပြောင်နေ
အောင် လှည်းကျင်းထား၍ သံမန်တလင်း
ပမာ ပြောင်လက်နေ၍ သူတို့လေးတွေ
ပုန်းအောင်းစရာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း
တစိုးတစုံမရှိ။ ညောင်ပင်မှာလည်း
သစ်ခေါင်းမရှိ အုပ်ဆိုင်နေသော
ညောင်ပင်ပေါ်သို့သာ တက်ပြေးနိုင်တာ
ဖြစ်နိုင်တယ်။ ညောင်ပင်ကလည်း အမြင့်
ကြီး၊ ဓာတ်မီးဖြင့် အပေါ်ထိုးကြည့်လိုက်
တော့ ဇီးကွက်နှစ်ကောင် “ဇီးကွက်၊
ဇီးကွက်” အော်မည်ကာ ပုံသန်းတာကိုပဲ
တွေ့ရတော့သည်။

ကျော်ကျော်ရော၊ မောင်မောင်
ပါ...

“တို့ အမေဆိုင်သွားကြမယ်

ကွာ”

လို့ ညောင်ပင်အောက်က
ထွက်ကြပြီး အမှောင်ရိပ် ကျောင်းနားတွင်
ထောင်ထားသော စက်ဘီးစီးသွားရန်
အလုပ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ရေခဲ
ရေတွေနှင့် ဖျန်းပက်သည့်အလား အေး
စိမ့်သွားကြကာ ဆံပင်တွေ ထောင်၊
ကြက်သီးများထလာလျှင် မောင်မောင်
လန့်ပြီး...

“သွားရအောင် ... သွားရ
အောင်”

ဆို ရှေ့က ပြေးတော့သည်။
ကျော်ကျော်က ...

“မောင်မောင် ဒီအကြောင်း
တွေ လူကြီးတွေ မပြောပြနှင့်နော်။ အမေ

တို့က ဒီနေရာကို ညစဉ်ဖြတ်ကြရမှာ။
တစ်ခါတလေ အမေနှင့် ကလေးတွေပဲ
ပြန်လာကြရတာ”

ကျော်ကျော်ရော မောင်မောင်ပါ
အိမ်သားတွေကို မပြောကြပေမယ့် သူတို့
လေးစားတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို
ပြောပြတော့ ...

“ပရလောကသားတွေဖြစ်တဲ့
တစ္ဆေ မှင်စာလေးတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ တို့
အဘိုးက ပြောဖူးတယ်။ မှင်စာလေးတွေ
လူကို (၇) ပတ်၊ပတ်ရင် ဒီလူ သေတတ်
တယ်။ မှင်စာလေးတွေတွေ့ရင် အပတ်
မခံရအောင်နေရမယ်။ မင်းတို့လို တွေ့ဖူး
ကြဖူးသူတွေလည်း တကယ်ရှိမှာပဲတဲ့။
မှင်စာလေးတွေပဲ ဖြစ်နိုင်ချေများတယ်လို့
ပြောလိုက်ပါသည်။

နှစ်တွေကြာညောင်း၊ လရက်
တွေ အလီလီပြောင်းခဲ့ပြီ။ ကျော်ကျော်
နှင့် မောင်မောင်တို့ မှင်စာလေးတွေ တွေ့
ပြီး နောက်တစ်နှစ် (၁၀) တန်းစာမေးပွဲ
ကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင်ကြလေပြီ။ (၅)
နှစ်ဆိုသော အချိန်မှာ သူတို့နှစ်ဦး မေဗြ

သို့ ဗိုလ်သင်တန်း (၃)နှစ်တက် သင်တန်း	၍ နေကြခြင်းပင်။ ကျော်ကျော် ခွင့်ယူ	လွမ်းလို့ သွားကြည့်မှာမို့လား။
တွေဆင်းကြလေသည်။ မောင်မောင်	ပြီး မိဘအိမ်မှာ ပြန်လာတော့မှာပဲ	ဆိုတော့...
တစ်ယောက် ကြည်းတပ်တွင်ရပြီး	လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က ညောင်ပင်အောက်က	“ညောင်ပင် အောက်တော့
နန်းမော်၌ ပို့စတင်ကျလေသည်။	မှင်စာကလေးများအကြောင်းကို ပြောပြ	ခဏဝင်ကြည့်ဦးမယ်ကွာ မှင်စာကလေး
ဆရာကျော်က လေတပ်မှာရပြီး နေပြည်	ပါတော့သည်။	များတွေလိုတွေညားပေါ့”
ဆာဝယ် ပို့စတင်ကျလေသည်။ ကျော်	“သားလည်း တပ်ထဲ မရောက်	ဆို ပြုံးပြုံးကြီးထွက်သွားပါ
ဆရာတစ်ယောက် ခွင့်ရလို့ မိဘတွေရှိတဲ့	တာကြာပြီ လမ်းလျှောက်ရင်း သွား	လေတော့သတည်း။
ဆာတပ်အနီးက ရပ်ကွက်မှာ မြေဝယ်ပြီး	လိုက်ဦးမယ်”	
ဆိုက်ကလေး ဆောက်နေကြသည်။	ဆိုတော့ ညီမလေးက ...	စောစန်ဆွေ (မိတ္ထီလာ)
ဆရာကျော်အဖေက အငြိမ်းစားယူလိုက်	“အစ်ကိုက မှင်စာလေးတွေ	

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သီနှင်းယု

တံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်ခရိုင်၊ စစ်တွေမြို့နယ်၊ အမှတ် ၁၀၈၀၈၄၈၄ - 0810Y008484

လောကကြီးအား

အောင်ပန်းပြိုင်(ကချင်မြေ)

ဂုဏ်ကျက်သရေပင်လာ၏တန့်ဘိုး

ဂုဏ်ကျက်သရေ

လူ့လောကတွင် ဘဝစံနှုန်း
 နှစ်ခြင်း မြင့်မြင့်မားမားကို ပိုင်ဆိုင်
 ကြသူများသည် ထို အရည်အသွေး
 ကို ယုတ်လျော့နိမ့်ကျမသွားအောင်၊
 အသေရန်ပြည့်စုံအောင်၊ ဂုဏ်ကျက်
 ရရှိအောင် နေထိုင်ကြရပါမည်။
 ဂုဏ်သရေမည်သောအရာသည် သူ
 အထိုလို ရောက်ရှိလာခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ
 ဂုဏ်သရေမင်္ဂလာနှင့် တကယ် ထိုက်
 နှိမ့်သာ ရရှိနိုင်သောအရာဖြစ်လေ၏။
 ဂုဏ်သရေကို ပိဋိဘာသာမှ “ဂုဏ်”
 သို့ သိရှိဆိုသောစကားနှင့် တွဲဖက်၍
 သုံးကြသည်။ ဂုဏ်ကျက်သရေ
 ကို ဂုဏ်ကျက်သရေဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ လူ
 တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို
 အင်အားထိခိုက်စေလျှင် မိန်းကလေး
 တစ်ဦး၏ ကာယဣန္ဒြေကို ထိပါးစေ
 လျှင် အသရေဖျက်သည်ဟု ဆိုကြ
 သည်။ ထို့ကြောင့် ဂုဏ်ကျက်သရေ သိရှိ
 ကျက်သရေမည်သည်မှာ မြန်မာလူတောင်
 အဘက ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်တွင် တူညီ

သော စံနှုန်းဖြစ်ပြီး တန်ဖိုးမြင့်မား၍
 ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်အပ်သော ဂုဏ်
 တန်ဖိုးဖြစ်ပေသည်။ ကျက်သရေဆိုသော
 စကားသည် မွန်ဘာသာ “ကျိက်ရှီ” ဟု
 သောစကားမှ မြန်မာဘာသာ ကျက်သရေ
 ဟူ၍ ရွှေ့လျားဆင်းသက်ခေါ်ဝေါ်လာ
 ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ဂုဏ်ဟူသောစကားလုံးသည်
 ပိဋိဘာသာ၌ “ဂုဏ်” ဟူသော အသံထွက်
 မှ ဆင်းသက်သုံးနှုန်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။
 အလွန်မြင့်မားသော စံနှုန်းအရည်အသွေး
 များကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဂုဏ်သရေ၏တန်ဖိုး

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်
 တော်က အနာတပိဏ်သူဌေးကြီးသည်
 အလှူဒါန၌ ရက်ရောလွန်းသဖြင့် ဆင်းရဲ
 သွားရာမှ ပြန်ချမ်းသာလာ၍ မူလရှိရင်းစွဲ
 အသရေ အဆင့်အတန်းများကို ပြန်လည်
 ရရှိတင့်တယ်လာရခြင်းသည် အကြောင်း
 အရင်းရှိရမည်ဟူသော ပုဏ္ဏားတစ်ဦး
 သည် အနာတပိဏ်သူဌေးကြီး၏
 အသရေကို ဥပါယ်တံမျဉ်ပြု၍ စုံစမ်း
 သည်အခါ သူဌေးကြီး၏ အိမ်၌ မွေးမြူ

ထားသော အဖြူရောင်ကြက်ဖ၏
 အမောက်ထဲတွင် အသရေရှိနေကြောင်း
 သိရသဖြင့် အသရေကို ရယူလိုသော
 ပုဏ္ဏားသည် ကြက်ဖကို အလှူခံရာ
 သူဌေးကြီးက အလှူပေးလေ၏။ ထိုအခါ
 အသရေသည် ကြက်ဖအမောက်မှ
 သူဌေးကြီး၏ ပတ္တမြားရတနာထဲသို့
 တည်ပြည်၏ အကြောင်းစုံကိုသိသော
 ပုဏ္ဏားသည် ပတ္တမြားကို အလှူခံရာ
 သူဌေးကြီးသည် တွန့်တိုခြင်းကင်းစွာ
 လှူ၏။ ဒီအခါ၌ အသရေသည် ပတ္တမြား
 ရတနာမှ သူဌေးကြီး၏ တောင်ဓားထဲသို့
 ပြောင်းရွှေ့တည်ပြန်၏။ ပုဏ္ဏားသည်
 တောင်ဓားကို တောင်ပြန်ရာ သူဌေးကြီး
 သည် ရက်ရက်ရောရော ပေးပြန်၏။ ဤ
 အခါ- အသရေသည် တောင်ဓားထဲမှ
 တစ်ဆင့် သူဌေးကတော် ပုညလက္ခဏာ
 ဒေဝီ၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ပြောင်းရွှေ့ စံနေ
 ပြန်၏။ ပုဏ္ဏားသည် သူဌေးကတော်၏
 ဦးခေါင်းကို အလှူခံရန် မဖြစ်နိုင်မှန်း သိ
 သွားသဖြင့် အသရေနှင့်ထိုက်တန်သူတို့နှင့်
 သာ တည်ရှိနိုင်သောအရာဖြစ်ကြောင်း သိရှိ

အလင်းရလာ၍ သူငွေကြီးအား အဖြစ်မှန်
ကို ဝန်ခံပြောကြားပြီး အလှူခံပစ္စည်းများ
ကို ပြန်လည်ပေးအပ်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

မင်္ဂလာ

ကျက်သရေဟူသော အဆင့်
အတန်းသည် မင်္ဂလာတရားနှင့် ညီမျှ
တူညီသော ဂုဏ်အင်္ဂါရှိသဖြင့် “ကျက်
သရေမင်္ဂလာ” ဟူ၍ တွဲလျက်သုံးတတ်
ကြသည်။ မင်္ဂလာဟူသော စကားလုံး၏
အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား
မပွင့်မီက လူနတ်တို့ ကောင်းစွာမသိကြ
ဟူ၏။ မင်္ဂလာတရားတော်မြတ်ပေါ်မည်
ဟူ၍ နိမိတ်တဘောင်စကားကို အခါခါ
ကြားရသည်ဆိုသည်။ ဘုရားပွင့်တော်မူပြီး
နောက် ၃၈ ဖြာ မင်္ဂလာတရားတော်ကို
တိတိကျကျ ဖော်ထုတ်ရှင်းလင်း ဟော
ကြားပြီးမှသာ လူရောနတ်တို့ပါ မင်္ဂလာ
တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဂယနဏ
သိခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ “မင်္ဂလာ”
ဟူသော စကားကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုကြ
ရာ၌ မကောင်းမှု ညစ်နွမ်းမှုမှန်သမျှကို
ပယ်ပျောက် ကင်းရှင်းစေနိုင်စွမ်းရှိခြင်း။

ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး (၃) ပါးတို့၌ အပြစ်
ဒေါသ ကျူးလွန်ပြုလုပ်ခြင်း၊ ပြောဆိုခြင်း
တို့မှ ကင်း၍ အစဉ်အမြဲ သန့်ရှင်းစင်ခြင်း
လောကီ၊ လောကုတ္တရာနှစ်ဖြာတို့၌
မကောင်းမှုကင်းပ၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
များကို ဖော်ဆောင်ပေးခြင်း အစရှိသော
ဂုဏ်အင်္ဂါရပ်ကောင်းတို့နှင့်သာ အထပ်
ထပ် ပြည့်စုံခြင်းကို မင်္ဂလာဟူ၍ မှတ်ယူ
ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ သို့ဖြစ်၍
မင်္ဂလာတရားတော်မြတ်နှင့်အညီ ကျင့်ကြံ
နေထိုင်ကြလျှင် မင်္ဂလာရှိမည်ဖြစ်ပြီး
မင်္ဂလာရှိလျှင် ကျက်သရေအပေါင်းတို့နှင့်
ခွညောင်းပြည့်စုံစေနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

မင်္ဂလာ (၁၂) ပါး

မြန်မာလူ့ဘောင်လောကတွင်
မင်္ဂလာ ၁၂ ပါးဟူ၍ ရှိလေသည်။ မင်္ဂလာ
၁၂ ပါးကို မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်
အတွင်း လောကီရေးရာ မိမိဖုလောအစဉ်
အလာများအဖြစ် အစဉ်ဆက်ဆောင်ရွက်
လေ့ရှိကြ၏။ ထိုမင်္ဂလာ ၁၂ ပါးတို့မှာ
မွေးဖွားသန့်စင်ခြင်းမင်္ဂလာ၊ ရဝန္တဒဿန
နေလပြမင်္ဂလာ၊ ငယ်ဆံပယ် မင်္ဂလာ၊

အမည်မှည့် မင်္ဂလာ၊ ကွမ်းထမင်း
မင်္ဂလာ၊ ပုခက်တင်မင်္ဂလာ၊ အဝတ်ထုတ်
ဆင်မြန်းမင်္ဂလာ၊ ဆံထုံးခြင်းမင်္ဂလာ၊
ရှင်ပြုနားသမင်္ဂလာ၊ လက်ထပ်ထိမ်းမြား
ခြင်း မင်္ဂလာနှင့် အမွေပေးခြင်းမင်္ဂလာ
တို့ ဖြစ်လေသည်။ ဤသည်မှာ လူတို့
တစ်ယောက်ချင်းအတွက် ကျက်သရေ
မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံစေရန် မင်္ဂလာ
ရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြစ်လေ၏။
ထို့ပြင် ဘုရားကျောင်းကန် ဇရပ်
ဆိုင်သော မင်္ဂလာဆောင်ရွက်မှုများ
ရဟန်းသံဃာတော်မြတ်တို့နှင့် သက်ဆိုင်
သော မင်္ဂလာအစီအမံများ၊ ဘုရင်မိဖုရား
တို့နှင့် သက်ဆိုင်သော မင်္ဂလာအစီအမံ
များ၊ မြို့ပြတည်ထောင်ခြင်း၊ နယ်
တည်ခြင်းတို့နှင့် ပတ်သတ်သော မင်္ဂလာ
အခမ်းအနားများ၊ အများပြည်သုံး
သက်ဆိုင်သော လယ်ထွန်မင်္ဂလာ၊
ကောက်ပင်ရိတ်သိမ်း မင်္ဂလာ၊ တော
ယာခုတ် မင်္ဂလာ၊ လက်ဖက်ခူးမင်္ဂလာ၊
အလှူပွဲတိုင်မင်္ဂလာဟူ၍ မင်္ဂလာအပေါင်း
အနားပေါင်း မြောက်များစွာရှိလေ၏။

သရေမင်္ဂလာတို့နှင့် ပြည့်စုံ၍
အောင်မြင်တိုးတက် ကြီးပွားချမ်းသာ
ဆောင်ရွက်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။
သရေမင်္ဂလာ

အောင်မြင်တိုးတက်စေရန်
ရွက်ရသော မင်္ဂလာကိစ္စများ ရှိ
ရှောင်ရန်ကိစ္စများလည်း ရှိလေ
လူမျိုးဘာသာတိုင်း၌ အောင်မြင်
ထက်ကြီးပွားပြည့်စုံစေရန် ရွှေမိုး၊
ရတနာရိုး ရွာသွန်းပြီးစေရန်နှင့်
လုပ်ငန်း အကြံခရီးအောင်မြင်
ရည်စူး၍ အမျိုးမျိုးဆောင်ရွက်
သောရသွယ်ခြင်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေး
နံ့နှင့် ထွန်းညှိပက်ဖြန်းကြခြင်း
သရေမင်္ဂလာများကို ဆောင်ရွက်ကြ
ထူးကဲသရေ မင်္ဂလာအတွက်
ကံစွမ်းမိန်းမတို့ ရှောင်ရန်နည်းလမ်း
သောကံရှားမြတ်တို့ကသာ ရှောင်
စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများ မိန်းမ
တို့ကသာ ရှောင်ကြဉ်ရမည့် ပညတ်
များဟူ၍ရှိ၏။ မင်းယောက်ျားများ
ဆိုင်ရန်ကို မဆင်ခြင်မိသဖြင့် ကျက်

သရေမင်္ဂလာ ညှိုးနွမ်းကံနိမ့်ရပ်ကို ဥပမာ
ပြုရလျှင် မသန်ရှင်းသော မျက်နှာသုတ်
ပဝါသုံးမိသဖြင့် ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီး
ဘုန်းကျက်သရေ ကျဆင်းညှိုးနွမ်းခဲ့ရ
သည်။ မွန်ဘုရင် ရာဇာဓိရာဇ်မိဖုရား
သုဘတာဒေဝီအား ဘုန်းကံကျက်သရေနှင့်
ပြည့်စုံသော သားကောင်းသမီးရတနာ
ဖွားမြင်သန်စင်စေနိုင်ရန် ပညာရှိမင်း
အမတ်တို့က လိုက်နာဆောက်တည်
အပ်သော ရှောင်ရန်ဆောင်ရန်များကို
ဟောကြားလမ်းညွှန်ခဲ့၏။ ယင်းတို့မှာ
ကိုယ်ဝန်စတည်ချိန်မှစ၍ ကြိုးတန်း၊
ဝါးတန်း၊ ကြိမ်တန်းများအောက် လျှိုင့်၍
မသွားမလာရန်၊ အဝတ်ထဘီများကို
ပြောင်းပြန်မဝတ်ဆင်ရန်၊ ခြေလက်ကိုယ်
အင်္ဂါသန်ရှင်းမှုမပြုဘဲ အိပ်ရာမဝင်ရန်
ဟူ၍ ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

ရှောင်ရန်ဆောင်ရန်များ

ရှေးလူကြီးသူမတို့က ကျက်
သရေမင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံအောင် နေထိုင်
နည်းအမျိုးမျိုးကို သင်ကြားဆုံးမထားရစ်
ခဲ့၏။ ဦးခေါင်းတွင် အသုံးပြုရသော

ပစ္စည်းများကို ခြေထောက်တွင် မသုံးမိ
စေရန်၊ သန်ရှင်းသော အသုံးအဆောင်
ပစ္စည်းများကို မသန်ရှင်းသော ပစ္စည်း
များနှင့် ရောထွေး၍ မထားမိစေရန်
အဝတ်ပုဆိုး၊ ခြုံစောင်၊ ဖျာအခင်း အစ
ရှိသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို
ခေါင်းရင်း၊ ခြေရင်း၊ ရင်း/ဖျား မရှုပ်ထွေး
စေရန် သောက်ရေခွက်ဖြင့် ခြေလက်
မဆေးမိစေရန်နှင့် မသန်ရှင်းသော
ပန်းကန်ခွက်ယောက် ခြေဆေးခွက်များ
ဖြင့် အသုံးပြု စားသောက်ခြင်းမှ ရှောင်
ကြဉ်ရန် စသည်ဖြင့် ရှောင်နည်းဆောင်
နည်းများပြားစွာရှိလေသည်။ သို့ဖြစ်၍
ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိအောင် ကျင့်ကြံနေ
ထိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် ကျက်သရေ မင်္ဂလာ
အပေါင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံ၍ အောင်မြင်
ကြီးပွား ချမ်းသာပြည့်စုံစေနိုင်မည် ဖြစ်
ပါသည်။

ပန်းလှို၊ စမ်းလှို၊ လမင်းလှို သာယာ
ချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

အောင်ဘုန်းမြင့်
(ကချင်လွှဲ)

ဓမ္မစရတိဟာသ

ရွှေအိမ်တော်လောက တိုးတိုး

တစ်ရံရောအခါ သင်္ဂဟဆရာ
တစ်ဘုရားကြီးသည် ပျိုရွယ်စဉ်အခါတ
တစ်ရွာတွင် ဒါယိကာမ ကျောင်း
ဆင်းကြီး မမွေးအံ့က အလုံးစုံသော
အလှူလေးပါးဖြင့် ချီးမြှောက်လျက်
ကျောင်းဆောက်ကိုးကွယ်သတဲ။ နေ့စဉ်
လည်း ဟင်းကောင်းတွေသာ ကပ်လှူ
တတ်လည်း တစ်နေ့တွင် ချဉ်ပေါင်ကို
ကောင်းစွာချက်ပြီး လာကပ်လေလျှင်
ဆရာတော်ဘုရားက...

“ချက်တတ်လေ ကျောင်းအစ်မ
ချဉ်ပေါင်ဟင်းကို သဘောကျလှသည်”
ဟု ပြောပြလေလျှင် မမွေးအံ့
လင်ကျောင်းဒကာကို ပြန်ပြောသည်
...

“ကျောင်းဒကာရဲ့ တို့ ဆရာ
တော်ကို နှစ်သက်ရင်းမသိဘဲ ချက်မိ
ချက်ရာတွေသာ ချက်မိသည်။ ခုတစ်ခါ
ဆရာတော့ သဘောထား သိရလေ
သည်။ ချဉ်ပေါင်ဟင်းမှ အကြိုက်ဆုံး
သံတော့မှ မမှန်းဘူးတဲ့။ ဆရာတော်
အထူးကြိုက်တဲ့ ချဉ်ပေါင်ဟင်းကို နေ့
စဉ်ချက်မပဲ။ ချဉ်ပေါင်တစ်ခင်းကို နွား

တစ်ရှင်း ထွန်ကြပါလော့”
“ဟု ခိုင်းရာ၊ ကျောင်းဒကာ
ကလည်း များစွာစိုက်ပျိုးထားသဖြင့်
ကြီးမားသန်စွမ်းသော ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို
နေ့စဉ်ချက်၍ ကပ်လှူလေ၏။ ထိုအခါ
ဆရာတော် စဉ်းစားသည်မှာ...

“အင်း ... ခက်တော့ ခက်ပြီ။
တစ်နေ့လာလည်း ချဉ်ပေါင်ဟင်း။ နောက်
တစ်နေ့လာလည်း ချဉ်ပေါင်ဟင်း။ ကြာ
လာတော့ မြင်ပြင်ပြီး ထမင်းပင် မစားချင်။
မိုးတွင်းသာ နွေတက်ခါမှာ ချဉ်ပေါင်
တော့ဒကာနွှတ်သဖြင့် လုံးလုံးပယ်ရောင်
ချဉ်ပေါင်၏ ဝင်းတွင်းက လွတ်ကင်းရ
တော့မည်ဟု ကြံစိတ်သွားရင်း ကြိတ်မိတ်
စားနေရာက ကြည့်သိရင်း ကျောင်းအစ်မ
ကျောင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဆရာ
တော်က...

“ဒါကာမကြီး ... မမွေးအံ့၊
မိုးကုန်သည့်အတွက် ချဉ်ပေါင်များ ရှေ့
ကျရင် ရှားတော့မည်”
ဟု စကားအတည်သိလိုချက်
ကြောင့် မေးမြန်းတော်မူရရှိသေးသည်။
မမွေးအံ့က ...

“စိတ်ချပါဘုရား၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်
တဲသွားမည်ဟု လားလားမျှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့
အိမ်တွင် နွားကွဲနှင့် ထွန်ကြပြီး ကျောင်း
ဒကာက ချဉ်ပေါင်ခင်းကို ဂရုစိုက်ပြီး
စိုက်ပျိုးနေပါကြောင်း” နှင့် လျှောက်ထား၍
ပြန်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်
စဉ်းစားသည်မှာ...

“ငါ ထင်သည့်အတိုင်း ငါ
အတွေးနှင့် အပုံကြီးဝေးတော့သည်။
ချဉ်ပေါင်နှင့်ဝေးအောင်တော့ ပြေးလေမှ
တော်တော့မည်”

ဟု စိတ် တိတ်တဆိတ်ထား
အခြားအရပ်တစ်ပါးသို့ သွား၍ သီတင်း
သုံးတော်မူရာ ကာလကြာသော် ရွာမှ
လူများက အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားတော့
ထိုရွာမှာ ထိုဆရာတော်ရှိသည်ကိုကြား၍
မမွေးအံ့ ကျောင်းအစ်မက လူကြုံနှင့်...

“မျှော်ပါသည် ကြွပါစေလိုသည်”
ဟု မှာကြားလျှင် ဆရာတော်
က စသဖြင့် ပြန်ကြားလိုက်သည်မှာ...

“ခရီးကြီးမွေးအံ့ကို ပြောလိုက်ပါ။
ရွာချဉ်ပေါင်တုံးခါမှ မောင်ဘုန်းပြန်ခဲ့မယ်”
ဟူ၍ ဖြစ်သတည်း။

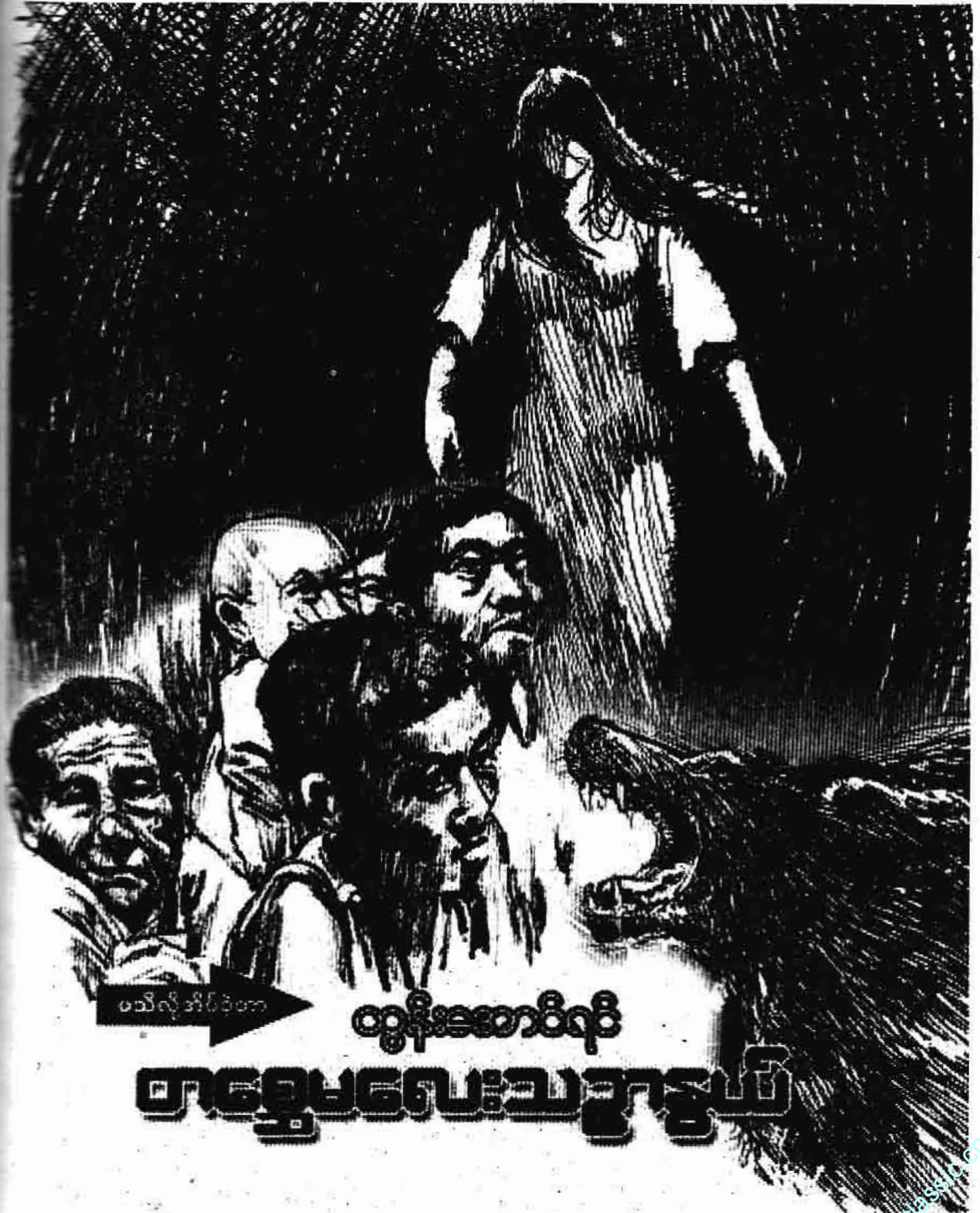
စာဖတ်သူတွေ့ဖျော်စေဖို့

ရရပေါင်း

၁ + ၁ = ?

ရောင်း TAXI ဆိုတာကို ဝယ်ရတာ ငွေဝတာ
တွေ့ရတာကလေးနဲ့

မသိလို့ အိပ်ခဲ့တာ

ထွန်းအောင်စိုး

တစ်ခွေပေးသည့်အဖွဲ့

ကျွန်တော် မင်္ဂလာဆောင်
သည့်ညက တစ္ဆေမလေး သွားနွယ်နှင့်
တွေ့ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့ည၏ အဖြစ်အပျက်
များကို ကျွန်တော် ယနေ့တိုင် မှတ်မိ
နေဆဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် အဲဒီ
အိမ်ခန်းဟာ တစ္ဆေခြောက်သည့်အိမ်ခန်း
ဟု ထိုစဉ်က ကြံသိခဲ့ပါလျှင် ကျွန်တော်
အိမ်ဖြစ်ခဲ့မည် မဟုတ်ပါ။ သွားနွယ်
ကိုလည်း တွေ့ခွင့်ရခဲ့မည် မဟုတ်ပါပေ။

ဒေါ်နယ်လီတို့လို သဘော
ကောင်းသော အိမ်ရှင်မျိုး အတော်ပင်
ရှားပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ချစ်သူ သီတာ
အိမ်ဖော်လုပ်သောအိမ်မှာ ရန်ကုန်မြို့
(၃၇) လမ်း (အထက်) ပိုင်းမှ အိမ်ဖြစ်
သည်။ (၄) ထပ်တိုက်၏ မြေညီထပ်
အိမ်ခန်းဟုပြောလျှင် ပို၍ တိကျပေမည်။
ဒေါ်နယ်လီက မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်သည်။
သူ့မှာ သားလေး (၂) ယောက်ရှိသည်။
ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခု၏ ရုံးအုပ်ကြီးလည်း
ဖြစ်သည်။ ကရင်၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာ
ကိုးကွယ်သူဖြစ်၏။ သူ့အိမ်တွင် ထမင်း

ချက်၊ အဝတ်လျှော်ရန် ဒေါ်ငြိမ်းမေဆိုသူ
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ကလေး
(၂) ယောက်ကိုထိန်းရန် ကျွန်တော်
ချစ်သူ သီတာတို့နှင့်အတူ နေထိုင်ပါသည်။
ဒေါ်နယ်လီက လူတန်းစား မခွဲခြားဘဲ
မိသားစုစိတ်ဓာတ်နှင့် ဆက်ဆံတတ်သူ
ဖြစ်၍ အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေပါသည်။
ဒေါ်ငြိမ်းမေနှင့် သီတာကလည်း
အစ်မလို၊ အဒေါ်ရင်းလိုသဘောထား၍
ဒေါ်နယ်လီကို ချစ်ကြသည်။ သစ္စာရှိကြ
သည်။ ကျွန်တော် တပ်ထဲဝင်သွားပြီး
နောက် ရှမ်းပြည်နယ်တက်တွင် တာဝန်ကျ
သည်။ နယ်စွန့်၊ နယ်ဖျားတွင်ဖြစ်၍ ရွာ
တွင် ကျန်နေခဲ့သော ကျွန်တော်ချစ်သူ
သီတာနှင့် (၂) နှစ်နီးပါး အဆက်အသွယ်
ပြတ်နေခဲ့သည်။ ပုသိမ်ကို တပ်ပြောင်း
တော့ ရွာကို တစ်ခေါက် ကျွန်တော်ပြန်
ဖြစ်ခဲ့သည်။ သီတာ ရွာမှာမရှိတော့ပါ။
သီတာက မိဘမဲ့ဖြစ်သည်။ အဒေါ်တွေနှင့်
နေသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
လုံးက သထုံခရိုင်၊ ရင်းငြိမ်ရွာလေးမှ
ဖြစ်၏။ သီတာနှင့် ကျွန်တော်တို့က

ငယ်ချစ်ဦးများ ဖြစ်သည်။ သီတာ ရန်ကုန်
က အိမ်တစ်အိမ်မှာ အိမ်ဖော်သွားလုပ်
တယ်လို့ သိရတော့ ကျွန်တော် လိပ်စာ
တောင်းကာ ရန်ကုန်ကို ချက်ခြင်းလိုက်
ဖြစ်ခဲ့သည်။

“အစ်မကြီးက...မနယ်လီပါ”

“သီတာတို့ အိမ်ရှင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်

ကျော်စွာပါ။ ပုသိမ် (ခ-မ-ရ) မှာ တာဝန်
ထမ်းဆောင်နေပါတယ်။ ဒုတိယကြိမ်ပါ”

“မောင်ကျော်စွာကို မတွေ့ရဘူး”

တည်းက မောင်ကျော်စွာနာမည်ကို အစ်မ
ကြီး ကြားဖူးထားပါတယ်။ ညီမလေး
သီတာက ပြောပြဖူးလို့ပါ”

အဲဒီနေ့က မနယ်လီပြောပြခဲ့

သည်များမှာ သူ့ အမျိုးသား ဆုံးသွားတာ

(၂) နှစ်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သီတာ သူတို့

အိမ်မှာ အလုပ်လာလုပ်တာ (၁) နှစ်

ကျော်လောက်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီနေ့

တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ သူ့ အိမ်မှာရှိတာဖြစ်ပြီး

ကျွန်တော်တို့ (၂) ယောက် အပြင်

ကလေးလည်းအတူတူပါ အလိုက်
ခွင့်ပြုပေးခဲ့ပါသည်။ ညနေတစ်ပါး
ကျွန်းတော်ကို မနယ်လီ ပြောခဲ့
စကားများ ယနေ့ထိ မှတ်မိနေပါ
သည်။

“မင်းတို့ လူငယ်တွေ ချစ်သူ
လက်ထပ်ဖြစ်အောင် အစ်မကြီးက
အလုံးစုံကုန်ပေးမယ်။ မင်း တပ်ပြန်
ပြီး လက်ထပ်ခွင့်တင်ထားပါ။ အဆင်
ပြေနေကျရင် ပြန်လာခဲ့ပေါ့။ မင်းတို့
လောကီကလေးတွေ အစ်မကြီး အားလုံး
ကုန်ယူပြီး စီစဉ်ပေးမယ်”

သဘောကောင်းသော စာနာ
တတ်သော ဘာသာခြားအမျိုးသမီးကြီး၏
နှုတ်သောစိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော်
လေးစားသွားခဲ့ပါသည်။ နောက် (၂) ရက်
နည်း ကျွန်တော် တပ်ကိုပြန်ခဲ့သည်။
ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရန်များတွင် ကျွန်တော်
အဖွဲ့များရှိရာ ကမာရွတ်တွင် ကျွန်တော်
သွားတည်း၍ နေဘက်များမှာ ဒေါ်နယ်လီ
တို့အိမ်တွင် အချိန်ကုန်ခဲ့ပါသည်။ ပုသိမ်
တပ်ရောက်ပြီး (၈) လအကြာတွင်

ကျွန်တော် လက်ထပ်ခွင့်ကျလာသည်။
နောက်ရက်တွင် ခွင့်တင်၍ ကျွန်တော်
သီတာရှိရာ ရန်ကုန်သို့ တက်လာဖြစ်ခဲ့ပါ
သည်။

“သီတာ...ကို လက်ထပ်ခွင့်
ကျလာပြီ။ နေဖို့အခန်းလည်း တပ်က
စီစဉ်ထားပေးပြီးပြီ။ ကိုတို့ လက်ထပ်ကြ
မယ်နော်။ သီတာလည်း ကိုနဲ့ တပ်ကို
တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ပေတော့”

ကျွန်တော် မနားတမ်းပြောနေ
သည်ကို သီတာက ကြည့်နေပြီး...

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ . ကိုရယ်။
သီတာ ဘယ်မှ ထွက်မပြေးပါဘူး။

“မသိဘူးလေ သီတာ စိတ်များ
ပြောင်းသွားမလားလို့ စိတ်ပူနေရတာ”

“စိတ်ချ ကို...သီတာက
ကိုယ့် ဘယ်တော့မှ စိတ်ပြောင်းသွားမှာ
မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ဘာလို့လဲသိလား။
ကိုကိုချစ်လို့”

အပျော်လေးများ ရင်ထဲမှာ
ပြည့်နှက်နေ၍ မနက်စာပင် မစားဖြစ်ခဲ့
ပါ။ ညနေ ဒေါ်နယ်လီ ပြန်လာတော့
ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်ကို ပြောပြလိုက်
ကြသည်။

“မင်းတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်
အတွက် အစ်မကြီး ကြိုတင်စီစဉ်ထား
တာ ရှိတယ်။ ခဏလေး အခု ဖုန်းဆက်
ပြီး မေးလိုက်မယ်”

ဒေါ်နယ်လီက တစ်နေရာကို
ဖုန်းဆက်ပြီး ...

“အဆင်ပြေတယ်ဟေ့ ...
မနက်ဖြန် စနေနေ့ဆိုတော့ အစ်မကြီး
လည်း အားတယ်။ နေဦး ... မင်းတို့က
မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဆိုတော့ ပြက္ခ
ဒိန်မှာ ရက်ကောင်း မကောင်း ပြည်

ထိုက်ဦးမယ်

ဆိုထားသော ပြက္ခဒိန်ကို

ဖြတ်၍ကြည့်နေပြီး ...

“ကောင်းတယ်၊ ရက်ရာဇာ နေ့လည်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ မောင် ကျော်စွာ မနက် (၇) နာရီလောက် အစ်မကြီးတို့အိမ်ကို လာခဲ့။ အစ်မကြီး လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ပေးထားမယ်”

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော် အပျော် လွန်နေ၍ အတော် ညဉ့်နက်သွားမှ အိပ် ပျော်သွားပါတော့သည်။

xxx

နောက်နေ့မနက် ဒေါ်နယ်လီ တို့အိမ်ကိုရောက်တော့ ...

“ကဲ...တစ်ခါတည်းပဲ သွား ကြမယ်။ ဒီမှာ တို့အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ”

ကျွန်တော့်ချစ်သူ သီတာကို ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းရောင်ဝမ်းဆက်၊ သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့်ဖြစ်ပြီး ဘယ်အချိန် ကတည်းက အလှပြင်ထားသည် မသိ။ မိတ်ကပ်ချယ်သထားသော သီတာ

မျက်နှာလေးက သိပ်ကို လှပလွန်း၍ နေပါတော့သည်။

“မောင်ကျော်စွာ၊ မျက်တောင် လေးများလည်း ခတ်ဖို့ သတိရပါဦး။ ရော...မင်းက ဒါကိုဝတ်”

ကျွန်တော့်ကို စတစ်ကော်လာ အဖြူလက်ရှည် အဝါနု တိုက်ပုံ ကြည့်ပြာ ရောင် ဝိုးဆိတ်ခွန်လုံချည် တစ်စုံကမ်း၍ ပေးပါသည်။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်တော့ ကြိုတင်ခေါ်ထားသော အစားအသောက် အဖြူလေးပေါ်တက်ကြပြီး အိမ်မှ စထွက် ခဲ့ကြပါသည်။ ခေါင်းခန်းတွင် ဒေါ်နယ်လီ က ထိုင်ပြီး၊ နောက်ခန်းတွင် ကျွန်တော် တို့ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ ထိုင်ကြသည်။

ကားလေးက ရွှေဂုံတိုင် ဘိုး ဘွားရိပ်သာထဲသို့ ချိုးဝင်သွားပြီး ရိပ်သာ ခန်းမရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါတော့သည်။

“အစ်မကြီးက မနေ့ညနေ ကတည်းက ဒီနေ့မနက်စာ အဟာရဒါနု အတွက် မင်းတို့ဇနီးမောင်နှံ နာမည်နဲ့ လှူထားခဲ့တာ။ ခဏနေရင် အစ်မကြီး မိတ်ဆွေ ရှေ့နေကြီး ရောက်လာလိမ့်မယ်။

ရိပ်သာကော်မတီလူကြီးတွေကို သက်ထားပြီးတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပေးမယ်”

အစ်မကြီး ဒေါ်နယ်လီ အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်များဆွဲကာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လက်ခွဲ ပါသည်။ ညနေဘက် အိမ်ပြန်ရော တော့...

“မောင်ကျော်စွာ...အစ်မကြီး ဘက်က တာဝန်ကျေတယ်နော်”

“တာဝန်ကျေလွန်းလို့၊ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဘယ်တော် ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ် ...

ဪ... နောက်ပြီး ဒီနေ့ မင်းတို့ဇနီး မောင်နှံဝတ်ဖို့ အစ်မကြီးပေးထားတဲ့ သတို့သား၊ သတို့သမီးဝတ်စုံကိုတော့ အစ်မကြီး ပြန်ယူထားမယ်နော်။ အဲဒီ ဝတ်စုံနှစ်စုံကလေး အစ်မချစ်သူနဲ့အစ်မ နဲ့ လက်ထပ်ရင်ဝတ်ဖို့ ချုပ်ထားခဲ့တဲ့ အဝတ်အစားတွေမို့ အမှတ်တရ ပြန် သိမ်းထားချင်လို့ပါ”

“ဆုံးသွားတဲ့ အမျိုးသားကို လိုက်တာ”

ပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မောင်ကျော်စွာ၊ ဖြစ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သွားခဲ့တဲ့သူက မိဘတွေ စီစဉ်ပြီး

သွားခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒီ အဝတ်အစားတွေက

အိမ်ရဲ့ ငယ်ချစ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိုမင်းမောင်ရဲ့

အဝတ်အစားတွေပါ”

“အစ်မတို့ မယူဖြစ်ခဲ့ကြဘူး

လား”

“ဘာသာမတူလို့ မိဘတွေက

ဘာသာမတူခဲ့တာပါ။ မိဘတွေ သဘော

မတူလို့ အစ်မကြီးက မနှစ်သက်ဘဲ

မယူခဲ့တာ”

“အခု အဲဒီ ကိုမင်းမောင်ကော

လား”

သီတာက ဝင်၍မေးလိုက်ခြင်း

ဖြစ်

“သူလည်း မရှိတော့ဘူးကွဲ့၊

သူလည်း မောင်ကျော်စွာလို တပ်မတော်

တပ်ယောက်ပါ။ ရှေ့နားမှာ ကျဆုံး

ခဲ့ပါပြီ”

“အစ်မကြီးဘဝကို သနား

သီတာက စိတ်မကောင်း

“အစ်မက မင်းကို တပ်မတော်

သားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာရယ်၊ မင်းတို့

ချစ်သူခြင်းကိုလည်း အစ်မတို့လို မဖြစ်

စေချင်တာကြောင့် ခုလို အရာရာ တာဝန်

ယူ လက်ထပ်ပေးခဲ့တာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်မရယ်”

“မနက်ဖြန် မင်းတို့ ပုသိမ်

ပြန်ကြတော့မယ်မို့လား။ ဒီမှာပဲ ညအိပ်

လိုက်တော့။ မနက် ကားဂိတ်သွားရင်

ဒီကသွားတော့ ပိုအဆင်ပြေသွားတာ

ပေါ့။ သီတာကိုလည်း အစ်မ စရိတ်စက

ငွေပေးထားပါမယ်။ မင်း ဒီအောက်ထပ်

အိပ်ခန်းမှာ အိပ်ရဲတယ်မို့လား”

ဒေါ်နယ်လီပြောသော စကား

မှာ ကျွန်တော်အတွက် နည်းနည်းတော့

ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေပါသည်။

“အိပ်ရဲပါတယ် အစ်မ”

“သီတာပါ သွားအိပ်ပေးလိုက်

ပေါ့။ မောင်ကျော်စွာလည်း အဖော်ရသွား

အောင်”

“ကို . . . တစ်ယောက်တည်း

အိပ်ရဲတယ်မို့လား”

သီတာက ခုလိုမေးလိုက်၍

ကျွန်တော်အတွက် စဉ်းစားစရာ ပိုဖြစ်

သွားရသည်။

“ရပါတယ် သီတာ။ ကို

အိပ်ရဲပါတယ်”

ရန်ကုန်မြို့လယ် (၃၇) လမ်း

လို နေရာက တိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ

ကျွန်တော်လို စစ်သားတစ်ယောက်က

မအိပ်ရဲဘူးပြောဖို့ မသင့်သဖြင့် ကျွန်တော်

အောက်ထပ်အိပ်ခန်းမှာ အဲဒီညက အိပ်

ဖြစ်ခဲ့သည်။ အိမ် အပေါ်ထပ်မှာ အိမ်နယ်
လီ၊ ကလေး (၂) ယောက်နှင့် အိမ်ငြိမ်း
သီတာတို့ အိပ်ကြသည်။ ယခင်ကတည်း
က အောက်ထပ်ရှိ တစ်ယောက်အိပ်ရန်
စီစဉ်ထားသော အိပ်ခန်းလေးတွင်
ဘယ်သူမှ ဆင်းမအိပ်ကြောင်း သိလိုက်
ရသည်။ အဲဒီ အိပ်တဲညမှာပဲ ကျွန်တော်
တစ္ဆေမလေး သဗ္ဗာနွယ်ကို တွေ့ခဲ့ရ
သည်။

ည (၉) နာရီခွဲတော့ စကား
ဝိုင်းသိမ်း၍ ကျွန်တော်အိပ်ရန် အောက်
ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ သီတာက ကျွန်
တော့် နောက်က ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံး
များယူ၍ လိုက်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းလေးမှာ
ငါးထပ်သားနှင့် အခန်းဖွဲ့ထားသည်။ မီးဖို
ဘက်မှဝင်ရန် အပေါက်ဖောက်ထားသည်။
အခန်းဝတွင် လိုက်ကာ ပါးပါးလေးတစ်ခု
ထပ်ထားသည်။ အပိတ်အဖွင့်လုပ်ရန်
တံခါးရှိပါသည်။ သီတာက အိပ်ရာကို
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခင်းပြီး ကျွန်တော့်
လည်ပင်းကို နှမ်းကာ...

“ကို...အိပ်တော့။ ဘုရားရှိခိုး
ပြီးမှ အိပ်နော်။ သီတာ အပေးထပ် တက်
တော့မယ်”

“ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်ပါလား
ကွာ”

ကျွန်တော်က သီတာကိုယ်လုံး
လေးကို ကျစ်ကျစ်လေးဖက်ထားပြီး
စည်းရုံးကြည့်ပါသေးသည်။

“အစ်မတို့အိပ်မှ ပြန်ဆင်းလာ
ခဲ့မယ်နော်”

ကျွန်တော့်ကို ချောမော ပြော
ဆိုပြီး သီတာ အိမ်ပေါ်တက်သွားခဲ့ပါ
သည်။ အခန်းထဲက တစ်ယောက်အိပ်
ကုတင်လေးပေါ် ကျွန်တော် လှဲချလိုက်
ပြီး ကျွန်တော့်တို့ ချစ်သူယောက်ဆီ
ပျော်ရွှင်စရာ ရေဥာဏလမ်းကြောင်းများကို
တွေးနေမိသည်။ အခန်းမီးကို ပိတ်၍
အခန်းတံခါးကိုတော့ မပိတ်လိုက်ပါ။
သီတာ ပြန်ဆင်းလာမယ်လို့ ကျွန်တော့်
ကို ပြောသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။
သီတာက တော်တော်နှင့် ပြန်မဆင်း
လာ။ ခြင်းများ တစ်ဝိုက်လုပ်နေ၍ နိုင်လွန်

ခြင်ထောင်လေးကို ကျွန်တော် ဆွဲချကာ
မကြာခင် အတူအိပ်ရမည့် ကျွန်တော်
ချစ်သူ၏ မျက်နှာလှလှလေးကိုတွေးကာ
မျက်စိထဲက မထွက်နိုင်အောင် စိုးမိုး
နေပါတော့သည်။ အခန်းအပြင်ဘက်တွင်
မီးဖိုချောင်နှင့် ထမင်းစားခန်းရှိသည်။ စီး
တင်းထားသည့်ကြားက မျက်လုံးက
စင်းလာခဲ့တော့သည်။ အခန်းဝတွင်ရှိသော
လိုက်ကာလေးနောက် မိန်းကလေး တစ်
ယောက်သဏ္ဌာန် ပုံရိပ်လေးတစ်ခု တွေ့
လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်ချစ်သူ သီတာ
လာပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အိပ်ချင်ယော
ဆောင်နေလိုက်မည်။ ကျွန်တော့်အနား
ရောက်မှ သီတာကို ဆွဲဖက်၍ ချစ်စရာ
အကောင်းဆုံးသော မင်္ဂလာဦးညထံ
ဖြတ်သန်းမည်ဟု တွေးကာ မျက်လုံးထဲ
မှိတ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဖျပ်...ဖျပ်...ဖျပ်”

ခြေသံလေးများ တဖျပ်ဖျပ်နှင့်
သီတာ ကုတင်နားကို ရောက်နေပါပြီ။
ချထားသော ခြင်ထောင်စကို အလေး
ဆွဲလှန်လိုက်တာ ကျွန်တော် သိလိုက်

သည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုပင် လေ
 နည်းငယ်ဟပ်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်
 မျက်လုံးမဖွင့်ကြည့်သေးဘဲ ဆက်၍
 ခြင်္သေ့ခံနေလိုက်သည်။ ခြင်္သေ့စက်
 နှုတ်ကော ခေတ္တကြာပြီးနောက် ခြင်္သေ့
 ခြံ၍ချသွားမှန်း ကျွန်တော်သိလိုက်
 သည်။ သီတာက ကျွန်တော် အိပ်ပျော်
 ချီထွင်၍ မနိုးတော့ဘဲ ပြန်သွားခြင်း
 ဖြစ်ပေမည်။ ချက်ခြင်း ကျွန်တော်
 မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းဝက
 ချက်ကာလေး လှုပ်ယမ်းကာ ထမင်း
 ခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသော သီတာ
 ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

“ရှုံး...ရှုံး... သီတာ...
 သီတာ...ကို မအိပ်သေးပါဘူး”

ကျွန်တော်က အသံ ခပ်အုပ်
 အုပ်ဖြင့် လှမ်း၍ပြောလိုက်သော်လည်း
 သီတာက လှည့်၍ပင် မကြည့်ပါ။
 ကျွန်တော် ချက်ခြင်းပင် ကုတင်ပေါ်မှ
 ဆင်းပြီး သီတာထွက်သွားရာဘက်သို့
 ချီကန်ခဲ့သည်။ ငါးဝပ်အား မီးသီးလေး၏
 အလင်းရောင်က ထမင်းစားခန်း တစ်ခန်း

လုံးကို မြင်နေရပါသည်။
 “ဟင်...ဘယ်ရောက်သွားလဲ။
 မြန်လိုက်တာ”
 မီးဖိုဘေးမှ သန့်စင်ခန်း၊ ရေချိုး
 ခန်းတံခါးများကို ဆွဲ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်
 သည်။ သီတာကို မတွေ့ရ။ အပေါ်ထပ်
 တက်သည့် လှေကားကို မော့ကြည့်မိ
 သည်။ ဘယ်သူမှမရှိပါ။ အပေါ်ထပ်မှ
 ဘာသံမှလည်း မကြားရပါ။ ကျွန်တော်
 အချိန်တော်တော်ကြာအောင် မတ်တပ်
 ရပ်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ နောက်ဆုံး
 ဘာမှထူးခြားမှုမရှိလာတော့မှ အခန်းထဲ
 ဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲချလိုက်ပါ

တော့သည်။ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းခဲ့၍
 မကြာခင်မှာ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွား
 ပါတော့သည်။ အိပ်ပျော်နေစဉ်အချိန်မှာ
 တကယ်လိုလို အိပ်မက်လိုလို ကျွန်တော်
 ခံစားနေရသည်။ အမျိုးသမီးလေးတစ်
 ယောက် ကျွန်တော့်နားမှာ လာအိပ်
 သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်က သီတာ
 အမှတ်နှင့် တင်းကျပ်စွာဖက်ထားနေမိ
 သည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်
 ဖက်ထားခဲ့သည်။ နောက် သူ့နှုတ်ကော
 လှိုင်းတွေကြားမှာ လှေစီးနေရသလို
 အသံတလှုပ်လှုပ်နှင့်အဖြစ်မျိုး ခံစားနေရ
 သည်။ ကျွန်တော် သေချာကြည့်လိုက်
 တော့ ကျွန်တော့်ချစ်သူ သီတာမှ
 မဟုတ်ဘဲ။ သူ့ကို ကျွန်တော် တွန်းပစ်
 လိုက်မိသည်။

“ကို ... ဘာလို့ သီတာကို
 တွန်းထုတ်နေတာလဲ”

ဒါ သီတာအသံပါ။ ကျွန်တော်
 ချက်ချင်း မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့
 ကျွန်တော့်ကုတင်ဘေးမှာ သီတာကို
 ရပ်လျက်သား တွေ့လိုက်ရ၏။

“သီတာ ဘယ်အချိန်တည်းက
ရောက်နေတာလဲ”

“အခုပဲရောက်တာ။ ခုနက
အစ်ကိုကို သီတာနွဲ့တော့ သီတာ့ကို
ဘာလို့ တွန်းထုတ်ရတာလဲ။ ကံ ...
အိပ်ရာထတော့ (၆) နာရီထိုးတော့မယ်။
အပြင်မှာ မိုးတောင်လင်းနေပြီ”

“ညက သီတာ တကယ် ပြန်
မလာဘူးနော်”

“မလာတော့ဘူး။ အစ်ကို စိတ်
ကျေနပ်အောင်လို့ သီတာက ပြောခဲ့တာ။
ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သီတာမလာလို့ သီတာ့ကို
စိတ်ဆိုးနေတာလား ဟင်”

“မဟုတ်ဘူးသီတာ ညက
အမျိုး သမီးတစ်ယောက် အစ်ကို အခန်း
ထဲအထိ ဝင်လာခဲ့ပြီး ခြင်ထောင်ကို
တောင် လှန်ကြည့်သွားသေးတယ်”

ကျွန်တော်က ညက အဖြစ်
အမျက်ကို သီတာ့ကို ပြောပြလိုက်
တော့...

“ဒါဆို ... အစ်ကို သဗ္ဗာ
နွယ်နဲ့ တွေ့သွားပြီထင်တယ်”

“ဘယ်က သဗ္ဗာနွယ်လဲ
သီတာရဲ့”

“ဒီအခန်းမှာ အရင်က နေ
သွားတဲ့ မိသားစုမှာ သဗ္ဗာနွယ်ဆိုတဲ့
သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အခု အစ်ကို
အိပ်တဲ့အခန်းဟာ သူ့အခန်းပေါ့။ သူ
ချစ်သူနဲ့ အိမ်က သဘောမတူလို့ အခန်း
ထဲမှာ အဆိပ်သောက် သေသွားတာတဲ့။
အဲဒါ မကျွတ်မလွတ်သေးဘဲ ဒေါ်နယ်လီ
တို့ အခန်းကိုဝယ်ပြီးမှ ခဏ ခဏ တွေ့
တွေ့နေရလို့ အောက်ထပ်မှာ ဘယ်သူမှ
မအိပ်ရဲတော့တာ”

“ဒါကို ဘာလို့ ကိုကို ကြို
မပြောထားတာလဲ”

“အစ်ကို သိနေရင် မအိပ်ရဲမှာ
မီးလို့ ညက အစ်ကိုနဲ့ သီတာ လာတော့
အိပ်ချင်ပါတယ်။ အဲဒီ တစ္ဆေမလေးဖြစ်နေ
တဲ့ သဗ္ဗာနွယ်ကိုကြောက်လို့”

“ရက်စက်ပါပေ သီတာရယ်”
“အစ်ကိုကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး

မိလား”
“မပြောတတ်တော့ဘူး သီတာ။

ကံ...ထားလိုက်တော့ သွားဖို့ပြင်ဆင်
ကြရအောင်”

အားလုံး ပြင်ဆင်စားသောက်
ပြီး၍ ဒေါ်နယ်လီကို နှုတ်ဆက်တော့
ကျွန်တော် ပြေဖြစ်အောင် ပြောခဲ့သေး
စကားတစ်ခွန်း ရှိပါသည်။

“အစ်မကြီးရေ ... အဲဒါ
မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေတဲ့ သဗ္ဗာနွယ်ဆိုသူ
လေးအတွက် အစ်မတို့ဘာသာအယူ
ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာအယူ
ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွတ်လွတ်သွားအောင် လုပ်
ပေးလိုက်ပါ”

“စိတ်ချ မောင်ကျော်စွာ
သူက ဗုဒ္ဓဘာသာမို့ ဘုန်းကြီးတွေက
ပင့်လျှောက်ပြီး အမျှပေးဝေလိုက်ပါမယ်
ကံ ... သွားကြပေတော့။ မင်းတို့ ဇနီး
မောင်နံကို ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေး
စေကွယ်”

ထွန်းအောင်ရင်

သဘာဝဟာ သဘာဝပါ

စိမ်းစွတ်လွှာ
အာဇာနည်

“ဆရာမ . . . ဆရာမလိုချင်
တယ်ဆိုတဲ့ ဘဲဥနက်”

ဆွေဆွေက အဝတ်အိတ်လေး
ထဲကနေ ဘဲဥတစ်လုံးကို ထုတ်ပေးလာ
ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သေချာကြည့်
လိုက်တာပေါ့။ အိုး . . . အမှန်ပါပဲလား။
တကယ်ပဲ ရွာထဲက လူတွေပြောသလို
“ဘဲနက်ဥ” ဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်မ ဒီအရွယ်ထိ ဘဲဥ
အနက်ကို လုံးဝ မမြင်ဖူးသေးပါဘူး။
ဟိုအစဉ်အဆက်က ရှိချင်လည်း ရှိခဲ့မှာ
ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မိဘ၊ ဘိုးဘွားတွေ
ရဲ့ အစဉ်အဆက်မှာလည်း ဘဲဥအနက်
ဥတယ်လို့ မကြားမိခဲ့ပါဘူးတဲ့။ စာရေး
ဆရာမဆိုတော့ ထူးဆန်းတာလေးတွေ
တွေ့ရင် သတိထားကြည့်ချင်တဲ့ ဝိသနာ
က တားလို့မရဘူးလေ။

ဟုတ်ပါ။ တကယ်ကို ဘဲဥနက်
ဖြစ်နေပါတယ်။ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလဲ။
ဘဲဥတို့မည်သည် အဖြူချည်းပဲလို့ လူတိုင်း
သဘောထားခဲ့ကြတာမို့လား။ ကျွန်မ
အဘွား အပျိုစဉ်တုန်းကတော့ “ဘဲပြာ

ဥ” ဘဲဥပြာရောင်ပေါ့။ သူ့ဘဲမက ဥ
ဥသတဲ့။

အရောင်ကတော့ ပြာလဲ့လဲ့
ရှိပါတယ်တဲ့။ ဘဲဥကလည်း သာမန်ထက်
ချောပါတယ်တဲ့။ ဘဲအရောင်ကို ကျွန်မ
မေးကြည့်တော့ ဘဲမတွေကတော့ ဟင်္သာ
ရောင်၊ အနက်ကြား၊ အဖြူကြား စတဲ့
ရွာလေ့ သဘာဝအရောင်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
ဘဲအုပ်ထဲက ဘဲထီးကြီးက “ဘဲပြာ” ဖြစ်
နေပါတယ်တဲ့။

ဘဲပြာဥ ရှိတယ်ဆိုတာတော့
ကျွန်မ ကြားဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘဲနက်ဥ
ရယ်လို့ မကြားဖူးသေးပါဘူး။ ဆွေဆွေ
ခြံထဲက ဥတဲ့ ဘဲဥက တကယ်ကို
အနက်ရောင်။ မီးခိုးရောင်လောက်ဆိုရင်
ကျွန်မလည်း ထူးဆန်းမိမှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဘဲဥက ခုတော့ တော်တော်လေးကို

မည်းနက်ပါတယ်။ တခြားဘဲဖြူဥနဲ့ တူ
ပါပဲ။ အရွယ်အစား၊ အလေးချိန် တူ
ပါပဲ။

“ဘဲဥနက်တွေ ဥတော့ ကျွန်
တို့အိမ် ဘာဖြစ်နိုင်လဲ ဆရာမ”

“ကျက်သရေမကံလာတွေရှိ
တော့ ဒီထက်မက ကြွယ်ဝချမ်းသာ
မှာပေါ့၊ ငိုဥပေးလေးရယ်။ ဘဲနက်ဥ ဥတော့
သိဒ္ဓိတွေတက်လာပြီးတော့ မျက်နှာ
ပွင့်မှာပေါ့။ ထိဆုကြီးကြီး ပေါက်လို့
မယ်”

“ဒါဆို နိမိတ်ကောင်းတာ
နော် မမ။ အမေကလေ ဘဲဥက မဖြူ
နက်နေတော့ တစ်ခုခု ဆိုးကျိုးပေးမလာ
လို့ စိတ်ဆင်ရဲနေတာ။ ကျွန်မ ယောက်ျား
ကတော့ ဘဲနက်ကြားမကို သတ်ဦး
ချက်စားမလို့တဲ့လေ”

“ဟယ် . . . ဘဲမနဲ့ ဘာ
မဆိုင်ပါဘူး၊ ငိုဥပေးရယ်။ သူကနဲ့
ဥတာကိုး”

တကယ်တမ်း ဘဲဥနက်
လူတွေကို ဒုက္ခပေး၊ မပေး၊ မသေဆုံး

မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘဲမခမျာတော့
ထင်အိုးထဲ ရောက်တော့မယ်ကိန်း။
ကျွန်မက တိရစ္ဆာန်ချစ်ခင်တတ်သူမို့
အကြောင်းမဲ့ ဘဲမ မသေရအောင်
အကောင်းနိမိတ်ဖတ်ပြီးတော့ ဘဲမကို
အသိတင်လိုက်ပါတယ်။

“ဒါဆို ဆွေဆွေဆင့်တို့၊
အိမ်မက ပိုပြီးချမ်းသာဦးမယ်ပေါ့။
ထင်လိုက်တာ၊ ယောက်ျားကို ဖြောင့်ဖြူ
ဦး။ သူက ဘဲမကိုမုန်းနေတာ မမရဲ့”

ဆွေဆွေဆင့် တစ်ယောက်
စိတ်ချမ်းသာပြီး ပြန်သွားပါတယ်။ ဘဲဥမို့
ဆုံဆုံ ဖြူရမယ်ဥစ္စာကနေ ဘဲဥနက်လာ
တော့ သူတို့မိသားစုတွေ ဆိုလာမှာလား။
အောင်သွားမှာလားလို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်
သည်း အမှန်တကယ် သိချင်နေခဲ့ပါ
တယ်။

အခန်း (၂)

ဘဲပျိုမက စဥ်းဥခြင်း ဘဲနက်
ဥပဲဥတာတဲ့။ ဘဲကတော့ အနက်နဲ့
အဖြူကြားပါ။ ဘဲထီးကလည်း အဖြူ

ရောင်တဲ့။ ဘဲနက်လည်း တစ်ကောင်မှ
မရှိပါဘူးတဲ့။ ရွာထဲမှာ ကြက်မ၊ ကြက်ဖ
အနက်ပဲရှိပါတယ်။ အနက်ရောင်ဘဲ မရှိ
ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မလည်း စဥ်းစားရ ကျပ်နေပါ
တယ်။

သူစားတဲ့ အစာကလည်း
ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကြွေးတဲ့ စပါးနဲ့ ဆန်
ဒါမှမဟုတ် ထမင်းပါပဲ။ တချို့ကတော့
ကောင်းတယ်လို့ ယူဆသလို တချို့
ကလည်း လူနဲ့အိမ်ကို “ခိုက်”တယ်လို့
ပြောပါတယ်။ ဆွေဆွေဆင့်တို့ မိသားစု
တွေက ရွာထဲမှာ တတိယတန်းစား ပုံစံ
နဲ့ ချမ်းသာပါတယ်။

သူယောက္ခမကတော့ ဟို
စပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ် ပါရုံပါပဲ။ သိပ် စရိုက်
မကြမ်းပါဘူး။ တစ်ခဏပဲ ဒီကိစ္စကို
လူတွေဝေဖန်ပြီးတော့ ရိုးအီသွားပါ

တယ်။ ဘဲမလည်း မိုးဦးကျ ဘဲနက်ရောဂါ
ကျပြီး သေသွားပါတယ်။ ဘဲတချို့ပဲ
အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ ကြက်ငှက်
တုပ်ကွေး ရောဂါလား မသိပါဘူး။

အဲဒီနှစ်ကစပြီး ဆွေဆွေတို့
ကောင်းတဲ့လက္ခဏာ မဖြစ်ပါဘူး။ အလှူ
ကိုဝတ်ဖို့ ငှားသွားတဲ့ သွေးသားရင်းချာ
တွေက အလှူကအပြန် လက်ဝတ်
လက်စားတွေချွတ်ပြီး အထုပ်ထဲထည့်
ပြီး ဆိုင်ကယ်စီးပြန်ခဲ့တာ ကျပျောက်ပါ
ရော။ လူရင်းမို့ ငှားလိုက်တာ သက်သေ
မရှိတော့ အမှုတွေဖြစ်၊ ရုံးရောက်၊ ဂတ်
ရောက်ပေမယ့် အမှုရှုံးသွားပါတယ်။

မိသားစုတွေ ကြီးမားတဲ့ ရောဂါ
တွေရ၊ ခွဲစိတ်ရနဲ့ စီးပွားရေးတွေ ကျ
လာပါတယ်။ လူလိမ်တွေကထိ၊ ကျွဲနွား
တွေကသေနဲ့ တကယ့်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့
စရာပါပဲ။ စိုက်ခင်းတွေက ပိုးကျ၊ နည်း
မျိုးစုံနဲ့ ပျက်ဆီးနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်
သုံးနှစ်အတွင်း စီးပွားတွေ လျော့လာ
တော့...

“ကံနိမ့်လာရင် ကံမြင့်လာတယ်

တူမရဲ့ အလှူကြီးလှူလိုက်။ ကောင်းမှု
အရှိန်နဲ့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတာတွေ
ပပျောက်သွားနိုင်တယ်။

“ဟုတ်လောက်တယ်”

အဲဒါနဲ့ ဆွေဆွေဆင့်တို့
တစ်ဦးတည်းသော သားကြီးကို ထပ်
ရှင်ပြု ရဟန်းခံပါတယ်။ ရွာထဲက ရှင်
မပြုရသေးတဲ့ ကိုရင်လောင်းတွေပါ
တိုးလာတော့ အလှူက ထင်ထားတာ
ထက် ပိုကြီးကျယ်သွားပြန်ပါရော။ အလှူ
အေးကနေ အလှူပူ ဖြစ်သွားပါတယ်။
နိုင်ငံကျော် “ဆိုင်” အဖွဲ့ထိန်းမိတာမျိုး
တွေနဲ့ မနိုင်အင်ကာတွေ ဖြစ်သွားပြန်ပါ
တယ်။

“လှူတာပဲ ငါ့မိန်းမရယ်။
ကြွေးတင်တော့လည်း သီးနှံပေါ်တော့
ဆပ်တာပေါ့ကွာ”

အလှူဉာဏ် စည်စည်ကားကား
လှလှပပနဲ့ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွာနီး
ချုပ်စပ်ကနေ လူပေါင်းစုံ “ဆိုင်းဖွဲ့” လာ
ကြည့်ရင်း ခြေရင်းဘက်က ကောက်ရိုးပုံ
ဆေးလိပ်မီးကျပြီး လောင်ပါရော။

“အလှူအိမ် မီးလောင်နေ
တယ် လုပ်ကြပါဦး”

လူအင်အားကောင်းကောင်းနဲ့
ဝိုင်းငြိမ်းလိုက်တာကြောင့် အလှူရှင် အိမ်
ပြာကျရုံနဲ့ ဘေးအိမ်တွေ မီးမကူးပါဘူး။
အတွင်းပစ္စည်းနဲ့ စပါး ပဲတွေ တောင်
တောင်ပျက်၊ တက်တက်ပြောင်ပေါ့ရှင်။

“အမယ်လေး . . . ရှိသမျှ
တွေ ကုန်ပါပြီ အရပ်ကတို့ရော၊ ဆိုင် ဆရာ
ပစ္စည်းတောင် မီးထဲ အဆစ်ပါသွားတယ်
နော်။ ရောက်လိုက်တဲ့ ဒုက္ခ”

အခန်း (၃)

ငါးနှစ်အတွင်းမှာပဲ အမျိုးမျိုး
ဒုက္ခတွေရောက်၊ ရောဂါတွေရလာလိုက်
တာ ဒုတော့ ဆွေဆွေဆင့်တို့ မိသားစု
မှာ လက်လုပ်လက်စားသမားလေးတွေ

ဖြစ်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်မကတော့
ဘဲနက်ဥကြောင့်လို့ မထင်မိပါဘူး။
ဘဝဆိုတာ ငှက်ခါးပျံသလို နိမ့်ချမြင့်
တဲ့။

အဲဒါကို သတိပြုပြီးတော့ ဆင်ခြင်
ခဲ့လျှင် ဒီလောက်ထိ ဆိုးမယ်လို့ မထင်
ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ကံကိုမယုံတော့
မိသားစုပါ။ အခု အဖြစ်အပျက်မှာ ဘဲနက်
နက်ကြောင့်လား။ ဥပါဒ်အဆင်ကြောင့်လား။
မသိပါဘူး။ သူတို့မိသားစု နိမ့်ပါးသွားကြ
ပါတယ်။

ကံဆိုးပြီးရင် ကံကောင်းတတ်
ပါတယ်။ သူတို့ ဘယ်အချိန် ပြန်ပြီး
ကံကောင်း ကြီးပွားလာမလဲလို့ ကျွန်မက
အချိန်ကိုရင်းနှီးပြီးတော့ စောင့်စားရပါမိ
မယ်။ ဘာပဲပြောပြော ဘဲနက်ဥထဲ
ကတော့ ဇာတ်သိမ်းမကောင်းသွားပါတော့
ကဲ . . . ဒုက္ခမှာ ဘဲဥနက်ကြောင့်လား။
ကံကြမ္မာကြောင့်လား။

မိမ်းရွက်လှ

မိုးလွယ်

မယားနှင့်မင်းတော
မောင်ဖြစ်လိမ့်မည်မထင်ပေါင်
စာရေးဆရာ လူဖြူ

ဆက်ရက်မ တင့်တင့်ဇော်
ပြောတာဆိုတော့ နိုင်စပယ်မှူး ပြော
သလို ၂ နဲ့ပြန်စားရမလို ဖြစ်နေတယ်။
“ဆက်ရက်မက ဘာပြောလို့
လဲ”

တဲ့။ အိတုံက လှမ်းမေးလိုက်
တယ်။ လက်ထဲက လက်ဖက်သုပ်ဖွန်းကို
မချသေးဘူး။

“မြနှစ်ဝေ...ပြောလိုက်လေ”

ဆက်ရက်မ တင့်တင့်ဇော်က
မြနှစ်ဝေဘက် ဖုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။

“နင်ပြောတာ...နင်ပဲပြော
လိုက်”

“ငါပဲပြောပါမယ်ဟာ။ ၂ နဲ့ပဲ
စားစား။ ၃ နဲ့ပဲမြှောက်မြှောက်၊ မြနှစ်ဝေ
ရဲ့ မိုင်ဒါလင်ဆွဲတီကြီး ခင်မောင်မြင့်မှာ
လေ မဲ့စလွယ်ရှိတယ် ကြားနေလို့”

ဒီအကြောင်း အခုမှသိလိုက်
ရတဲ့ နိုင်စပယ်မှူးက မျက်ခုံးကလေး
နှစ်ဖက် မြင့်တင်လိုက်တယ်။ အိတုံ
ကတော့ ...

“အပယ်လေး ... ဘာများလဲ

လို့၊ မဲ့စလွယ်ရှိတာများ ရေကြီးခွင် ကျယ်”

ဒီတော့ ကာယကံရှင် မြနှစ်
ဝေက လက်ဖက်သုပ်စားထားတဲ့ ပါးစပ်

ကို တစ်ရှူးနဲ့ ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး
“ဟဲ့ ... ကိုယ်ယူမယ့်

ယောက်ျားလေး မဲ့စလွယ်ရှိတာ သူ
အတွက် ကောင်းတာလား။ ကိုယ်
အတွက် ကောင်းတာလား သိထားဖို့ လို
တယ်လေ”

လို့ ပြောလိုက်တော့...

နိုင်စပယ်မှူးက လက်နှစ်ဖက်
ကို သိုင်းသမား လက်နှစ်ဖက်လို ဆန့်
တန်းလိုက်ပြီး ...

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ။ သိပ်
မလောပါနဲ့။ တရုတ်ဇာတ်လမ်းတွေ ကြည့်
နေရသလို ဖြစ်နေဦးမယ်”

လို့ ပြောတော့ တင့်တင့်ဇော်
က...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” တဲ့။

“တရုတ်ဇာတ်လမ်းတွေ ဆိုရင်
စာတန်းထိုးတာ မြန်လို့ အမီလိုက်မဖတ်

နိုင်ဘူးလေ”

“ပြောပါဦး ... မဲ့စလွယ်

အကြောင်း”

မြနှစ်ဝေက ... မဲ့စလွယ်

အကြောင်း ပြန်ဆက်တယ်။

တင့်တင့်ဇော်က ...

“တို့က မဲ့ စပယ်ရှယ်လီ
မဟုတ်လို့ မသိဘူးနော်”

ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ရှောင်သော
လေ လုပ်လိုက်တယ်။

“တင့်တင့်ဇော်က တော်လိုက်

တာ။ ကလေးလေး ခြုံထဲမသွားနဲ့ ငါ
ကားတိုက်လိမ့်မယ်”

နိုင်စပယ်မှူးက နောင်

တောက်တောက်၊ ပြောင်တောင်တောင်
ခုလို သူငယ်ချင်းတွေဆိုတဲ့ နေ့လယ်ခင်း
လက်ဖက်သုပ်ဝိုင်းမှာ ခုလိုပဲ ငယ်စဉ်

ကလေးတွေနဲ့ ပျော်ကြရတယ်လေ”

“ဒါထက် ... မြနှစ်ဝေ”

တင့်တင့်ဇော်က မြနှစ်ဝေ

လှမ်းထောက်လိုက်တယ်။

“ဘာလဲဟ”

“နင်က ခင်အောင်မြင့်စ

သူတော့မလို ဟုတ်လား”

အားလုံး ရယ်ပွဲဖွဲ့လိုက်ကြပါ

တယ်။

xxx

သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်သွား

တယ်ဆိုရင်ပဲ မြန်မာမှာ စိတ်ဝေဒနာ

မဆိုသလောက် ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီ။

“ဒီဟာမတွေ တက္ကသိုလ်

ကျောင်းသူကြီးတွေဆိုပြီး လူတစ်

ယောက်မှာ မဲ့စလွယ်ရှိတာ ကောင်း

မကောင်းဘူးလား၊ ယောက်ျားလေး

ဘက်က ကောင်းတာလား၊ မိန်းကလေး

ဘက်က ကောင်းတာလား၊ ဘာမှလည်း

ပြောတတ်ဘူး။ အလကားဟာလေး

တွေ လက်ဖက်သုပ်တစ်ပွဲကုန်တာပဲ

အစက်တင်တယ်”

မြန်မာတစ်ယောက်တည်း

ဆီမန်းမန်းသလို ပါးစပ်ကလည်း လှုပ်စိ

သုပ်စိနဲ့ ရွေးနီမလေးပုံဖမ်းနေတာကို

အမေက တွေ့သွားတယ်။

“ဟဲ့...ဒီကောင်မလေး ရှုသွား

ပြီလား၊ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သရဲနဲ့

အန်ကယ်ထွန်းက...

“ဟဲ့...မြနစ်ဝေ။ နင့်အမေပြောတဲ့မယားနိုင်တယ်

ဆိုတာ ဟုတ်တယ်။ မွှေးပွယ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပုဂ္ဂိုလ်ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ်တာ

ဧရာ၊ ငယ်ငယ်က ဆင်းရဲပေမယ့် ကြီးရင့်ချမ်းသာတာလည်း

မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း သူတို့က မယားကိုလည်း

နိုင်တယ်ပေ”

ပြောနေတာလဲ”

လို့လည်း မေးလိုက်ရော

မြနစ်ဝေ ငေါက်ကနဲ ခေါင်းထောင်လိုက်

ပြီး အမေကို ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေလိုက်

တယ်။

“သေချာတယ်၊ ဒီကောင်မလေး

ရှုသွားတာ”

တဲ့။ အမေက သမီးကို

ကျီစယ်တတ်တာကလား။

“အမေကလည်း”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“မေးချင်တာ”

“ပဟေဠိတွေ ခေတ်စားနေလို့

သမီးက အားကျနေပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်အောင်မြင်

နဲ့ပတ်သက်လို့ပါ။ အမေတို့ သဘောတူ

ထားတဲ့ သမီးရဲ့ သတို့သားလောင်းပဲလေ။

သူ့မှာ...”

မြနစ်ဝေက စကားကိုဖြတ်

ထားလိုက်တာနဲ့ အမေလည်း “သက္ကော

သိကြားမင်းက လောကကို မကြည့်”

ဆိုတဲ့ ဝါကျမှာ အထူးအသို အဖြတ်

အတောက် မှာသွားလို့ “သက္ကောသိ..

သိကြားမင်းက လောကကိုမကြည့်”

ဖြစ်သွားပုံရတယ်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ခင်မောင်မြင့်

မှာ H.I.V ရှိနေတယ် ဟုတ်လား”

လို့ ဖြတ်မေးပါရောလား”

မြနစ်ဝေတောင် ဘာဆက်
ပြောရမလဲ မသိဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။
တကယ်ပါပဲ။

“မေမေကလည်း မဟုတ်
မဟယ်။ လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ”

လို့ မြနစ်ဝေ ပြောလိုက်ရတာ
ကိုတောင် မကျေနပ်ချင်သေးဘူး။ စိတ်ထဲ
မောသွားတယ်။

အမေက...

“ဟဲ့... ညည်းက စကားကို
ဖြတ်ထားတာကိုး ဆက်ပြောလေ”

လို့ ပြောလာပါတယ်။ ဒီတော့

မှ မြနစ်ဝေက ခင်အောင်မြင့်မှာ မဲ့
စလွယ်ရှိနေတဲ့အကြောင်း တင့်တင့်တော်
က ပြောတဲ့အကြောင်း တင့်တင့်တော်ကို
ခင်အောင်မြင့်သူငယ်ချင်း မှန်ကြောင် ဇေ
ပိုင်ပိုင်က ဖောက်သည်ချတဲ့အကြောင်း
ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဟေ့... ဟုတ်လား။ အဲဒါ
မယားနိုင်တတ်တယ်လို့ မေမေ ကြားဖူး
တယ်။ သိတဲ့၊ တတ်တဲ့လူ မေးကြည့်ဦး
နော်”

လို့ အမေက သတိပေးလာပါ
တယ်။ မယားနိုင်တဲ့ မဲ့ ဆိုပါကလား။

xxx

“ဘယ်ကလာ မဲ့စလွယ်ရှိတာ
မယားနိုင်ရမှာလဲ မြနစ်ဝေရယ်။ အန်တီ
စိန်တို့အမျိုးထဲမှာတောင် တစ်ယောက်
အဲဒီလို မဲ့စလွယ်ပါတာပဲလေ။ ဟို
လှည်းကူးက ကျောင်းဆရာမကြီး ဒေါ်ပြီး
ရဲယောက်ျား ဦးချစ်ထွန်းပေါ့။ ဒေါ်ပြီးက

မြနစ်ဝေတို့ဖေဖေနဲ့ မောင်နှမ တစ်
ဝမ်းကွဲ”

အန်တီစိန်က မဲ့စလွယ်

အကြောင်းပြောရင်း သဝေထိုးသွားလို့
မြနစ်ဝေတို့ အဖေအမျိုးစာရင်းရှင်းတမ်း
ထုတ်သလို ဖြစ်သွားပြန်တယ်။

မြနစ်ဝေ အတော်စိတ်ပျက်
လို့သွားတယ်။ မျက်နှာကြီး စူပုတ်ထား
လိုက်တော့မှ အန်တီစိန် အမျိုးစာရင်း
စစ်တမ်း ရုပ်နားသွားတယ်။

“ဪ...အေး...အေး...
မဲ့စလွယ်အကြောင်း ပြောနေတာပဲ။ နား
ထောင် မဲ့စလွယ်အကြောင်း အန်တီ
ပြောပြမယ်”

တဲ့။ မြနစ်ဝေက...

“အန်တီစိန် တကယ်သိလို့
လား”

လို့ မေးလိုက်တော့ အန်တီ
စိန်က ဘာမဆို ငါသိပါတယ်အေ ဆိုတဲ့
မျက်နှာပေးနဲ့...

“ဒါလေးများအေ... ကစူပီ
သိပါတယ်။ ညည်းတို့ တက္ကသိုလ်

ကောင်းသူတွေသာ မသိတာ။ ကျုပ်တို့ အသီးအပွင့် အဘွားကြီးတွေက သိတယ်။

“ဘာလဲ ဘာကဆိုတာ”
“ဘုန်းကြီးကျောင်းသူလေ”
“ဪ . . . ဟုတ်သားပဲ။”
“ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပဲ ကြားဖူးတယ်”

“အဲဒီ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေနဲ့ အတူတူ မင်္ဂလာသုတ်၊ ဓမ္မစကြာသုတ် တက်ခဲ့ရတယ်လေ။ ဗေဒင်တောင် သင်ပေးသေးတယ်”

“မဆိုဘူးနော်”
“ဒါပေါ့... ပဋိယတ္တိ၊ လောကနိဗ္ဗာန်၊ ပြီးတော့ ညည်းတို့ပြောတဲ့ စီးဗစ်တို့ဆိုတာ ပြည်သူနီတိလေ အဲဒီလို သင်ပေးတာ”

“အန်တီစိန်”
“ဘာလဲ မြန်မာ”
“မဲ့စလွယ်အကြောင်း သိချင်သိသိ”
“အေး . . . ဟုတ်သားပဲ”

အန်တီစိန်က ရှုဆေးသူ၊ ကလေးကို နှာဝတေရှုလိုက်ပြီး...

“မှတ်ထား . . . မဲ့စလွယ်ရှိတဲ့လူဟာ လူချစ်လူခင်ပေါ့တယ်။

ကြည်ညိုလေးစားခြင်း ခံရတတ်တယ်”
“နောက်ပြီးတော့ရော အန်တီစိန်”

“လောဘကြီးရန်ကော။ နောက်ပြီးတော့ မဲ့စလွယ်ရှိတဲ့လူဟာ ငယ်ငယ်က ဆင်းရဲပေမယ့် ကြီးလာတဲ့အခါမှ ချမ်းသာကြွယ်ဝတတ်တယ်တဲ့”

“ဟာ . . . ဟန်ကျလိုက်တာ။ မယားနိုင်တတ်တယ်ဆိုတာရော”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မြန်မာရယ်။ ညည်းအမေကို အန်တီစိန် ပြောလိုက်လို့ တတ်တာပါ”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော”
မြန်မာဝေ ကျေနပ်သွားပါ

တယ်။ ပီတိတွေ ဝေလာတယ်”

xxx

ခင်အောင်မြင့်မှာ မဲ့စလွယ်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းက စခန်း

မသိမ်းသေးဘူး။ မြန်မာဝေ ဘကြီးအန်ကယ်ထွန်းဆိုအထိ ရောက်လာတယ်။

အန်ကယ်ထွန်းက...

“ဟဲ့... မြန်မာဝေ၊ နင့်အမေပြောတဲ့ မယားနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်။ မဲ့စလွယ်ရှိတဲ့လူဟာ လူချစ်လူခင်ပေါ့တာရော၊ ငယ်ငယ်က ဆင်းရဲပေမယ့် ကြီးရင်ချမ်းသာတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း သူတို့က မယား

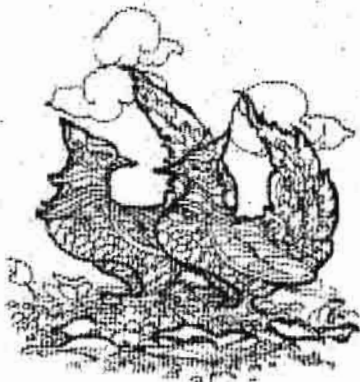
ကိုလည်းနိုင်တယ်လေ”

လို့လည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြော
ရော။ မြန်မာစေ မျက်နှာကလေး ညှိုးသွား
တယ်။ သက်ပြင်းကလေး ချလိုက်တယ်။

“မလွယ်ဘူး အန်ကယ်ထွန်း
သမီးက ကိုယ့်ယောက်ျားကို မနိုင်ရရင်
နေပါစေ ကိုယ့်ယောက်ျားက ကိုယ့်ကို
နိုင်တာတော့ မခံနိုင်ပါဘူး။ တော်ပြီ...
ဖေဖေ၊ မေမေတို့ သဘောတူထားတဲ့ ခင်
အောင်မြင်ကို သမီးမယူဘူး။ ဆရာဝန်
မကလို့ သမားတော်ကြီးပဲ ဖြစ်စေ
ဖြစ်စေ”

ဒီတော့မှ အန်ကယ်ထွန်းက
မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး တစ်နေရာကို
စိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ ကြည့်နေတဲ့
နေရာကို မြန်မာစေ ကြည့်လိုက်တော့
ဖုန်းတစ်လုံးကို တွေ့တယ်။

အန်ကယ်ထွန်းက ... တစ်
ယောက်ယောက်က ခါးကို ဆေးလိပ်ဖီး
နဲ့ တို့လိုက်တာ ခံလိုက်ရသလို တွန့်ခနဲ
ဖြစ်သွားပြီး မြန်မာစေဘက် လှည့်ကြည့်
လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖုန်းကို လက်ညှိုး

ထိုးပြပြီး ...

“မောင်ခင်မောင်မြင့်ဆီကို ဖုန်း
ဆက်စမ်း”
လို့ခိုင်းတယ်။
မြန်မာစေလည်း အန်ကယ်ထွန်း
ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ခင်မောင်မြင့်ဆီ ဖုန်းဆက်
လိုက်ပါတယ်။

“ရပြီ အန်ကယ်ထွန်း။ ဘာ
ပြောရမလဲ”

“ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး မေးရ
မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”
“သူ့မှာရှိတဲ့ မဲ့စလွယ်ဟာ
ဘယ်မဲ့စလွယ်လား။ ညာမဲ့စလွယ်လား
လို့ မေးစမ်း”

“ဘယ်မဲ့စလွယ်တဲ့။ အရူးမ

လေးလို့ ပြောတယ်”

“ပြောပါစေ။ ဖုန်းချလိုက်
တော့။ စောစောက ပြောတဲ့ဟာက ညာ
မဲ့စလွယ်၊ ဘယ်မဲ့စလွယ်က ချမ်းသာ
မယ်၊ အရာရှိဖြစ်မယ်၊ မူယာတော့
နည်းနည်းကြွယ်တယ်။ မယားနိုင်တာ
ထက်တော့ တော်တာပေါ့”

“ဒီလောက်တော့ ရပါတယ်”
အဲဒီနောက် မြန်မာစေနှင့် ခင်
အောင်မြင် တွေ့ကြတဲ့အခါ ခင်အောင်
မြင့်က မြန်မာစေရဲ့ နှာခေါင်းချွန်ချွန်လေး
ကို ညှစ်ပြီး...

“မိန်းကလေးတွေဟာ တစ်ခါ
တစ်ခါ အတော်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”
လို့ ပြောပါတယ်။ မြန်မာစေ

စိတ်ထဲက...
“သူတော့ မူယာများပြီ ထင်
တယ်”

လို့ တွေးပြီး ပြုံးနေလိုက်မိ
တယ်။

ဒါးဆက်ပြောတို

စူးဆန်းသောဘုန်းကြီးပျံ

ဘိုဘို(ရွှေတိဂုံ)

မြိုင်သာယာသည် မန္တလေး
တိုင်းဒေသကြီး မြင်းခြံခရိုင် ငါးဇွန်မြို့နယ်
အတွင်း မြင်းခြံမြို့ အရှေ့မြောက်ဘက်
မိုင် ၃၀ အကွာ၊ မန္တလေးမြို့၏ အနောက်
တောင် မိုင် ၄၀ အကွာ၊ ငါးဇွန်မြို့
ရောဝတီမြစ်၏ တောင်ဘက် မိုင် ၂၀
အကွာ၊ မိုးနည်းရေရှားရပ်ဝန်းဒေသ တော
တောင်လျှိုပြောင် ကုန်းကမူ၊ ခင်တန်းတို့
ပေါများသော တောတောင်ထူထပ်သော
နေရာဒေသတွင် တည်ရှိပါသည်။

မြိုင်သာယာတွင် အရှေ့မြိုင်
သာယာနှင့် အနောက်မြိုင်သာယာဟူ၍
မြေနိမ့်လွင်ပြင်တွင် တည်ရှိ၍ ရွာနစ်
ရွာအကြားတွင် မိုးစပ်တောင်ချောင်း
ကလေး စီးဆင်းလျက်ရှိပါ၏။ အရှေ့မြိုင်
သာယာတွင် တိုက်နယ်အဆင့် တွဲဖက်
အထက စာသင်ကျောင်းချေး၊ ရဲစခန်း
ဆေးရုံ၊ စာတိုက်၊ ဝါအဝယ်ခိုင်၊ ပဲအဝယ်
ခိုင်၊ မြေကျေးရှင်းရုံးတို့ရှိပြီး အနောက်
မြိုင်သာယာတွင်မူ မူလတန်းကျောင်းနှင့်
ကျေးလက်ဆေးပေးခန်းမူသာရှိသော
ကျေးရွာပုံစံသာ ဖြစ်ပါ၏။

အင်္ဂလိပ်မင်း လက်ထက်၊
ဖဆပလ အစိုးရလက်ထက်တို့တွင်
လည်း ၂ ရွာပေါင်း သူကြီးတစ်ဦးတည်း
သာ အုပ်ချုပ်ခဲ့သကဲ့သို့ တော်လှန်ရေး
ကောင်စီလက်ထက်တွင်လည်း ရ·လ·က
တစ်ဦးတည်း မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်
ပါတီခေတ်တွင်လည်း ၂ ရွာပေါင်း ပြည်သူ့
ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌတစ်ဦးတည်းသာ အုပ်ချုပ်
ခဲ့ပါသည်။ ဤဇာတ်လမ်းဖြစ်ပေါ်ချိန်ကား
၁၉၈၅ ခုနှစ်ဖြစ်ရာ လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်
နှောင်းပိုင်းကာလဟု ခေါ်ဆိုနိုင်၍ ကျေးရွာ
ပြည်သူ့ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးဘဌေး၏
လက်ထက်ဖြစ်ပါသည်။

အရှေ့မြိုင်သာယာ၏ အနောက်
ထိပ် ချောင်းကမ္ဘာတွင် ကမ္ဘာကျောင်းဟု
အမည်တွင်သော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
ရှိပါသည်။ ကျောင်းဝင်းကြီးမှာ ကျယ်ဝန်း
ပြန့်ပြူးသာယာသန့်ရှင်းလှပါ၏။ ကျောင်း
မြေပြင်မှာ ဆင်ခြေလျောသဏ္ဌာန်ဖြစ်နေ
၍ မိုးရွာသည်နှင့် ဖုန်၊ အမှိုက်သရိုက်တို့
အလွယ်တကူ ရေဖြင့် မျောပါသွားသည်
ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ သန့်ရှင်းနေခြင်းလည်း

ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းဝင်းပတ်လည်တွင်
ထူထဲသော အုတ်တံတိုင်းကြီးကို မြင်း
စွာ ကာရံထားရှိပြီး ကျောင်းဝင်းထဲတွင်
ခရေ၊ တရုတ်စကား၊ စကြာ၊ ကလေး
ဝွန်၊ စံပယ် စသောပန်းပင်များနှင့် အုန်း
များ စိမ်းညိုလျက်ရှိကာ အရိပ်အာဝဏ်
ကောင်းမွန်လှပါသည်။

ကျောင်းဝင်း၏ အရှေ့ဘက်
ဖျားတွင် မြင့်မားထည်ဝါ ကြီးမားလှသော
ထုထည်ထူထဲလှသည့် နှစ်ထပ်တန်း
ကျောင်းကြီးမှာလည်း ဟီးလျက်ရှိပါ၏။
အောက်ခံဖိနပ်သည်ပင် ၆ ပေခန့် မြင့်
ပြီး တစ်ထပ်၏ အမြင့်မှာ ပေ ၂၀
နှစ်ထပ်တည်းနှင့်ပင် မြင့်မားလွန်းသော
သစ်သားကြမ်းခင်းတွင် သစ်သားကြေး
လိန်လှေကားကြီး တပ်ဆင်ထား၍ ချွေး
များသုတ်ထားရာ ကျောင်းအတွင်းသို့
လိုက်လျှင်ပင် ခန့်ညားထည်ဝါလွန်းသော
ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။
မြိုင်သာယာသို့ ရောက်ရှိလာသမျှ
ညည်ညည်အပေါင်းတို့ ဤကျောင်းကြီးကို
ချီးမွမ်းမဆုံး ဖြစ်ကြရပါသည်။ အမှန်

တောခေါင် ချောင်ကျလှသော
ယာလို နေရာမျိုးနှင့် မထိုက်တန်
သံပင် ကျောင်းကြီးမှာ ကြီးကျယ်
လှပ၏။

ထိုကျောင်းကြီးကို အင်္ဂလိပ်
သက်ထက် ၁၉၃၀ ခုနှစ်က မြိုင်
အနောက်ရွာမှ ထိုခေတ်က မြိုင်
နယ်တစ်ခွင်တွင် အချမ်းသာဆုံး
သော ဦးထုံးနှင့် ဦးဒိုင်ကြီးဟူသော
ရှင် သူဌေးကြီးညီအစ်ကိုနှစ်ဦးမှ
လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ ယခု
တွင် မြိုင်သာယာနယ်တစ်ဝိုက်၌
ပျင်းကြီးမျိုး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း
ထားအောင် ငွေကြေးချမ်းသာ
ထူ မရှိတော့ပြီဖြစ်သည်။

ဤကန္တာကျောင်းမှာ အရှေ့
သာယာဘက်တွင် ပါဝင်နေသော်
ကျောင်းဒါယကာများမှ အနောက်
သာယာမှ ဖြစ်ပါသောကြောင့် မူလ
ဦးတွင် အနောက်မြိုင်သာယာမှ
တော်ကို ကျောင်းတင်ခဲ့ရာ ဤ
တိုင် အစဉ်အလာဖြစ်လျက်

အနောက်ဘက်ရွာ ကိုယ်တော်များသာ
ဆက်တိုက် ကျောင်းထိုင်လာခဲ့ကြပြီး
ကိုရင်၊ ကျောင်းသား၊ ကပ္ပိယများမှာ
လည်း အနောက်မြိုင်သာယာမှပင် ဖြစ်ခဲ့
ပြီး ဆွမ်းခံကြလျှင်လည်း ကျောင်းနှင့်
ပိတ်နီးသော အနောက်မြိုင်သာယာသို့သာ
ကြွမြန်းကြသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့
အရှေ့မြိုင်သာယာမှ ရွာသူရွာသားတို့
လည်း သာမန်အားဖြင့် ကန္တာကျောင်းသို့
ရောက်ဖြစ်ခဲ့လေပါသည်။

ကျောင်းဝင်း အုတ်တံတိုင်း
တောင်ဘက်ကပ်လျက်မှ အနောက်ဘက်
ချောင်းထဲသို့ ဆင်းသည့် လမ်းကလေး
ကိုလည်း နှစ်ဖက်အုတ်တံတိုင်း လက်ရမ်း
များ ကာရံပြီး အုတ်လှေကားထစ်ကလေး
များ ပြုလုပ်ထားရာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်
သဖွယ် လှပနေ၍ မည်သူမဆို အစစ
အရာရာ အကွက်အကွင်းကျနပြီ
သဘာဝမြေပြင်၏ အနေအထား၊ စနစ်
တကျ စိုက်ပျိုးထားသော သရက်၊ ပိန္နဲ၊
အုန်းနှင့်ပန်းပင်များ ခန့်ညားထည်ဝါလှ
သော တိုက်ကျောင်းကြီးနှင့် အခြား

အဆောက်အဦးများတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်
ဆောက်ထားသော ဤ ကန္တာကျောင်း
ကို တွေ့မြင်ရောက်ရှိကြသူတိုင်း နှစ်သက်
သဘောကျကြသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ရဟန်းသံဃာများ ဆိုလျှင်
လည်း ဤကျောင်းကြီးကို ရောက်ရှိလျှင်
ကျောင်းထိုင်လိုစိတ်၊ သီတင်းသုံး နေထိုင်
လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်ကြရသည်သာ ဖြစ်ပါ
သည်။ ယနေ့အချိန် (၁၉၈၅) တွင် ဤ
ကျောင်းတော်ကြီးတွင် မူလ ကျောင်းထိုင်
ကနဦးဆရာတော်ကြီး၏ နောက်ကျောင်း
ထိုင် ကိုယ်တော် ၄ ဆက်မြောက်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်ပါ၏။ ဤကျောင်း၏ ထူးခြားမှုမှာ
မူလဆရာတော်ကြီး၏ နောက်တွင်
ကျောင်းထိုင်ခဲ့သော ကိုယ်တော်မှန်သမျှ
သက်တမ်းစေ နေမသွားကြရဘဲ အရွယ်
ငယ်ငယ်နှင့် ပျံ့လွန်တော်မူကြရခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

မြိုင်သာယာနယ်မှ ရဟန်း
ရှင်လူအပေါင်းတို့သည် ပထမတစ်ပါး၊
ဒုတိယတစ်ပါးတို့ ပျံ့လွန်တော်မူစဉ်က
သတိမပြုမိသေး၊ တတိယကိုယ်တော်

ပျံလွန်တော်မူသောအခါမှ ဤကျောင်း၏ ထူးခြားမှုကို ဆန်းစစ်ကြည့်မိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် တို့ မြိုင်သာယာတွင် အရာရာ နဲ့စပ် သေချာပြီး အမှတ်သညာကောင်းလှသော ဘကြီး ဦးရီစိန်မှ...

“မောင်ဘဝင်းတို့ တွက်ကြည့် စမ်း။ ပထမ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး က ၁၉၄၅ မှာ ပျံလွန်တော်မူခဲ့တယ်။ ဒုတိယ ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော်လေး ဦးစောကနိယက ၁၉၅၅ မှာ ပျံလွန်တော် မူခဲ့တယ်။ တတိယကိုယ်တော် ဦးဓမ္မက ၁၉၆၅ မှာ ပျံလွန်တော်မူတယ်။ စတုတ္ထ ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော် ဦးနန္ဒိယက ၁၉၇၅ မှာ ပျံလွန်တော်မူတော့ ဒီကျောင်း ကိုထိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှ ၁၀ နှစ်ပြည့် ရင် ပျံတော်မူရသလို ဖြစ်နေတယ်ကွ ဟူ၍ စတင်ပြောဆိုလိုက်ရာမှ ရွာသူ ရွာသားတို့လည်း ထိုအဖြစ်ကို သတိပြု မိသွားကြပါသည်။

နဂိုက ဤကျောင်းတွင် ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ် လစ်လပ်လျှင် အစား

ထိုး ဝင်ရောက်ရန် ရည်ရွယ်ထားကြသော မြိုင်သာယာနယ်မှ အခန်းနေ ဦးပွင်း များလည်း ကျောင်းမထိုင်ရဲကြတော့ပါ။ မိမိတို့အား လာရောက်လျှောက်ထားလျှင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ ငြင်းပယ်ခဲ့ကြပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ကနားကျောင်း၏ စတုတ္ထမြောက် ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော် ၁၉၇၅ တွင် ပျံလွန်တော်မူချိန် ကနား ကျောင်းတွင် ကျောင်းထိုင်မည့်သူ မရှိ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ မည်သည့်ကိုယ်တော်ကို မျှ မျောင်းဖျဉ်မရ။ အရှေ့မြိုင်သာယာ၊ အနောက်မြိုင်သာယာမှ ရွာသူရွာသား များလည်း ထိုကိစ္စအတွက် ရတက်မအေး နိုင်အောင် ရှိနေကြပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ မြိုင် သာယာ အနောက်ရွာ ရွှေဘုံသာ ဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းမှ သက်တော် ၃၂ နှစ် ဝါတော် ၂ ဝါမျှသာရှိသေးသော တောင်ပျံ (ငယ်ဖြူမဟုတ် လူပျိုလူလွတ် ဘဝဖြင့် လူဘောင်တွင် နေထိုင်ခဲ့ပြီးမှ ရဟန်း ဝတ်သူ) ဦးပွင်းလေး ဦးနာလဝိန်သည် ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ် မပေါ်ပေါက်သေး

သရွေ့ ထိုကျောင်းကြီး မပျက်စီးစေ ထိန်းသိမ်းရင်း ကျောင်းစောင့်သဘော ဖြင့် သတင်းသုံးပေးပါမည်ဟု ဆိုသော အခါ မြိုင်သာယာဂေါ်စကံရှိ ဆရာတော် များနှင့် ရွာသူရွာသားတို့မှ ဝမ်းပန်းတက် ဖြင့် ...

“အရှင်ဘုရား ကျောင်းတော် အဖြစ်မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား။ ကျောင်း အဖြစ် တစ်ခါတည်း တင်မြှောက်ပါ ဘုရား”

ဟုဆိုကာ ဇာတ်ပွဲများ၊ ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ကျောင်းတင်ခဲ့ကြ သည်။

ဦးပွင်းလေး၏ မိဘဆွေ များက ဦးပွင်းလေးကို ဝိုင်း၍တား ကြသောအခါ...

“ဒါယကာကြီး၊ ဒါယကာ တို့ ရပ်၊ နာမ်၊ ဓမ္မ၊ သင်္ခါရတွေ အကြောင်းအကျိုး ဆက်နွှယ်ပြီး ဖြစ် ပျက်ကြရခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဘာလို့ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ အကြောင်းခံမ ဖြစ်ခြင်းအနိစ္စ၊ အစိုးမရခြင်း အ

ဆရာတွေက သူ့သဘောသူဆောင်၊ သူ့
အလုပ် သူလုပ်နေကြတာဆိုတော့ ဦးပွင့်
တို့ ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတို့ကလည်း
ထိုက်လုပ်စရာရှိတာကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်း
တန်း လုပ်ကြရုံပဲ ရှိတယ်”

ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူကာ
ညီသူ၏ တားမြစ်မှုကိုမှ လက်မခံဘဲ
ကျောင်းထိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဦးပွင့်လေးသည် ခေတ်ပညာ
ဆတ်မြောက်သူဖြစ်၍ ကျောင်းရှိ ကိုရင်၊
ဆရာဝင်းသားများကို သင်္ချာနှင့် အင်္ဂလိပ်
စာတို့ သင်ကြားပေးရာမှ ဦးပွင့်လေး၏
အသင်အပြကောင်းမွန်မှုကြောင့် နာမည်
ဆောင်လာရာ စာသင်ကျောင်းမှ ၈၊ ၉၊
၁၀ ကျောင်းသားများပါ ဦးပွင့်လေးထံ
လာရောက်သင်ယူကြရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့
သူငယ်ချင်းများလည်း ၈ တန်းနှစ်မှစ၍
ဆရာ ၁၀ တန်းနှစ်ထိတိုင် ဆရာတော်ထံ
သင်ယူလျက်ရှိကြပါ၏။ ဤအချိန်၌ ဆရာ
တော်သည် သက်တော် ၄၀ ကျော်ပြီ
ဖြစ်၍ ဦးပွင့်အရွယ် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ

ဖြစ်ပါသည်။ ယခုနှစ်တွင် ဆရာတော်
ကျောင်းထိုင်သက် ၁၀ နှစ် ပြည့်မြောက်
မည်ဖြစ်၍ ကန္နားကျောင်း၏ ရာဇဝင်
ဟောင်းသည်လည်း ပြန်လည် အသက်
ဝင်လာပြန်ပါသည်။

“ကန္နားကျောင်း ဘုန်းကြီး
တော့ မျက်ခုံးလှုပ်နေရောမယ်ကွ”

“အေးလေကွာ . . . ၁၀ နှစ်
ဆိုတဲ့အချိန်က ရောက်မလာမှာကျနော
တာပဲ။ တကယ်တော့ ခဏတာလေးဟာ
ကို”

“ဟိုတစ်လောက ရေချိုးရင်း
ချော်လဲလို့တဲ့”

“ဟိုတစ်လောကလည်း အဲဒီ
ကျောင်းက ခေါင်းလောင်းကြီး ပြတ်ကျ
တာတဲ့။ နည်းတဲ့ အလေးချိန်မဟုတ်ဘူး။
အချိန်တစ်ရာကျော်ရှိတယ်”

“၁၀ နှစ်ထဲရောက်လာပြီ
ဆိုတော့ ခိုက်ပြီလေကွာ”

နေရာတိုင်းတွင် ထိုသို့ ပြောဆို
လျက်ရှိကြပါ၏။

ကျောင်းဝိုင်းအတွင်း မကြာ

ခဏ မြွေဆိုးများတွေရှိခြင်း၊ ကျောင်း
ထက်ကောင်းကင်ယံတွင် ဋ္ဌင်းတများ
ပျံဝဲခြင်း၊ ညအခါ ကျောင်းဝင်းအတွင်း
သစ်ပင်တစ်ပင်ထက်မှ ငှက်ဆိုးထိုးခြင်း၊
ကျောင်းအော်သည်ဟုခေါ်သော ညအခါ
ကျောင်းတံခါးများ လုံခြုံစွာ ပိတ်ထား
သည့်တိုင် တံခါးများမှ ဝန်းဝိုင်းသံများ
ထွက်ပေါ်ခြင်းတို့ ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။

“ပထမ ကိုယ်တော်ကျွေး
လက်ထက်တုန်းကလည်း ဒီလို လကွ

ထာတွေ ဖြစ်လာပြီး မကြာခင်မှာ ပျံလွန်တော်မူသွားကြတာပဲ”

“အခု ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးဘဌေးက ရွာသား ၂ ယောက် နေ့ည ကျောင်းကို ပို့ထားပြီး စောင့်ရှောက်ခိုင်းထားပြီတဲ့”

“လူလေးတို့ စောစောသွား စောစောပြန်ကြနော်”

အဖေဝင်းမှ ထိုသို့ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း စာမေးပွဲနီးနေ၍သာ ကနားကျောင်းသို့ သွားနေကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သွားရသည်က ညနေစောင်း ပြန်ရသည်က နေဝင်မိုးချုပ်၊ နွားရိုင်းသွင်းချိန် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့မှာ ကနားကျောင်းမှအပြန် ရွာထဲသို့ မရောက်မချင်း ကျောချမ်း၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိနေကြပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညနေတွင် ကျွန်တော်တို့ ကနားကျောင်းသို့ ရောက်ရှိစဉ် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်နှင့် အမွှေးတိုင်ရနံ့များ ကြိုင်လှိုင်လျက် ရှိပြီး အလင်းတိုင်များလည်း ထိန်ညီးစွာ

ပူဇော်ထားရှိလျက် ဘုရားခန်းတွင် အသက် ၇၀ ခန့် ညဉ့်သည် ဘကြီးတစ်ဦး ပုတီးစိပ်လျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာတော်ကို ကန်တော့လိုက်ကြပြီး လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များ ဆရာတော်ကို ဆက်ကပ်ကာ တစ်နေ့တာ သင်ယူမှု စတင်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အောက်ထပ်တွင် သင်ကြားကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားစင်မှာ ခလယ်တည့်တည့် အရှေ့ဘက်နံရံတွင်ရှိပြီး ဆရာတော်၏ ကုတင်နှင့် ဗီရိယများမှာ ဘုရားစင်၏ မြောက်ဘက်တွင် ရှိပါသည်။ အောက်ထပ် တစ်ထပ်လုံး အခန်းကန့်မထားပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကြောင်လိမ်လှေကားကြီးကို မြင်တွေ့နေကြရပါသည်။

“ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲတော့ မသိသေးဘူး။ ညနေကမှ ရောက်လာတာ။ ဒီမှာ တစ်ညလောက်အိပ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ချင်လို့တဲ့။ အခု ပုတီးစိပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ စာတိုးတိုး

ကျက်ကြ”
ဟု ဆရာတော်မှ မိန့်ကြားသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း လေသံမှ လောက်နှင့် စာများကိုကျက်၍နေစဉ် ရုတ်တရက် လှေကားဆီမှ “ဒုံး... ဂလုံး... ဂလုံး” ဟူသော အသံထွက်ပေါ်လာ၍ ဆရာတော်နှင့်တကွ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လှေကားရင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ...ဟိုမှာ လှေကားပေါ်က ကိုရင်လေး ပြုတ်ကျလာတယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

အခြားကိုရင်များမှ အော်လိုက်ပြီး လှေကားရင်းဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်ကြပါသည်။ ကျောင်းတွင် စောင့်ရှောက်ရန် ရောက်ရှိနေကြသော ရွာသားငါးဦးလည်း ကျောင်းဝင်းထဲတွင် အမှိုက်လှဲနေကြရာမှ ကျောင်းပေါ်သို့ ပြေးတက်လာကြပါသည်။ ထိုနောက် ကိုရင်လေးကို ပွေ့နှံ့လိုက်ကြပြီး ဆရာတော်ထံသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ကိုရင် တောဇနီး...ကိုရင်

အလန်ယ

ဆရာတော်မှ ကိုရင်လေးကို
ချစ်ခင်ကြည့်သော်လည်း ကိုရင်လေး
သည် အသက်ကင်းပျောက်သွားပြီလား
သိပါ။ လုံးဝ လူးလွန်လှုပ်ရှားလာခြင်း
ဖြစ်တော့ပါ။

“ဒကာဖိုးနီ ကိုရင်မိဘတွေ
သွားခေါ်ချေ။ လိုလိုမယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး
ဘာငွေကိုပါခေါ်ခဲ မရှိရင်လည်း ပြောခဲ့
မယ်”

“တင်ပို့ဘုရား”
ကိုဖိုးနီလည်း ရွာတွင်းသို့
သတ်ခြေတင် ပြေးထွက်သွားပါတော့
သည်

ကိုရင်လေးကို ကျွန်တော်တို့
အားလုံး ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီး ကျွန်တော်
တို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေမိကြပါသည်။
အထာကြာလျှင် ရွာထဲမှလူများ
ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး
ဘာငွေနှင့်အတူ ကိုရင်လေး၏ မိဘ
ဆွေမျိုးများနှင့် ရွာသူရွာသားများ စုစု
ပေါင်း လူ ၅၀ ကျော်ခန့်ရှိပါလိမ့်မည်။

ကိုရင်လေးမှာ သတိပြန်ရမလာတော့ပါ။
ကိုရင်လေး၏ မိဘဆွေမျိုးများတို့ ငိုကြွေး
ကြပါသည်။ မိန့်မကြီးတချို့မှာ...
“ဒီလူကြီးက ဘယ်ကတုန်း။
ဒီမှာ ဒီလောက်ငိုယို ဆူညံနေတာတောင်
ပုတီးစိပ်မပျက်ဘူး”

“ဟုတ်ပါရဲ့အေ . . . နေနိုင်
လိုက်တာ အံ့ရော”
“အခုညနေမှ ဘယ်ကမှန်း
မသိဘဲ ရောက်လာတာတဲ့။ ဒီလူကြီး
ရောက်မှ ဒီလိုဖြစ်တာဆိုတော့ ဒီလူကြီး
လက်ချက်များလား”
ဟူ၍ ပြစ်တင်ပြောဆိုလျက်
ရှိကြပါသည်။

သို့သော် ပုတီးစိပ်နေသော
အဘမှာ ဘာမှ ကြားဟန်၊ သိဟန်မတူ
ပါ။ အာရုံစိုက်လျက် ပုတီးကိုသာ စိပ်
လျက်ရှိပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးဘဌေး
ကိုယ်တိုင် ကိုရင်လေးကို စမ်းသပ်ကြည့်
ပြီးနောက် အသက်မရှိတော့ပြီဟု
ဆုံးဖြတ်ကာ အလောင်းပြင်စေပါတော့
သည်။ ထိုအချိန်တွင်မှ ဧည့်သည် အဘ

ကြီးသည် ပုတီးစိပ်၍ ပြီးပါတော့သည်။
ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးပင် ဘုရားကန်တော့
လိုက်ပါသေးသည်။ ပြီးမှ ကိုရင်လေးဆီ
သို့ ထလာကာ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး
ဆရာတော်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“အရှင်ဘုရား ကိုရင်လေး
မပျံလွန်သေးပါဘုရား။ ကိုရင်လေးမှာ
အပရိနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု လျှောက်ထားလိုက်ပါ
သည်။ ဘုရားသောက်ရေကို စွန့်ယူလိုက်
ပြီး ကိုရင်လေး၏ ဦးခေါင်းမှစ၍ ခြေဖျား
သို့တိုင် တောက်ချလိုက်ပြီး ဂါထာမန္တယား
တစ်ခုကို ရွတ်ဆိုလိုက်ပါသည်။

ချက်ချင်းလက်ငင်း ကိုရင်လေး
သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာပြီး ထ
ထိုင်ပါတော့သည်။

“ကိုရင်လေး ... ကိုရင်လေး”
“ဟယ်...ကိုရင်လေး သတိရ
လာပြီ”

“ကိုရင်မသေဘူးဟေ့”
ကိုရင်လေးမိဘများနှင့် လူများ
အားလုံး ဝမ်းသာသွားကြပြီး ကိုရင်လေး

ကို မေးမကိုင်တွယ်မည် ပြုကြရာ...

“ခဏလေးပါ။ ကိုရင်လေးကို ဘယ်သူမှ မထိကိုင်ကြပါနှင့်ဦး”

ဧည့်သည် အဘကြီးမှ ထိုသို့ သတိပေးလိုက်သည်နှင့် ...

“ဟေ့...ငါက ဒီကျောင်းက ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော်ပဲကွ။ ငါ့ကျောင်းမှာ ငါရှိနေလို့ ဘယ်သူမှ ကျောင်းလာထိုင်တာ မကြိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် သတ်ပစ်နေတာ။ ဒီဆရာကြီး ကျောင်းထဲဝင်လာကတည်းက ငါ့မှာ မီးစနှင့်ထိုးသလို ခံစားနေရတယ်။ ကျောင်းဝိုင်းထဲဝင်လို့ ကို မရဘူး။ အုတ်တံတိုင်းနား ကပ်လိုက်တာနှင့် မီးတွေက ဟပ်လာလို့ မတိုးရဘူး။ အခုလည်း ငါ့မှာ မတရားပူလောင်နေတာ။ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး။ ကဲ... ဆရာကြီး ကျုပ်မှာ ပြောစရာလေးတွေ ရှိလို့ ခဏလေး အပူသက်သာအောင် လုပ်ပေးပါဗျာ။ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်။ အမလေး ပူလိုက်တာဗျ”

ဟုဆိုကာ ကိုရင်လေးသည် မီးပုံတွင်း ရောက်ရှိနေသကဲ့သို့ လူးလွန်

လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် အပယ်ဘုံဘဝကို ကြောက်ရွံ့မိပြီး ယခု ခံစားနေရသော သရဲဘုန်းကြီးကို သနားမိပါသည်။

ဆရာကြီးသည် ကိုရင်လေးအား သောက်တော်ရေနှင့် တစ်ဖန် ပက်ဖြန်းလိုက်ပြန်ပါသည်။ ထိုအခါမှ ကိုရင်လေးလည်း ဣန္ဒြေရေ သက်သက်သာသာ ထိုင်နိုင်ပါတော့သည်။

“ကဲ...ဘာပြောမှာလဲ ပြော။ ဝေလည်ချောင်ပတ် မလုပ်နှင့်။ အကြာကြီး ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ အသင့်မှာ အကုသိုလ်တွေ ဘယ်လောက်များနေပြီမှတ်လဲ။ ပြိတ္တာဘဝမှာတောင် ဒီလောက် ခုကွတွေခံနေရတာ ငရဲဆိုရင် ဒီထက် ဘယ်လောက်ဆိုးမယ်ဆိုတာ အသင်က ပိုသိမှာပေါ့”

“သိ...သိပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။ ပြောစရာလေး ရှိလို့ပါ။ အရှေ့ဘက် အုတ်လှေကား ပထမထပ်ရဲ့ အောက်ခလယ်တည့်တည့်မှာ ငွေဒင်္ဂါး အပြားတစ်ရာရှိတယ်။ အဲဒါကို ဖော်ယူလိုက်

ကြပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ်က ဘုန်းကြီးပျံအေးရင့်ကျူးတာကို သဘောကျတယ်။ အေးရင့်ကျူး ပုခက်လွဲတာကိုခံချင်တာ။ အဲဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးဝတ်ခဲ့တာ။ ကျုပ်ပျံတော်မူတဲ့အခါကျတော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီး အပြင်းထန်ဆုံးအချိန်ဆိုတော့ လူတွေဟာ အသက်ဘေးလွတ်ရာကို ရှောင်ပြေးနေကြရတော့ ဘုန်းကြီးပျံ မလုပ်လိုက်ကြရဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ပျံဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးကြပါ။ ကျုပ်ကို ဘုန်းကြီးပျံ လုပ်ပေးကြပါ။ အေးရင့်ကျူးတဲ့အခါ နေမလုပ်ဘဲ ညကိုလုပ်ပေးကြပါ။ ကျုပ်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ခဲ့ရတာမို့ ၂ ညတော့ အေးရင့်ကျူးပေးကြပါ။ ကျုပ်ကို တစ်ခါတည်း ကတိပေးကြပါ”

ကိုရင်လေးသည် စကားကို ရပ်နားလိုက်ပြီး ဆရာကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေပါသည်။

ထိုအခါ ဆရာကြီးမှ ဆရာတော်ဘက်သို့လှည့်၍...

“အရှင်ဘုရား အဲဒီကံစွက်

အရှင်ဘုရားတို့ဘာသာပဲ တိုင်ပင်
 ဟု လျှောက်ထားလိုက်ပါ
 ဆရာတော်လည်း ဦးဘဌေးတို့နှင့်
 နှင်းရိုက်ကာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး
 ပြီး ...

“အရှင်ဘုရား ကတိတည်မယ်
 တပည့်တော်တို့ကလည်း အရှင်
 လူ့ပြည်မှာနေသွားတုန်းက
 တွေ့ရတဲ့ကံတွေကို ထောက်ထားတဲ့
 ဘုန်းကြီးပျံ လုပ်ပေးပါ့မယ်
 ဒီကျောင်းကို ဘယ်တော့မှ မလာ
 လူတွေကို ဒုက္ခမပေးတော့
 ကတိပေးရမယ်နော်”

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးဘဌေးမှ ထိုသို့
 ကိုရင်လေးသည် ဝမ်းသာ
 နှင်းရိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့က ဒီကျောင်းလာနေ
 ခေါ်တောင် ငါ နေလို့မရဘူး။ ဒီ
 ကြီးလုပ်လိုက်တာ ကျောင်းနား
 မကပ်နိုင်တော့ဘူး။ ဆရာကြီး
 တခြားတစ်နေရာမှာ ကျုပ်နေဖို့

နေရာပေးပါ။ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးပျံပြီးတဲ့
 အထိ ဒီမှာနေနိုင်အောင် လုပ်ပေးပြီး
 နေခွင့်ပေးပါ။ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်
 ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ... အသင့်ရဲ့ ဆန္ဒ
 တွေ လိုက်လျောပေးမယ်။ ကိုရင်လေး
 ပင်ပန်းနေပြီ။ အသင့်ခြေရာလက်ရာတွေ
 ဘာမှ မကျန်ရစ်စေနှင့် အသင်ထွက်ပေ
 တော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ
 ကြီးရယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကတိတည်အောင်
 ဆရာကြီး ပြေးပေးပါ။ ကျုပ်သွားပါ
 တော့မယ်”

ဟု ဆိုကာ ကိုရင်လေးသည်
 ပျော့ခွေသွားပါသည်။ ထိုနောက် အေး
 စက်လျက်ရှိသော လက်ဖဝါး၊ ခြေဖဝါးတို့
 ပူနွေးလာပြီးလျှင် ပြန်လည် သတိရလာ
 ပါတော့သည်။ ကိုရင်လေးသည် စော
 စောက ဖြစ်ရပ်များကို ဘာမှမသိရှိပါ။
 အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့သာရှိကြောင်း ပြော
 ပြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ယနေ့

စာမသင်လိုက်ရပဲ စာသင်ချိန် ကုန်ဆုံး
 သွားပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ထူးဆန်းလှသော
 အဖြစ်တို့ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါမှ မကြုံ
 ဖူးပါ။ ကြားဖူးခဲ့ခြင်းပင် မရှိသဖြင့် အံ့သြ
 မိကြသည့်အပြင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်
 စိတ်များပင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြပါသည်။ မကြာမီ
 ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်ပြန်ရန်ပြင်စဉ်
 ခါတိုင်းရက်များထက် နောက်ကျနေ၍
 အဖေဝင်းနှင့် ကျောင်းသားမိဘများ
 ကျောင်းသို့ လိုက်လာကြပါသည်။

ကိုရင်ကလေးကို စစ်မေး
 နေစဉ်အတွင်းမှာပင် တစ်ယောက်စကား
 တစ်ယောက်နားဖြင့် မြိုင်သာယာ
 အနောက်ရွာသူရွာသားများ တဖွဲဖွဲ လာ
 ရောက်လျက်ရှိကြရာ စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး
 ချိန်တွင် ကျောင်းတိုက်အတွက် အောက်
 ထပ်တစ်ထပ်လုံး လူများနှင့် ပြည့်သွား
 ပါသည်။

လူများ စုံလင်စွာရှိနေဆဲမှာပင်
 ဆရာတော်မှ ...

“ကဲ... ဒကာကြီး၊ ဒကာကြီး
 ဟာ ကျုပ်အသက်ကို ကယ်လိုက်တာပဲ”

ဒကာကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပြီး
တော့လည်း ထပ်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံချင်တာ
က အခုညကစပြီး ဘုန်းကြီးပျံ့ပြီးတဲ့
နောက် တစ်ပတ်လောက်အထိ ဒီကျောင်း
မှာနေပြီး စောင့်ရှောက်ပေးစေချင်တယ်
ဒကာကြီးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။
ကျုပ်တို့ ရွာသူတွေက ဆရာကြီးကို
အထင်အမြင်လွဲပြီး ပြောမှား ဆိုမှား
ရှိတာတွေအတွက် ကျုပ်တို့ အားလုံး
တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ဟုဆိုကာ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးဘဌေး
မှစ၍ ဆရာကြီးကို ဦးချက်တော့ကြ
သောအခါ ရွာသူရွာသားများအားလုံးနှင့်
ကျွန်တော်တို့ပါ ကန်တော့လိုက်ကြပါ
သည်။

“ဆရာတော်နှင့်တကွ ဥက္ကဋ္ဌ
ကြီးနှင့် ရွာသူရွာသားတို့ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း
နေပေးပါမယ်”

ဟု အဘဆရာကြီးမှ ကတိ
ပြုပါသည်။ ထိုအခါမှ ရွာသူရွာသားများ
လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ကျောင်းမှ

ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။
ထိုသတင်းသည် ညတွင်းချင်း
မြိုင်သာယာ အရှေ့ရွာနှင့် အနောက်ရွာ
အတွင်းသို့ တစ်ခဏနှင့် ပျံ့နှံ့သွားပါ
တော့သည်။ ထိုအကြောင်းမှာ ပြောမဆုံး
ပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်သွားပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူကြီး ဦးဘဌေးမှ
အရှေ့မြိုင်သာယာ အနောက်မြိုင်သာယာ
မှ တစ်အိမ်တစ်ယောက် ဆင်ခေါ်စေ၍
အစည်းအဝေး ကျင်းပပြုလုပ်ပါသည်။
ထို့နောက် ဘုန်းကြီးပျံ့ ကျင်းပရေးဆပ်
ကော်မတီဖွဲ့စည်းခြင်း၊ ဘုန်းကြီးပျံ့ကျင်းပ
ပြုလုပ်ရန် နေရာရွေးချယ်ခြင်း၊ ရက်
သတ်မှတ်ခြင်းတို့ကို အတည်ပြု သတ်
မှတ်လိုက်ပါသည်။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ထပ်မံ
၍ အစည်းအဝေးပြုလုပ်ပါသည်။ ဆပ်
ကော်မတီမှ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို
ဥက္ကဋ္ဌကြီးသို့ တင်ပြရာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးမှ
ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်း
စဉ်များနှင့် နည်းလမ်းများကို ရှင်းလင်း
ဆွေးနွေးသွားပြီး ပွဲကြေးခွဲတမ်း သတ်မှတ်

ချက်နှင့်အတူ အေးရင်ကျုံး ၂ ည
ထိုခေတ်ထိုအခါက နာမည်ကျော်ကြ
သော မင်သမီးကြီး ငြိမ်းချမ်းရေးခင်အ
ထွေးနှင့် လှရွှင်တော်များကို သိဆိုကာ
စေမှာဖြစ်ပြီး ဆိုင်းရိုင်းကို အငြိမ်အစွဲ
ဆိုင်းကို မသုံးဘဲ ယနေ့အချိန်၌ နာမည်
ကြီးလွန်းလှသော စိန်မွတ္တာဆိုင် (ဇ
အချိန်က အကယ်ဒမီစိန်မွတ္တာ မဟာ
သေးပါ) ကို ဂုဏ်ရမ်းပြီး ခင်စောဇေ
အဖွဲ့နှင့် တွဲဖက်ဖျော်ဖြေစေမည်ဖြစ်
သည်။ အေးရင်ကျုံး ၂ ညပြီးလျှင် ဇာ
၂ ည ပါဝင်ပြန်သေးရာ ရတနာတင်ထ
တတ်အဖွဲ့ကို ဂုဏ်ရမ်းမည်ဟု သိရပါသည်။
ဤကဲ့သို့ ဧည့်ခံ ဖျော်ဖြေ

မှုသာမကပါ။ အေးရင်ကျုံး ၂ ရက်
တစ်နေ့ကုန် မလ္လာပ်ကြီးများထိုး၍ ရပ်
ရပ်နီး လာမှုလူအပေါင်းတို့ကို ထမင်း
နှင့်လည်း ကျွေးမွေးဧည့်ခံဦးမည် ဖြစ်
သည်။ ဘုန်းကြီးပျံ့ကို ယခုလို အလှူထ
ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းမှာ ဘုန်းကြီးသရေမှ
သည့်အတိုင်း လှေကားထစ်အောက်တ
တူးဖော်ကြည့်ရာ ငွေဒဂါးအပြား ၁၀

ရွှေဒဂုံ ၅ ပြားပင် ရရှိခဲ့
 ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။
 “ဒီဘုန်းကြီး ... တော်တော်
 ကြီးတယ်ကွာ။ သူ့စားစရိတ်နှင့်သူ
 ရယ်ထည့်နိုင်တယ်ကွာ”
 “ဘုန်းကြီးသေရင် ရွာကြေ
 ဒီလိုဘုန်းကြီးမျိုးကတော့ ရွာ
 ကြော့အပြင် ပွဲတောင်ကြည့်လိုက်ကြ
 သေးတယ်။ ဟန်ကျလိုက်တာကွာ”
 ထိုသို့ ရွာသားများက ပြောကြ
 သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဖျော်ရွှင်
 ချမ်းသာ ဘုန်းကြီးပျံ့ဟူသည်မှာ ကြုံခဲ့
 သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။
 ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့
 ပွဲများ ဖြေပြီး၍ မကြာမီမှာပင်
 ကြီးပျံ့သို့ ရောက်ရှိ၍လာပါသည်။
 ကျွန်တော်တို့ဒေသတွင် ဘုန်းကြီးပွဲ
 သည် စည်ကားမြဲသာဖြစ်၍ ယခု
 ကြီးပျံ့မှာမူ ကျွန်တော်တို့နယ်တွင်
 ပြေးသော ထူးခြားလှသည့် ဘုန်းကြီး
 ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် တစ်နယ်လုံးမှ
 ထူးစိတ်ဝင်စားနေကြခြင်းဖြစ်ရာ ပို၍

ပင် စည်ကားလှပါ၏။
 ညအခါမှာ အေးရင်ကျူးခြင်း
 မှာ ပို၍ ထူးဆန်းလှသောကြောင့် စိန်
 မွတ္တာဆိုင်အဖွဲ့မှ နောက်ထပ်များကပင် -
 “ကျုပ်တို့ တစ်သက်နှင့်တစ်
 ကိုယ် မကြားဖူးပေါင်ဗျာ။ ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်
 ဒီမြိုင်သာယာမှာပဲ ကြုံဖူးတော့တာပဲ။
 ညမှာ အေးရင်ကျူးရတယ်လို့ဗျာ”
 ဟု ပြက်လုံးထုတ်ခဲ့ကြပါသေး
 သည်။ စိန်မွတ္တာ၏ ဆိုင်းလက်သံကို
 နားဆင်လို၍ လည်းကောင်း၊ ထူးဆန်းလှ
 သော ဘုန်းကြီးပျံ့ဖြစ်နေ၍လည်းကောင်း၊
 မြိုင်သာယာနယ်တစ်ဝှမ်းတွင် ဤဘုန်းကြီး
 ပျံ့သည် အစည်ကားဆုံးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
 ယခုဆိုလျှင် ထို ဘုန်းကြီးပျံ့
 ပွဲပြီးဆုံးခဲ့သည်မှာပင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ နီးပါး
 ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်ကာ ထိုစဉ်က ကျောင်းထိုင်
 ဆရာတော်ပင် အသက်တော် ၇၀ ကျော်
 နေပြီဖြစ်သော်လည်း ယနေ့တိုင် ကျန်းမာ
 စွာဖြင့် ရှိနေပါသေးသည်။ ဟိုတစ်လော
 က ကျွန်တော် မြိုင်သာယာသို့ ရောက်ရှိ
 ခဲ့စဉ်က ဆရာတော်အား သွားရောက်

ဖူးမြော်ခဲ့ရာ
 “မောင်မိုင်းလွင်ရေ... မင်း
 စာရေးဆရာဖြစ်နေတယ်လို့ ကြားတယ်။
 တို့ကျောင်းက ဘုန်းကြီးပျံ့အကြောင်း
 ရေးလိုက်ပါဦးကွာ”
 ဟု မိန့်ကြားတော်မူ လိုက်ပါ
 သေးသည်။
 မြိုင်သာယာတွင်တော့ သိရှိ
 လိုက်ကြသူတို့သည် ထူးဆန်းလှသော
 မြိုင်သာယာဘုန်းကြီးပျံ့အကြောင်းကို ဤ
 ယနေ့တိုင် စကားစပ်မိသည့်အခါတိုင်း
 ပြောဆိုလျက်ရှိနေကြပါသေး၏။
 (ကနွားကျောင်းဆရာတော်
 အား ဤဝတ္ထုဖြင့် ဦးခိုက်ကန်တော့
 လိုက်ပါ၏။ ထိုအချိန်က ကနွားကျောင်း
 သို့ အတူတကွခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်း
 များနှင့် ရွာသူရွာသားများနှင့် ငယ်ဘဝ
 ကို ပြန်လည် အမှတ်ရစွာဖြင့် မှတ်တမ်း
 တင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ဘိုဘို(ရွှေကံကု)

ကျန်းမာစေဖို့

သင့်ကျန်းမာရေး နေထိုင်မှုစနစ်နှင့် အသိပညာ

ဒေါက်တာလွင်သန်း(ဆေး-၂)

လူတွေရဲ့ နေထိုင်မှုစနစ်က
 နယ်တွင်းအဆိပ်များ ပုံမှန်ပီပြင်စဉ်
 အနေ အညစ်အကြေးမျိုးစုံအနေဖြင့်
 ထုတ်ပေးနေတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ဟာ
 အဆိပ်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်က
 ရောက်တဲ့ ဆိုးကျိုးများဖြစ်တယ်။
 ကာကွယ်ရေးယားများ ဝိုင်းရပ် စတဲ့ရောဂါ
 များ ပိုးသတ်ဆေး၊ ဓာတ်မြေဩဇာ၊
 ဆေးဆေးဝါးများ၊ ပေါင်းသတ်ဆေးများ၊
 ညစ်ညမ်းတဲ့လေထု၊ ရေထု၊ လျှပ်စစ်သံ
 နှိုင်းလှိုင်း၊ အသံလွန်လှိုင်း၊ ဆူညံသံများ
 စင်တယ်။

(၁) သစ်သီးကို (၁၅) မိနစ်ခန့် ဆားရေ
 ရေစင်စင်ဆေးပြီးမှစားရဲလား
 သစ်သီးမှာ ပိုးသတ်ဆေးပါ
 တယ်။ ဓာတ်မြေဩဇာပါတတ်သလို၊
 ဆေးခံဖို့ ကြံဖန်ထည့်သွင်းထားတဲ့
 ဆေးပစ္စည်းများ ပါနေတယ်။ အခွံ
 နှိုင်းအောင် ဆားရေနဲ့ (၁၅) မိနစ်ခန့်
 ရေစင်စင်ဆေးကြောပြီးရင် စားနိုင်
 ပြီ (သို့) အခွံခွာပြီး ရေဆေးပြီးမှစားပါ။
 ဖင်ရွက်ဆိုလည်း ရေဆေးပြော၊ ပြုတ်ပြီး

မှ စားသင့်တယ်။ အိမ်သုံးဆား ဖျော်ရည်
 ထဲ (၁၅) မိနစ်ခန့်စိမ်ခြင်းဟာ အဆိပ်
 အကုန်လုံးကိုတော့ မစင်ကြယ်နိုင်ဘူး။
 (၂) တီဗီ၊ ကွန်ပျူတာ၊ ဗီဂျက်ဒေစီ၊
 လက်ကိုင်ဖုန်းတွေအနားမှာ အမြဲရှိတတ်
 သလား။

တီဗီ၊ ကွန်ပျူတာ၊ ဗီဂျက်ဒေစီ
 မီဇီ၊ လက်ကိုင်ဖုန်းတွေအနားမှာ ရှိနေစဉ်
 လှိုင်းနှုန်းအမျိုးမျိုးရှိတဲ့ လျှပ်စစ်သံလိုက်
 လှိုင်းများ ထုတ်တတ်တယ်။ အရောင်၊
 အနံ့၊ အသွင်သဏ္ဌာန်မဲ့ လျှပ်စစ်သံလိုက်
 လှိုင်းများဟာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြည့်နေ
 တယ်။ သည်လျှပ်စစ်သံလိုက်လှိုင်းက
 လူခန္ဓာကိုယ် အပါအဝင် အရာဝတ္ထု

အတော်များများကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်
 နိုင်တယ်။ ယင်းပစ္စည်းများ ပတ်ဝန်းကျင်
 မှာ များစွာရှိလေ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း အဆိပ်
 များ ပြည့်လေဖြစ်သည်။ အကျိုးဆက်
 အနေနဲ့ သွေးကင်ဆာဖြစ်လွယ်တယ်။
 အမြင်အာရုံ၊ နှလုံး၊ သွေးလှည့်ပတ်မှု၊
 မျိုးပွားမှု စတဲ့အရာအဖွဲ့အင်္ဂါများ ထိခိုက်
 ခြင်း၊ ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ခြင်းနဲ့ ကင်ဆာ
 ဆဲများ အလျင်အမြန်တိုးပွားလာစေ
 တယ်။
 (၃) အလုပ်များနေလို့ အခွင့်မသာလို့
 ဆီးဝမ်းသွားတာ၊ အတင်းအောင့်ထားရ
 သလား။

ဆီးနဲ့ဝမ်းထဲ အဆိပ်အပုပ်

အများဆုံး ပီဝင်တယ်။ အချိန်တန်လို့ မစွန့်ထုတ်ရင်ကိုယ်ခန္ဓာက ပြန်စုပ်ယူ တယ်။ ကိုယ့်အဆိပ်၊ ကိုယ့်အနံ့က ပို ဆိုးရွားစေတယ်။

ဆီးအောင့်ထားတာဟာ အချိန် ကြာရင် ဆီးမကြာမကြာ သွားခြင်း၊ ဆီး သွားတုန်း နာကျင်ခြင်း၊ ဆီးစပ်ကိုက်ခြင်း၊ ဆီးအိမ် ပြင်းထန်စွာရောင်ခြင်း၊ ဆီးသွားရ ခက်ခြင်း၊ ဆီးကျန်ခြင်း၊ ဆီးမထိန်းနိုင် ခြင်း၊ ကျောက်ကပ်ပျက်ဆီးတတ်ခြင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဝမ်းအောင့်တာက မစင်ကို (၁၂-၁၄) နာရီအတွင်း မစွန့်ထုတ်ရင် မစင်ဟာ အူအတွင်း ပုပ်သိုးပြီး ဝမ်းနွား များ ပေါက်ဖွားလာတယ်။ အဆိပ်တွေ အူက ပြန်စုပ်လို့ အားယုတ်နဲ့ချီစေတယ်။
(၄) ခေါက်ဆွဲ ထမင်းပူတို့ကို မယ်လမင်း ခွက်၊ ပလပ်စတစ်နဲ့ ထည့်သုံးလား။ စားပွဲခင်းရင် ပလပ်စတစ်သုံးလား။

ခေါက်ဆွဲ၊ ထမင်းပူတို့ကို မယ်မလင်း ပန်းကန်ခွက်ယောက်နဲ့ ထည့်တာ၊ ပလပ်စတစ်တူတွေ၊ ပလပ် စတစ် စားပွဲခင်းတွေ၊ ချိတ်ဆေးသုတ်

ထားတဲ့တူတွေဟာ နိုင်ငံတိုင်း အဓိနယဉ် ကလိုရိုင်း အက်ဆိတ်အက်ဆစ်နဲ့ ပေါင်း မိပြီး နိုင်ငံထရာမင်း (Nitramin) ဖြစ်လာ နိုင်တယ်။ နိုင်ငံထရာမင်းက ကင်ဆာဖြစ် စေတယ်။

(၅) ရေပေးဝေရေးက ရေကို တိုက်ရိုက် ချက်ပြုတ်နေသလား။

မြို့ ရေပေးဖြန့်ဖြူးတဲ့ရေမှာ ပိုးသတ်ဖို့သုံးတဲ့ ဘလီချင်းပေါင်ဒါကနေ လှုပ်ရှားကိုလိုရင်း (active chlorine) များ ထုတ်လုပ်နေလို့ ကာလာရှည်သုံးရင် ဆီး အိမ်ကင်ဆာ၊ အူမကြီးကင်ဆာ ဖြစ်စေ တယ်။ ရေက အညစ်အကြေးနဲ့ ကလို ရင်း ဓာတ်ပြုရင် ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်စေလို့ဖြစ်တယ်။

(၆) အပင်ကရတဲ့ အဆီများသုံးသလား။

ပြေပဲဆီ၊ နမ်းဆီ၊ ပြောင်းဖူးဆီ များဟာ မပြည့်ဝဆီများဖြစ်လို့ စားသုံး သင့်တယ်။ နှစ်ခါပြန်ကြော်ဆီ၊ ဆီအုန်း ဆီ၊ ဝက်ဆီတို့ဟာ ကိုလက်စတရော မြင့်စေပြီး အဝလွန်စေတယ်။ အသား အဆီနုခြင်း၊ ရုတ်တရက် နှလုံးတိုက်ခိုင်း ခံရခြင်း၊ ဦးနှောက် အတိုက်အခိုက်ခံ ရခြင်းဖြစ်တယ်။

(၇) ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်များများ သလား။

ငရုတ်ကောင်း၊ သစ်ကြက်၊ ခေါက်၊ ချင်းစိမ်း စတဲ့ ဟင်းခတ်အမွှေး အကြိုင်များ အစားများလျှင် ဆဲလ်များ အသွင်ပြောင်းကာ ကင်ဆာဖြစ်စေတယ်။ ထို့ပြင် သွေးတိုးရောဂါ၊ အစာအိမ်နဲ့ အ ရောင်ခြင်းဖြစ်စေတယ်။ လူနေထိုင်မှုအရ ကောင်းမွန်ခဲ့ရင် ခန္ဓာကိုယ်က အဆီ များ ဖယ်ထုတ်နိုင်မှာဖြစ်လို့ နေထိုင် စနစ်ကောင်းရှိသင့်ပါတယ်။

ဒေါက်တာလွင်သန့်(ဆေး)

ဥ ဘရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

ဥနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊
အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော
ပြဿနာများကို ခိုက်ထိမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး၊ ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော
ဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင်
ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➡ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဂုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- လမ်းညွှန် ➡ အဝိပတိ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေ (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစံ၍
ဆယ်မိုင်ကျန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➡ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း ➡ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၀၉၇။
- မှတ်ချက် ➡ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုင်တွင်ပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး

လူကြီးမင်းမုန်းနုပါတ်နှင့်တံကြွေအကြောင်း

အပိုင်း(၈)

မင်းသားနတ်ရဲ့ နောက်ဆုံး
နတ်သားသည် (၇၀) ဖြစ်

သဘင်ပညာရှင်များ၊ ဟာသ
ရှင်များ၊ ဆောက်လုပ်ရေးနှင့်နွယ်
ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သယံဇာတ တူးဖော်
ရှင်များ၊ စက်ရေတွင်းတူး
ရှင်များ၊ အားကစားနည်းပြများ၊
ဆေးဝန်ထမ်းများနှင့် သင့်တော်ပါ
လှချစ်လှခင်များစေမည်။ စကား
ဆင်ခြင်သည်။ ချစ်သူမရှိသူများ ချစ်သူရ
ငွေချေးရလွယ်မည်။ စိတ်နှလုံးညှပ်
လုပ်ငန်းတွင်း၊ အိမ်တွင်းရေး
ရာကို ထိခိုက်ပေမည်။ အလုပ်နှင့်
ချွဲခြားထားစေလိုပါသည်။ ဖုန်း
ပြောပြီးတိုင်း မိမိ ဘယ်ရင်ဘတ်
မျက်နှာပြင် ပွတ်ပေးပါ။ ပွတ်သပ်
သည့် "ဩမား" ဟု ဂန္ထီရသံစဉ်ကို (၇)
ခွတ်ဆိုပေးပါ။ မိမိဖုန်းကို အိပ်ရာ
မတင်မီပါစေနဲ့။ နံနက်တိုင်း ဖုန်းကို
ဆန်းစစ်ရင်း "ဝါစာဝါစာ ဝိလာသဂ္ဂ၊ ဝါစာ
သံယုတ္တံ၊ ဝန္တေသာရ၊ ဂုဏော

ပေတံ၊ တေနမှာ တုလဝါစကော"
ဂါထာကို ကြိမ်ခွတ်ဆိုပြီးမှ အသုံးပြု
ပါလေ။

(၇၁) ဖြစ်သော်

အောင်မြင်သူတို့ရဲ့ တံဆိပ်
အမှတ်အသားပါ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်များ
ရေနှင့်ရေကြောင်း သွားလာရေးဝန်ထမ်း
များနှင့် ဆေးဝန်ထမ်းများ၊ လူမှုရေး
အဖွဲ့အစည်းများမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်သင့်
သည်။ ငွေဝင်သော်လည်း မမြဲဖြစ်စေ
မည်။ လူမှုရေးမှာ ငွေမရဘဲ အချိန်နေ
မယ်။ ငယ်ရွယ်သူတို့ စန်းပွင့်မယ်။
ကျေးဇူးရှင်များကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ကြုံ
မယ်။ လူကြီးမင်းဖုန်းကို ဘယ်သည့်နေ့
မဆို ယူဆောင်နိုင်သည်။ ရန်လိုသူက
မေတ္တာရှိလာနိုင်သော ဖုန်းပိုင်ရှင်ပါ။
နံနက်တိုင်း ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း "ဥပဂုတ္တေန၊
မာရော၊ ဗန္ဓေ" ဂါထာကို (၉) ခေါက်
ခွတ်ပြီးမှ နံနက်ခင်းကို အလှဆင်ပါ။

(၇၂) ဖြစ်လျှင်

အတွေးကောင်းများဝင်မယ်။
လူတွေအပေါ် ညှာတာမယ်။ လူသားတွေ
ကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံမယ်။
အဆင့်အတန်း ခွဲမတတ်ပါ။ အကောင်း
မြင်သမားဖြစ်မယ်။ သူဘက်နေပြီး တွေး
တတ်တယ်။ စာရေးဆရာများ၊ ကာတွန်း
ဆရာများ၊ ကျောင်းဆရာများ၊ ဗိသုကာ
များ၊ မျက်စိဆရာဝန်ကြီးများ၊ ဘောလုံး
သမားနှင့် သင့်တော်ပါသည်။ စိတ်မြန်
တာကိုတော့ လျော့ရမည်။ ခရီးတွေများ
လာတတ်တယ်။ အန္တရာယ်ကင်း လာဘ်
ရှင်အောင် မိမိ Ring Tone ကို နံနက်
ခင်း ကြက်တွန်သံကို ထည့်သွင်းပါ။
တကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးများလည်း
ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နင်းဆီခိုင် ဖြစ်လာ
လိမ့်မည်။ လူငယ်များအဖို့ ယခု ဖုန်း
နံပါတ်အတွဲကို ပိုင်ထားပါက မိဘအပေါ်
ကျေးဇူးရှင်များ၊ အပြောအဆိုညက်လေ
မိမိဘဝ တိုးတက်လေပါပဲ။ အိပ်ရာဝင်
ချိန် ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း "ဥ ဣတိတဿ
နမော နမောတဿဣတိ" ကို (၃၃)

ခေါက်ရွတ်ဆိုပြီး ရေမွှေးပုလင်းနှင့် ထိကပ်ထားပါ။ ၇၂ အတွဲကို ထိကပ်ရန် ဖြင့် ကံစမ်းနိုင်ပါကြောင်း။

(၇၃) ဖြစ်က

သာသနာ ဝန်ထမ်းများ၊ သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ခရီးသွား လုပ်ငန်းရှင်များ၊ ကာယလုပ်သားများ၊ ဈေးသည်များ၊ စားသောက်ကုန် ရောင်း ဝယ်သူများ၊ အဆောင်ပိုင်ရှင်များ၊ ဘော်ဒါ လုပ်ငန်းရှင်တို့တွက် သင့်သည်။ ပင်ပန်း မှုကြောင့် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်တတ် တယ်။ သံယောဇဉ်ကြီးတတ်မှုကြောင့် စိတ်ဖိစီးမှုများနေမယ်။ အရာရာတိုင်း သည် သူသဘောသူဆောင်နေတာကို သတိပြုပါ။ စေတနာစော်ကားခြင်းကို ပြန်ပြန်နှင့်ခံယူပါ။ မိမိဖုန်းကို အားသွင်းချိန် တွင် ဖုန်းအောက်တွင် ငွေစက္ကူတစ်ရွက် ကို ထားပါ။ နံနက်ပိုင်း ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း "The Power of word" ကို ၃၇ ခေါက် ရွတ်ပေးပါ။

(၇၄) ဖြစ်ပါက

ငွေရလွယ်/ဝင်မယ်။ အလှူဒါန လုပ်ဖြစ်မယ်။ အိမ်ကိစ္စတွေ ပြေလည် စေမယ်။ အချစ်ရေး၊ မေတ္တာရေး အား ကောင်းမယ်။ အလုပ်ကံကောင်းစေရန် ဖုန်းရဲ့ နောက်ကျောတွင် မည်သည့်တန်ဖိုး မဆို တံဆိပ်ခေါင်းတစ်ခုကပ်ပါ။ တံဆိပ် ခေါင်းမကပ်ခင် (၂) ဂဏန်းတစ်ခုကို ရေးပြီးမှ အပေါ်မှကပ်ရန်ဖြစ်သည်။ ရေချိုးခန်း သန့်စင်ခန့်သို့ မယူဆောင်သင့် ပါ။ လူငယ်တို့အနေဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦး ပွေဖက်ပုံစံအမျိုးမျိုး မှတ်တမ်းမတင်မီ ရန် လိုအပ်သလို သူများကို ပြသရန် မသင့်တော်သောပုံများ သိမ်းဆည်းထား ခြင်း မသင့်ပါ။ ဖုန်းကို ဘယ်လက်ဖြင့် မပြောမိရန် သတိထားပါ။ ငွေနှင့် လှည့်ပတ် ပြီးစီးပွားရှာသူများ၊ လယ်ယာလုပ်ငန်းရှင် များ၊ အလှူဖန်တီးရှင်များ၊ ဓာတ်ပုံပညာ ရှင်များ၊ အကန့်တော်ဆောင် လုပ်ငန်းရှင် များတွက် လာဘ်ရွှင်ဂဏန်းတွဲပါ။ နံနက် တိုင်း ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း "ဣန္ဒြိယ ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ "ဣန္ဒြိယံ ဓမ္မသရဏံ

ဂစ္ဆာမိ၊"ဣန္ဒြိယံ သံယံသရဏံ ဂစ္ဆာ ကို (၉) ကြိမ်ရွတ်ပြီး လုပ်ငန်းခွင် ထဲ လေ။

(၇၅) ဖြစ်ပါသော်

ကြိုးစားသူတို့တွက် အောင်မြင် မှု သော့ချက်ပါ။ အချစ်ရေးကံကောင်း မယ်။ လက်တွေ့သမားမို့ ပန်းတိုင် လှမ်းကိုင်နိုင်မည်။ အလှအပကို မြတ် သလို ဇီမ်ကျကျနေလေ့ရှိမယ်။ စတီ ကျောကျောဖြစ်နေမယ်။ အများအပြား ကျက်သရေရှိသောအသွင်ပြင် ရိုလာမ လူကြီးမင်းအနေနှင့် ဖုန်းမှားလျှင် "ဥ သာစွာ" တုံ့ပြန်ပေးပါ။ ဖုန်း Cover ပင်လယ်ကမ်းနားပုံကို အသုံးပြုစေသော က Ring-Tone ကိုဖြင့် ကျောင်းထဲ ခေါင်းလောင်းသံကို ထည့်သွင်းပေး ပညာလိုလား။ အမျိုးသားကောင်း တွက် သင့်တော်ပါ။ ဖုန်းကို နံနက်တိုင်း "ဥ ပရိသော ရာဇနော ဆန္ဒိကေ" ၃၇ ခေါက်ရွတ်ပါ။

(၁) ဖြစ်ပါလျှင်

စာပေပညာရှင်များ၊ စွန့်ဦး
 နှင်ရှင်များ၊ ရေကြောင်းသွားလာ
 သာသနာများ၊ သင်ကြားရေးဆရာများ
 ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းရှင်များ၊
 လုပ်ငန်းရှင်များတွက် ကောင်းမြတ်
 နှိပ်တံတွဲပါပေ။ အန္တရာယ်ကင်းစေ
 နေသူကို အနိုင်ယူရခြင်း မိမိစကား
 အောင်မြင်ခြင်း၊ အစားအသောက်
 မြင့်ခြင်း၊ ခရီးသွားလာအောင်မြင်ခြင်း
 လူမျိုးခြားများ ဆက်ဆံရောင်း
 အောင်မြင်မည်၊ ပြည်ပ ခရီးသို့
 ကြံစည်လျှင် မိမိဖုန်းကို အနီ
 ပန်းရောင်အိတ်တို့ဖြင့် ထည့်
 ဖုန်း အနီဌာရုံများကို ရိုက်သွင်း
 မတင်သင့်ပါ။ ဖုန်းအားသွင်း
 အခါ အားဆေးဘူးခွဲပေါ်တင်၍
 မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုကို
 နံနက်တိုင်း ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း
 အနတ္တံ၊ ဗုဒ္ဓသရဏံဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မ
 အနတ္တံ ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃ
 အနတ္တံ သံဃသရဏံဂစ္ဆာမိ” (၉)

ခေါက်ရွတ်ပါ။

(၇၇) ဖြစ်ပါသော်

အခက်အခဲကို ကျော်လွှား
 မည်။ မိမိသည် ဆရာတစ်ဆူကဲ့သို့
 အောင်မြင်မည်။ အိမ်တွင်းရေး သာယာ
 မည်။ သို့သော် အာမခံလိုသော်လည်း
 ကောင်း၊ ပြောမှားဆိုမှားမိသောကြောင့်
 သူများပြဿနာကြား ညှပ်တတ်သည်။
 လူကြီးမင်းရဲဖုန်း Ring Tone ကို နာရီ
 မည်သံနှင့် အသုံးပြုပါ။ ဖုန်းအိတ်ကို
 အစိမ်းရောင်အိတ်ဖြင့် ထည့်သွင်းပါ။ ဤ
 ဖုန်းနှိပ်တံတွဲကို သုံးစွဲနေကျ ဆေးဝါး
 များနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မထားသင့်ပါ။ ဖုန်း
 ပျက်များနှင့် ရောမထားသင့်ပါ။ ကား
 မောင်းရင်း ဖုန်း စတင်မပြောမီရန် ဂရု
 စိုက်ပါ။ နံနက်တိုင်း ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း
 “နမောဗုဒ္ဓဿ” ရွှေတိဂုံဘုရားကို အာရုံ
 ပြု၍ (၃၇) ခေါက်ရွတ်ပါလေ။

(၇၈) ဖြစ်နေသလား

အားကစားသမား၊ ကားဒရိုင်
 ဘာများ၊ သရုပ်ဆောင်များ၊ ကွန်ပျူတာ

ပညာရှင်များ၊ အိမ်ခြေအကျိုးဆောင်များ၊
 ဖော်ဒယ်သရုပ်ဆောင်များအတွက် အဆင်
 ပြေပါတယ်။ စကားကို ချီသာပြောလေ
 အောင်မြင်လေပါပဲ။ လူကြားမှာ မိမိ
 တပည့်သားသမီးများ၊ ညီ၊ ညီမများကို
 အပြစ်တင်စကားကို အသံဟစ်ကျယ်နှင့်
 မိမိကိုယ်တိုင် အိမ်ခြေပျက်တဲ့ပုံစံမျိုး
 မဝင်အောင် သတိထားပါ။ စိတ်ဆိုးတဲ့
 အလျှောက် ဖုန်းကို ပစ်ချခြင်း၊ အကိုင်
 အတွယ်ကြမ်းခြင်းများ မဖြစ်သင့်ပါ။
 အိပ်နေရင်း တစ်ဖက်လူနှင့် ဖုန်းစကား
 ပြောမိက အချစ်ရေး ကံလာတတ်သည်။
 ဆက်ဆံရေးတွင် အားနည်းမှုပေါ်လာ
 မယ်။ အခြေအနေပေးပါက ဖုန်းစကား
 ပြောတိုင်း မြောက်အရပ်သို့၊ တောင်
 အရပ်သို့ မျက်နှာမူမိအောင် ကြိုးစားပါ။
 အိတ်ခွံတွင် အပေါင်းလက္ခဏာ သုံးချ
 ထပ်ရေးပါ။ နံနက်ပိုင်းတွင် ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း
 “ဥ၊ သူရဿတိ သိဒ္ဓိအောင်” ကို ၃၇
 ခေါက်ရွတ်ပြီး ဖုန်းအသုံးပြုပါ။

(၇၉) ဆိုပါစို့

မျက်လှည့်ကဲ့သို့ ဆန်းကြယ်
သော ဘဝမျိုးကို အောင်မြင်စွာ ရောက်
မည်။ မိန်းကလေးများ နေရင်းထရင်း
အလှကျက်သရေ ဝေငြာမည်။ ကျား၊ မ
မဟု သာသနာရေး၊ ဘာသာရေးမှာ
အောင်မြင်မယ်။ မိဘကို ဂရုထားလေ
ဂုဏ်မြင့်လေပါ။ ဥစ္စာနေတိုးတက်ပါ

တယ်။ ကုန်သိုလှောင်ကစားသူများ၊
ကလေး ကစားစရာဆိုင် ဖွင့်လှစ်ထား
သူများ၊ ဆံသပညာရှင်များ၊ အင်ဂျင်နီယာ
များ၊ ပန်းချီပညာရှင်များ၊ ဆေးဆိုင်ရှင်
များတွက် နေနှင့်လ ရွှေနှင့်မြ နံပါတ်
အတွဲပေါ့။ တတ်နိုင်လျှင် အခြေအတင်
ကိစ္စ တင်ပြတောင်းဆိုတဲ့ ကိစ္စများ
ပေါ်ပေါက်လျှင် အရှေ့အရပ်ကို လှည့်ပြီး

ပြောနိုင်လျှင် ပိုကောင်းတာပေါ့။
ကြမ်းပြင်ပေါ် အောက်သို့ကျတိုင်း
“ကောင်းတာတွေလာပါ” ဟု (၃)
ပြောပြီး ပြန်သုံးပါ။ “ဥုံ ဗုဒ္ဓေါမိ”
၃၇ ကြိမ် နံနက်တိုင်းမှာရွတ်ပြီးမှ
ပါပေ။

နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စိုးယု

တေးတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်ရင်းဆေးဝါးသာယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ချုပ်

ဝေဒနာရှိသူများအတွက်
ဆေးဝါး

ကျုပ်အဖြစ်ကတော့ ပြောမပြ သတင်းလွှင့်ခဲ့တယ်လေ။ ဒါကို ကျုပ် ချင်ပါဘူးဗျာ။ ပါးစပ်နား ရောက်နေတဲ့ ထမင်းလုပ်ကို ပုတ်ချင်လိုက်ရသလိုပဲ ဟုတ်တယ်လေ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲနေတဲ့ အဖြစ်ကနေ ဒုက္ခရောက်သွားခဲ့ရတာ ဆိုတော့ သိပ်နာတာပဲဗျာ။

အမှန်က ကျုပ် ရှောင်နေတာ လူမသိနိုင်ပေမယ့် ကျုပ်ကို လေ့လာ အကဲခတ်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ ကြောင့် ကျုပ် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက် သွားခဲ့တာကို အကဲခတ်မိသွားဟန် တူပါတယ်။

ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း တစ်နှစ်လောက် ပျောက်သွားခဲ့ပြီးနောက် ကျုပ် ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ကျုပ်ရဲ့ သုံးပုံ ဖြန့်ပုံတွေကို လူတွေက မသင်္ကာ ဖြစ်လာတာကနေ ကျုပ်နောက်ကို ရဲတွေ က ခြေရာခံမိသွားတယ်။

ကျုပ်က မြစ်ကြီးနားဘက်က ကျောက်စိမ်းတွင်းတွေဘက်မှာ အလုပ် သွားလုပ်နေခဲ့တာ ကျောက်အောင်လာ လို့ အခြေအနေကောင်းလာခဲ့တာလို့

သတင်းလွှင့်ခဲ့တယ်လေ။ ဒါကို ကျုပ် ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကတော့ တကယ် အထင်ကြီးနေကြပြီး အားကျ နေခဲ့ကြတာပေါ့။

ကျုပ်က ကျောက်စိမ်းတွင်း တွေဘက်မှာ မှော်ထဲ အလုပ်လုပ်နေသူ တွေ ဘယ်လိုချမ်းသာနေခဲ့ကြတာတွေ ကို ကျုပ် အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ သတင်းဖြန့်ခဲ့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က မရှိကို အရှိလုပ်၊ မဟုတ်တာကို အဟုတ်လို့ ပြောဆိုနေခဲ့တာကို မြွေမြွေ ချင်း ခြေမြင်တတ်တဲ့ ပြည်သူ့ရဲတွေက ခြေရာခံလိုက်နေခဲ့ရာက ကျုပ်ကို ရဲဒီး လိုက်နေမှန်း ကျုပ် သတိမထားမိခဲ့ဘူး လေ။

ကျုပ်က သည်မြို့နယ်ထဲက ဖောက်တွင်းမူနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်သလို ပုံစံနဲ့ ခပ်တည်တည်ပဲ “ပန်းဟေဝန်” စားသောက်ဆိုင်လေးထဲဝင်ပြီး ကျုပ် အပေါင်းအသင်းတွေကို ကျောက်အောင် လာခဲ့တဲ့ပုံစံနဲ့ ငွေတွေ ဘုံးပေါလအော

ထုတ်သုံးစွဲပြပြီး ကြွားဝါနေခဲ့တာပေါ့။

သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ စာ သောက်ဆိုင်ဆိုတာက လူစုံရှိနေခဲ့ တော့ ဆားပုလင်းတွေကလည်း ရုပ်ဖျက် စနည်းနာနေခဲ့ကြတာဆိုတော့ ငါးစာချ နေမှန်း ကျုပ် မရိပ်မိခဲ့ဘူးလေ။ ကျုပ် လက်ထဲမှာ အမြဲတမ်း သောက်နေကျ ဆေးပေါလိပ်ကလေး လက်ကဖွာပြီး အာဘောင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ စကားဆို ထဲမှာ ဦးဆောင်နေခဲ့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ လူတိုင်း လူတိုင်း အကျင့်ကလေးတွေတစ်ခုစီ ပါလာတာ ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျုပ်က ဆေး ပေါလိပ်ကို ဖင်နားကနေ ကိုက်ကိုက်ပြီး စကားပြောလေ့ပြောထ ရှိနေခဲ့တာ အကျင့်က ပါနေခဲ့တယ်။

ကျုပ်လက်ထဲက ဆေးဆ လိပ်ကလေးကို ဖွာလိုက်ပြီး ဖင်ပိုင်း ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ကိုက်ပြီး စကားကြာကြာ ပြောနေတတ်တဲ့ အကျင့်က မပျော့ ဘူးလေဗျာ။

သည်တော့ ကျုပ်ကို လှေထ

အကဲခတ်နေခဲ့ကြတဲ့ ဆားပုလင်းတွေက
ဆားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ထိုင်နေတဲ့
ဆောင်တာနားမှာ ဆေးလိပ်ဝယ်သလိုလို
တီးတိုးစကားတွေ ပြောနေခဲ့ကြတယ်။

မကြာပါဘူး ကျုပ်တို့ နည်း
နည်း ညဉ့်နက်လာတော့ ဝိုင်းသိမ်းပြီး
လူစုခွဲ ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အရက်ကလေးက
ဆွေထွေခွဲ ပြန်လာနေတုန်းမှာ ကျုပ်
ဆက်ကနေ ဆားပုလင်းတွေ ထက်ချပ်
အော့ ကပ်လိုက်လာနေခဲ့တာကို ကျုပ်
သတိမထားမိခဲ့ဘူးလေ။

မကြာမီမှာပဲ ကျုပ်ဘေး တစ်
ဆစ်တစ်ချက်ကနေ ဆားပုလင်း တစ်
သောက်စီ ဝိုင်းညှပ်ပြီး ကျုပ်ကို ဖမ်းချပ်
ဆိတ်ကာ မသင်္ကာစရာရှိလို့ စခန်းကို
ဆာလိုက်ခဲ့ပါဆိုပြီး ခေါ်သွားတယ်။

ကျုပ်က အမျိုးမျိုး ဘူးခဲ ငြင်း
ညွှန်နေခဲ့ပေမယ့် စားပွဲပေါ်မှာ ကျုပ်
သောက်နေကျ ဆေးလိပ်တိုလေးနဲ့
ဆင်ဆင်တူတဲ့ ဖင်စီခံနားက သွားကိုက်
ဆာပါတဲ့ ဆေးလိပ်တိုလေးကို ယှဉ်ပြ
ပြဆိုခဲ့တော့ ကျုပ် မငြင်းသာဘဲ ဝန်ခံ

လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျုပ်
ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးပြီး ဝန်ခံဖြောင့်
ချက်ပေးခဲ့ရတာပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ဆောင်
မှုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ပြည်သူ့ရဲ
တွေက စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့တာကြောင့်
ကျုပ်ရဲ့ “ပန်းဟောဝန်” ဆိုင်နောက်ဖေး
ဘက်ကနေ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပုံ
ကို သဏ္ဌာန်လုပ်သရုပ်နဲ့ တူအောင်
လုပ်ပြခဲ့ရတယ်။

အမှန်က ကျုပ်ဆိုင်ထဲမှာ
အဲဒီအချိန်တုန်းက အတူတူ သူငယ်ချင်း
တွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ရင်း ဆိုင် အခြေ

အနေကို လေ့လာအကဲခတ်ခဲ့တာလေ။
ကျုပ် ဘီယာသောက်ပြီးတော့ အပေါ့
သွားချင်တယ်ဆိုပြီး နောက်ဖေးမီးဖို
ဆောင်ဘက်ကို အသာလစ်ထွက်လာခဲ့
တယ်။ ဆိုင်နောက်ဖေးမှာက တံခါးကြီး
တစ်ချပ် ရှိနေပြီး ပြတင်းပေါက်လေး
ဘေးက ဂျက်ကလေးကို ကျုပ် အသာ
လှစ်ဟ ဆွဲဖြုတ်ပစ်ထားခဲ့တာကို
ဘယ်သူမှ မရိပ်မိလိုက်ဘူးလေ။

နောက်ဆုံး ညဉ့်နက်ဝိုင်း
ဆိုင်သိမ်းချိန်လောက်မှာ ကျုပ်တို့
သူငယ်ချင်းတွေ လူစုခွဲ ပြန်လာခဲ့ကြ
တယ်။ ဒီချိန်မှာ ကျုပ်က ဆိုက်ဘက်က
တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ပြီး နောက်ဖေး လင်း
ကြားကနေတစ်ဆင့် “ပန်းဟောဝန်” စား
သောက်ဆိုင်ဘက်ဆီ ကပ်လာခဲ့တယ်။
နောက် ကျုပ် ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့တဲ့
ပြတင်းတံခါးလေးကို ဆွဲဖြုတ်ချလိုက်ပြီး
တံခါးကနေ ဆိုင်ထဲကို ကျော်ဝင်လာခဲ့
တယ်။

နောက် ဆိုင်ကောင်တာ ခု
နောက်ကနေတစ်ဆင့် ဆိုင်ရှင် ဖမ်းမိနေ

တဲ့ အခန်းထဲကို တိတ်တဆိတ် ဝင်
လိုက်တယ်။ အခန်းလေးထဲက ကုတင်
ပေါ်မှာတော့ ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီး အရက်
မူးပြီး အိပ်ပျော်နေဟန်တူပါတယ်။
ဆိုင်ရှင် မနီးအောင် တိတ်တဆိတ်
ပါလာတဲ့ သော့တုတွေနဲ့ သေတ္တာကို
ဖွင့်လိုက်တယ်။

မကြာပါဘူး သေတ္တာထဲက
လက်ဝတ်ရတနာ သိန်းငါးဆယ်ကျော်ဖိုး
ခန့်နီးယ့်ထင်တယ်။ ကျုပ် ဘာညာ စဉ်းစား
မနေတော့ဘဲ အနီးကတွေ့တဲ့ အိတ်
တစ်လုံးထဲ ကန့်ထည့်လိုက်တယ်။ နောက်
အသာအယာပဲ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့
တယ်။

အဲဒီနောက် ကျုပ်လည်း နယ်
ဘက်ကို ရှောင်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်
အမျိုးတွေရှိနေတဲ့ မြစ်ကြီးနားဘက်ကို
ရှောင်တိမ်းသွားခဲ့တယ်။ တစ်လ နှစ်လ
လောက်ကြာမှ ပါလာတဲ့ လက်ဝတ်
လက်စားတွေထဲက ဆွဲကြီးတစ်ကုံးကို
မြစ်ကြီးနားရေကြီးထဲမှ ရွှေဆိုင်တစ်ခုမှာ
သွားရောင်းစားပစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုပဲ ရလာတဲ့ငွေနဲ့ ကျုပ်
ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းပြီး ကျုပ်
ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်း
အနားယူပြီး ဇိမ်ကျနေခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

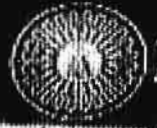
ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ ခက်သား
ကလား ပျော်ရာမှာမနေရ တော်ရမှာ
နေရမယ်ဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ ကျုပ်ဘဝကို
ကျုပ် ယုံကြည်စိတ်ချနေခဲ့တာကြောင့်
အခြေအနေ အကဲခတ်ကြည့်ချင်တာနဲ့
မြို့ကို အသာပြန်လာခဲ့တယ်။

ကျုပ်ကို အပေါင်းအသင်းတွေ
က ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားရာက
ပြန်ပေါ်လာပြီး ကျောက်အောင်လာခဲ့လို့
ပြုစုမယ်ဆိုပြီး သတင်းဖြန့်ထားတယ်။
မကြာပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ရဲ့ သုံးဖြုန်းနေခဲ့တာ
တွေကို မသင်္ကာလို့ ဆိုင်ရှင်က တိတ်
တဆိတ် သတင်းပို့ခဲ့ရာက ဆားပုလင်း
တွေ ကျုပ်ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်
အကဲခတ်ကြည့်နေခဲ့တာကို ကျုပ် သတိ
မထားခဲ့ဘူးလေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျုပ်ရဲ့
ဆေးလိပ်ဖင်စီခံနား ကိုက်ကိုက် စကား

ပြောတတ်တဲ့ အမူအကျင့်ကို ရိပ်စား
သွားခဲ့ပြီး ဖောက်ထွင်းတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်
ပစ္စည်းတွေ ကျုံးထည့်နေတုန်း မေ့ကျ
ရစ်ခဲ့တဲ့ ဖင်စီခံသွားကိုက်ရာလေးက
သက်သေခံအဖြစ် သဲလွန်စ ကျန်ရစ်ခဲ့
တာကိုး။

ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ အခြေ
အဆိုင် အနေအထိုင် သုံးဖြုန်းနေတာကို
လေ့လာကြည့်ပြီး မသင်္ကာလို့ စစ်ဆေး
လိုက်တော့မှပဲ ဒီဆိုင်ကို ဖောက်ထွင်း
သွားခဲ့တာ ကျုပ်မှန်း သိသွားခဲ့တော့
တယ်။ ခုတော့ ကျုပ်လည်း ဒီ ဖောက်
ထွင်းမှုနဲ့ပဲ ထောင်ဒဏ် (၅) နှစ် အပြစ်
ပေးခံခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ ရာဇဝတ်ဘေး ဆို
တာကလည်း ဘယ်လိုပဲ ပုန်းရှောင်ခြေ
ပြေး အမှုဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အနီး
ကြာကြာ အမှုဆွေးတယ်၊ ပျောက်တယ်
ဆိုတာ မရှိတော့ဘဲ နောက်ဆုံး ရာဇဝတ်
ဘေးက ပြေးမလွတ်ခဲ့ကြတာချည်းပဲ
ဗျာ။

ဒိုဘာသာ ဒိုသာသနာ

ကောသမ္ဘိမြို့တော်နှင့် ဂမ္ဘာဝတီအင်းနေပြည်တော်မှ

အင်းလေးဟောင်တော်ဦးဘုရား

ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

အင်းလေး ဖောင်တော်ဦးဘုရား သို့ သွားရောက်ဖူးပြောခဲ့သည်မှာ အကြိမ် အားဖြင့် (၃) ကြိမ်မြောက်ရှိခဲ့ပြီး အင်းလေးဒေသနှင့် ဘုရားသမိုင်း အကြောင်း အရာများကို မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ စိတ်ဝင်စား စရာကောင်းသော ကောသမ္ဘိမြို့သည် ယခု ညောင်ရွှေမြို့၏ (၄) မိုင်အကွာ တွင်ရှိပြီး သမိုင်းတွင်သည့် ညောင်ရွှေ မြို့နှင့် ရမ္မာဝတီ အင်းနေပြည်တော် အကြောင်းအရာများ ဖောင်တော်ဦးဘုရား သမိုင်းတို့ကို လေ့လာခဲ့ပြီး သိရှိသမျှ ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

၎င်းမြို့များနှင့် ဖောင်တော်ဦး ဘုရားသည် ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ညောင်ရွှေမြို့နယ်တွင် တည်ရှိသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီ နှစ်ပေါင်း (၃၀၀) ခန့်တွင် အိန္ဒိယတိုင်း မဇ္ဈိမဒေသ၌ စစ်ကြီးဖြစ်ရာ သာကီဝင် မင်းသည် စစ်သည်ဗိုလ်ချေးများကို စုရုံးပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ အာသံပြည်၊ မဏိပူရပြည်တို့ကို ကျော်ဖြတ်ကာ ရော ဝတီမြစ်ကမ်းဒေသရှိ သယ်ဿရဋ္ဌခေါ်

တကောင်းပြည်ကို တည်ထောင်စိုးမိုး အုပ်ချုပ်လေသည်။ ဘိန္နကရာဇာမင်း လက်ထက်တွင် တရုတ်လူမျိုးတို့ နောက် ယှက်ဖျက်ဆီး၍ တကောင်းမြို့ပျက်လေ သော် မင်းကြီးသည် စုရုံးမိသမျှ ဗိုလ်ချေ အလုံးအရင်းနှင့် မလည်ချောင်းအရပ်တွင် နားနေစဉ် ကံကုန်တော်မူသည်။ နောက် ဗိုလ်ချေစစ်သည်တို့မှာ သုံးစုကွဲသွားပြီး တစ်စုမှာ အရှေ့မောက်ိုးပြည်ထောင် (သို့မဟုတ်) ရှမ်းတစ်ဆယ့်ကိုးခရိုင်ကို တည်ထောင်ကာ အုပ်ချုပ်ကြသည်။

“ရှမ်းမင်းအစ အိန္ဒက” ဟု

သည့်အတိုင်း သကျသာကီဝင် မင်းမျိုး များ အစဉ်မပြတ် စိုးစံခဲ့ကြ၍ မောမင်း အပေါင်းတို့သည် ပဒေသရာဇ်မင်းအဖြစ် ဖြင့် ဆက်လက်စိုးစံ အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြလေ သည်။ မောမင်းစော်ဘွားတစ်ဦး လက် ထက်တွင် မြို့ကြီးတွင်းခေါ်အရပ်၌ ကော သမ္ဘိဟု အမည်တွင်သော ယခု ညောင် ရွှေမြို့၏ မြောက်ဘက် (၄) မိုင်အကွာ ပေါရီသတ်စေတီတော်ကြီး၏ မြောက် ဘက်တွင်ရှိပြီး ယခုအခါ မြို့ရိုးအဟောင်း

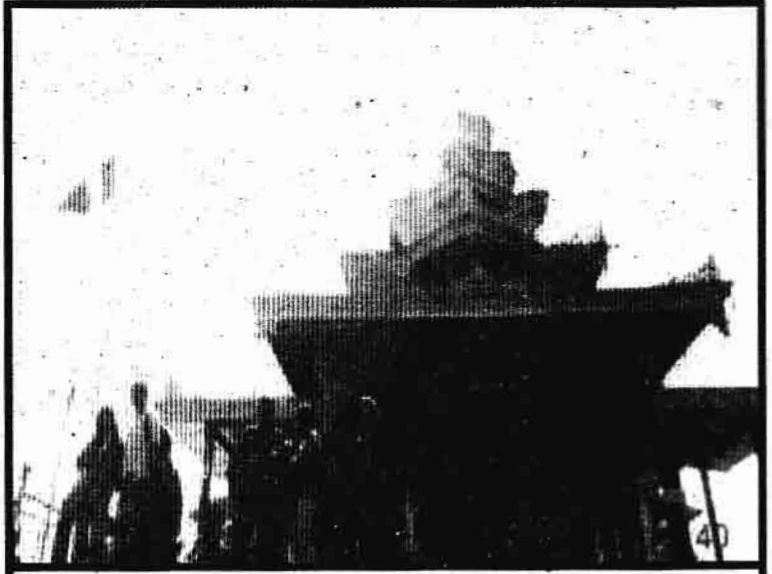
များ အနည်းငယ်သာ တွေ့ရှိရပြီး ညောင် ရွှေကို မိုင်းယောက်ဂေဟုလည်း ခေါ်ခေါ် ခဲ့ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ရမာဝတီအင်းနေပြည်တော်

သည်လည်း ရှေးသမိုင်းဝင်မြို့ဖြစ်ပြီး နေ ခေတ် အလောင်းစည်သူမင်းကြီး လက် ထက် ကောဇာသက္ကရာဇ် (၄၇၅) ခုနှစ် တွင် တရုတ်လူမျိုးတို့ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီး ၍ ကောသမ္ဘိမြို့ပျက်ပြီး တောင်ဘက် အရပ်သို့ ပြောင်းကြပြီးလျှင် ရမ္မာဝတီ ခေါ်သော အင်းရေပြင်၌ မြို့သစ်တည်ကာ အုပ်ချုပ်စိုးစံကြသည်။ ရမ္မာဝတီမြို့၏ အနောက်မြောက်ဘက်ဒေသရှိ ဟံးတီ သီခေါင်နယ်နှင့် အဝတ်တောင်ဘက်၊ တောင်ပြို့မှုကြောင့် ယခု မုန်းအင်း ခေါ်သော ဟံးဟိုးချိုင့်ဝှမ်းဒေသရှိ အင်း ရေများသည် အရှေ့ဘက်သို့ ကျဆင်း လာပြီးလျှင် ဧကောင်းဘက် ညောင်ရွှေအင်း သို့ စီးဝင်ခဲ့၍ ညောင်ရွှေအင်းမှာ ရေအပြည့်လျှံတိုးတက်များပြားလာ၍ ထိုအခါ ရမ္မာဝတီမြို့မှာလည်း ရေဘေးကြေပျက် ပျက်စီးရပြန်သည်။ တစ်ဖန် အ

ကြက်ဒေသရှိ မန်ကျည်းစဉ် ပန်းဖယ်
အုပ်သို့ ရွှေပြောင်းပြိုပြတည်ထား
စိုးစံခဲ့ကြပြန်သည်။

သက္ကရာဇ် (၁၄၂) ခု၊ တပေါင်း
ဆန်း (၃) ရက်နေ့တွင် အာဇာတသတ်
မင်းသည် စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်တကွ
ညောင်တော်မူပြီး ညောင်ရွှေအင်းသို့
ဆုတ်ရာ ရေနန်းသဘင်စံနေတော်မူ
သည်ဟုလည်း သိခဲ့ရသည်။ မြန်မာ
သက္ကရာဇ် (၁၀၁) ခုနှစ် ကဆုန်လတွင်
သည်း သရေခေတ္တရာ ဒွတ္တပေါင်မင်း
သည်လည်း ညောင်ရွှေအင်းရှိ ရေပေါ်စိ
နံတော်၌ ခေတ္တလာရောက်စံပြန်သွား
သည်ဟုလည်း သမိုင်းအထောက်အထား
ဖြင့် တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ မန်ကျည်းစဉ်ပန်းဖယ်
၌ အုတ်ရိုးဟောင်းကြီးများနှင့် ရမ္မာဝတီ
၌ဟောင်းနေရာသည် ယခု အင်းရေပြင်
အောက်တွင် နန်းတော် (အိမ်တော်) ၏
အိုင်ငုတ်ကြီးများကို ယနေ့တိုင် တွေ့မြင်
နိုင်ပါသေးသည်။ ၎င်းနေရာကို အိမ်တော်
အဟု ခေါ်ကြပြီး အမှတ်အသားပြ
တံစင်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ထားသည်။

ဖောင်တော်ဦးဘုရားမုခ်ဦး

ကရဝိတ်ဖောင်တော်ဦးထားရှိရာ လှေတော်ရုံ

အင်းလေးရေပြင်သည် ကြည်
လင်း၍ ညောင်ရွှေမှ စက်လှေများဖြင့်
ဖောင်တော်ဦးဘုရားသို့ ဖူးမြော်ရန် သွား
ကြရသည်။ ယခင်က ညောင်ရွှေမှ ထွက်
လျှင် ဗေဒါပင်များ၊ ဒိုက်ပင်များအား
ဖယ်၍ သွားကြရသည်။ ယခုအခါ အင်း
လေးရေပြင်သည် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၍ လှပ
သည်။ အင်းလေးကန်သည် ရေပေါ်ကျွန်း
များ ဖြစ်ထွန်း၍ ကန်သည် အနည်းငယ်
ကျဉ်းလာသလို မြင်တွေ့ရသည်။ ဗိုလ်တံ
အဆောက်အဦးများမှာလည်း ခေတ်စီစွာ
ပြုပြင်ဆောက်လုပ်ထားကြသည်။ မြန်မာ
အလှ မြန်မာဝါးများ၊ သက်ကယ်များ၊ နေီ
များဖြင့် ပုံဖော်ထားကြသည်။ အင်းသား
တို့၏ ငါးရှာခြင်း၊ ကျွန်းပျောများပေါ်တွင်
ခရမ်းပင်နှင့် ပဲ၊ ပြောင်း၊ ငရုတ်များကို
စိုက်ပျိုးထားကြသည်။ လှေကို ခြေတစ်
ဖက်ဖြင့် လှော်ခတ်သွားလာနေကြသည်
မှာလည်း မြင်ရသူတိုင်း အံ့ဩစွာဖြစ်ကြ
ရ၍ အင်းလေးဒေသမှာပင်ရှိသည်။

ဘူမိဗေဒပညာရှိများက အင်း
လေးကန်သည် ထုံးကျောက်များ အရည်

ပျော်ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပျော်ဝင်ကန်
တစ်ခုဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အက်
ကြောင်းကြီးနှစ်ခု၏ အလယ်ရေသည်
အောက်သို့လျှောက်ကျမှုကြောင့် ဖြစ်
ပေါ်လာသော ရေအိုင်ဟူ၍ ဆိုကြသည်။
လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း သန်း (၂၀၀) က
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြပြီး ရှေးအခါက
အင်းလေးကန်သည် စတုရန်းမိုင်ပေါင်း
(၁၉၀) ခန့် ကျယ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း
တောင်မြောက် (၉) မိုင်၊ အရှေ့အနောက်
(၃) မိုင်ခွဲသာ ကျန်တော့သည်။ ပင်လယ်
ရေမျက်နှာပြင်အထက် (၂၉၁၄) အထက်
တွင် တည်ရှိသည်။

အင်းလေးကန်ဟူသော ဝေါ
ဟာရနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ထင်မြင်
ယူဆချက်အမျိုးမျိုး ရှိခဲ့ကြသည်။ အင်း
လေးဟူသည် (၁) ညောင်ရွှေအင်း (သို့)
ရွှေမြင်တင်အင်း၊ (၂) ကြေးစာကုန်း
အင်း၊ (၃) ရေသာအင်း၊ (၄) ငါးဖယ်
ချောင်းအင်းဟူသော အင်းလေးအင်းကို
အကြောင်းပြု၍ ခေါ်ဆိုပြီး အချို့မှာ
ကချင်ပြည်နယ်တွင်ရှိသော အင်းတော်

ကြီးကန်ထက် ငယ်သောကြောင့် အင်း
ကလေး (သို့) အင်းလေးဟူ၍လည်း
ကောင်း ခေါ်ကြသည်။ ကောဇာသက္ကရာဇ်
(၁၂၄၇) ခု၊ ခရစ် (၁၈၈၅) ခုနှစ်တွင်
သီပေါမင်း နန်းကျပြီး ဗြိတိသျှလက်ထက်
တွင် ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့်ရှိ နယ်များကို
သိမ်းပိုက်ပြီး ခံတပ်များ တည်ထား၍
မိုင်းသောက်တပ်ရုံးဟုခေါ်သည်။ အင်္ဂလိပ်
တို့က အင်းလေးဟုခေါ်ဆိုခဲ့သည်မှာ
ယခုထိ နှစ်ပေါင်း (၁၂၀) ခန့်ရှိပြီဖြစ်
သည်။ အင်းလေးကန်တွင်းရှိ ရွာကြီး (၄)
ရွာကို အကြောင်းပြု၍လည်း အင်းလေး
ဟု ခေါ် ကြကြောင်း သိရှိခဲ့ရပါသည်။

အင်းလေးကန်တွင် ကျောက်
ခေတ်ကပင် လူနေထိုင်ကြောင်း
ကျောက်ခေတ် လက်နက် (မီးကြိုးသွား
များကို တွေ့ကြရသည်မှာ သက်သေ
ဖြစ်သည်။ ပျူခေတ်သုံး ပစ္စည်းများကို
အင်းလေး အရှေ့ဘက်ကမ်း အင်ကြား
ကုန်း ကျေးရွာအနီးတွင် တွေ့ကြရသည်။
အင်းလေးကန်တွင် နေထိုင်ကြသော
အင်းသားများကို အင်းသားသူမျိုး

ဘောင်နှင့် ငနောင်နောက်လိုက်တို့
 အလေးကန်တွင်နေခဲ့ပြီး အင်းသားများ
 လာကြသည်။ ခရစ် (၁၉၂၀) ခုနှစ်
 နှင့် ညောင်ရွှေသမိုင်းတွင် ညောင်ရွှေ
 ဆံဘွားစပ်ဆိုင်ဖထံ လာရောက်အမှု
 ဆင်သော ထားဝယ်သားများမှ ပေါက်ဖွား
 ခေါ်ပြီး နမ့်သဲကျေးရွာတွင်ထားရာမှ
 ခြွေးလာသည်ဟု ဆိုကြသည်။ အင်း
 ရွာမှ ရှမ်းအမည်မှည့်ခေါ်သော ရှမ်း
 နှုတ်များသည် ယခင် ကောသုဒ္ဓိမြို့နှင့်
 နှုတ်ဝတ်မြို့များကို တည်ထောင်ခဲ့ကြ
 သော မောရမ်းမင်းမျိုးက တည်ခဲ့ကြ
 သည်။ ယခုတိုင် ရှမ်းစကားပြောသော
 အင်းလေးရွာများမှာ နမ့်ဟူရွာ၊ လယ်ခြေ
 ရွာ၊ သာလေးရွာ၊ တောင်ပိုနီရွာ၊ မိုင်းပျိုး
 ရွာ၊ သိမ်ထောင်ရွာ၊ အင်းလျားရွာ၊ ကျိုင်း
 ဆီရွာ၊ ဟဲခမ်းရွာ၊ စံခမ်းရွာ၊ ဟဲလုံရွာ၊
 မြို့ကန်ရှမ်းရွာ၊ နန်းသဲရွာ၊ မိုင်းသောက်
 ရွာ၊ သေည်တို့ဖြစ်သည်။

ဟောင်တော်ဦးဘုရား ခြေတော်
 ဆီ၌ စက်လှေများမှဆင်း၍ လှေကား
 ဆင်အတိုင်း ဘုရားများရှိရာ ကျောင်းတော်

ပေါ်သို့ တက်ရောက်ဖူးမြော်ရပါသည်။
 အမျိုးသမီးများ ဘုရားသီတင်းသုံးရာ
 အပေါ်သို့ တက်ခွင့်မရဘဲ အမျိုးသားများ
 ကို သင်္ကန်းကပ်လှူခြင်း၊ ရွှေသင်္ကန်း
 များကပ်ခြင်းကို ပြုနိုင်ရပြီး အာရုံပြု၍
 ကပ်ကြရပါသည်။ ပန်းများကပ်ခြင်းကိုသာ
 ပြုခွင့်၊ ကပ်ခွင့်ရှိသည်။ ဘုရားငါးဆူအား
 ပတ်လည် လက်ယာရစ်ဖူးမြော်ပြီး ဝတ္ထု
 ငွေများကပ်ခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်းများ
 ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဘုရားငါးဆူမှာ ရွှေသား
 အသွင် ပုံသဏ္ဌာန်များ ဖြစ်နေကြသည်။
 ဘုရားများ၏ သမိုင်းများကိုလည်း ဆက်
 လက် ရေးသားရပါသည်။

ဟောင်တော်ဦး မြတ်စွာဘုရား
 များသည် ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း
 အင်းလေးဒေသ၊ နန်းဟူရွာ၌ သီတင်းသုံး
 တည်ရှိတော်မူသည်။ ကောဇာသက္ကရာဇ်
 (၄၅၄) ခုနှစ်တွင် အလောင်းစည်သူမင်း
 သည် (သီရိဇေယျသူရဘွဲ့) အမည်ဖြင့်
 ပုဂံပြည် ရှင်ဘုရင်မင်းဖြစ်လာသည်။
 အလောင်းစည်သူမင်းသည် မင်းအဖြစ်
 သို့ရောက်လျှင် မဟာသမုဒ္ဓရာအရပ်ရပ်၌

ထူးခြားအံ့ဖွယ်တို့ကို ကြည့်ရှုတော်လို၍
 ကိုယ်၏ အလေးချိန်နှင့်မျှသော ရွှေသား
 ဖြင့် သွန်းပြုလုပ်အပ်သည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ
 ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ဖောင်လှေတော်ဦး၌
 တင်၍ နတ်တော်လဆုတ် (၇) ရက်နေ့
 တွင် သင်ကနက်ဖောင်စကြာလှေတော်
 ဖြင့် နောက်တော်ပါတစ်သိန်းတို့နှင့် ပုဂံ
 နေပြည်တော်မှ ခရီးရှည် ထွက်တော်မူ
 သည်။ ၎င်းမင်းကြီးသည် ဖောင်ယာဉ်
 စကြာဖြင့် ယမထာကြိမ်လုံး စကြာကို
 ပိုင်ဆိုင်သော မင်းမြတ်လည်းဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့် ဤ သင်ကနက်ဖောင်စကြာ
 ဖြင့် သွားလိုရာအရပ်၌ လက်ညှိုးညွှန်ရာ
 ရေပြင်ဖြစ်ရလေသည်ဟူ၍ ဆိုရိုးစကား
 ထင်ရှားလေသည်။

သင်ကနက်ဖောင် လှေတော်
 ကြီးဖြင့် ဇမ္ဗူဒီပါ ကျွန်းဦးဖြစ်သော
 ဇမ္ဗူသပြေပင်ရှိရာ အရပ်၌ ဘုရားရှင်တို့
 နေရာဖြစ်သည်။ ခရုသင်းပွတ်သစ်နှင့်
 တူသော ကျောက်များကိုမြင်သော် ကြည်
 ညိုသော စိတ်ရှိ၍ ခုနစ်လတိုင်တိုင်
 စံနေတော်မူသည်။ ထို့နောက် မဟာဦးနက်

16/03/2014 23:37

အင်းလေးဖော်တော်ဦး ဘုရားမော်ကွန်းတိုင်

အင်းလေးဖောင်တော်ဦး ဘုရားဖူးအမှတ်တရ

တောင်တော်သို့ သွားတော်မူလိုသော အကြံရှိသည်ကို သိကြားမင်းသိတော်မူ၍ အထူးထူးသော ပရိယာယ်ဝေဝမ်းဖြင့် လှည့်ပတ်ကာ သင်မင်းကြီးသည် ဘုရားသောသနာတော်မြတ်ကို စောင့်ရှောက်သောသနာပြုတာဝန်များစွာ ရှိပေသည် မြင့်မိုရ်တောင်သို့သွားခြင်းက မသင့်တော်သောဖြစ်တော်မူသည်။ ထို့နောက် သိကြားမင်းက အလောင်းစည်သူမင်းကြီးအား သမုတ်ကာ ဓမ္မဿပေပင် လက်ယာ အဝတ်ကို ဘုရားထု၍ ရှင်လှဟု အမည် သမုတ်ကာ ရှင်ဖြူရှင်လှဟူသော ဘုရားနှစ်ဆူကို နန်းတော်ဦးတွင် ကိုကွယ်ခဲ့သည်။

အလောင်းစည်သူ မင်းကြီး နေပြည်တော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူရာ ဗမာဝါမုခအရပ်၊ မာလာယုကျွန်းသို့ ဆိုက်ရောက်လေသော် နတ်ဘီလူးအပေါင်းတို့ကလည်း ကြည့်ရှုဖူးမြော်ကြကုန်သည်။ သိကြားမင်းလည်း မဟာဇောသာခါနှင့်တကွ သရက္ခနံနံသာတို့၏ ပေးအပ်လေသည်။ သိကြားမင်းက အလောင်းစည်သူမင်းအား သောသနာ

တော်ကို ဆောင်ရွက်မည့် မင်းဖြစ်၍
 ဆည်တော်ပေးကာ ဘိသိက်သွန်းတော်
 နှင့် အမည်ကား “သီရိတြိဘဝနာ
 ဘုရားပရဝပဏ္ဍိတသုဓမ္မရာဇာမဟာ
 သီရိ နရပတိစည်သူ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။
 နှစ်တော်မြတ်၏ သီရိရာဇာတ်တော် (၆)
 ဆူလည်း ပေးအပ်လေသည်။ နေပြည်
 ဆက် ပေါက္ကရာဇ်သို့ ရောက်သော်
 ကြားမင်းပေးအပ်သော သရက္ခနံ့သာ
 သပြေသာ၊ ဗောဓိသားတို့ပေါင်းစပ်
 သည် မြတ်ပေါင်းမဂ္ဂဘုရားတစ်ဆူ
 နှစ်ဆ ဆင်းတုတော် (၆)ဆူတွင် သိကြား
 မင်း ပေးအပ်သော ဒက္ခိဏာသာခါ ဗောဓိ
 ဆက်နှင့် သီရိရာဇာတ်တော် (၆) ဆူကို
 ဆည်း ထည့်သွင်းဌာပနာထားစေသည်။
 သရက္ခနံ ရုပ်ပွားတော်မြတ်
 မှားမှ လက်လေးသစ်ခန့် ဉာဏ်တော်ရှိ
 သည်။ ထို့ကြောင့် သရက္ခနံအစပ် လက်
 ဆေးသစ်ဟု ဆိုကြသည်။ အလောင်းစည်သူ
 မင်းကြီးသည် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်သို့ ဗုဒ္ဓ
 သာသနာတော် ထွန်းလင်းပြန့်ပွားရေး
 အတွက် ထွက်ခွာလာရာ ရောက်ရာအရပ်

တွင် ဖောင်တော်ဦးမှာ ဓာတ်တော်များ
 ရုပ်ပွားတော်များကို ဌာပနာ၍ ဘုရားစေတီ
 များ တည်ထားတော်မူလေသည်။
 အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် အင်လေးကန်
 အနောက်ကမ်း သန်းတောင်အရပ်တွင်
 စေတီလိုဏ်မုခ်၌ ဆင်းတုတော် (၅) ဆူ
 ကို လိုဏ်သွင်းဌာပနာခဲ့ပြီး မြတ်ပေါင်းမဂ္ဂ
 (၁) ဆူကို မဟာဂါမရွာကျောင်း
 ဆရာတော် အရှင်အာရိယဓဓမ္မရာဇာသီတိ
 အပ်နှံခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။
 အလောင်းစည်သူမင်းကြီးခေါ်
 နရပတိစည်သူမင်းကြီးသည် သာသနာ
 တော်မြတ်ကို ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ ဘေး
 လောင်းတော်ဘိုးတော်တို့ ပြုစုတည်ထား
 တော်မူသော ဓာတ်တော်၊ မွေတော်၊
 စေတီတော်မြတ်များကို ရိုးရိုးပူဇော် ပူးခြေ
 ကန်တော့လိုသည်ဖြစ်၍ သက္ကရာဇ်
 (၄၅၇) ခုနှစ် နတ်တော်လပြည့်ကျော်
 (၇) ရက်နေ့တွင် သင်ကနက်ဖောင်
 စကြာလှေတော်ကြီးကိုစီး၍ ဖောင်တော်
 နောက်တော်ပါးများနှင့်တကွ ပေါက္က
 ပြည်ကထွက်ရာ အရှေ့အရပ်ကို ကြည့်ရှု

တော်မူပြီး သူ၏ ဖောင်စကြာလှေတော်
 မှာ ရေလမ်း၊ ကုန်းလမ်း၊ တောင်တန်း
 တို့၌ပင် သွားလာနိုင်သည့် သိဒ္ဓိဝင်ဖောင်
 မျိုးဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ မင်းကြီး
 သည် ဖောင်စကြာလှေပေါ်ရှိ ရတနာ
 ရွှေပန်းတောင်းကို “ငါ၏ ဖောင်စကြာ
 လှေသည် ရတနာရွှေပန်းတောင်းသွားရာ
 အတိုင်း သွားစေသတည်း” ဟု အဓိဋ္ဌာန်
 ပြီး လေထဲလွှတ်တင်လေသည်။ ဖောင်
 တော်နောက် လိုက်ပါလာစဉ် နတ်ဆွေ
 အပေါင်းတို့ ပျော်မွေ့ရာ ရမ္မာဝတီပြည်ကို
 မြင်လေသည်။ ဖောင်တော်သည် တောင်
 တန်းနှင့် တိုက်မိလေသည်။ နတ်တို့က
 ဖောင်စကြာလှေ သွားနိုင်ရန် ကျောက်
 တောင်ကို ဓားသံလျက်ဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ပေး
 ၍ ထိုလမ်းပေါက်မှ အင်လေးကန်အတွင်း
 ဆင်းသက်ခဲ့ရာဖြစ်သဖြင့် တောင်ပြတ်
 အက်ကွဲပေါက်ကို ယခု ဖောင်တော်
 ပေါက်ဟာ ခေါ်ဆိုကြသည်။

(ရှေ့ဆက်ရန်)

ခင်ခင်လှ(အင်းစိန်)

ဝနေစော၏ ကြောင်တောင်တောင်အတွေးများ

ခါးပတ်ကိုင်ကုန်ပေးအပ်

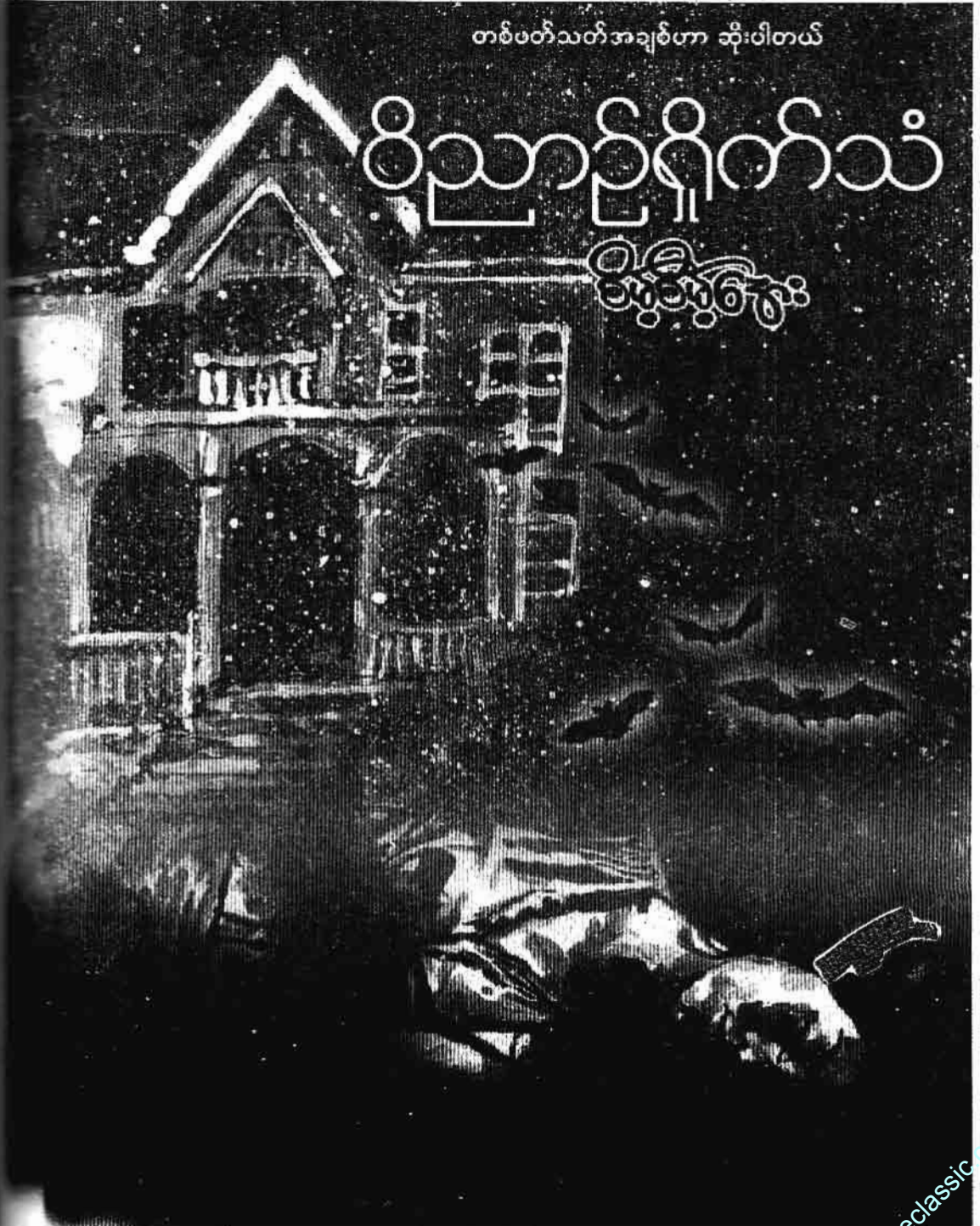

ခရစ်တော် အလွန်တရာနေ့တွေရှိပြီး သေးငယ်တဲ့သူတွေပါ။ ဒီလိုတွေကို ဘယ်သူ့ကို လွယ်လင့်ကူနဲ့ ဖမ်းလွှဲနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုကောင်လေးတွေကိုတောင် ဖမ်းတိုနေရာမှာ ခါးတောင်းကျိုက်ရတယ်ဆိုတာ အဲဒီလူရဲ့ အရည်အချင်းကို တွက်တာကြည့်ရအောင်။ ဒါကြောင့် အလွန်တရာလွယ်တူပြီး လူတိုင်းလုပ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အလုပ်ကို ခက်ခဲသလောက်၊ ငတ်ဖန်းသလောက်၊ စာချုပ်ဖောက်တောက် ပြောဆိုနေသူတွေကိုတွေ့ရင် ဒီလူဟာ ခရစ်တော် မီးတောင်းကျိုက်ပြီး ဖမ်းနေတဲ့သူလို သတ်မှတ်ပြီး အထင်သေးကြည့်ပါရအောင်။

တစ်ပတ်သတ်အချစ်ဟာ ဆိုးပါတယ်

ပိညာဉ်ရိုက်သံ

ဝိသုဒ္ဓိ

ခြံဝင်းလေးထဲရှိ တစ်ထပ်
တိုက် ပုပ္ဖာပြားလေးကို အုတ်ကွက်
သဏ္ဌာန် အနီရောင်ဆေးသုတ်ထားသော
ကြောင့် တိုက်နီလေးဖြစ်နေ၏။ ခြံဝင်း
ထောင့်ရှိ တစ်ပင်လုံး ပန်းနုရောင် ဝေဝေ
ဆာဆာပွင့်နေသော ငှက်ချယ်ရီပင်ကြီး
ကြောင့်လည်း တိုက်နီလေးမှာ လှပ
ပေါ်လွင်နေသည်။ ငှက်ချယ်ရီပင်ကြီး၏
အောက်တွင် ချစ်စရာကောင်းသော
သစ်သားခန်း အပြာကလေး ချထား၏။
ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် မနိမ့်လွန်း၊
မမြင့်လွန်းသော စွယ်တော်ပင်လေးများ
ကလည်း မရမ်းရောင်၊ အဖြူရောင်၊ ပန်း
ကလေးများ ပွင့်နေကြ၏။

အိမ်ကလေးကို တွေ့တွေ့ခြင်း
“ရည်မွန်” သည် ကလေးတစ်ယောက်
လို လက်ခုပ်တီးလိုက်ပြီး ...

“အို...အိမ်ကလေးက ချစ်ဖို့
ကောင်းလိုက်တာ သံလွင်ရယ်”

ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေသော
ချစ်ဇနီးလေးကိုကြည့်ပြီး “သံလွင်”
စိတ်ချမ်းသာနေမိသည်။ မိမိတာဝန်

ကျရာ *** မြို့လေးသို့ ခေါ်လာရသော်
လည်း “ရည်မွန်” မပျော်မှာစိုးနေသည်။
ယခု အိမ်ကလေးကို သူမချစ်နေပြီ။ ဤ
အိမ်လေးမှာ နေခွင့်ပေးသော မိမိ၏ဌာန
ကို ကျေးဇူးတင်ရတော့မည်။ “သံလွင်”
သည် လမ်းတံတားဆောက်လုပ်ရေး အင်
ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်၍ “ရည်မွန်”
က တိုင်းဒေသကြီးစာရင်းရုံးမှ စာရင်းစစ်
ဖြစ်၏။ “သံလွင်” ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ကျ
သည့် *** မြို့ကလေးသို့ ရည်မွန် ခွင့်ယူ
ပြီး လိုက်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သံလွင်နှင့်ရည်မွန်သည် အိမ်
ကလေးထဲသို့ဝင်ပြီး တစ်အိမ်လုံးအနှံ့
ကြည့်ကြသည်။ သံလွင်တို့မရောက်မီ
ဝန်ထမ်းများက သန့်ရှင်းပေးထား၍ တစ်
အိမ်လုံး ရှင်းသန့်နေ၏။ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်း၊
အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖို
ခန်းတို့ရှိပြီး မီးခိုးခန်းနှင့်ဆက်၍ အိမ်သာ
နှင့် ရေချိုးခန်းရှိသည်။

ရည်မွန်တို့အိပ်မည့် Master
Bedroom သို့ ဝင်ကြည့်သောအခါ နှစ်
ယောက်အိပ် ကုတင်တစ်လုံး၊ မီရီနှင့် မှန်

တင်ခုံလေးတစ်ခုရှိ၏။ အိပ်ခန်းထဲရှိ
ပေါလစ်ရောင်တက်နေသော တံခါးတစ်
ချပ်၏ အလယ်တွင် ရောင်စုံ ပလပ်စတစ်
ပန်းလေးများပါသော ပန်းခွေလှလှလေး
တစ်ခွေ ချိတ်ထား၏။ ရည်မွန်သည်
စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ရွှေရောင်သောဘုလေး
ကို လှည့်ပြီး တံခါးကိုဖွင့်ကာ အထဲသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရည်မွန် နှုတ်
“အို” ဟု အာမေဍိတ်သံလေး ထွက်လာ
သည်။ အခန်းလေးမှာ ရေချိုးခန်းလေး
ဖြစ်ပြီး ကြမ်းပြင်နှင့် နံရံကို ကြွေပြာ
ပန်းနုရောင်လေး ကပ်ထား၏။ အခန်း
နံရံတစ်ဖက်တွင် ခါးလောက်အမြင့်ရှိ၍
ပေလောက်ကျယ်သော ရေကန်လေး
၏။ ရေကန်လေးကို ‘ကြွေပြားအခြေ’
လွင်လွင်လေးများ ကပ်ထား၍ ရေကန်
ထဲတွင် ရေများပြာလှနေသည်။ ထူးဆန်း
သည်မှာ ရေကန်၏ ဘောင်ဖြစ်၏။
ရေကန်ဘောင်လေးမှာ ရည်မွန် တွေ့
သော ရေကန်များလို မဟုတ်ဘဲ ဘောင်
ကျယ်ကျယ်လေးကို ထိပ်တစ်ဖက်တွင်
ခွေပြီး အလိပ်ကလေးလုပ်ထား၏။

အလိပ်ကလေးနှင့် တည့်တည့် နံရံပေါ်
 သူငယ်ငယ်တိုက်ချင်း ကွက်ကြားလေး
 ဖြင့် ထည့်ထားသော IVY နွယ်ပင်လေး
 သည် မခိုတရိုသွယ်ကျနေ၏။ ရေကန်
 သေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံတွင်
 အဖြူရောင် ဘိုထိုင်အိပ်သာလေးနှင့်
 ဆောင်ပေါက်စလေး တစ်ခုရှိသည်။ မှန်
 သည်ပြုတင်းပေါက်မှ ဝင်နေသော
 အလင်းရောင်ကြောင့် ရေချိုးခန်းလေး
 သလင်းလက်နေ၏။

“သံလွင်ရေ...လာကြည့်
 ခြင်း။ ရေချိုးခန်းလေးက ကဗျာဆန်
 ချိတ်တာ”

“အေးဟ...အရင်နေသွားတဲ့
 သူတွေရဲ့ စိတ်ကူးဖြစ်မယ်။ သူတို့လည်း
 ဆင်မယားနစ်ယောက်ထဲပဲတဲ့။ တို့
 ကျောင်းမှာဆိုခဲ့သေးတယ်။ မိုးယံတဲ့။
 သိတိုစိန်ယာပေါ့။ သူမိန်းမကိုတော့ မသိ
 ခု”

“သံလွင်ရေ...ရေချိုးခန်းလေး
 က အရမ်းအေးတာပဲ။ ရေချိုးခန်းထဲ
 ဝင်လိုက်ရင် ကျောထဲက စိမ့်တက်လာ
 တယ် သိလား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။
 ကိုယ်လည်းဖြစ်တယ်။ ရေကန်လေး
 ကြောင့်ဖြစ်မယ်”

တစ်ညတွင် တိုးညှင်းသော
 ရိုက်သံကြောင့် သံလွင် နိုးလာခဲ့သည်။

“ရည်မွန် ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်။
 ဘာလို့ ဝိုရိုက်နေတာလဲ။ အိပ်မက်ယောင်
 နေတာလား”

သံလွင်သည် ဘေးမှ ရည်မွန်
 ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ ရည်မွန် ချက်ချင်း
 နိုးလာပြီး...

“ဘာလဲ...သံလွင်...ဘာလဲ”

“နင် ရိုက်သံထွက်နေလို့ နိုး
 လိုက်တာ”

“ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ငါ့မိမိပါဘူးဟ
 နင်ကလည်း”

“ကဲ...တိတ်တိတ်လေး နား
 ထောင်ကြည့်၊ နင်ကြားလိမ့်မယ်”

နစ်ယောက်သား ငြိမ်ပြီး
 နားထောင်ကြရာ တကယ်ပင် တိုးဖွဖွ
 ရိုက်သံလေးကို ကြားလိုက်ကြသည်။

“တို့ စိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါဟာ
 ကဲ...သံလွင် အိပ်မယ်။ ကျောချင်း
 ကပ်ထားရအောင်”

ရိုက်သံကြားရပြီး သုံးရက်
 ပြောက်နေခင်းတွင် ဤပြဿနာပေါ်ခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်၏။ သံလွင် ထမင်းစား ပြန်မလာမီ
 ရည်မွန် ရေချိုး ခေါင်းလျှော်ခဲ့သည်။

သံလွင်နှင့် ရည်မွန်တို့နှစ်ဦး
 သည် ချစ်စရာကောင်းသော တိုက်နီ
 ဆေးတွင် ပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့ကြသည်။

တစ်ခေါင်းလုံး ရှန်ပုနှင့်ပွတ်ပြီး အမြှုပ်ဖွား
ဖွားထဲမှ ခေါင်းကို ရေလောင်းရန်
ရောက်ထဲမှ ရေကို ပလပ်စတစ်ဖလား
ဖြင့် လှမ်းခပ်လိုက်သည်။ ရည်မွန်၏
ဖလားကိုင်ထားသောလက်ကို အေးစက်
စက် ပျော့တွဲတွဲအရာတစ်ခုက ဆုတ်ကိုင်
ပြီး ရောက်ထဲသို့ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။
ရည်မွန်သည် ရုတ်တရက် ယိုင်သွားပြီး
ရောက်ထဲသို့ ကိုယ်တစောင်း ပခုံး
တစ်ဖက်ရောက်သွားသည်။ ရှန်ပုဝင်မှာ
စိုး၍ မျက်စိမှိတ်ထားသော ရည်မွန်၏
ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အေးစက်စက်လက်ကြီး
နှစ်ဖက်က လှမ်းဆွဲပြီး ခေါင်းကို ရေထဲ
ဆွဲနှစ်လိုက်သည်။

ရည်မွန် အလန့်တကြား
ရုန်းကန်ပြီး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သော
အခါ ရောက်ကြမ်းခင်းတွင် ပက်လက်
လှန်ပြီး လှမ်းဆွဲနေသော မျက်နှာကြီးကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ရှည်လျားရှုပ်ထွေးနေ
သော ဆံပင်များကြားမှ ပြူးကျယ်ပြီး
မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှ ထွက်နေသော
မျက်လုံးများ၊ သွေးများစီးကျပြီး လျှာ

တစ်လစ်ထွက်နေသော ပါးစပ်ကြီးကို
မြင်လိုက်ရာ ရည်မွန်သည် ရောက်သော
ကိုကိုင်ပြီး ခြေကန်ရုန်းတော့၏ ရည်မွန်
ရုန်းသောအခါ ရောက်ထဲမှ လူသည်
ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ထားသောလက်ကို
ဖြုတ်၍ ရည်မွန်၏ လည်တိုင်ကို ဖမ်းဆွဲ
လိုက်သည်။ ရည်မွန် အားကုန်ရုန်း
သကဲ့သို့ ရောက်ထဲမှ လက်ကြီးနှစ်ဖက်
ကလည်း ရည်မွန်ခေါင်းကို ရောက်ထဲ
ဆွဲနှစ်၏။ ရည်မွန်သည် သူ့လည်ပင်းကို
ဆွဲညစ်ထားသော လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို
ဆွဲဖြုတ်၏။ ပွစိစိ ပျော့တွဲတွဲ လက်ကြီး
ကို ဘယ်လိုမှ ဖြုတ်မရ။ ရည်မွန်
အသက်ရှူ၍မရတော့ပါ။ မျက်စိကတော့
ရောက်ထဲမှ ဖြူလျော်လျော် မျက်နှာကြီး
ကို မလွှဲတမ်း ကြည့်နေမိသည်။ ရည်မွန်
သည် မိမိကိုယ်မိမိ သေရတော့မည်ဟု
ထင်မှတ်ပြီး ထင်မှတ်ပြီး အားကုန်ရုန်း
လိုက်ရာ လည်ပင်မှ လက်ကြီးနှစ်ဖက်
လွတ်သွား၏။

လက်နှစ်ဖက်မှ လွတ်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး

ရည်မွန် ထွက်ပြေးတော့၏။ ဧည့်ခန်းထဲ
သို့ အရောက်တွင် ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘဲ
ဝုန်းကန် ပစ်လဲကာ မေ့မြောသွားလေ
သည်။ သံလွင် ထမင်းစားရန် ရံ့
ပြန်လာသောအခါ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ထဲ
တွင် ကွေးကွေးလေး တစောင်းလဲနေ
သော ရည်မွန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်
ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရေစို
နေကာ အေးစက်ပြာနမ်းပြီး သတိလဲ
မေ့မြောနေ၏။ သံလွင်သည် ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ...

“ရည်မွန်...ရည်မွန်ရေ...
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး စောင့်တတ်
ထည်ဖြင့်ပတ်ကာ ပခုံးပေါ်ထမ်းတင်၍
ဆေးရုံသို့ပြေးလေသည်။

သုံးရက်လုံးလုံး ရည်မွန် အမြဲ
ဖျားပြီး ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်နေ
၏။ အိပ်ဆေးများ၊ စိတ်ငြိမ်ဆေးများ
ထားရပြီး နီးလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်

“အား ... လက်ကြီး...
လက်ကြီး...ရောက်ထဲမှာ...ရောက်

ဆရာ...လွတ်...လွတ်...ကြောက်
တယ်...ကြောက်တယ်”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး ပြန် အိပ်
ဆွဲသွားပြန်၏။ သံလွင်သည် ရည်မွန်
ဆက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး
အတင်ခံဘေးတွင် အချိန်ပြည့် ရှိနေ၏။
ရည်မွန် နီးလာ၍ အော်ဟစ်တိုင်း ရင်ခွင်
ထဲ ထွေးဖက်ထားရင်း ...

“ရည်မွန် ကိုယ်ရီတယ်။
ကြောက်နဲ့...မကြောက်နဲ့”

ကျောလေးကိုပုတ်ပြီး အားပေး
၏။ သံလွင်တို့ရုံးမှ အင်ဂျင်နီယာမှူးကြီး
သီးသီးစုစု ရည်မွန်ကို ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ
ပြည့်စုံစောင့်ရှောက်ပေးကြ၏။ အချိန်
ပြည့် ပရိတ်တရားတော်၊ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ
တော်များ ရွတ်ဖတ်ပေးပြီး ဆရာတော်
ကြီး၏ ပရိတ်ရေ၊ မေတ္တာရေများတိုက်
ခြင်း ဖျန်းပက်ခြင်းများ လုပ်ပေးကြ၏။

ရည်မွန် အဖျားကျ၍ အနည်း
တယ် လန်းဆန်းချိန်တွင် ရေမိုးချိုးရန်
အိုက်နီလေသို့ သံလွင် ခဏပြန်ခဲ့သည်။
ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်ပြီး ...

“ရည်မွန် ဘာကို ဒီလောက်
လန့်သွားပါလိမ့်”

ဟု စဉ်းစားရင်း ရေကန်
ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထို
အချိန်တွင် ရေကန်အောက်ခြေမှ ရေ
ပူပေါင်းလေးများတက်လာပြီး တစ်ခုခု
လှုပ်ရှားသွားသလို မြင်လိုက်ရသည်။
သံလွင်သည် ရေချိုးခန်းမှ ခြေဖောက်နှင်း၍
ထွက်ခဲ့ကာ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများ
ယူ၍ ဝန်ထမ်းသုံးဦး အမြန်လာရန် ရုံးသို့
ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းလိုလို ဝန်ထမ်းသုံးဦး
လက်နက်ကိရိယာ အစုံအလင်ဖြင့်
ရောက်လာကြသည်။ သံလွင်တို့ ၄ ဦး
သည် ရှေးဦးစွာ ရေချိုးခန်းထဲရှိ ရေကန်
လေးကို ရေများ ဖောက်ထုတ်လိုက်၏။
ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ရေကန်ထဲဆင်းကာ
ကြမ်းပြင်ကြွေပြားများကို ခွာလိုက်သည်။
ကြွေပြားများခွာပြီး အခန်းကြမ်းပြင်ထက်
မြင့်မောင်နေသော ရေကန်ကြမ်းပြင်ကို
တူးလိုက်သောအခါ မြင်လိုက်ရသော
မြင်ကွင်းကြောင့် သံလွင်တို့ “ဟာခနဲ”

ဖြစ်သွားကြသည်။ အင်္ဂတေအောက်တွင်
ပလပ်စတစ် အကြည်စဖြင့် ပတ်ထား
သော ကိုယ်လုံးတီး မိန်းမတစ်ယောက်၏
အလောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အလောင်းကြီးမှာ ဖြူလျော်
လျော် ပွစိမိဖြစ်နေပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ
အပြင်သို့ ပြူးထွက်နေကာ လျှာတစ်ဝက်
ထွက်နေပြီး ပါးစပ်ကြီးဟနေ၏။ ဆံပင်
ဖိုရိုဖားယားဖြင့် ကြောက်လန့်စဖွယ်
တွေ့လိုက်ရသည်။ အလောင်းကြီးကို
ကြည့်ပြီး ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ...

“ဟာ...ဒါ ဦးမိုးယံမိန်းမပဲ”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆောက်လုပ်ရေး ဘန်ဂလို၏
ဝရံတာတွင် ထိုင်ပြီး ဆောက်လက်စ
တံတားကြီးကို “မိုးယံ” ငေးကြည့်နေမိ
သည်။ မိုးယံ ဒီဆိုင်သို့ရောက်သည်မှာ ၃
လ ပြည့်တော့မည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသမျှ
တစ်နာရီ၊ တစ်စက္ကန့်မှ မေ့မရနိုင်ခဲ့ပါ။

“ပုံရေ...ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်
ပါနဲ့”

ဟု တဖွဖွ ရေရွတ်နေမိသည်။

ဘီယာတစ်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး ကားသံကြား
၍ အဝင်လမ်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
အပြာရောင် ရဲ လင့်ရီဗာကားလေး
တစ်စင်းကို မြင်လိုက်ရသည်။ မိုးယံသည်
တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး ...

“လိုက်လာကြပြီ။ သူတို့ သိ
သွားကြပြီကိုး”

မိုးယံကို ရဲစခန်းသို့ ခေါ်သွား
ကြပြီး မေးမြန်းစစ်ဆေးကြရာ မိုးယံက
မကွယ်မပျက် ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က အင်ဂျင်နီယာ
မိုးယံပါ။ မြို့လေးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်
ခဲ့ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ဇနီးက ပုဏ္ဏမီတဲ့
ရန်ကုန်ကပါ”

“ကျွန်တော်တို့က ချစ်သူ တွေ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က တစ်ဖက်
သတ် ချစ်တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်
ငွတ် လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ ပုဏ္ဏမီက မိဘ
တွေ မရှိတော့ဘူးဗျ။ ရှိတဲ့ အစ်မတစ်
ယောက်ကလည်း နိုင်ငံခြားမှာ ဆွေမျိုး

သားချင်းလည်း မရှိသလောက်ပါပဲ”
“သူက ဒီမှာ မပျော်ဘူးဗျ။
တစ်ချိန်လုံး ရန်ကုန်ပြန်မယ်ကြီး ပြော
နေခဲ့တာ။ သူ့မှာက ငယ်ချစ်ရှိတယ်လေ။
ကျွန်တော် ရူးခဲ့တာပါဗျ။ ကြာရင် သူ
ကျွန်တော့်ကို သံယောဇဉ်ရှိလာမယ်လို့
ထင်ထားခဲ့တယ်”

“အဲဒီနေ့ညနေ ရုံးပြန်တော
သူငယ်ချစ်နဲ့ ဖုန်းပြောနေတာ ကျွန်တော်
မိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စကားများကြ
တယ်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရန်ဖြစ်ကြ
တယ်”

“ပုံပုံက သူ့ကို ကွာရှင်းပေးဖို့
တောင်းဆို တယ်လေ။ ကျွန်တော်
ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်ခဲ့ဘူးဗျ။ ရူး
သွားသလိုပဲ။ ကျွန်တော် ပုံပုံကို လည်ပင်း
ညစ်လိုက်မိတယ်”

“ပုံပုံအလောင်းကို ရေချိုးခန်း
ထဲမှာ မြှုပ်ထားပြီး အပေါ်က ရေနာန
လေး လုပ်ထားလိုက်တယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူ
ရှိလို့ ရေချိုးခန်းလေးကို အလှဆုံး
ဖန်တီးပေးခဲ့ပါတယ်”

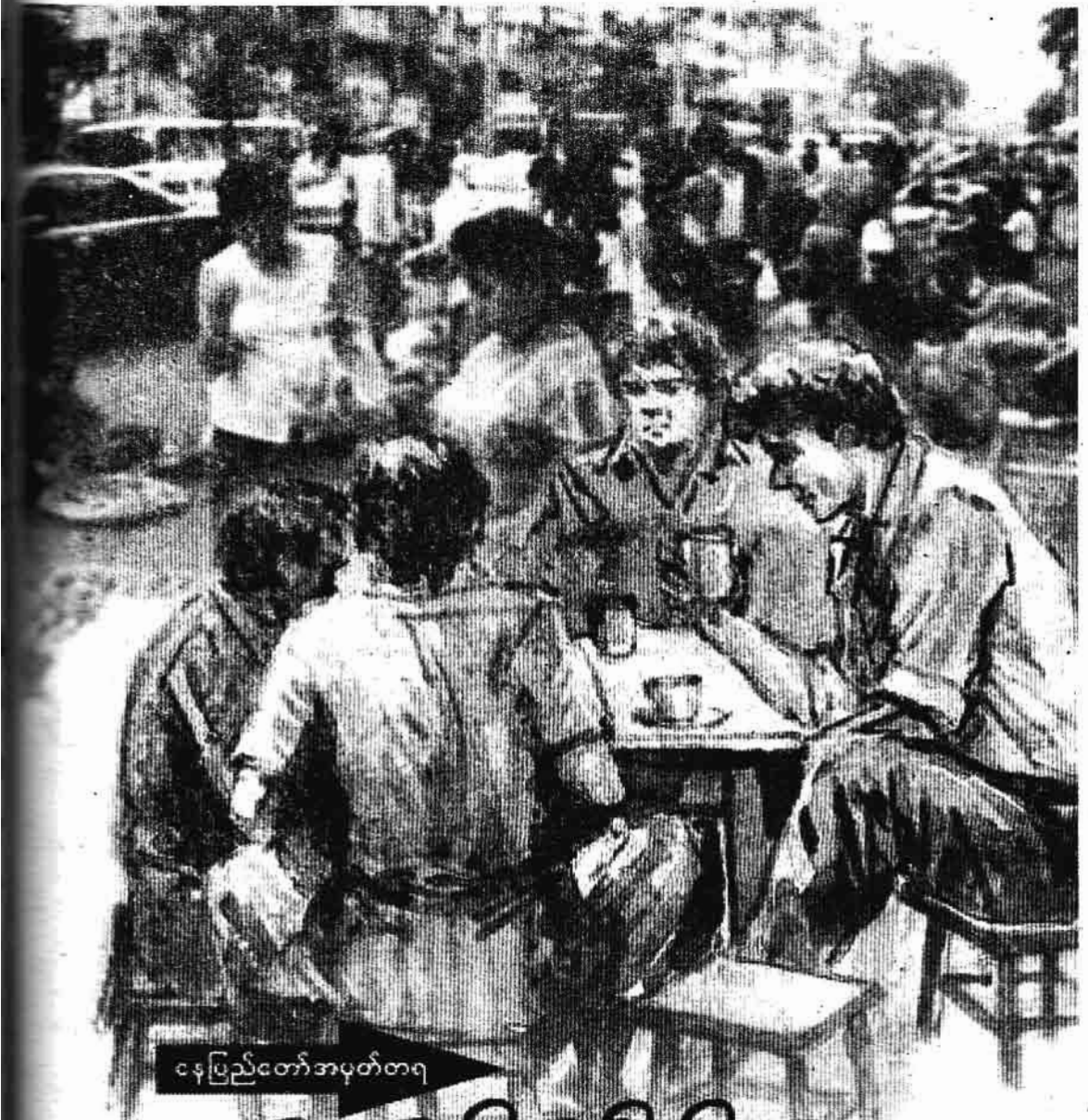
“ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့
ရန်ကုန်ပြန်သွားတယ်လို့ သတင်းထွေ
လိုက်ပါတယ်”

“ခ လလောက်ကြာတော့
ဆိုဒ်ကို တောင်းပြီး ပြောင်းခဲ့ပါတယ်။
ဒါပါပဲဗျာ”

“ကျွန်တော် တဒင်္ဂစိတ်မထိ
နိုင်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီး သေခဲ့
တယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်တော် ပေးဆပ်
ရမှာပေါ့ဗျာ”

သံလွင်နှင့် ရည်မွန် xx
ကလေးသို့ ပြန်မလာကြတော့ပါ။ မိုး
တစ်ယောက်လည်း ပြစ်ဒဏ်ကျခဲ့သွား
သည်။ တိုက်နီလေးကို ဌာနမှ အပြီး
သော့ခတ်ထားလိုက်သည်။ တိုက်နီလေး
ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားလာကြသူများ
နေဝင်ရှိတရာတွင် ငုစပ်ချယ်ရီပင်ကြီး
အောက်ရှိ ဒန်ပြာလေးပေါ်မှာ မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ထိုင်ပြီး တိုးတိုးဖွဖွ ရိုက်
နေတတ်ကြောင်း ပြောဆိုကြလေသည်။

နေပြည်တော်အမှတ်တရ

နေပြည်တော်မှ နှစ်ရှစ်ထိန်းဝန်း အမျိုး
ဆုပန်ဝမ်း(မေမရင်)

“အောင်ပြီး...အောင်ပြီး...
အောင်ပြီး”

ဟု ကြွေးကြော်ပြီး ရန်ကုန်မြို့
မှ ထွက်ခဲ့သည်မှာ (၈) နှစ်တောင် ကျော်
နေပြီလား မသိတော့ပါ။ သျှောင်နောက်
ဆံထုံးပါမဟုတ်၊ ဆံထုံးနောက် သျှောင်
ပါခဲ့ရသည်။ ပန်တထွားမင်းသမီး၏ နယ်
မြေသို့ရောက်သည်နှင့် ယခင်က အိမ်
ထောင်စုဇယားတွင် “အိမ်ထောင်ဦးစီး”
ဆိုသည့် ရာထူးမှ “မိမိ” ဆိုသည့် ဂုဏ်ပုဒ်
သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဩော်...နေပြည်
တော်မှ အိမ်ထောင်ရှင်ထီးတို့၏ ဘဝ
အစပင် မဟုတ်ပါလား။

ယခင်က ယခုကဲ့သို့ တိုက်ခန်း
များနှင့် စုစည်းနေခဲ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့သည့်
ဇနီးသည်တို့၏ဌာနသည် တိုက်ခန်းမှူး၊ ဒု
တိုက်ခန်းမှူး စသည်ဖြင့် တိုက်ခန်း၏
လုံခြုံရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများ
ဖြင့် အလုပ်စပါတော့သည်။ နံနက်ပိုင်းမှ
စပြီး တိုက်ခန်းရှေ့တွင် ရုံးကြိုယာဉ်
စောင့်ရင်း ဝန်ထမ်းများမှာ ရောက်တတ်
ရာရာ ပြောကြဆိုကြနှင့် တစ်ခါတလေ

သူထက်ငါ ပြောချင်စရာဖြင့် စကားဝိုင်း
များသည် လက်ပံပင် ဇရက်ကျသလား
အောက်မေ့ရသည်။

တိုက်ခန်းက အပြီးမသတ်ခင်
နေရာချထားကြသဖြင့် မိမိ အစီအစဉ်ဖြင့်
ပြုကြပိုင်ကြရသည်။ သက်ဆိုင်ရာ လူကြီး
များလည်း တိုက်ခန်းများသို့ ရောက်ရှိ
စစ်ဆေးပြီး လိုအပ်သည်များ လမ်းညွှန်
ကြသည်။ ယခင် အိမ်ထောင်စုများ
ချက်ပြုတ်ပြီး၊ ချိုင့်ဆွဲကြသည့် အချို့
သော ဝန်ထမ်းများမှာ နေပြည်တော်တွင်
တစ်ကိုယ်တော်နေကြရသဖြင့် စားရေး
အတွက် တစ်ဒုက္ခရောက်ရကြသည်။
ကြက်ဥပင် မကြော်တတ်၍ ရန်ကုန်ရှိ
ဇနီးသည်တို့ထံ ဖုန်းဆက်မေးမြန်း၍
ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ခဲ့ရသည်များလည်း
ရှိ။ မားမားခေါက်ဆွဲထုပ်ဖြင့် အရေးပေါ်
ပြုတ်ပြီး ဝမ်းရေးဖြည့်ခဲ့ရသည်များလည်း
ရှိ။ ရုံးအပြန် ညနေပိုင်းရောက်ပြီဆိုလျှင်
မိသားစုမပါလာသည့် ဝန်ထမ်းများမှာ
အပျင်းပြေ စုဝေးပြီး စကားစမြည် ပြော
ကြရာမှ ယမကာဝိုင်းများဖွဲ့လာကြသဖြင့်

နှောင်တွင် အစဉ်အလာတစ်ခုဖြစ်ပါတော့
သည်။

တိုက်ခန်းများ စုစည်းဆောက်
လုပ်ထားသဖြင့် ဌာနစုံ၊ လူစုံကြသည်။
သွားရင်း လာရင်း လူချင်းရင်းနီးကြရာမှ
တူရာတူရာ ပေါင်းမိကြသည်။ ဇနီးသည်
များ ရုံးသွားကြပြီဆိုလျှင် အိမ်ထောင်
ရှင်ထီးများမှာ တိုက်ခန်းများမှ လမ်းဘေး
သို့ လျှောက်၍ ဝါသနာတူရာ စုဖွဲ့ကြ
သည်။ ငယ်ရွယ်သူများမှာ ထန်းရည်
သည် ယမကာဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ မိမိတို့
ကဲ့သို့ (၆၀) နှစ်ကျော် အရွယ်မှာ
စုဝေးမိရာမှ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်မှု
ပြောကြဆိုကြပြီး နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်
နီးမှ တန်းဖြုတ်ပြီး တိုက်ခန်းများသို့ ပြန်
ကြသည်။ မှတ်မိပါသေးသည် ငယ်ရွယ်
သည့် လူရွယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ယမကာ
မှီဝဲနေကြရာ မိမိတို့အဖွဲ့က ဘေးထိပ်
အမြည်းစား တခြားဖြစ်နေ၍ ယင်းတို့က
မိမိတို့ အဖိုးကြီးအဖွဲ့အား “ဂိမ်းဘော”
(မကြာခင် မရဏနောက်ရောက်ကြသော
သူများ) ဟု အမည်ပေးပါတော့သည်။

အမှတ်ရမိပါသည်။ မကြာခင်က ကျင်းပ
 ဦးစီးသွားသည့် (၂၇) ကြိမ်မြောက်နှင့်
 (၇) ကြိမ်မြောက် ဆီးဂိမ်းနှင့် ပါရာဂိမ်း
 မှာပင် ကျင်းပပြီးစီးသွားရာ “ဂိမ်းဘော”
 ကို အခေါ်ခံရသည့် မိမိတို့အဖွဲ့မှာ ယနေ့
 အထိ အိမ်ထောင်ရှင်ထီး တာဝန်ဝတ္တရား
 ကို ခေါင်ခေါင်မြည် ထမ်းဆောင်နေသော်
 ထည်း လူငယ်ယမကာအဖွဲ့မှ နှစ်ယောက်
 သည် ရှေ့ဆောင်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွား
 ခဲ့ပြန်သည်။

ယခုဆိုလျှင် မိမိတို့ “ဂိမ်း
 ဘော” အဖွဲ့များမှာ ကြံ့ခိုင်တုန်း သန်မာ
 တုန်းပင်။ ဇနီးသည်များမှာ ရာထူးအဆင့်
 ဆင့် တိုးမြှင့်ခံခဲ့ရပြီး ရာထူးအဆင့်အရ
 ဆိုက်ခန်းများ ပြောင်းရွှေ့နေရာချထား
 သဖြင့် လူချင်းဝေးခဲ့ရသည်။ သို့သော်
 ခြံသည့်နည်းဖြင့် အဆင်ပြေရာ မိမိ
 အစီအစဉ်ဖြင့် စုဝေးဖြစ်အောင် စီစဉ်ရ
 ခဲ့တော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ပူးတွဲအထက်
 ဆိုက်ခန်းမှ ဦးစံဟိန်း၊ ခရေအိမ်ရာမှ
 ဦးမြင့်ဦးတို့သည် မိမိ၏တိုက်ခန်း

(ချယ်ရီတိုက်ခန်း) သို့ရောက်ခါ စုဝေးဖြစ်
 တော့သည်။ ထိုနေ့တွင် ပူးတွဲ အထက်
 တိုက်ခန်းရှိ ဦးစံဟိန်းနှင့်အတူ ဦးကျော်
 အေးရွှေဆိုသူပါ လိုက်ပါလာသည်။ ဦးစံ
 ဟိန်း၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုအရ ဦးကျော်
 အေးရွှေသည် ယင်းတို့၏ဌာနမှ ညီမ
 အပျိုကြီးထံ လာရောက်နေထိုင်သူ
 ဖြစ်ကြောင်း စာရေးဆရာဖြစ်ကြောင်း
 သိခဲ့ရသည်။ (မှတ်ချက်၊ နောင်မှ သိရ
 သည်မှာ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်သည် လမ်းမတော်

ဖိုးတုတ်ကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟု သိခဲ့ရသဖြင့်
 ကြက်သီးများပင် ထမိခဲ့ရသည်။)
 လူစုမိပြီဆိုလျှင် ခေါင်းစဉ်
 အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြောကြဆိုကြသည်။
 တိုက်ခန်းများရှိ ဝန်ထမ်းများမှာ ရုံးသွား
 ကြသဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြ
 ဆိုကြတော့သည်။ မိမိမှာ အိမ်ရှင်ဖြစ်
 သဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ကော်ဖီ၊ မုန့်တို့ဖြင့်
 ညှော်ခံပြီး စကားဝိုင်း စိုပြေစေရန် စဉ်းစား
 အကြံထုတ်ရာ ဦးဖြူတက်သို့ ပြားဦးလှည့်

မိတော့သည်။ ဦးဖြူမှာ ဆေသူတော့မဟုတ်
ယခင်က သမဝါယမ မော်တော်ယာဉ်
အသင်းတွင် အရေးပါ အရာရောက်ခဲ့သူ၊
ဗဟိုဘဏ်၊ ဝန်ကြီးရုံး စားသောက်ဆိုင်
ဆိုင် ဦးစီးဖွင့်လှစ်ခဲ့သူ၊ အနောက်တိုင်း
မှန်မှန်သမျှ လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ သား
သမီး (၄) ယောက်ရှိပြီး စင်ကာပူတွင်
(၂) ယောက် အလုပ်လုပ်နေပြီး ရုပ်ရှင်
မင်းသား ကျော်ဆွေ၊ မေဝင်းမောင်တို့နှင့်
ဆွေမျိုးတော်စပ်သူဖြစ်၍လားမသိ လူပုံ
ကလည်း အရပ်ထောင်ထောင်မောင်း
မောင်း၊ ရုပ်ရှည်သန်ပြန်ပြီး အပြော
အဟောကောင်းသူ၊ ချက်တတ်ပြတ်သူ
ဖြစ်၍လားမသိ မိမိတို့ (၆၀) ကျော်
အဖွဲ့တွင် ပေါ်ပြူလာအဖြစ်ဆုံး ဝန်းသည်
၏ အချစ်ပင်မကဘဲ ခရေတိုက်ခန်းများမှ
ဆွဲလည်းညလေးတို့၏ ချစ်ခင်ကြင်နာမှု၊
တစ်နည်းအားဖြင့် လူပင်မက နတ်ပင်
ချစ်ခင်သူဖြစ်သည်။ ဦးဖြူ၏ ဖခင်မှာ
ယခင်က တပ်မတော်တွင် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ခဲ့ရာ ဖခင် ပြောင်းရွှေ့ရာသို့
လိုက်ပါခဲ့ရပြီး ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ခွင်အနှံ့

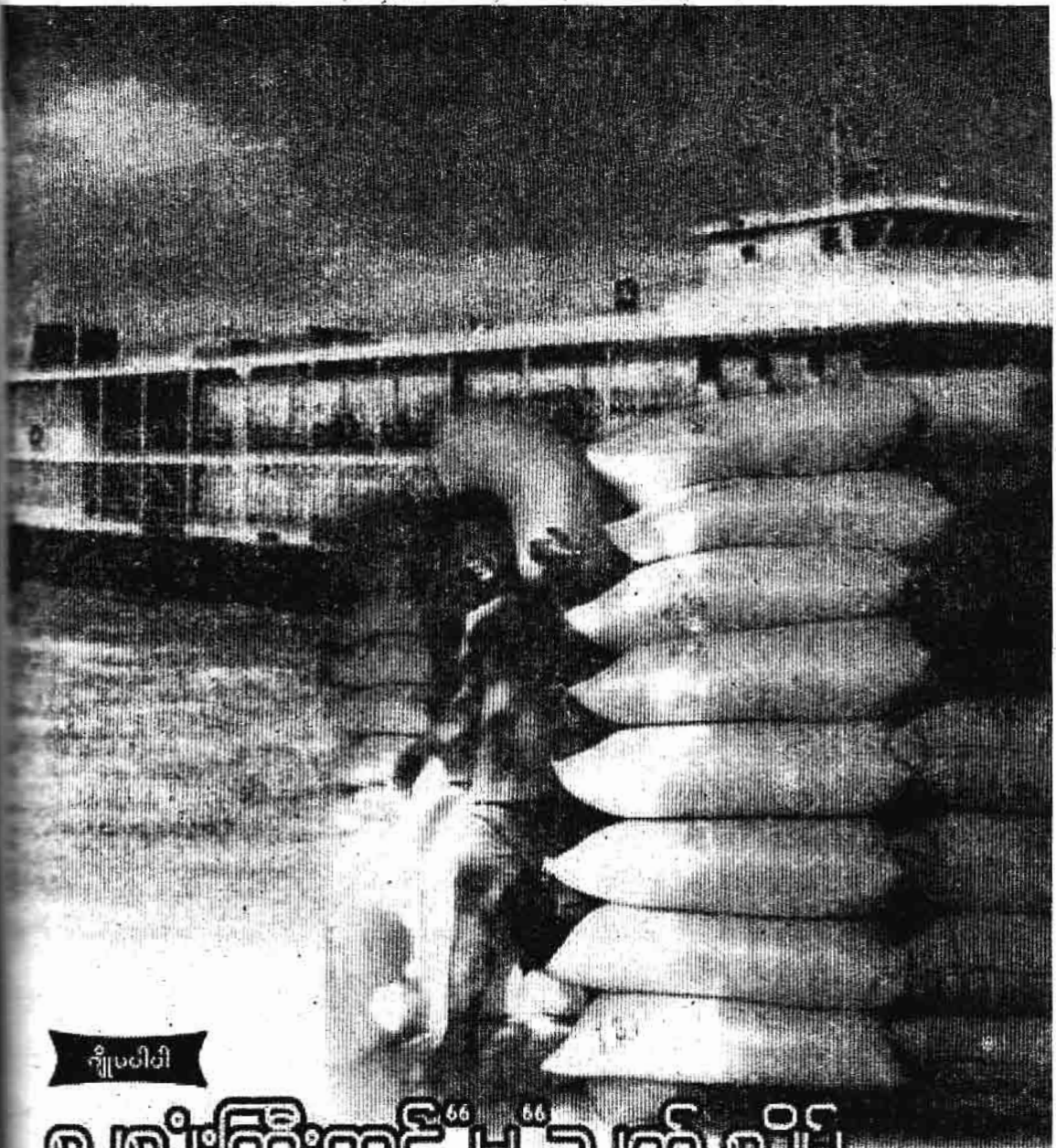
ရောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဦးဖြူမှာ အမြောက်
ကြိုက်၍လားမသိ စကားနှစ်ခွန်းပင်
မပြောရဘဲ ယင်း၏ အတွေ့အကြုံကို
ပြောပြပါတော့သည်။

ဦးဖြူတို့ဖခင် လားရှိုးမြို့တက်
တွင် တာဝန်ကျစဉ်က ဦးဖြူမှာ လူပျို
ပေါက်အရွယ်ဟု သိရသည်။ အပေါင်း
အသင်းခင်သူပီပီ ကျောင်းပိတ်ရက်များ
တွင် တောလည်ကြရာ တစ်နေ့တွင်
တောလည်လမ်းမှာပြီး ရွာတစ်ရွာအနီး
ရေချောင်းစပ်ဘက်သို့ ညနေပိုင်း ရောက်
ရှိရာ လူဆူညံသံ ကြားရ၍ သူငယ်ချင်း
များနှင့်အတူ ချုံပတ်ကွယ်၍ ချောင်းကြည့်
ကြရာ ရွာသူရွာသားများ ချောင်းထဲတွင်
ဂျပန်နည်းဖြင့် ရေချိုးနေကြသည်ကို
တွေ့လေတော့သည်။ သို့နှင့် ညပိုင်း
အမှောင်ချိန်ထိ စောင့်ဆိုင်း ချောင်းမိရာ
မှ ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမမြင်ဖြစ်ပြီး အိမ်
မပြန်တတ်တော့ပဲ ချောင်းနံဘေးတွင်
ညအိပ်ခဲ့ရသည်ဟူသတည်း။ ယခု အဖြစ်
အပျက်ကြောင့် ဦးဖြူ (အမည်ရင်းမဟုတ်
ပါ။) မှာ မိသားစုများနှင့် သူငယ်ချင်းများ

ရှေ့တွင် စကားပြောတိုင်း အဆိုပါနေ့၏
အဖြစ်အပျက်ကိုပြောတိုင်း “ဖြူဖွေးနေ
တာပဲ” ဟု မကြာခဏ ပြောဖန်များ
သဖြင့် အမည်ရင်းကို မခေါ်တော့ဘဲ
“မောင်ဖြူ” “ဦးဖြူ” ဟုသာ အမည်နာမ
တွင်ခဲ့ရကြောင်း မြန်မာ့သက်ရည် ပြော
ကြပါတော့သည်။ အာဂလူပါတကား။

သို့နှင့် ဦးဖြူ၏ ကိုယ်တွေ့ကို
နားထောင်ရင်း မိမိတို့အဖွဲ့၏ မင်္ဂလာ
အချိန်ဖြစ်သည့် နေ့လယ် (၁၂) နာရီ
ထိုးသွားရာ ဗိုက်လည်းဆာလာကြသဖြင့်
အားလုံးက ပွဲတောင်းလာကြ၍ မိမိလည်း
မနေသာတော့ဘဲ ရပ်ကွက်ထဲရှိ နီနီခင်
ဇော် (တာဝရ) စားသောက်ဆိုင်သို့
ခေါ်သွားပြီး နေ့လယ်စာဖြင့် ညှော်ခံ၍
လူချင်းခွဲကြတော့သည်။ ဤနေ့ ဤရက်
ဖြင့် နေပြည်တော်မှ အိမ်ထောင်ရှင်ထီး
တို့၏ ဘဝများ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီတကား။

ဆုပန်ဝမ်း (ခေမရဋ်)

ကျိပ်ပါးပါး

လက်ပံးကြီးတင်^{၆၆} မ^{၆၆} သတ် လိမ် ကျော်ဝဏ္ဏကျော်

သနားကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားနှင့် ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိသောသူများထဲတွင် လူလိမ်နှင့် ခါးပိုက်နှိုက်များက ရှေ့ဆုံးကပါဝင် တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းအသိ။ လူလိမ် တွေမှာက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အကြံဉာဏ်က ခုနဲ့ဒေ။ လိမ်လို့ ရမည့် သားကောင်ကို အမြဲတမ်း ရှာဖွေ အနံ့ခံနေလေ့ရှိကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့် လောဘကြီးသူများ။ ရိုးသားသူများဟာ ကိုရွှေလူလိမ်တို့၏ သားကောင်ဘဝကို ရောက်သွားကြ တာ များပါတယ်။

လူလိမ်နဲ့ ခါးပိုက်နှိုက် ဆိုတာ ချို့မပါ။ စာကပ်ထားတာ မရှိ လေတော့ လူလိမ်မှန်း။ ခါးပိုက်နှိုက် မှန်း ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ကြ။ ပြီးတော့ ပုတ်သင်ညိုလို့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေရှိအောင် အရောင် ပြောင်းတတ်ကြပါတယ်။ အလိမ်ခံရ မှန်း သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာတော့ သူတို့ဟာ မြေလျှိုးမိုးပျံသွားသလို

ပျောက်ကွယ်သွားကြပါပြီ။ ခြေရာ ပျောက်သွားကြပါပြီခင်များ။

သနား ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသားမရှိတဲ့ (ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသား မရှိလို့လည်း လူလိမ် လုပ် နေတာပေါ့နော) လူလိမ်တစ်ယောက် ရဲ့ လောဘကြောင့် ရိုးသားဖြောင့်မတ် စွာ သမာဓာတီဝံ့အလုပ်နဲ့ တစ်နှစ် လုံး ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ရှာဖွေပြီး ရလာတဲ့ ငွေများကို အလိမ်ခံလိုက် ရရမှာတဲ့ မိသားစုတစ်ခုကို အညာ ဆန်သင်္ဘောကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

ကြာတော့ ကြာပါပြီ။ အငြိမ်း စားမယူမီ ဝန်ထမ်းဘဝက တွေ့ခဲ့၊ ကြုံခဲ့၊ သနားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

xxx

ကျွန်တော်ဟာ စက္ကူ-ဓာတ်ပုံ ကုန်သွယ်ရေးက ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါ။ ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့ စက္ကူ-ဓာတ်ပုံကုန်သွယ်ရေး၊ ဗဟိုကုန်လှောင်ရုံ ဌာနရဲ့ အဓိကလုပ်ငန်းက သိုလှောင်မယ်

ဖြစ်ပြီးမယ်ပေါ့ခင်များ။ ကျောင်းသုံး ဖတ် စာအုပ်၊ ဗလာစာအုပ်နဲ့ စာရေးကိရိယာ များကို ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေရဲ့ လက်ထဲကို စာသင်ချိန် အစီရောက်ဖို့ အဓိကထားရပါတယ်။ အဲဒီတော့ မြန်မာ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိတဲ့ စက္ကူ-ဓာတ်ပုံ ကုန်သွယ်ရေးရဲ့ အရောင်းဆိုင်နဲ့ လုပ်ငန်း ရရှိတဲ့မြို့တွေကို မော်တော်ကား၊ မီးရထား သင်္ဘောတွေနဲ့ ပို့ပေးရပါတယ်။ ကျွန် သူ၊ ကျောင်းသားများ၊ ကျောင်းသုံးစာအုပ် စုံလင်လင်နဲ့ ပညာသင်ကြားနိုင်ဖို့ နှစ် နှစ်တိုင်း တစ်နှစ်စာ ကြိုပို့ထားရပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဗဟိုကုန်လှောင်ရုံက ထမ်းတွေဟာ တစ်နှစ်ပတ်လုံး နားရထား မရှိပါဘူး။ များသောအားဖြင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွေပါ အလုပ်ဆင်းပေးရပါတယ် ခင်များ။ ကုန်းတွင်းပိုင်း ကားလမ်း ရထား လမ်းရှိတဲ့မြို့တွေကို ကုန်လမ်းပို့ဆောင် ရေး (R.T.C) က တိအီးကားတွေ ငှက် ပို့ပေးသလို ရထားတဲ့တွေကားပြီး ရထား လည်း ပို့ပေးရပါတယ်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြို့တွေကိုတော့ ကြာသင်္ဘော (သို့မဟုတ်

သင်္ဘော)။ ရောဝတီသင်္ဘောတွေနဲ့ ပို့ရပါ
တယ်။ ကမ်းရိုးတန်းမြို့တွေဖြစ်တဲ့ စစ်တွေ၊
အောက်မြို့၊ သံတွဲ၊ မြိတ်၊ ထားဝယ်တို့
တို့တော့ ကြယ်ငါးပွင့်က သင်္ဘောတွေ
နဲ့ ပို့ပေါင်ဗျာ။

မကွေး၊ မင်းဘူး၊ ပုသိန်မြို့နဲ့
မန္တလေးကိုတော့ ကားနဲ့ပို့သလို ပြည်
တွင်းရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေးက အညာ
ဆန်သင်္ဘောကြီးတွေဖြစ်တဲ့ မြဒီပါ၊ မြ
အော၊ မြသီတာ၊ မြအရာ၊ မြစန္ဒာသင်္ဘော
တွေနဲ့လည်း ပို့ရတယ်ခင်ဗျာ။ အညာ ဆန်
သင်္ဘောကြီးနဲ့ တင်ပို့တာ များပါတယ်။
အခုလည်း ကျောင်းသုံး ဖတ်စာအုပ်နဲ့
ဗလားစာအုပ်တွေ ပုသိန်မြို့ကိုပို့ဖို့ ကျွန်
ဆာန်အတွဲ ဦးငွေထွန်း၊ ဦးသောင်းအေး
တို့ကို ဗဟိုကုန်လှောင်ရုံ မန်နေဂျာ
ဦးကျော်သိန်းက တာဝန်ပေးလာပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတင်ရမယ့် သင်္ဘော
က မြရောလို့ထင်ပါတယ်။ ကောင်း
ကောင်း မမှတ်မိတော့ပါ။ ဗလားစာအုပ်
နဲ့ ကျောင်းသုံးဖတ်စာအုပ်တွေကို ဂုန်နီ
အိတ် (ပိနန်အိတ်မပေါ်သေးပါ) တွေနဲ့

ဗလားစာအုပ်ဆိုလျှင် ၁၀ ဒါဇင်ကို
တစ်ထုပ်။ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ကိုတော့
ဘာသာရပ်အလိုက် တစ်ထုပ်လျှင် အုပ်
၃၀ နဲ့ ငါးဆယ်ကြားထည့်ပြီး နယ်ဆိုင်
တွေကို ပို့ရပါတယ်။

အခုလည်း ပို့ဆောင်ရေးဌာန
စိတ်က ဦးအောင်သိန်း၊ ဦးအောင်ရှိန်နဲ့
ဦးစောအောင်မင်း (ကွယ်လွန်) တို့က
ပုသိန်မြို့ကို ပို့ရမယ့် ကျောင်းသုံးစာအုပ်
တန်သုံးဆယ်ကို တစ်ရက်ထဲနဲ့ သင်္ဘော
ကြီးရဲဘေးတွဲ ဝမ်းပေါက်ထဲကို အပြီး
ထည့်ပေးကြပါတယ်။ ကုန်တွဲတာဝန်ခံက
ကုန်လက်ခံယူပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
သုံးယောက်ရဲ့ တာဝန်က လမ်းခရီးမှာ
ပျောက်ဆုံး၊ ပျက်စီးမှုမရှိဖို့ရယ်၊ ပုသိန်
မြို့ရောက်ရင် ပုသိန်မြို့က စာအုပ်နဲ့
စာရေးကိရိယာဂိုဒေါင်ထဲ အရောက်ပို့
ပေးဖို့ပါပဲခင်ဗျာ။ သင်္ဘောကြီးပေါ်မှာ
စားသောက်ဆိုင်လည်းမပါ။ သွားရမယ့်
ခရီးက ရက်ရှည်ခရီးဖြစ်တဲ့အတွက်
ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့ အိုးခွက်ပန်းကန်
ကအစ ယူသွားရပါတယ်။ ဦးသောင်း

အေးက အချက်အပြုတ်ဝါသနာပါတော့
ကျွန်တော်တို့အဖို့ အဆင်ပြေသွားပါ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က
သင်္ဘောကြီး အပေါ်ထပ်မှာ နေရာယူ
ထားလိုက်ပါတယ်။ မန္တလေးအထိ
ဈေးလိုက်ရောင်းမယ့် ဈေးသည်တချို့
လည်း သင်္ဘောကြီးအပေါ်ထပ်မှာ နေရာ
ယူနေကြပါပြီ။ နောက်တစ်နေ့မနက်
ခြောက်နာရီမှာ ဗိုလ်တထောင် ရန်ကုန်
ဆိပ်ကနေ သင်္ဘောကြီးစတင် ဥဩသံ
ပေးလို့ ထွက်ခွာပါတော့တယ်။ ညနေပိုင်း
မှာ မအူပင်မြို့ကို သင်္ဘောကြီး ဆိုက်ကပ်
တယ်ဆိုရင်ပဲ မအူပင်မြို့က ဈေးလိုက်
ရောင်းမယ့် ဈေးသည်တချို့ သင်္ဘောကြီး
အပေါ်ထပ်ကို တက်လာပြီး နေရာယူကြ
ပါတယ်။ သင်္ဘောကြီးဘေး ဘေးဘယ်
ညာမှာရှိတဲ့ တွဲပေါက်လည်း ပစ္စည်းတွေ
တင်နေကြပါပြီ။ အဲဒီလို ကုန်ပစ္စည်းတွေ
တင်တဲ့အထဲမှာ ငပိအိတ်တွေတင်နေတာ
ကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့
ဦးငွေထွန်းက ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေ
ထားရှိတဲ့ ပုသိန်တွဲ (ပုသိန်မြို့ရောက်ရင်

အဲဒီအတွက် ဖြုတ်ထားခဲ့လို့ ပခုက္ကူတွဲ
လို့ခေါ်တာပါ) ပေါ်ကနေပြီး ကုန်တင်
ကုန်ချလုပ်နေတာကို ကြည့်နေကြပါတယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ပခုက္ကူတွဲ
ပေါ်ကို အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနဲ့ မိသားစု
ငါးဦး တက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရပါ
တယ်။ အဲဒီမိသားစုဟာ သင်္ဘောကြီးပေါ်
မှာ နေရာမယူဘဲ ပခုက္ကူတွဲပေါ်မှာ နေရာ
ယူလိုက်ကြပါတယ်။ သင်္ဘောတစ်စီးထဲ
တစ်ခရီးတည်းသွားဆိုတော့ မကြာခင်
မှာပဲ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုနဲ့ ရင်နှီးသွားပြီး
အဖေဖြစ်သူက ဦးသောင်းဖေ၊ အမေက
ဒေါ်လွန်းမယ်၊ သားနှစ်ယောက်က မောင်
မြဖေနဲ့ မောင်တင်ဖေ၊ အငယ်ဆုံးသမီးက
ခင်ခင်လွန်းလို့ သိလာရပါတယ်။ သူတို့
မိသားစုက မြင့်မြင့်နယ်ထဲက ဆီးမီးခုံ
ဆိုတဲ့ ရွာလေးကပါ။ တွဲတေးမြို့က
အိုးဖုတ်လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ မိသားစုလိုက်
အိုးဖုတ်လုပ်သားအဖြစ် ဝင်ရောက်
လုပ်ကိုင်ပြီး အခုလို မိုးဦးကျမှာ လုပ်ငန်း
သိမ်းလိုက်တော့ တစ်နှစ်စာ လုပ်ခလေး
ပိုက်ပြီး ရွာကိုပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါ

တယ်။ သူတို့မှာလည်း စားအိုးစားခွက်
အစုံအလင်နဲ့ပါ။ မနက်ငါးနာရီထိုးမှာ
သင်္ဘောကြီးဟာ နေဖြူမြို့ကနေ မန္တလေး
မြို့အထိ ဈေးလိုက်ရောင်းမယ် ဈေးသည်
တွေ ထပ်ရောက်လာတာကြောင့် စည်
စည်ကားကားနဲ့ ဆူညံလို့နေပါတော့
တယ်။ သင်္ဘောကြီးအပေါ်ထပ်မှာရှိတဲ့
ဈေးလိုက်ရောင်းမယ် ဈေးသည်တွေ
အားလုံးဟာ အောက်အရပ်က ထွက်ကုန်
တွေကို သင်္ဘောကြီး ညအိပ် ဆိုက်
ကပ်ရာ မြို့ရွာတွေမှာ ဈေးဆိုင်ခင်းပြီး
သင်္ဘောကြီးပေါ်မှာ ရောင်းချမှာဖြစ်သလို
အပြန် အစုန်ခရီးမှာလည်း အထက်
အညာထွက်ကုန်တွေကို ဝယ်ပြီး
အောက်အရပ်မှာ ပြန်ရောင်းကြပါ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါလာတဲ့
သင်္ဘောကြီးဟာ တစ်မြို့ဝင် တစ်ရွာ
ထွက်နဲ့ ပြည်မြို့ကို ညနေ လေးနာရီမှာ
ရောက်လာပါပြီ။

အဲဒီမှာ “လ”လုံးကြီးတင် “မ”
သတ် လိမ်တဲ့ဇာတ်လမ်း စလာပါတော့
တယ်။

မအူပင်မြို့က တင်ပို့လိုက်တဲ့
ငပိအိတ်တွေကို ပြည်မြို့က ကုန်လက်ခံ
မယ် ပွဲရုံကစာရေးက ကုန်လာထုတ်ပို့
တယ်။ ကုန်တွဲမှာမှ တာဝန်ရှိတဲ့ ကုန်
လက်ခံတဲ့ စာရေးကလည်း ငပိအိတ်
တွေကို ထုတ်ပေးနေပါပြီ။ ကုန်တင်ကုန်ချ
ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမားများကလည်း ငပိ
အိတ်တွေကို သယ်နေကြပါပြီ။ အဲဒီမှာ
ပြဿနာတက်ပါတော့တယ်။ ပြဿနာက
အစပျိုးလိုက်သူက အိုးဖုတ်လုပ်သားကြီး
ဦးသောင်းဖေပါ။

“ဒီဆေးအနီနဲ့ မှတ်ထားတဲ့ ငပိ
အိတ် လေးအိတ် မပါဘူးနော် ဆရာကြီး”
ဦးသောင်းဖေက ငပိအိတ်များ
ကို ပင့်တင်ပေးနေသော အလုပ်သမား
တစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဒီငပိအိတ်တွေက ကျွန်တော်
တို့ပွဲရုံကို ပို့လိုက်တဲ့အိတ်တွေပါခင်စာ
အားလုံး အိတ်သုံးဆယ်ရှိပါတယ်။
ကျွန်တော် စစ်ကြည့်ပြီးပါပြီ”

ငပိအိတ်နားတွင် ရပ်နေသော
ကုန်လာထုတ်တဲ့ ပွဲရုံစာရေးက ဝင်ပြော

ဆိုက်ပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်ဦးလေး။ ဒီ ငပိ
အိတ်သုံးဆယ်ကို မအူပင်မြို့က တင်
ဆောင်တာ။ ကျွန်တော့် ကုန်လက်ခံ
အရင်းထဲမှာ ဦးလေးတို့ ငပိအိတ်
ဆေးအိတ် တင်ထားတဲ့စာရင်း မရှိတူး။
ဆက်ပြီး ဦးလေးတို့ မိသားစု မအူ
ပင်က တက်လာတုန်းကလည်း ငပိအိတ်
ဆင်တာ မတွေ့ပါဘူး။”

ကုန်တွဲမှာ လက်ခံစာရေး
လည်း စာအုပ်ကိုလှန်ကြည့်ရင်း ဝင်
ပြောလိုက်သည်။

“ဦးလေးပြောတာက ဒီလိုပါ။
အားခိ ဆေးအနီနဲ့ မှတ်ထားတဲ့ ငပိ
အိတ်လေးအိတ်က ဦးလေးဝယ်ထားတာ
မဟုတ်မှာ ဒီ ငပိအိတ်တွေ တင်နေ
တုန်းက ငပိအိတ်ပိုင်ရှင် ဦးလှမောင်
အိတ်တိုင် လာတင်တာပါ။ အဲဒီ ငပိအိတ်
အိတ်ကိုယ်တိုင် ဟာသာတမြို့အထိ လိုက်
လာပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင် ဦးတို့ကို ဒီ
ငပိအိတ်တွေ ရောင်းသွားတာပါ။”

ဦးသောင်းဖေက ဆေးအနီ

မှတ်ထားသော ငပိအိတ်လေးအိတ်ကို
လက်ညှိုးထိပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မအူပင်က သင်္ဘောထွက်
တော့ ငပိကုန်သည် ဦးလှမောင်ကိုယ်တိုင်
ဦးတို့မိသားစုကိုလာပြီး သူငပိအိတ်
တွေကို ဂရုစိုက်ကြည့်ပေးဖို့ အကူအညီ
တောင်းရင်းက ရင်းနှီးသွားကြပါတယ်။
ဦးလေးတို့မိသားစုအကြောင်း မေးလို့
ဦးလေးတို့က မြင်မြဲခရိုင် ဆမိတ်ခုံ (ဆမိ
ခုံ) ရွာကနေပြီး တွဲတေးမြို့နယ်ကိုလာပြီး
အိုးဖုတ်လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ အိုးဖုတ်လုပ်သား
အနေနဲ့ အလုပ်လာလုပ်တဲ့အကြောင်း
အခုတော့ မိုးဦးကျလာလို့ လုပ်ငန်းခွင်
သိမ်းလိုက်လို့ တစ်နှစ်စာလုပ်အားခလေး
ပိုက်ပြီး ရွာကိုပြန်လာတဲ့အကြောင်း
ပြောပြလိုက်တယ်ကွာ”

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်
လည်း ဦးသောင်းဖေအနားကို ရောက်
သွားပါတယ်။ ငပိအိတ်ထမ်းနေတဲ့
လုပ်သားတွေလည်း အလုပ်ဆက်မလုပ်
တော့ပဲ ဦးသောင်းဖေ ဆက်ပြောမယ့်
စကားကို နားထောင်နေကြပါပြီ။

“ဦးတို့မိသားစုအကြောင်းကို
လည်း ပြောပြလိုက်ရော ခင်ဗျားတို့
မိသားစုက တော်တော်ရိုးတာပဲ။ ငွေတွေ
ပိုက်ပြီး ရွာပြန်စားမယ့်အစား အကျိုး
အမြတ်ရှိအောင် ငွေတွေကို အရင်းအနှီး
လုပ်သွားပါလားဗျာ။ ခင်ဗျားတို့က ရိုးသား
တော့ ငွေကိုယ် ဘယ်ခိုင်းတတ်ပါ့မလဲ။
ငွေကိုခိုင်းတတ်မှ၊ ငွေကိုမခိုင်းတတ်ရင်
ငွေက ကိုယ့်ကိုပြန်ခိုင်းသွားလိမ့်မယ်ဗျာ။
အဲဒီတော့ ခရီးသွားဟန်လွဲ အကျိုး
အမြတ်ရမယ့်အလုပ်ကို လုပ်သွားကြ
ပါလားဗျာ။ အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့
ဦးလေးလည်း စိတ်ပါသွားပြီး ဘယ်လို
လုပ်ရမှာလည်းလို့ မေးလိုက်မိတယ်။
အဲဒီတော့ ငပိကုန်သည် ဦးလှမောင်က
ကျွန်ုပ်ကို သေသေချာချာစိုက်ကြည့်လိုက်
ပြီ။ အင်း . . . ခင်ဗျားတို့မိသားစုက
တော်တော် သနားစရာကောင်းတာပဲဗျာ။
ဒီလိုလုပ်ဗျာ ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ် ငပိအိတ်
တွေထဲက ခင်ဗျားတို့ ငွေနိုင်သလောက်
ဖဲ့ရောင်းပေးလိုက်မယ်။ ငွေနိုင်သလောက်
ဝယ်သွားပေါ့။ အမြတ်များများကျန်သောင်

ဈေးလျှော့ပေးလိုက်မယ်။ ရွာပြန်ရောက်
ရင် အမြတ်တင်ပြီး ရောင်းပေါ့။ ငဝီ
ဆိုတာ ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ မီးဖို
ချောင်မှာ မရှိမဖြစ်တဲ့ပစ္စည်းဗျ။ ခင်ဗျား
တို့ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ထက် ပိုမရောင်း
ရပါဘူးဗျာ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ငဝီက
အကောင်းစားဗျ။ ခြိတ်ငဝီနဲ့ယှဉ်ရဲတယ်။
လို့ ပြောတာနဲ့ ဦးလေးလည်း မိသားစုနဲ့
တိုင်ပင်ပြီး ငဝီအိတ်တွေကို သင်္ဘောကြီး
ပေါ်က ကတ္တားမှာတင်ပြီး ချိန်ပြတယ်
လေ။

“အင်း ... ဦးလေးမှားတာပဲ
ဗျာ။ တကယ်ဆို သင်္ဘောကြီးက တာဝန်
ရှိတဲ့ဝန်ထမ်းတွေကို အရင်ဆုံးမေးသင့်
တာပေါ့။ အခုတော့ ဦးလေးတို့က
နားမလည် ပါးမလည်နဲ့ လုပ်လိုက်တော့
ငဝီအိတ်လေးအိတ်ဖိုး ဆုံးပြီပေါ့။ အမှန်
တော့ ငဝီအိတ်တွေကို လက်ညှိုးထိုးပြ
ပြီး ဦးလေးတို့ဆီက ငွေတွေကို လိမ်သွား
တာဗျ။ အခု အဲဒီ ငဝီကုန်သည် ဦးလှ
မောင်ဆိုတာ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ရှိသေး
လား။”

ကုန်လက်ခံ စာရေးက ရှင်းပြ
လိုက်ပါတယ်။ “ဝိုင်းကြည့်နေကြသူ
အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရပြီ။
သမီးငယ် ခင်ခင်လွန်းက မိခင်ဖြစ်သူကို
ဖက်ပြီးငိုနေလေပြီ။

“မရှိတော့ဘူးဗျ။ ငဝီကုန်သည်
ဦးလှမောင်က ကျုပ်တို့ဆီက ငဝီအိတ်
ဖိုးတွေလည်း ရပြီးရော ဟင်္သာတ
ရောက်တာနဲ့ ... “ဟင်္သာတမှာ ကုန်ဖိုး
ငွေတွေ ရစရာရှိလို့ ဝင်တောင်းလိုက်ဦး
မယ်။ ပြည်မြို့ကိုရောက်လို့ ငဝီအိတ်တွေ
လာထုတ်ရင် ခင်ဗျားတို့ ဝယ်ထားတဲ့
ငဝီအိတ်လေးအိတ်ကို ဘေးဖယ်ထား
နော်။ လိုလိုမယ်မယ် မှာထားတာပါ။
ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့အရင် ပြည်ကို
ရောက်နေမှာပါ။ လို့ပြောပြီး ဆင်းနေခဲ့
တာဗျ။ ဒီပုံဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့မိသားစု
တစ်နှစ်လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာထားသမျှ
ငွေတွေ ကုန်ပါပြီဗျာ”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက စည်း
ရုံးသွားမှန်း မသိလိုက်ရ။ ကျွန်တော်တို့
သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာတော့ အိုးဖုတ်

သမားမိသားစုအားလုံး မျက်နှာငယ်ထဲ
တွေနဲ့ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဆင်းရဲပင်ပန်းမှု
ခံခဲ့ရတဲ့ နှစ်လုံးလုံးပြီး ရှာထားသမျှ လူလိမ်
လက်ထဲရောက်လို့ သွားခဲ့ပါသည်။

“သေခြင်းဆိုးကြီး ... ကျုပ်
တို့ဆီက ငွေတွေကို လိမ်သွားရုံတင်မဟု
ဘူး။ ထမင်းပါ ညာစားသွားသေးတယ်။
အဆိပ်အပင်းဖြစ်ပါစေတော်”

သမီးဖြစ်သူ ခင်ခင်လွန်းက
ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်သလို သား
နှစ်ယောက်ကတော့ မေးကြောကြီးအ
ထောင်ထလာအောင် အံ့ကို တင်းတင်း
ကြိတ်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။
ဦးသောင်းဖေတို့ မိသားစုထဲမှ လိမ်
ရသောငွေဖြင့် ဘယ်လောက်ကြာကြာ
ရပ်တည်နိုင်ပါမည်နည်း။ ပြီးတော့
ဘယ်နှခါ လွတ်အောင်လိမ်နိုင်ပါ့မလဲ။

လည်လွန်းတဲ့ဘီး ...
တစ်နေ့နေ့တော့ ...

ပျံလေတဲ့ငှက်ခါး နားဦးမှာ

SLIMES
CLASSIC

စေသသီတိ

ယုံကြည်မှုစိတ်စွမ်းအားဖြင့်
ကျန်းမာအောင်မြင်ခြင်း
အောင်ပုန်းမြင့်(ကချင်မြို့)

စိတ်၏လှည့်စားခြင်း စိတ်သည်
 လှည့်စားတတ်သော သဘာဝရှိလေ၏။
 ထူပူရှိန်တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် မည်
 သို့ပင် ခေတ်ပညာများကို တတ်မြောက်
 ထားပြီး ၊ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သည်
 ဆိုသော်လည်း စိတ်၏လှည့်စားမှုကို သိ
 လျက်နှင့်ဖြစ်စေ ၊ မသိဘဲနှင့်ဖြစ်စေ ၊
 သိသိသာသာ(သို့) မသိမသာဖြစ်စေ
 သံသရာလည်နေကြရသည် ချည်းဖြစ်
 သည်။ အလွန်စိတ်ခိုင်မာ၍ ကိုယ်တွေ့
 လက်တွေ့ကိုမှ ယုံကြည်တတ်သည် ဆို
 သူများပင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် စိတ်၏လှည့်
 စားမှု ညွှတ်ကွင်းထဲသို့ ရောက်မှန်းမသိ
 ရက်သွားကြရလေသည်။ စိတ်ဆိုသော်
 အရာသည် ယုံကြည်မှုကြောင့်လည်း
 ကောင်း ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေများ
 ကြောင့်လည်းကောင်း ၊ တိုက်ဆိုင်မှု
 ကြောင့်လည်းကောင်း ၊ မကြာခဏ
 ကြားရ မြင်ရ ထိတွေ့ရခြင်းကြောင့်လည်း
 ကောင်း ပြောင်းလဲသွားပြီး လှည့်စားခြင်း
 ခံရတတ်ပါသည်။

ယုံကြည်မှုကြောင့် လှည့်
စားခံရခြင်း ဥပမာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်
 ယောက် ဒုက္ခအခက်အခဲ ကြုံတွေ့ချိန်၌
 ကယ်တင်ဖြေရှင်း ပေးနိုင်မည်သူမရှိ ဖြစ်
 နေသဖြင့် နတ်တစ်ပါးပါးထံ အားကိုးအား
 ထားပြု၍ သွားရောက်ဆုတောင်းသည်။
 ထိုနောက် မကြာမီရက်အတွင်း အ
 ကြောင်းအမျိုးမျိုးဆေကြောင့် ကံအားလျော်
 စွာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒုက္ခအခက်အခဲများ
 ကြားထဲမှ အဆင်ပြေ ချေမွလွှတ်ခြောက်
 သွားသည်ဆိုလျှင် ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်
 သည် ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ၊ မဟုတ်သည်
 ဖြစ်စေ ထိုနတ်ကို တစ်သက်တာလုံး ယုံ
 ကြည်ကိုးကွယ်သွားတော့မည်မှာ မလွဲပါ။
 ယုံကြည်မှုကို အခြေခံသော ပုံစံဖြင့်စိတ်
 ကို တိုက်ဆိုင်လှည့်စားခံရခြင်း ဖြစ်သည်။
 သို့ဖြစ်၍ အရာရာ၌ သဘာဝ၏ အမှန်
 တရားကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ရန် လိုအပ်လှ
 ပါသည်။

ကြားရမြင်ရခြင်းကြောင့်
လှည့်စားခံရခြင်း လူတစ်ယောက်
 သည် မိမိသိထားသော နေရာဒေသ တစ်

ခုခုတွင် သရဲခြောက်သည်ဟု ကြိုတင်သိ
 ထားလျှင် ထိုနေရာသို့ ရောက်တိုင်းအသံ
 စိတ်ထဲမှ အလိုလိုကြောက်စိတ်ဝင်လာ
 မည်။ ညအမှောင်ထဲတွင် ထူထူးဆန်းဆန်း
 မြင်ကွင်းများကို တွေ့မြင်ရလျှင် စိတ်မထိန်း
 နိုင်ဘဲ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ် တတ်
 သည်။ စိတ်ပညာအရ ထိုသို့ဖြစ်
 ခြင်းသည် သဘာဝတရားတို့၏ လှည့်စား
 ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ကြားထား
 သိထား ၊ မြင်ထားခြင်းများကို အကြောင်း
 ခံ၍ စိတ်ကို ကြောက်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာ
 အောင် လှည့်စားခံရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒယားတီးသံ ကက်ဆက်
 ပေါ့ပီခေတ်က မြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် ထွေး
 မောင်ဆိုသော စန္ဒယားဆရာတစ်ယောက်
 ရှိလေ၏။ တစ်မြို့လုံးတွင် စန္ဒယားတီးနိုင်
 သူဟူ၍ သူတစ်ယောက်တည်းသာ
 ရှိသဖြင့် ထိုမြို့၌ပြုလုပ်သမျှ တီးခိုင်းများ
 တွင် စန္ဒယားဆရာ လှမောင်၏ လက်စွမ်း
 ချည်းဖြစ်၏။ တီးလုံးတီးကွက် မှန်သည်
 လည်း ရှိ၏။ ကြားနေကျသီချင်းမို့ ပြီးလျှင်
 ပြန်တီးနှင့် စခန်းသွားရသည်လည်းရှိ၏။

သယ်သူကမှ အပြစ်မဆို ၊ ထောက်မည်
 သူရှိ ၊ တစ်ဦးလုံးက လှမောင်ရဲ့ လက်သံ
 နှင့် နားယဉ်နေကြပြီကိုး။ တစ်နေ့ ငွေ
 နှံသာသူတစ်ဦး၏ ညှပ်ခွံတစ်ခန်းတွင်
 မြို့ကြီးမှ နာမည်ကြီးစန္ဒယား ဆရာများ
 ထာရောက်တီးခတ်ဖျော်ဖြေ သွားကြ
 သည်။ ကောင်းလည်းကောင်းပါသည်။ သို့
 ထော် မြို့လူထုက ကြားနေကျမဟုတ်
 သည်က တစ်ကြောင်း ၊ နားစိမ်းနေသည်
 တစ်ကြောင်းကြောင့် လှမောင်၏
 စန္ဒယားလက်သံလောက် မကောင်းဟု
 တစ်ဦးလုံးက တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း
 ဆန်ကြလေသည်။ စိတ်ပညာသဘော
 အရ ကြော်ငြာသည် ဤသဘောကို
 ဖော်၍ စိတ်ကိုလှည့်စားခြင်း ဖြစ်လေ
 သည်။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည်
 အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကြိမ်းဖန်များစွာ ကြား
 မြင်နေ ထိတွေ့နေရလျှင် အသိစိတ်က
 ကြည်သွားပြီး ၊ အတွင်းစိတ်ထဲက ခိုင်
 သာမာ လက်ခံသွားသဖြင့် တစ်သက်လုံး
 သွား မှတ်သွားစေပြီး အသိအမှတ်ပြုလိုက်
 ခြင်းဖြစ်လေသည်။ BPI ဆေးဆိုသော

စကားကို ယနေ့ကာလအထိ လူတွေ
 ပြောနေကြဆဲ ဖြစ်သည်ကို သဘောပေါက်
 ခိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ကြာကြာနေခဲ့သောနေ
 ရာ ကြာရှည်စွာ စားသောက်ခဲ့သော အ
 စားအသောက် ၊ ကြာကြာပေါင်းသင်းခဲ့သူ
 များကို စိတ်ထဲက အမြဲသတိရ စွဲလန်း
 နေတတ်ပါသည်။

ယုံကြည်မှုစွမ်းအား

ခါက မြို့နှင့်ဝေးလံသော ရွာကြီးတစ်ရွာ
 တွင် နာမည်ကြီး ရေမန်းဆရာတစ်ဦး ရှိ
 လေ၏။ ထိုဆရာ၏ ရေမန်းသည် ရောဂါ
 မျိုးစုံကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်ဟု လေး
 လေးနက်နက် ယုံကြည်ကြသဖြင့် ရေ
 မန်းရရှိရေးအတွက် ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ ယုံ
 ကြည်သူများ လာရောက်ကြသဖြင့် အလွန်
 စည်ကားလေသည်။ မည်သည့်ရောဂါမျိုး
 ကိုဖြစ်စေ ရေမန်းပေးသည်ချည်းဖြစ်၏။ ထို
 ရေမန်းကိုပွားယူ၍ သောက်ပေး ၊ မန်းပေး
 ချိုးပေးလျှင် ၊ ရက်ပိုင်း (သို့) လပိုင်းအ
 တွင်း ရောဂါပျောက်ကင်းသူများရှိသလို
 ရှင်းရှင်းမပျောက်ကင်းနိုင်သော်လည်း
 သက်သာသွားကြသည်ဟူ၏။

ဤကဲ့သို့ သက်သာပျောက်
 ကင်းလာရခြင်းသည် ရေမန်း၏သိဒ္ဓိတန်
 ခိုး ဆေးစွမ်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ စိတ်၏
 ယုံကြည်မှုစွမ်းအားကြောင့် ဖြစ်သည်ကို
 လူတိုင်းက သိနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ စိတ်
 ပညာရှင်များကသာ သိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။
 သို့ဖြစ်၍ စိတ်၏ယုံကြည်မှုစွမ်းအားသည်
 ကောင်းသည်တက်သို့ အကောင်းမြင်ဝါဒ
 နှင့် ယုံကြည်နေလျှင် ရုပ်ခန္ဓာသည်
 ကောင်းသည်တက်သို့ တိုးတတ်ဖွံ့ဖြိုးလာ
 နိုင်မည်ဖြစ်ပြီး မကောင်းသည်တက်ကို အ
 ဆိုးမြင်ဝါဒနှင့် ခံယူထားလျှင် အားအင်ချည်
 နဲ့သွားပြီး ကျန်းမာရေးကို ထိပါးစေကာ
 အဆိုးသံသရာထဲ တစ်လည်လည် ဖြစ်
 သွားစေနိုင် ပါသည်။ ထို့ကြောင့်
 စိတ်ပညာရှင်များက စိတ်ကောင်းထား
 တတ်ရန်နှင့် အကောင်းမြင်ဝါဒကို လက်
 ကိုင်ထားနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ကြခြင်း
 ဖြစ်လေသည်။ စိတ်ထဲက မိမိခံစားနေ
 ရသော ရောဂါကို တကယ်ပျောက်ကင်း
 စေရမည်ဟူ၍ လေးလေးနက်နက်
 ယုံကြည်မှုရှိလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းရှိ ခွန်

အားခွမ်းအားဟူသမျှ စွမ်းပကား အားလုံး တို့သည် ရောဂါအားလုံးပျောက်ကင်းသွားအောင် အစွမ်းကုန် လုပ်ဆောင်ပေးသွားကြပေလိမ့်မည်။ ယုံကြည်မှုရှိလျှင် အရာရာသည် အကောင်းဘက်သို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် စိန်နားကပ်ပန်နိုင်ရမည် (သို့) ဆရာဝန်ဖြစ်မည်ဟု လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်ခံယူထားလျှင် စိန်နားကပ်ပန်နိုင်မည် နည်းလမ်းပေါင်းစုံဖြင့် ကြိုးစားရှာဖွေသလို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်လည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားအားထုတ်သွားပေလိမ့်မည်။ အဆုံး၌ ရာနန်းပြည့် မအောင်မြင်သော်လည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အောင်မြင်သူ ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ လှည့်စားတတ်သော စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပြီး စိတ်၏စွမ်းအားတန်ခိုးကို အကောင်းဘက်သို့ လှမ်းကြောင်းလွှဲယူပြီး ယုံကြည်မှုဖြင့် အသုံးချနိုင်လျှင် ကျန်းမာရေးနှင့် အခြားကိစ္စများအတွက် ဝိဇ္ဇာဓါတ်လုံးပမာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာများကို ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်စေသည်။

ယုံကြည်မှုဖြင့် ဆေးကုသခြင်း ကိုယ်ထောင်းတော့ စိတ်ထိခိုက်ခံစားရ တတ်သလို စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ခန္ဓာကျတတ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေလျှင် ငါသည် တဖြည်းဖြည်း ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်လာပြီး အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကောင်းစွာထမ်းဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်လာရမည်ဟူ၍ စိတ်ထဲက လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်စွာဖြင့် ဂါထာရွက်ဆိုသကဲ့သို့ နေ့စဉ်ရွက်ဆိုပေးရမည်။ ထိုသို့ ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဆိုပေးခြင်းဖြင့် ယုံကြည်မှုရှိသည့် အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ရောဂါဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်း ကောင်းမွန်လာမည်ဖြစ်သည်။ ယုံကြည်မှုစိတ်စွမ်းအားဖြင့် ရောဂါကုသသည့်အခါ (၁) တကယ်ပျောက်ကင်းသွားရမည် ဟူသော ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ ရှိရမည်။ (၂) အဆိုးဘက်ကို မတွေးဘဲ အကောင်းဘက်ကို တွေးတတ်ရမည်။ (၃) ကျန်းမာရေးအတွက်ကောင်းသော နည်းလမ်းအားလုံး

ကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေးရမည်။ (၄) မိမိတို့၏ ရောဂါနှင့်ပတ်သက်သော သမားတော်ကြီးများ၏ လမ်းညွှန်မှုများကို ခံယူပြီး တိတိကျကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်သွားရမည်။ (၅) လေ့ကျင့်ခန်း ပြုလုပ်ခြင်းနှင့်ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်များကိုလည်း ကူညီသုံးသွားရမည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့မှသာ ရောဂါပျောက်ကင်း ကျန်းမာသက်ရှည်နိုင်ပြီး လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝ၍ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ စိတ်သည်အရာရာကို ပြီးမြောက်စေနိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်၏လှည့်စားခြင်းကို အသိနှင့်ယှဉ်၍ ရှောင်ရှားနိုင်ကြပြီး ဘဝအောင်မြင်တိုးတက်မှုအတွက် မောင်းနှင်အားအဖြစ် အားယူအသုံးပြုနိုင်ကြပါစေဟူသော ဆန္ဒဖြင့်

ပန်းလို စမ်းလို လမင်းသိသာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ... အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြို့)

အမေရိကန် ဝတ်စုံ

အထွေအလွတ်

BG နေသူရိန်

“ဟေ့ကောင် ထွန်းနောင် ဘယ်တုန်းက”

“ဘယ်သွားရမှာတုန်း”

“ဒီကောင်သွားတဲ့ လမ်းကတော့ မေးမနေနဲ့၊ ဖွန်ကိစ္စပေါ့ကွာ”

နေလင်းက မေးတာကို ထွန်းနောင်က မဖြေခင် အနီးရှိ သက်အောင်ရဲ့ ဖြေသံ -

“ဒီကောင် ဆိုင်ကယ်ရောင်းက ပွိုင့်သိပ်မကောင်းဘူးကွ။ မိန်းမတွေမြင်ရင် ဆွဲဆွဲသွားတာကွ နေလင်းရ”

“ဟေ့ကောင် ထွန်းနောင်... သက်အောင်ပြောတာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ယောက်ျားကွ ... ယောက်ျား။ ယောက်ျားဆိုတာ ခယ်မလုလို့ ခဲအိုမကြံ့ခက်တဲ့။ မနီးလုလို့ မတ်မဘူးဒူးတဲ့။ မင်းတို့သိရဲ့လား။ ဘယ်ကျားမှ သက်သတ်လွတ်မစားဘူးကွ”

နေလင်းက...

“ဟာ... ဟေ့ကောင် ထွန်းနောင်။ မင်းစကားကြီးက ရင့်သီးပြီး ရိုင်းရိုင်းလွန်းပါတယ်ကွာ။ မင်းမိန်းမကိစ္စ

ဝိသနာပါတာ ငါမကန့်ကွက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာက ထန်းဖိုမရောင်၊ ထန်းမမရောင်ဖြစ်နေပြီ။ ခယ်မနှင့် မနီးဆိုတာ တကယ်တော့ ကိုယ့်အစ်ကိုနှင့် ရတာကို မနီးလို့ခေါ်ပြီး ကိုယ့်မိန်းမရဲ့ ညီမကို ခယ်မလို့ ခေါ်တယ်ဆိုတော့ နောက်ဆုံးပြန် တွက်ရင် အစ်မနှင့် ညီမလိုတောင် ပြောလို့ရတယ်ကွ”

“ဒါမင်းတို့လို အစွမ်းအစမရှိလို့ သူရဲဘောကြောင်သူတွေ ပြောတဲ့ စကားပါကွာ။ လောကနီတိထဲမှာ မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားတွေထက် အစားနှစ်ပြန် ဉာဏ်လေးဆ လုံလုံခြောက်ပုံ၊ ကာမဂုဏ်ရှစ်စဉ်းကွာ။ မင်းတို့ သိရဲ့လား။

အဲဒါကို တွက်ခြင်းအားဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက် ယောက်ျားရှစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းမှ အဆင်ပြေမှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ငါက ပါရမီဖြည့်ပေးနေတာ။ မင်းတို့သိရဲ့လားဟား...ဟား...ဟား”

“အေးပေါ့ကွာ။ မင်းအတွေ့နဲ့ မင်းတော့ ဟုတ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လင်မယားတော့ ရှောင်သင့်တယ်နော်”

“မရှောင်နိုင်ဘူး သူငယ်ချင်းအခုဆိုရင် ငါနာမည်ကို တွေ့မရှောင်တောင် ပြောင်းထားတယ်။ ကဲ... ငါ့မင်းတို့နှစ်ယောက်နှင့် စကားကြော့ရှည်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါ့အသည်းလေးတော်ကြာ ငါ့ကို နောက်ကျတယ်ထင်ပြီး စိတ်ကောက်နေလျှင် ခက်နေလိမ့်မယ်သွားပြီဟေ့”

ဆိုကာ ထွန်းနောင်တစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်မောင်း၍ ထွက်သွားတော့ နေလင်းနှင့်သက်အောင် သက်ပြင်းဆဲ ပြိုင်တူချရင်းမှ သက်အောင်က -

“ဒီကောင် ကိုယ်မှာလည်း သမီးလေးမွေးထားတာတောင် ကိုယ့်ဆိုင်

စာတရားမရှိဘူးနော်”

“အေးကွာ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတွေ
အလည်း ခက်ပါတယ်ကွာ။ ဒီကောင်မှာ
မိန်းမနှင့် ကလေးရှိနေတာကို သိနေတာ
တောင် လက်ခံတဲ့ မိန်းမကရှိသေးတယ်။

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်ကွ
နေလင်းရ။ ဒီကောင်က တိုက်တာ ကွမ်း
တစ်ယာ မသမ္ဘာတ မိန်းမတွေနှင့်တွေ့
သွင်းတော့ ငွေထွက်တယ်ကွ။ အဲဒီတော့
သူတို့ဘက်က ငွေအင်အားချို့တဲ့တော့
အလည်း မချစ်သော်လည်း အောင်ကာနမ်း
ပေးကွာ။ မေတ္တာစစ်တော့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ သက်
အောင်ရာ ငွေကြေးပြဿနာကို အခြား
နည်းနဲ့ ဖြေရှင်းလိုရတဲ့နည်းတွေ အများ
ကြီးပါကွာ။ မစွန်းရင်လည်း ရှိ၊ ကန်စွန်း
ခင်းကလည်း ညှိမို၊ မရုန်းနိုင်ကျတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းပြောသလို
မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ငါမပြောလိုပါဘူး။
ဖြစ်တတ်တာကို ပြောတာပါကွာ။ ကဲ...
ကဲ ဒီကောင်အကြောင်းပြောနေတာနှင့်
အိပ်ပြန်နောက်ကျနေမှ သူ့အသည်းလေး

က စိတ်ကောက်ရုံကောက်မှာ ငါ့အိမ်က
အသည်းကြီးက ငါ့ကို မောင်းချမှာကွာ။
အဲဒီတော့ တို့ပြန်ရအောင်”

“သက်အောင်ရာ မင်းမိန်းမကို
အဲဒီလောက် ကြောက်ရလား”

“ငါက ကြောက်တာမဟုတ်
ဘူးကွာ။ ချစ်တာ... ချစ်တာ”

နေလင်းက သက်အောင်ကို
စချင်တာနှင့်...

“မင်းကတော့ ထွန်းနောင်နှင့်
တော့ ကွာပါကွာ”

“ကွာရမယ်လေ။ မကောင်းတာ
ကို အတုလည်းမခိုးနဲ့၊ အတူလည်း မခံ
နဲ့တဲ့ တို့ဘကြီးက ပြောဖူးတယ်”

“မင်းကို သက်သက်စတာပါ
ကွာ။ ငါလည်း မင်းလိုပါပဲကွာ”

ဟုပြောကာ သူငယ်ချင်း နှစ်
ယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှထ၍ ပြန်
သွားကျလေသည်။

နာရီ နေ့ လ၊ ရက်၊ ရာသီဥတု
နှင့် နှစ်တွေသာ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ထွန်းနောင်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကတော့
မပြောင်းလဲ။ ကြားရတဲ့ သတင်းကလည်း

တစ်ခါမှ မကောင်း။ ထစ်ခနဲဆို ထွန်းနောင်
မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ချိန်းတွေ့နေတာ။

အဲဒီမိန်းမရဲ့ ယောက်ျားက မိလို့ လျော်
လိုက်ရတယ်တဲ့။ နောက်ထပ်ကြားရပြန်

ပြီ အရိုက်ခံရလို့တဲ့။ ဘယ်သတင်းပဲ
ကြားကြား ကြားရတဲ့သတင်းကတော့

ကောင်းတာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ မကောင်းမှု
ဖြစ်စေ၊ ကောင်းမှုဖြစ်စေ အစခက်ပေမယ့်

နောက်ထပ်ခက်လိုက်ဖို့ကတော့ ဝန်
မလေးဘူးဆိုသလို ယခုဆိုလျှင် ထွန်း

နောင်တစ်ယောက် အရက်သမားကြီးကို
ဖြစ်နေပြီး မိသားစုရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို

လည်း သူနှင့် မဆိုသလိုနေတဲ့အချိန်ကတော့

များလာပြီး နေချင်သလိုနေလာတယ်။ သမီးလေးကလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီ ဆိုတော့ သူများလို ဝတ်ချင်စားချင်တဲ့ စိတ်ကလေးကလည်း ရှိနေပြီ။ အဖေက မကောင်းတော့ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်အားနှင့်လည်း မဖူလုံနိုင်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ တစ်နေ့မှာတော့ သက်အောင်တစ်ယောက် မောကြီးပန်းကြီး ပြေးလာကာ -

“ဟေ့ကောင် နေလင်း... နေလင်း လာဦးကွ”

“ဘာတုန်း၊ မင်းဘာဖြစ်လာ တာတုန်း၊ ငါ့ကိုလည်း ပြောစမ်းပါဦး”

“ငါဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဟိုကောင် ထွန်းနောင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဓားကြီးတာဝံ့ ဝင်နှင့် သောင်းကျန်းနေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်းကွ”

“သူ့သမီးကိုစွဲ ဆိုလား။ လာပါ ကွာ နေလင်းရာ။ ဘော်ကြာဒီကောင် ခြေ လွန်လက်လွန်တွေ ဖြစ်ကုန်ပါဦးမယ်။ ဒီကောင်က ငါတို့ပြောမှ ရမှာကွ”

“အေး... ဒါဆိုလည်း သွားစို့ ကွာ”

ဟိုရောက်လို့ ထွန်းနောင်ကို တွေ့ရတဲ့ အချိန်မှာတော့ -

“ဟေ့ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင် တွေ ဗိုက်ရင်ထွက်ခဲ့ကွ။ မအေ — သား တွေ။ နှမချင်းမစာနာတဲ့ကောင်တွေ။ သူများသားသမီးကို ဗိုက်တစ်လုံးရှိမှ မယူဘဲထားခဲ့တဲ့ကောင်တွေ။ မင်းတို့ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ ယောက်ျား ဆိုလျှင် ကိုယ့်တာဝန်ကို ယူရဲရတယ်ကွ။ လာခဲ့... မင်းတို့ အကုန်လုံးကို သတ်ပစ် မယ်”

အကြောင်းစုံ မသိရသေးပေမဲ့ ကြည်ရတဲ့မြင်ကွင်း၊ ကြားရတဲ့စကား တစ်ခုမှ မကောင်း။ ထိုအချိန်တွင် ထွန်း

နောင်မိန်းမက ငိုရင်းပြေးလာကာ -

“ကိုနေလင်းနှင့် ကိုသက် အောင်ရယ်... တော်တို့သူငယ်ချင်းကို ဝိုင်းဆွဲပေးကျပါဦး။ အိမ်မှာလည်း သမီး လေးကို ရိုက်ခဲ့တာ ပုံလဲနေပြီ”

“သက်အောင်က ဘယ်လို ဖြစ်တာတုန်း၊ ကျုပ်တို့ကိုလည်း ရှင်း ပါဦးဗျ”

“မရှိသေးစကား ကျုပ်တို့ သမီး လေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ကောင်လေးမိတာတွေကို သွား မပြောဘူးလား”

“ပြောရအောင် သမီးက ဘယ်သူနှင့်မှန်း မသိဘူးလို့ ပြောနေတာ တော့။ သူဖော်တဲ့သူတွေကို တိုးတိုးသင် သာသွားပြောပြန်တော့လည်း ယေယျကြီး ခေတ်ကုန်ပြီ။ ကျုပ်တို့က လည်းကွဲ မထမ်းဘူးလို့ဘဲ ပြောလွှတ်ကြတယ်”

ဒီအချိန်တွင်မတော့ သက် အောင်နှင့် နေလင်း တစ်ယောက်ထံ တစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ရာ နေလင်းက “သူငယ်ချင်း ဝိုးမိကောင်ထံ

ဆုပြီး ပြောရုံမှတစ်ပါး မရှိတော့ဘူး”
ဆိုပြီး ထွန်းနောင်နားကပ်ကာ...

“ဟေ့ကောင် ထွန်းနောင် မင်း
အယ်လိုဖြစ်နေတာတုန်း”

“လာပါကွာ သူငယ်ချင်းရာ
ဩဇာတစ်ခုကို သွေးအေးအေးထားပြီး
စိမ်းပါကွာ” ဟု ပြောကာ နေလင်းနှင့်
သက်အောင်က ထွန်းနောင်၏ လက်ထဲမှ
အင်္ကျီလက်က ပန်းဖက်၍ အိမ်ကို ချောခေါ်
ပေါ်လာတော့သည်။ သူ့အိမ်ရောက်တော့မှ
နေလင်းက...

“ဒီမယ် ထွန်းနောင် ဒီကိစ္စမျိုး
ဆိုတာ မဖြစ်ခင်က ကာကွယ်ရတာကွ။
အလိုဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာတုန်း။
သိသေးမှ တိုင်တိုင်ပင်ပင် ဖြေရှင်းမှပေါ့ကွာ”
ဟုပြောတဲ့အချိန်တွင်မတော့...

“ဟီး...ဟီး ဟီး ငါ့ကိုသတ်
လိုက်ကြပါ သူငယ်ချင်းတို့ရာ။ တကယ်
တော့ ငါ့သမီးလေးဟာ ငါ့ရဲ့ ဆိုးကျိုး
အမွေတွေကို ခံရတာကွ။ ငါတစ်ကိုယ်
ကောင်ဆန်ခဲ့လို့ ငါ့မွေ့ခွဲ ဖိုက်ခဲ့လို့ ဖြစ်ရ
တာပါကွာ။ ငါ့ကို တစ်ခါတည်းသေအောင်

သတ်ခဲ့ကြပါကွာ” ဆိုပြီး တိုင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့
ဆောင်ပြီး ငိုနေတဲ့အတွက် သက်အောင်
က ဆွဲပြီး “ဒီမယ် သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပြီးတဲ့
ဟာတွေဟာ ပြင်လို့မရတော့ဘူး။ ဒီကရေ
မင်းကောင်းအောင်နေပြီး မင်းသမီးမွေးလာ
မည် မြေးကလေးကို လူကြားထဲ မျက်နှာ
မငယ်ရအောင် ထားနိုင်ဖို့ မင်းရဲ့ အတ္တတွေ
ကို နိဂုံးချုပ်ကာ ပြုပြင်သင်ပြ သူငယ်ချင်း
ရာ”

“အေးပါ နေလင်းနှင့် သက်
အောင်ရာ။ ဒီကရေ ငါဘာအလုပ်ပဲလုပ်
လုပ် အတ္တကို ရှေ့တန်းမတင်ဘဲ တစ်
သက်လုံး လိမ်လိမ်မာမာနေပါတော့မယ်
လို့ မင်းတို့ကို ကတိပေးပါတယ်ကွာ”

ထိုအချိန်တွင် ဘယ်အချိန်ထဲ
က ရောက်နေမှန်းမသိသည့် ရပ်ကွက်ထဲ
မှ ရပ်မိရပ်ဖလှူကြီးများ ဝင်လာကြပြီး
ဦးလှမောင်မှ

“ယခုလို ကြားရတာ သာဓု
ခေါ်ပါတယ်ကွာ။ မင်းသမီးလေးရဲ့ ကိစ္စ
လည်း မင်းနားအေးရပါပြီ။ ယခုဆိုလျှင်
ငါ့သားလေးကလည်း မင်းသမီးလေးကို
မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တဲ့အတွက် ဒီကိုယ်ဝန်
ဟာ သူ့ကိုယ်ဝန်ပါလို့ ဝန်ခံပြီး တောင်းရမ်း
ခိုင်းတဲ့အတွက် ငါလာခဲ့ရတာပဲဟေ့”

“ဟား...ဦးလှမောင် ခင်ဗျား
တကယ်ပြောတာလား” ဆိုပြီး ဦးလှမောင်
ကို မြေးဖက်ကာ နေလင်းနှင့် သက်အောင်
ကို ပြန်ကြည့်ရင်းမှ မျက်ရည်ကြားမှ ပြီး
နေသည့် ထွန်းနောင်၏ မျက်နှာသည်
ယခင်လို လငပုတ်ဖမ်းခံထားရသော လ
ပမာ မဟုတ်တော့ဘဲ မြူတိမ်ကင်းစင်တဲ့
လပြည့်ည လမင်းကြီးပမာ ထိန်ထိန်ဝင်းပ
နေလေတော့သည်။

BG နေသူရိန် (မြို့မအေး)

အနိုင်းမင်းမဟာရှင်

အလှူငွေတစ်ငါး ညီလေးငယ်

ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်တာမို့ ကျွန်တော် ကျောင်းပိတ်ပါတယ်။ အိပ်ရေး နက်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လုံးက ညတွေအတွက် အတိုးချအိပ်လိုက်မယ်ဟူတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ နံနက် ၉ နာရီတိုးတော့မည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် မထသေးဘဲ ဆက်အိပ်နေလိုက်တယ်။

ဒီနံနက် ကျွန်တော် ၁၀ တန်း ကျောင်းသားနှစ်ဖြစ်တော့ နေ့နှင့်ည ကျက်ရလွန်းလို့ ကောင်းကောင်းကို အိပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ယခုလို ကျောင်းအားရက် တနင်္ဂနွေနေ့အဖို့ ကျွန်တော် ၁၀ နာရီတိုးသည်အထိ အိပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆက်အိပ်နေခိုက် အမေ့ရဲ့ လှုပ်နှိုးသံက နယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“သားငယ်... သားငယ်... ထ...ထ... ဈေးသွားရအောင်။ မေမေ ခေါ် ဈေးလိုက်ခဲ့ပါဦး”

အမေက အတင်းလှုပ်နှိုးနေ ကြောင့် ကျွန်တော် ထချင်စိတ် မရှိသော်လည်း အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်

ရတယ်။ အမေကတော့ ဈေးသွားဖို့ အဝတ်အစားလဲကာ အားလုံးပြင်ဆင်လို့ ပြီးနေလေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မျက်နှာကို ကမန်းကတန်းသစ်ပြီး အဝတ်အစားပင် မလဲဘဲ မေမေ့ရဲ့ ဈေးခြင်းတောင်းကိုခွဲပြီး မေမေနှင့် ဈေးလိုက် ခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒီနေ့ မေမေ ဈေးသွားခြင်းဟာ လွန်စွာထူးဆန်းနေပါတယ်။ ခါတိုင်းလ များက ယခုလို လကုန်ခါနီး ၂၅၊ ၂၆ ရက်များ၌ မေမေ ဈေးသွားတတ်ပါ။ အစိုးရဝန်ထမ်း ဖေဖေရဲ့ လစာက လကုန် ထိ မလောက်ငှတတ်ပါဘူး။ မောင်နှမ (၆) ယောက်နှင့် စုစုပေါင်း မိသားစု (၈)

ယောက်ရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ တခြားဝင်ငွေ မရှိတာကြောင့် ဖေဖေရဲ့ လစာတစ်ခုတည်းနှင့် ဘယ်လောက်ငှပါ့မလဲ။ ခါတိုင်း ယခုလို လကုန်ခါနီးရက် များ၌ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဟာ ငါးပိ ရည်၊ တို့စရာများဖြင့်သာ လတိုင်း ဝမ်းဖြည့်ခဲ့ရပါတယ်။

ယခု လကုန်ခါနီး၌ မေမေ ဈေးသွားမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်တို့ ထမင်းပိုင်းမှာ အနည်းဆုံး ငါးခြောက်လေး တော့ မြင်ရမှာ ကျိန်းသေပါတယ်။ ယခု နေ့ မေမေ ဈေးသွားခြင်းမှာ ဖေဖေ ပိုက်ဆံပေးထားဟန်တူတယ်။ ဒီမနက် ဈေးသွားရမယ့် မေမေ့မျက်နှာ အနည်းငယ် ရွှင်လန်းနေသလိုပါပဲ။ အေးလေ... မေမေပျော်မှာပေါ့။ မိသားစု (၈) ယောက် စာ စားစရိတ်အတွက် မပြည့်စုံပဲနဲ့ မေမေ ဟင်းစဉ်းစားရတာ ဘယ်လောက်များ ပင်ပန်းလိုက်မလဲ။ မီးဖိုချောင်မှာ ဘာမှ မရှိဘဲနဲ့ ချက်ကျွေးရတာ ဘယ်လောက် ထိ ဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုတာ မေမေ့ကို ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်။

ဒီတော့ မေမေ စော့သွားရတာ ဝမ်းသာ
မှာပေါ့။

မနေ့ညနေစာကဆို မေမေ
ငါးပိရည်ကျို။ တို့စရာနှင့် အရွက်ဟင်း
ရည်လေးပဲ လုပ်ထားလို့ ကျွန်တော့်ထက်
အကြီး အစ်ကိုနှစ်ယောက်က ဟင်း
မကောင်းလို့ မေမေကို ကလန်ကဆန်
လုပ်နေတာ ကျွန်တော် တွေခွဲပါတယ်။
ကျွန်တော်တောင် စိတ်ထဲက ပြောလိုက်
မိသေးတယ်။ “လတိုင်း ဒီအချိန် ဒီဟင်း
တွေပဲ တွေ့နေကြများ အဆန်းလုပ်လို့”
လို့။ ဒါပေမဲ့ အငယ်ဖြစ်နေတော့ ပေါ်တင်
လည်း မပြောရဲပါဘူး။

နောက်ဆုံးတော့လည်း စိတ်
ဆင်းရဲရတာ မေမေပဲမဟုတ်လား။ အမေ
ကတော့ ရှိလို့ကတော့ ကိုယ့်သားသမီး
တွေပဲ အကောင်းပဲ ချက်ကျွေးချင်မှာ
ပေါ့။ အခုက ရှိမှမရှိတာ အမေ ဘယ်
တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကို အကြီးတွေဖြစ်တဲ့
ကျွန်တော့်အစ်ကိုနှစ်ယောက်က နား
မလည်တတ်ဘူး။ တစ်နေ့ကုန်တစ်ခန်း
ရပ်ကွက်အနံ့ လျှောက်လည်ပြီး လည်ရာ

ပြန်စားတတ်ကြတဲ့ သူတွေပါ။ တစ်ခါ
တလေ ပြဿနာဖြစ်လို့ အမေက ခိုင်ခံ
လိုက်ရှင်းပေးရသေးလေရဲ့။

ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ ၆
ယောက်မှာ ကျွန်တော့်အထက်က
အသက် ၂၃ နှစ်နှင့် ၂၀ အရွယ် အစ်ကို
နှစ်ယောက်နှင့် ၆ တန်း၊ ၅ တန်းနှင့် ၄
တန်းအရွယ် ညီလေးနှစ်ယောက်နှင့်
ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ညီမလေး
ကတော့ အငယ်ဆုံးပေါ့။ အငယ် ၃
ယောက်က တစ်ယောက်ကို ၁ နှစ်
ကျော်ကျော်လေးပဲကွာတာ။

ဒီလောက်များတဲ့ မိသားစုကို
အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်အဖေ

လစာတစ်ခုတည်းနှင့် ဘယ်လောက်
မလဲ။ အဖေက သူ့ရဲ့ အလယ်တန်း
ကျောင်းဆရာသခလေးနှင့် အေးအေး
ဆေးဆေးနေတတ်သူဆိုတော့ အခြေ
ဝင်ငွေ မရှိပါဘူး။ အဖေရဲ့ လစာလေးနဲ့
မိသားစုကို နှပ်မှန်ရုံလေး ထိန်းထားနေ
တာပါ။ တစ်ခါတလေ အခန့်မသင့်
လများဆို ထမင်းငတ်ခဲ့တဲ့ အနပ်တွေ
တောင် ရှိသေးတာ။

ကျွန်တော့်အစ်ကို နှစ်ယောက်
ကလည်း ၁၀ တန်းက အောင်အောင်
မဖြေ၊ အလုပ်က မလုပ်ချင်ဆိုတော့
ဘာမှကို အားကိုးလို့မရပါဘူး။ နောက်ဆုံး
တော့ အားလုံးက အမေရဲ့အပူတွေ
ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ အဖေက ပင်
ရဖို့ ၄ နှစ်ကျော်ကျော်ပဲလိုတော့တာ။
အဖေ ပင်စင်ယူရင် အားကိုးစရာဆို
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိတာ
စာကြိုစားဖို့ အမေက ကျွန်တော့်
ခဏခဏ နားချပါတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း အမေတို့ကို အလုပ်အကျွေးပြန်
အောင် စာကြိုးစားနေပါတယ်။

အခုလည်း အစ်ကိုနှစ်ယောက်
အမေ ဈေးသွားခါနီး အမေမှာ
ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ပါလဲ မမေးဘဲ
အိပ်ပေါ်ကနေ အခန့်သား အာဏာသံနှင့်
ထမ်းမှာလာသေးတယ်။

“အသားလေးဘာလေး ဝယ်ခဲ့
ဟင်းကောင်းမစားရတာ ဘယ်
လောက် ကြာပြီလဲ”

တဲ့။ အစ်ကိုကြီးနှစ်ယောက်
ဟင်းကောင်းမှာတော့ အငယ် ၃
ယောက်ကပါ တစ်ယောက်တစ်မျိုး
အပါလေရော။ အငယ်ဆုံးညီမလေးက
မီးမွှေးသီးတဲ့။ ညီလေးနှစ်ယောက်
တော့ မုန့်လက်ကောက်နှင့်နံ့ပြား
ဆွဲလေ။ အမေကတော့...

“အေး ... အေး... မေမေ
ထယ်ခဲ့မယ်”

လို့သာ ကတိပေးခဲ့ရလေရဲ့။
အမေမှာ ငွေဘယ်လောက်ပါတယ်
ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး။

အဖေကတော့ အေးအေးဆေး
ဆေး နေတတ်သူပီပီ စာအုပ်ဖတ်ပြီး

အိပ်ရှေ့မှာ ရေနွေးကြမ်းတစ်လုံးနှင့်
ကျန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့။

ဈေးနှင့်အိမ်က အတော်လှမ်း
တော့ နာရီဝက်ကျော်ကျော်လောက်
လမ်းလျှောက်မှ ဈေးကိုရောက်ခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ဈေးရောက်တော့ ဈေးထဲ
မှာ လူတောင် တိုးလို့မပေါက်ပါဘူး။
အမေကတော့ လူအုပ်ကြားထဲ အတင်း
တိုးဝင်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း
ဈေးခြင်းတောင်းကိုဆွဲပြီး အမေနောက်
က ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လိုပေါ့။ အမေ
က လူကြားထဲမှာ အမေ့ရဲ့ နီညိုရောင်
ကတ္တီပါ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို သူများ
လုသွားမည့်အလား ကျစ်ကျစ်ပါအောင်

ဆုပ်လိုပါ။
တဖြည်းဖြည်း လူတောထဲ
တိုးလာပြီး ခရမ်းချဉ်သီးသည်နား
အရောက်မှာတော့ အမေရပ်ပြီး ဈေး
မေးလိုက်တယ်။

“ခရမ်းချဉ်သီး ဘယ်လိုရောင်း
လဲ အစ်မ”

“၁ ပိဿာ ၄၀၀ ပါ”
အမေက ဈေးမေးပြီး ကျွန်
တော့်ကို...

“လာ ... သား ... ဟိုတက်
သွားကြည့်ဦးမယ်။ ဈေး ပိုသက်သာတဲ့
ဆိုင်မှာဝယ်မှရမှာ သားရဲ့။ ၅၀ သက်သာ
လည်း ၅၀ ပဲ”

တဲ့။ ဒီလိုနှင့် အမေ ဈေး
မေးလိုက်၊ မဝယ်လိုက်နှင့် လူကြားထဲ
မမောနိုင်အောင် တိုးလာခဲ့တာ အချိန်
တောင် အတော်လင့်လာပါပြီ။ ကျွန်တော်
ဆွဲလာတဲ့ ခြင်းတောင်းထဲမှာတော့ ပုံညှင်း
ရွက် ၃၀၀ ဖိုးသာ ရောက်ပါသေးတယ်။
နောက်ဆုံးမှာတော့ အမေ ခရမ်းချဉ်သီး
ကို ဈေး ၁ ပိဿာ ၃၀၀ ရတဲ့ဆိုင်မှာ

ဝယ်ခဲ့ပါတယ်။

လူတောထဲ တိုးရလွန်းလို့ အမေ့နဖူးများ စို့လာခဲ့ပါပြီ။ အမေ ဝတ်လာတဲ့ ခေါက်ရိုးကျွန်းနေအောင် မီးပူ တိုက်ထားတဲ့ တစ်ပတ်နွမ်း အဝတ်မှာ လည်း လူတောတိုးရလွန်းလို့ တွန့်ကြေ ကုန်လေပြီ။

ဒီလိုနှင့် မေမေနှင့် ကျွန်တော် အချိန်အတော်ကြာ ဈေးဝယ်ခဲ့ကြတယ်။ ဈေးဆပ်ပြီး ဝယ်ရလွန်း၍ မေမေ တော် တော် ပင်ပန်းနေပုံပါပဲ။ ဈေးဆပ်လွန်းပြီး အပိုတောင်းလွန်းသော မေမေ့ကို မျက် စောင်းထိုးသွားကြသည့် ဈေးသည်ပေါင်း ကလည်း မရေတွက်နိုင်ပါဘူး။

ဈေးဝယ်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ တော့ မေမေမှာ ငွေနပ်ထောင်ပဲ ကျန်ပါ တော့တယ်။ အိမ်ကပါလာတာ စုစုပေါင်း ၅၀၀ဝိ/ ပါပဲ။ မေမေ ငွေ ၃ ထောင်ဖိုး နှင့် ဈေးဝယ်လိုက်တာ ကျွန်တော်ဆွဲလာ တဲ့ မကြီးမငယ်ခြင်းတောင်း ပြည့်လှနီးနီး ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဈေးကြီးတဲ့ အသား၊ ငါး တွေတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ဟင်းသီး

ဟင်းရွက် များများပေါ့။ အသီးအရွက်တွေ ဝယ်မှသာ ဈေးခြင်းတောင်းက ပြည့်တော့ မှာကို။

ဒီခေတ် ငွေ ၃ ထောင်က ဘယ်လောက်များ အသုံးခံလို့လဲ။ ငွေ ၃ ထောင်နှင့် ဈေးခြင်းတောင်းပြည့်အောင် သုံးနိုင်တာ မေမေ့ကို ချီးကျူးရမလို့ပါပဲ။

မေမေက ကျန်တဲ့ငွေ ထောင် တန်နှစ်ရွက်ကို ထပ်နေမည့်အလား အကြိမ်ကြိမ် ပွတ်ကာ ပွတ်ကာ ရေတွက် နေလေရဲ့။ နဖူးကချွေးစေးတွေနှင့်အတူ မေမေ့ရဲ့ အဖြူပင်များ ရောယှက်နေတဲ့ ဆံပင်တွေကလည်း မညီမညာ ပွနေလေ ပြီ။ မေမေ စဉ်းစားရလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့။

အခုတလော ဆံပင်ဖြူပင်တွေ ပိုများလာ သလိုပဲ။

မေမေ ငွေနပ်ထောင်က ကိုင်ကာ နေရာမှာရပ်ပြီး အချိန်အတော် ကြာ စဉ်းစားခန်းဖွင့်နေပါတယ်။ အဲဒီ နောက်မှ အစ်ကိုတွေမှာလိုက်တဲ့ အသားတစ်ထောင်ဖိုးဝယ်တယ်။ ကျန်တဲ့ ငွေတစ်ထောင်ကို အိမ်က အငယ် ယောက်မှာလိုက်တဲ့ မုန့်နှင့် လိမ္မော်သီး ဝယ်ပြီး ငွေ ၄၀၀ ကျပ်ပိုတော့ ကျန်တော့ကို ...

“ဘာစားမလဲသား”

လို့ မေးပါတယ်။

ကျွန်တော် ငွေ ၅၀၀ဝိ/ ကျန် နှင့် မိသားစု (၈) ယောက်သာ စားစဉ် အတွက် ဈေးသုံးနေရာတဲ့ မေမေ့ရဲ့ ခွေ နေတဲ့ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး မိသားစု မကောင်းကြီးစွာဖြစ်နေမိခဲ့တယ်။ ဆေး ကြာမှ ...

“သား မစားတော့ပါဘူး မေမေ ရယ်။ မေမေ ဝိုက်ဆာရောပေါ့။ မေမေ တစ်ခုခု ဝယ်စားလိုက်ပါ”

လို့ ပြောတော့ မေမေက...

“ဟုတ်ပြီသား... ဒါဆို

အစ်ကိုမိသားလုံး စားရအောင် မေမေတို့

ထန်းလျက်ခဲ ၄၀၀ ဖိုး ဝယ်ပြန်လိုက်

ယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ကောင်းပါ

ယ်”

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်နှင့်

မေ ထန်းလျက်ခဲ ၄၀၀ ဖိုးဝယ်ပြီး

အိမ်ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အပြန်လမ်းခရီးမှာ

မေ့ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက အလာထက်

သွက်နေသလိုပါပဲ။ မေမေ ဝမ်းသာနေ

က ကျွန်တော်သိပါတယ်။ အစ်ကိုတွေ

အလိုက်တဲ့ အသားဟင်းအတွက် အသား

အပြင် အငယ်တွေမှာလိုက်သည့် မုန့်ပါ

မေ ဝယ်လာပေးနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

မေ ဝမ်းမသာဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ။

သမီးတွေအတွက် အရာရာ ဖြည့်

ည်းပေးနေချင်တဲ့ အနှိုင်းမဲ့မေတ္တာရှင်

မေပဲလေ။

ကျွန်တော်တို့ ဈေးခြင်းတောင်း

မှာ အသီးအရွက်တွေအပြင် ငါးပါး

ငါးခြောက်ပါ မေမေ ဝယ်လာနိုင်ခဲ့ပါသေး

တယ်။ မေမေအစား ကျွန်တော်လည်း

ဝမ်းသာပေးပါတယ်။

ငွေ ၅ ထောင်ကျပ်နှင့် လူတွေ

အလယ်မှာ မျက်နှာငယ်စွာ ဈေးဆစ်ရင်း

မိသားစုအတွက် ဈေးဝယ်နေရတဲ့ မေမေ

ရဲ့ ချွေးစို့နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို ပြန်

မြင်ယောင်ရင်း ကျွန်တော် ဈေးခြင်း

တောင်း ဆွဲလျက် မေမေနောက်မှ

နှုတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာနေမိခဲ့တယ်။

မေမေကတော့ ရှေ့မှနေ၍

သွက်လက်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေနှင့် အိမ်ကို

အမြန်ပြန်ရောက်ဖို့အရေး သုတ်ခြေတင်

ဆဲပါ။ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မိသားစု

(ဂ) ယောက်ရဲ့ နှုတ်စာအတွက် မေမေ

မမောနိုင်အောင် ချက်ပြုတ်ရဦးမည်

မဟုတ်လား။

ဒီနေ့ မေမေနှင့် ဈေးတစ်

ခေါက် လိုက်ခဲ့တာကို ကျွန်တော် မေ့နိုင်

တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အနှိုင်း

မဲ့ မေတ္တာရှင် မေမေ နောင်အခါ လူပုံ

အလယ်မှာ ယခုလို မျက်နှာမငယ်

ရအောင် ကျွန်တော် ကြိုစားသွားရဦးမှာ

ပါ။ နောင်အချိန် ပြည့်စုံလိုက်တဲ့ ငွေကြေး

ပြောက်မြားစွာနှင့် မေမေနှင့်အတူ ဈေး

သွားရမယ့်နေ့ကို မျှော်လင့်စောင့်စားရင်း

ပေါ့။

အဲဒီအချိန် မေမေရဲ့ ကြည့်နူး

ရှင်ဖုန်းမည့် မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်

ရင်း အဲဒီအချိန်ကို ကျွန်တော် အမြန်

ရောက်ချင်လှပါပြီ။

အဲဒီအချိန် ကျွန်တော်တို့

မိသားစုကောလေးဟာ ပျော်စရာအတိ

ပြီးနေမှာ သေချာပါတယ်။

ညီထွေးငယ်(လယ်တေး)

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေမှ ဖြန့်ချိနေပါသည်။

ဆရာဝင်း (သာဏိဋ္ဌယ်)

ဂန္ထီရထိုင်ရာ
အောင်ပန်း
အမှတ်စဉ် (၁)

ဝန်ထုပ် ဝန်ထုပ်

ဗဟုသုတရင်းမြစ်

မဟာဝဏ္ဏဝိဇ္ဇာကြီးအတွင်းမှ

မရလောကသားများ

သီတင်း (သင်္ကန်း)

ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေ
 ပါဝင်ပတ်သက်နေရတဲ့ လောကကြီးဟာ
 အလွန်ဆန်းကြယ်လှပါသည်။ ကုန်းပေါ်
 ကျက်စားသွားလာနေကြတဲ့ သတ္တဝါ
 တွေ၊ မြေကြီးထဲမှာ သွားလာခိုအောင်း
 နေကြတဲ့ သတ္တဝါတွေ။ ကောင်းကင်မှာ
 ပျံသန်းသွားလာနေကြတဲ့ သတ္တဝါတွေ
 ရှိပါတယ်။ သိပ္ပံပညာ အလွန်ထွန်းကား
 တဲ့ ယနေ့ခေတ်မှာပင် လူသားတွေ
 မတွေ့ရသေးတဲ့ သတ္တဝါတွေ ရေအောက်
 မြေအောက်မှာ ရှိနေကြပါသေးတယ်။
 လူတွေမျက်စိနဲ့ တွေ့နိုင်၊ မြင်နိုင်၊ သိနိုင်
 တဲ့ သတ္တဝါတွေအပြင် လူနဲ့သာမန်မျက်စိ
 နဲ့ မမြင်မတွေ့နိုင်တဲ့ ပရလောကသား
 မျိုးစုံလည်း ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီမှာလည်း
 ကောင်းကင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ လူတွေနဲ့
 ရောနှောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရေထဲမှာနေတဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေ၊ မြေကြီးထဲမှာနေတဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဆိုပြီး ရှိနေပါတယ်။
 စတုမဟာရာဇ်နတ်အမျိုးမျိုးနဲ့ အသုရ
 ကာယ်ဘုံသားတွေ၊ ဗြဟ္မာဘုံသားတွေ
 က လူတွေနဲ့ ရောနှောနေကြပါသည်။

တာဝတိံသာနတ်ပြည်နဲ့ အထက်နတ်ဘုံ၊
 ဗြဟ္မာဘုံတွေက ကောင်းကင်မှာ ရှိပါ
 သည်။ ဒီနေရာမှာ လူနဲ့သတ္တဝါတွေရဲ့
 ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်မှုကို ပြော
 လိုပါတယ်။ လူနဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ ဖွဲ့စည်းမှု
 က ရုပ်နဲ့ နာမ်နဲ့ ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်
 ထားပါတယ်။ လူတိုင်း၊ သတ္တဝါတိုင်း ထိ
 တွေ့ မြင်၊ သိလို့ရပါတယ်။ ပရလောက
 သားများ (တစ်နည်းပြောရမည်ဆိုလျှင်)
 နာမ် လောကသားများက ရုပ်ဓာတ်မပါပဲ
 နာမ်ဓာတ်သဘော သက်သက်မျှနဲ့ ရုပ်
 ခန္ဓာ၊ ကိုယ်ဣန္ဒာန်ကို ဖွဲ့စည်းတည်
 ဆောက်ထားပါတယ်။ နာမ်ဓာတ်နဲ့
 ဖွဲ့စည်းထားပေမဲ့ လူကဲ့သို့ အခြားသတ္တဝါ
 များကဲ့သို့ ပီပြင်စွာ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်
 ထားပါတယ်။ လူတွေလိုပဲ အစာစား
 တယ်။ ရောဂါဝေဒနာခံစားရသည်။
 ကာမဂုဏ်ခံစားမှုတွေလည်း တချို့ပုဂ္ဂိုလ်
 သတ္တဝါတွေမှာ ရှိပါတယ်။ ဘဝပြောင်းခြင်း
 တွေလည်းရှိပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့
 ပါဝင်နေရတဲ့ သဘာဝတရားကြီးရဲ့
 အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေပါ။ ဒါဟာ

ကျွန်တော် တင်ပြချင်တာက မြေကြီးထဲ
 မှာ မြေအောက်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ ပရ
 လောကသားများအကြောင်းပဲ ဖြစ်
 ပါတယ်။
 ကျွန်တော် ၃၀-၆-၂၀၁၁ ရက်
 နေ့က မန္တလေးက ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း
 ဝန်းမောင်နဲ့ရဲ့ အကူအညီနှင့် ပြင်ဦးလွင်
 မြို့ကို ဘုရားဖူးလည်ပတ်ရင်း ရောက်သွား
 ပါတယ်။ ပြင်ဦးလွင်မြို့ကို မရောက်တာ
 လည်း ၁၅ နှစ်ခန့်ရှိပါပြီ။ နောက်မှ မေ
 ပေါက်လာတဲ့ ပိတ်ချင်းမြှောင်ဂူကြီး
 အထူးပြုပြင် တည်ဆောက်ထားတဲ့ ပြင်ဦး
 လွင်ပန်းခြံ၊ ပြည်တော်ချစ်ဘုရားကြီးထိ
 ဖူးမြင်ချင်တာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ တွေ့
 မြင်ရ ဖူးပြန်ရတာ အလွန်စိတ်ချမ်းသာ
 ပြီး ပီတိဖြစ်ရပါသည်။ သူငယ်ချင်းမိသား
 စုကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။
 ပြင်ဦးလွင်ကအပြန် နေ့လယ် ၁ နာရီ
 လောက်မှာ ၃၅ မိုင်က သူတို့ရဲတိုက်ကြ
 ဝင်းမှာ နားကြပါတယ်။ သူတို့ခြံဝင်းထဲ
 လည်း ပရလောကသားများရဲ့ အနောက်
 အယုက်ရှိမရှိ ကျွန်တော်ကြည့်ဖူး

ပါတယ်။ အားလုံး ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့
 နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း
 ကားစမြည် ပြောနေကြစဉ် ညဉ့်ခန်းထဲ
 တို့ အသားအနီရောင်၊ အရပ်သုံးပေခန့်ရှိ
 ညှန်လေး ၃ ဦးဝင်လာပါတယ်။ ဦးခေါင်း
 ၁ ခန္ဓကိုယ်နှင့်စာလျှင် တော်တော်ကြီး
 နေပြီး မျက်လုံးနဲ့ပါးစပ်ပေါက်ကတော့
 ဆာတော်သေးနေတာ တွေ့ရတယ်။
 နီယံလုံးတီးလေးတွေနဲ့ပါ။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ မင်းတို့က မှင်စာတွေလား
 မှင်စာများလည်း အသားရောင် အနီရောင်
 အရပ် ၂ ပေခန့်ရှိ၍ မေးမြန်းခြင်းဖြစ်သည်။
 နေသေ ။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ မြေကြီးထဲမှာ
 ကြွေတဲ ဝန်သေခေါ်တဲ့ သူတွေပါ။
 မြေဘုတ်ဘီလူးလို သတ္တဝါတွေကို
 ဆေးကုသပေးရပါ။
 ကျွန်ုပ်အင်ဒားသင့်သွားပါ
 သည်။ ဤကဲ့သို့သော သတ္တဝါ ယခင်က
 စစ်ခါမျှ မတွေ့ရဘူးပါ။ မြေဘုတ်ဘီလူး
 ခုတော့ မကြာမကြာ တွေ့ရပါသည်။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒီလိုဆို မင်းတို့ဦးဆံကို
 ဆက်စွဲရှိလို့လဲ။

ဝန်သေ ။ ။ ခါးနာနေတာ ၃ နှစ်ရှိပြီ။
 ဆီးကောင်းကောင်း မသွားနိုင်တာလည်း
 ၆ နှစ်ရှိပြီ။ ဆေးကုသပေးရန် တောင်းပန်
 ပါတယ်။
 တစ်ဦးသောပုဂ္ဂိုလ်က ပြော
 တာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်သည် ပရလောက
 မှ နတ်များ၊ ဝိဇ္ဇာများ စတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့
 ရောဂါဘယမျိုးစုံကို ဆေးကုသပေးနေရ
 တာ ၄ နှစ်ခန့်ရှိပြီ။ အိန္ဒိယက တစ်ခု
 သောဘဝက အဘိုးတော်ခဲဖူးတဲ့ ဆာဇူး
 ကြီးတစ်ပါး ပရလောကသားများကို ဆေး
 ဝါးကုသနိုင်ရန် လက်ဝါးမှာ သူလက်နဲ့
 ရိုက်ပြီး သိပ္ပံပေးခဲ့တာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။
 သူလည်းတစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနဲ့
 ကြားပြီး ရောက်လာပုံရပါသည်။ ကျွန်တော်
 သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ရောဂါများဖြစ်နိုင်တဲ့
 နေရာကိုလက်ဝါးပြပြီး ကုသပေးလိုက်ရာ
 ချက်ချင်း ပျောက်ကင်းသွားကြောင်း သိရ
 ပါတယ်။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ မင်းတို့ ဝန်သေခေါ်တဲ့
 မြေအောက်နေ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ နေထိုင်ရတဲ့
 ဘဝ ၊ ဘယ်မှာနေလဲ။ ဘယ်နှစ်ဦးရှိတယ်။

မင်းတို့က ဝေဒနာသည်ကို ဘယ်လိုဆေး
 ကုတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး။
 ဝန်သေ ။ ။ ကျွန်တော်တို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး
 မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ၂၇ ဦးရှိပါတယ်။
 ၃ ဦးတစ်ဖွဲ့ နေထိုင်ကြပါတယ်။ မေခန့်
 မလိခမြစ်ဆုံ၊ ချင်းတွင်းနဲ့ရောဝတီမြစ်ဆုံ
 မြစ်ငယ်နှင့်ရောဝတီမြစ်ဆုံ၊ ရောဝတီတိုင်း
 အတွင်း မြစ်နစ်သွယ်ဆုံတဲ့ မြေအောက်
 တွေမှာ နေကြပါတယ်။ ဆေးကုသပုံ
 ကတော့ မြေအောက်နေသတ္တဝါ ၆ မျိုး
 ရှိပါသည်။ အဲဒီသတ္တဝါတွေ နေထိုင်
 မကောင်းဖြစ်တဲ့အခါ သူတို့ကမိတ်လျှင်
 သွားရောက်ကုသပေးပါတယ်။ လူတွေလို
 ပဲ ရောဂါမျိုးစုံ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ခန္ဓာ
 ကိုယ်မှာ ဝေဒနာဖြစ်တဲ့နေရာကို ဇူးနဲ့ ၁၀
 မိနစ်ခန့်ထိပြီး ၃ ရက်ကုသပါသည်။
 ပျောက်သုရှိသလို မပျောက်ကင်းသူလည်း
 ရှိပါသည်။ အစာကတော့ ရွှေရောင်
 အဆင်းရှိတဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့အစာကို တစ်
 ရက်တစ်ကြိမ် စားပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို
 ဆေးကုသပေးနိုင်တဲ့ မြေအောင်းသတ္တဝါ
 မရှိတဲ့အတွက် ဆရာကြီးထံလာပြီး ကုသ

ရန် အကူအညီတောင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ အသင်တို့ရဲ့ သက်တမ်းက
 ဘယ်လောက်ရှိပါသလဲ။ အခြားနိုင်ငံတွေ
 မှာကော အသင်တို့ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
 ရှိပါသလား။
 ဝန်သေ ။ ။ သက်တမ်း ၃၀၀ ရှိပါတယ်။
 လူတွေရဲ့နှစ်နဲ့ တွက်ချက်ပါတယ်။ အခြား
 နိုင်ငံတွေဖြစ်တဲ့ တရုတ်ပြည်မှာ ၆၃ ဦး
 အိန္ဒိယမှာ ၅၄ ဦး ထိုင်းနိုင်ငံမှာ ၂၇ ဦး
 ရှိပါတယ်။ ကျန်တဲ့နိုင်ငံတွေမှာ ဘယ်
 လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ သင်တို့ကလူတွေကို ဒုက္ခ
 ပေးသလား။ ယောကျ်ား မိန်းမရှိပါသလား။
 ဝန်သေ ။ ။ ကျွန်ုပ်တို့လူတွေကို ဒုက္ခ
 မပေးပါဘူး။ အထီးအမလည်း မရှိပါဘူး။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ အသင်တို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့
 အကြီးအကဲ ရှိပါသလား။ ဘယ်မှာနေ
 သလဲ။
 ဝန်သေ ။ ။ “ကုသေးအား” ခေါ်
 အကြီးအကဲက အုပ်ချုပ်ပါတယ်။ သူက
 အရပ် ၇ ပေခန့် ရှိပါတယ်။ အာဟာရ
 သိဒ္ဓါဦးတယ်။ ကျား၊ မ မဟုတ်ပါဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ က အာဖရိက
 တိုက်၊ နိုင်းမြစ်နဲ့ မြေထဲပင်လယ်ဆုံရာ
 မြေအောက်မှာ နေပါတယ်။ အဲဒီမှာ
 နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ နေပါတယ်။ ယခု ပါကစ္စ
 တန်နိုင်ငံ မြောက်ပိုင်း မြစ်နှစ်စင်းဆုံတဲ့
 မြေအောက်မှာ နေပါတယ်။ တစ်နေရာကို
 နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ နေတာပါ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ
 မြေအောက်က မြေဘုတ်ဘီလူးမျိုးနွယ်
 ၆ မျိုးကို အုပ်ချုပ်ပါတယ်။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ အသင်တို့ မြေဘုတ်ဘီလူး
 အမျိုးဝင်တွေက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေလား။
 ဝန်သေ ။ ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ မဟုတ်
 ပါဘူး။ ဘယ်ဘာသာမျှ ယုံကြည်ကိုးကွယ်
 မှ မရှိပါဘူး။
 ကျွန်ုပ်လည်း ညနေ ရန်ကုန်
 ပြန်ရမည်ဖြစ်၍ သူ့ကိုထပ်မမေးတော့ဘဲ
 နေရာ သူတို့ ၃ ဦးလည်း ကျွန်တော်မြင်
 ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြပါတယ်။
 ကျွန်တော်ရန်ကုန်ကို ပြန်
 ရောက်ပြီး ၂ ပတ်ခန့်အကြာမှာ “ကုသေး
 အား” ခေါ် မြေဘုတ်ဘီလူးများကို အုပ်
 ချုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ပင့်ဖိတ်ပါတယ်။

ခဏနေတော့ ကျွန်တော်စာရေးတဲ့ အခန်း
 ထဲကို အရပ် ၇ ပေခန့် အသားမည်းမည်း
 အမွေးအမှင်မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတို့
 လာပါတယ်။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ ယခုကြုံလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
 မြေအောက်နေတဲ့ မြေဘုတ်ဘီလူး အမျိုး
 မျိုးကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ ကုသေးအားခေါ် ပုဂ္ဂိုလ်
 ကြီးပါလား။
 ကုသေးအား ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ပါကစ္စ
 တန်နိုင်ငံမြောက်ပိုင်း မြစ်နှစ်သွယ်ဆုံ
 နေရာကလာတာပါ။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ သင်ရဲသက်တမ်း ဘယ်
 လောက် ရှိတယ်။ ဘယ်လိုအစားစာတယ်။
 အထီး အမ ရှိမရှိ ပြောပြပါဦး။
 ကုသေးအား ။ ။ သက်တမ်းက လူတွေ
 သတ်မှတ်တဲ့ နှစ်နဲ့ဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်း
 ၇၃၀၀၀ ရှိပါတယ်။ ဘာမှမစားပါဘူး။
 အာဟာရ သိဒ္ဓါဦးပါတယ်။ အထီးအမ
 မရှိပါဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ တစ်ဦးတည်း
 အုပ်ချုပ်ပါတယ်။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ အသင်အုပ်ချုပ်တဲ့ မြေဘုတ်
 ဘီလူး အမျိုးအစားတွေ ဘယ်နှစ်မျိုး

ပါသလဲ။

ကုသအား ။ ။ မြေကြီးထဲတွင် နေတဲ့

မြေဘုတ်ဘီလူး (၇) မျိုးရှိပါတယ်။

- စူးခဲခေါ် မြေဘုတ်ဘီလူး

- ဦးဝါးခေါ် မြေဘုတ်ဘီလူး

- ပန်ဆောက်ခေါ် မြေဘုတ်ဘီလူး

- တစ်ဆေးခေါ် မြေခွံတူတဲ့ မြေဘုတ်

ဘီလူး

- ယုန်ယွဲခေါ် မိကျောင်းနဲ့တူတဲ့ မြေဘုတ်

ဘီလူး

- ရှင်းငဲခေါ် အရှည် ၂၀၀ ပေခန့်ရှိတဲ့

မြေခွံတူတဲ့ မြေဘုတ်ဘီလူး

- ဝန်သေ ဆေးကုသပေးတဲ့ အနီရောင်

မြေဘုတ်ဘီလူးများ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ကျွန်ုပ်တော်တော် စိတ်ဝင်

စားပါတယ်။ အဲဒီ မြေဘုတ်ဘီလူး ၆

မျိုး အကြောင်း ရှင်းပြပါဦး။

ကုသေးအား ။ ။ “စူးခဲခေါ် အရှည် ၆

ပေခန့် အသားရောင်အမည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ

အမွေးအမှင်မရှိတဲ့ မြေဘုတ်ဘီလူး

အကြောင်းကို ရှင်းပြပါမည်။ အဲဒီ အမျိုး

အထီးအမရှိပါတယ်။ လူတွေလို

အကြင်လင်မယားသဘော ပေါင်းသင်းနေ

ထိုင်ကြပါတယ်။ ပေ ၁၀၀၀ ပတ်လည်

မှာ တစ်ဦးနေထိုင်ပါတယ်။ သန့်ရှင်းတဲ့

မြေထဲမှာသာ နေလေ့ရှိကြပါတယ်။ မြေ

ကြီးထဲမှာ လျင်မြန်စွာ သွားလာလှုပ်ရှား

နိုင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့သက်တမ်းက လူသက်

တမ်းနှင့်တွက်လျှင် နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ အထိ

နေနိုင်ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ မပြည့်

ပဲ ဘဝပြောင်းသွားကြတာလည်း ရှိပါ

တယ်။ စားတဲ့အစာက နွားနို့ကြော်လို

ခပ်ဝါဝါအရောင်ရှိပြီး ရေခဲမုန့်လို ခပ်ပျော့

ပျော့ရှိတဲ့ အစာကို တစ်ရက်တစ်ကြိမ်

စားကြပါတယ်။ သူတို့နေတဲ့ မြေအပေါ်မှာ

လူတွေနေတာကို မကြိုက်ကြပါဘူး။

သူတို့က လူတွေနေတဲ့ အောက်ပြောင်း

လာလျှင် လက်ရှိနေတဲ့လူတွေကို မနေ

နိုင်အောင် ကျန်းမာရေးပျက်စီးအောင်

သေအောင် စီးပွားပျက်အောင် လုပ်ကြ

ပါတယ်။ သူတို့က အရင်ရောက်နှင့်နေပြီး

နောက်မှအဲဒီနေရာကို အိမ်ဆောက်လျှင်

အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ တိုက်ခန်းကို မရောင်း

ရအောင် နောက်ယှက်တတ်ပါတယ်။

တိုက်အိမ်က လေးငါးထပ်ရှိလျှင် အောက်

ဆုံးခန်းကနေတဲ့ လူတွေကစပြီး အထက်

အခန်းတွေက လူများကိုပါ ဆက်လက်

တိုက်ခိုက် နောက်ယှက်တတ်ပါသည်။

ဘာသာရေးကိုးကွယ်မှု မရှိပါဘူး။ စကား

ပြောတဲ့အခါ ပုရစ်အော်သံနဲ့ တူတဲ့အသံ

ပြနိုင်ပါသည်။ အချင်းချင်းပဲ ကြားပါတယ်။

လူတွေအနေနဲ့ မကြားနိုင်ပါဘူး။ ဘဝ

ပြောင်းတဲ့အခါ မီးကဲ့သို့ ပူပြင်းတဲ့ဝေဒနာ

ခံစားပြီးမှ ဘဝပြောင်းကြပါတယ်။ ဒါဟာ

“စူးခဲ” မြေဘုတ်ဘီလူးရဲ့ ဘဝအခြေအနေ

ပါပဲ။

ကျွန်ုပ် ဤ “စူးခဲ” မြေဘုတ်

ဘီလူးနဲ့ မကြာခဏ တွေ့ဆုံဖူးပါတယ်။

မိသားစုတွေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ကာ

တစ်နှစ်အတွင်း ထူးထူးခြားခြား သေဆုံး

တာ စီးပွားပျက်တာဖြစ်လျှင် တစ်ခါတစ်ရံ

မြေဘုတ်ဘီလူး တိုက်ခိုက်ခံရမှုကြောင့်

ဖြစ်ရကြောင်း တွေ့ရပါတယ်။ တနင်္သာရီ

တိုင်းက မြို့တစ်မြို့မှာ မြေဘုတ်ဘီလူး

တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် တစ်နှစ်အတွင်း လူ

၄ ဦးသေဆုံးသွားတာ တွေ့ခဲ့ရဖူးပါသည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ လူတွေ မြေကြီးပေါ်
ချော်လဲတဲ့အခါ မြေဘုတ်ဘီလူးက ခါးနာ
အောင် နူးနာအောင် လူတွေ အခေါ်အဝေါ်
က မြေကိုင်တယ်ဆိုတာ မြေဘုတ်ဘီလူး
ပြုစားတာလား။

ကုသေးအား ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ နူးနာတိုင်း ၊ ခါးနာတိုင်းတော့လည်း
မဟုတ်ပါဘူး။ ချော်လဲပြီးပြီးချင်း ၊ လဲတဲ့
နေရာကို ရေနင့်ပက်လျှင် မပြုစားနိုင်
ပါဘူး။ အကယ်၍ ပြုစားတာခံရပြီး
နာကျင်နေလျှင် မြေထဲသို့နွားနှိဖြစ်စေ၊
အမဲသားဖြစ်စေ လောင်းထည့်ပြီး မြေစာ
ကျွေးလျှင် သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်
ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ကဲ ကျန်တဲ့ဘီလူးတွေ
အကြောင်း ဆက်ပြောပါဦး။

ကုသေးအား ။ ။ “ဦးဝါး”ခေါ် အရပ် ၆
ပေရှိ ဦးချို ၂ ချောင်းနဲ့မြေဘုတ်ဘီလူး
အကြောင်းကို ပြောပါမယ်။ အဲဒီ ဘီလူး
မျိုးက အသားအရေ အနက်ရောင် အထိ
အမ မရှိပါဘူး။ သူ့ရဲ့သက်တမ်းက လူတွေ
ရဲ့သက်တမ်းနဲ့ တွက်လျှင် သက်တမ်းနှစ်

၃၀၀ ရှိပါတယ်။ မိုင်တစ်ရာ ပတ်လည်မှာ
တစ်ဦးတည်း နေပါတယ်။ စားသောက်တဲ့
အစားအစာက အနက်ရောင် ခပ်ပျော့ပျော့
ကို စားကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အသံက
စာကလေးငှက်ရဲ့ အသံနှင့်တူပါတယ်။
သူတို့ချင်းသာ ကြားရပါတယ်။ အခြား
သတ္တဝါတွေ မကြားနိုင်ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့
တာဝန်က လူသေအလောင်းတွေ မြေထဲ
မြှုပ်ရာမှာ အလောင်းတွေကို မဖျက်ဆီး
အောင် ကာကွယ်ရပါတယ်။ သူတို့သေဆုံး
ချိန်နီးတဲ့အခါ ဝမ်းဗိုက်ထဲက အလွန်
နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာ အော်ဟစ်ခံစားရင်း
သေဆုံးကြရပါတယ်။

“ပန်ဆောက်” ခေါ် မြေဘုတ်ဘီလူး
ကတော့ အရပ် ၇ ပေခန့်ရှိပါတယ်။ ကျား
မ မရှိပါဘူး။ အသားအရေက အနက်
ရောင် အမွှေးအမှင် မပေါက်ပါဘူး။ သူတို့
က အစိမ်းရောင် ရေနံနဲ့တူတဲ့ အစာကို
စားပါတယ်။ သူတို့က ပေ ၃၀၀၀၀ ပတ်
လည်မှာ တစ်ဦးနေပါတယ်။ သစ်ပင်ကြီး
တွေရဲ့ အမြစ်အောက်မှာ နေကြပါတယ်။
သစ်ပင်မရှိတဲ့ သဲကန္တာရ လွင်ပြင်တွေမှာ

ရေတွင်းအောက်မှာ နေကြပါတယ်။
သူတို့က မြေကြီးအက်ကြောင်းအတွင်းမှာ
နေတဲ့ ဝိုးမွှားနဲ့ သတ္တဝါအမျိုးမျိုးကို
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရပါတယ်။ သူတို့
နေတဲ့အထက်က လူတွေနေတာရှိလျှင်
မနေနိုင်အောင် ပြုလုပ်လေ့ရှိပါတယ်။
အကြမ်းနည်းနဲ့ တိုက်ခိုက်တာတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောင်းရွှေ့သွားအောင်
လုပ်နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ သက်တမ်း
က လူတွေရဲ့ သက်တမ်းနဲ့တွက်လျှင်
သက်တမ်း ၉၀၀ ရှိပါတယ်။ “ပန်ဆောက်”
ခေါ် မြေဘုတ်ဘီလူးများ သေဆုံးခါနီးမှာ
ခြေတွေ၊ လက်တွေ အပူဒဏ်တွေ
ကြောင့် လှုပ်ခါရမ်းနေတဲ့ ဝေဒနာခံစား
ပြီး ကွယ်လွန်ကြရပါသည်။

“တစ်ဆေး”ခေါ်တဲ့ မြွေနဲ့တူ
တဲ့အကြောင်း ပြောပါမယ်။ အဲဒီသတ္တဝါ
က အချင်း ၁ ပေ၊ အရှည် ၉ ပေရှိ
တယ်။ မြေကြီးအတွင်း ကန်သတ်ချက်မဲ့
သွားလာနိုင်ပါသည်။ အထီး အမ ရှိ
တယ်။ အထီးအမ စုံတွဲနေထိုင်ကြ
တယ်။ လူတွေနေတဲ့နေရာနဲ့ ဝေးရာမှာ

နေကြပါတယ်။ ရေပြင်အောက် မြေထဲ
မှာလည်း သွားလာနေထိုင်ကြပါတယ်။
သူတို့စားတဲ့အစာက အနက်ရောင်
ခပ်ပျော့ပျော့အစာကို တစ်ရက်တစ်ကြိမ်
စားပါတယ်။ အစာက ပါးစပ်ထဲ
လည်ချောင်းထဲပူပြီး ဆင်းသွားပါတယ်။
ခမ်းစိုက်ထဲရောက်တဲ့ အခါမှာလည်း
ပူပြင်းတဲ့ဝေဒနာကို နှစ်နာရီခန့် ခံစား
ရပါတယ်။ မစားပဲလည်း မနေနိုင်ပါဘူး။
သူတို့ရဲသက်တမ်းက နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀
ရှိတယ်။ သူတို့က ပရသောကသားချင်း
လည်း ရန်မပြုပါဘူး။ လူတွေကိုလည်း
ရန်မပြုပါဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ခံတွဲကောင်
ချ ၃၀၀ ရှိပါတယ်။ သေဆုံးခါနီးမှာ ခန္ဓာ
ကိုယ်က နာကျင်တဲ့ဝေဒနာ ခံစားရပြီး
အပိုင်းပိုင်းပြတ် သေဆုံးသွားရတယ်။

“ယုန်ယွ”ခေါ် မိကျောင်းနဲ့တူ
တဲ့ သတ္တဝါကတော့ အသားအရေ
အနက်ရောင် ၊ ဗျက်အကျယ် ၃ ပေ၊
အရှည်ပေ ၃၀ ရှိပါသည်။ ခြေနှစ်ဖက်၊
လက် ၂ ပါပြီး ပါးစပ်က မိကျောင်းကဲ့သို့
ရှည်ပါတယ်။ အထီးအမ မရှိပါဘူး။ တစ်

ကောင်တည်း လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေ
နိုင်ပါတယ်။ သူ့ရဲသက်တမ်းက နှစ် ၅၀၀
ရှိပါတယ်။ လူတွေကို ရန်ပြုတိုက်ခိုက်ခြင်း
မရှိပါဘူး။ သူတို့အနီး တစ်မိုင်အတွင်း
ငလျင်လှုပ်လျှင် လန့်ပြီးသေဆုံးတတ်
ပါသည်။ သေဆုံးတဲ့အခါ ခန္ဓာကိုယ်
အပေါ်တစ်စုံတစ်ရာနဲ့ ဖိကြိတ်တဲ့ဝေဒနာ
ခံစားရပြီး ခန္ဓာကိုယ်အပိုင်းပိုင်းပြတ်ပြီး
သေဆုံးရပါတယ်။

“ရှင်းင” ခေါ် အချင်း ၉ ပေ၊
အရှည်ပေ ၂၀၀ ရှိတဲ့ မြွေကြီးနဲ့တူတဲ့
သတ္တဝါအကြောင်း ပြောပါမယ်။ ဒီသတ္တဝါ
ကြီးလည်း အထီးအမ မရှိပါဘူး။ နယ်မြေ
သတ်မှတ်ချက်မရှိ။ လွတ်လပ်စွာသွားလာ
နိုင်ပါတယ်။ အစိမ်းရောင်ခပ်ပျော့ပျော့
အစာကို စားပါတယ်။ သူ့ရဲသက်တမ်းက
နှစ် ၉၀၀ ရှိပါတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ
ကောင်ချေ ၂၀၀ ခန့်ရှိပါတယ်။ တစ်နှစ်
ကို ရက်ပေါင်း ၅၀ လောက် အစား
မစားဘဲ အိပ်နေတတ်ပါသည်။ သူက
သင်္ဘောဥဩခွေသံနှင့် တူတဲ့အသံနဲ့သူတို့
အချင်းချင်း စကားပြောပါတယ်။ လူတွေ

စစ်ပွဲတွေဖြစ်လို့ ဗုံးတွေချတဲ့အသံ၊
အမြောက်သံတွေ မြေကြီးပေါ်ကျပြီး
ပေါက်ကွဲတဲ့အသံတွေ ကြားလျှင်
ကြောက်လန့် ထွက်ပြေးတတ်ပါသည်။
သေခါနီးမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြားပေါင်းများ
စွာ အပစ်ခံရသကဲ့သို့ နာကျင်မှုဝေဒနာ
ခံစားရပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဆန်ခါ
ပေါက်တွေလိုဖြစ်ပြီး သေဆုံးရပါတယ်။
ကျွန်ုပ် ။ ။ အသင် ကုသေးအား
မြေဘုတ်ဘီလူးကြီး သင့်ထံမှ ကြားသိရ
တာတွေဟာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ကောင်းလှပါတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက
မြေဘုတ်ဘီလူးအနွယ်ဝင်တွေကို ဘယ်လို
ကိုင်တွယ် အုပ်ချုပ်တယ်။ အခြားထူးခြား
တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ရှိလျှင်လည်း
ပြောပါဦး။
ကုသေးအား ။ ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့
မြေဘုတ်ဘီလူးအနွယ်ဝင်တွေ အားလုံးကို
မြင်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်က ကျားဟိန်းတဲ့
အသံမျိုးနဲ့ ညွှန်ကြားပါတယ်။ မြေဘုတ်
ဘီလူးအားလုံးကို တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရန်
မဖြစ်ဖို့ ဒီတစ်ချက်ပဲ စည်းကမ်းသတ်မှတ်

သားသမီးတို့ နှစ်ခြင်းလှူဒါန်း အခါ
ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါကို သတ်ပစ်ပါတယ်။
“ပန်ဆောက်” နဲ့ “ဦးဝါး” မြေဘုတ်ဘီလူး
အမျိုးအစားက မြေတွင်းမှာ လျင်မြန်တဲ့
အရှိန်အဟုန်နဲ့ သွားလာနိုင်ပါတယ်။
ကျန်တဲ့ သတ္တဝါတွေကတော့ သိပ်မြန်
မြန် မသွားနိုင်ကြဘူး။ မြေအောက်မှာနေ
တဲ့ မြေဘုတ်ဘီလူး အမျိုးအနွယ်တွေကို
နတ်တို့ ဝိဇ္ဇာတို့ တစ္ဆေ သရဲတို့ကမမြင်နိုင်
ကြဘူး။

နောက် ထူးခြားတာတစ်ခုက
လူတွေက မေတ္တာပို့တာ အမျှဝေတာကို
လည်း မခံယူနိုင်ပါဘူး။ လူတွေအနေနဲ့
အကြွေးတောင်းချင်တာ၊ သစ်ပင်ကြီး
မျိုးတွေ စိုက်ပျိုးအောင်မြင်ချင်လျှင်
မြေဘုတ်ဘီလူးကို မြေကြီးထဲ အမဲသား
၂၅ ကျပ်သားမြှုပ်ကျွေးပြီး အကူအညီ
တောင်းနိုင်ပါတယ်။

နောက် သာသနာရေးနဲ့
သက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ပြောချင်ပါတယ်။ ဘုရား
တည်၊ ကျောင်းဆောက်၊ သိမ်ဆောက်ဖို့
မြေသန့် မင်္ဂလာပြုတဲ့အခါ ပထမ မြေ

ကြီးအောက်မှာနေကြတဲ့ မြေဘုတ် ဘီလူး
များကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး သတ်မှတ်တဲ့ဧရိယာ
အတွင်းက ထွက်ခွာဖို့ မေတ္တာရပ်ခံစေချင်
ပါတယ်။ ယခုလို မေတ္တာရပ်ခံခြင်း မပြု
လျှင် မြေဘုတ်များကို မြေဘုတ်ဘီလူးက
အန္တရာယ် ပြုတတ်ပါသည်။ ရွတ်ဖတ်တဲ့
ပရိတ်ကမ္မဝါစာများက မြေပေါ်မှာနေတဲ့
နတ်၊ တစ္ဆေ သရဲတို့ကိုသာ နိုင်ပါသည်။
မြေအောက်နေတဲ့ မြေဘုတ်ဘီလူးများကို
မနိုင်နင်းပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အသင်ရဲ့အထက်က
ညွှန်ကြားအုပ်ချုပ်သူကော ရှိပါသလား။
ကုသေးအား ။ ။ ရှိပါတယ်။ အဲဒါက
တော့ ဝသုဇ္ဈေနတ်မင်းကြီးဖြစ်ပါတယ်။

စာရှုသူအနေနဲ့ ကျေးလက်မှာ
နေနေ၊ မြို့ပေါ်ရပ်ကွက်မှာနေနေ၊ မိမိရဲ့
မိသားစုအတွင်း စီးပွားပျက်တာ၊ မိသားစု
ဝင်တွေ ကျန်းမာရေးမကောင်းတာ၊

သေဆုံးတာတွေဖြစ်လျှင် မြေအောက်က
မြေဘုတ်ဘီလူး ရှိ၊ မရှိ စစ်ဆေးသင့်
ပါသည်။ မြေကွက်အသစ်များ တိုက်တာ
အိမ်ရာ အသစ်ဆောက်မည်ဆိုလျှင်လည်း

မြေအောက်က မြေဘုတ်ဘီလူး ရှိ၊ မရှိ
စစ်ဆေးသင့်ပါတယ်။ မြေဘုတ်ဘီလူးရဲ့
အန္တရာယ် မရှိမှသာလျှင် ဆောက်လုပ်
သင့်ပါသည်။

ဒါကမြေအောက်နဲ့ဆိုင်တဲ့
အန္တရာယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မြေပေါ်မှာ
နေတဲ့ ပရလောကသားများရဲ့ အန္တရာယ်
ကိုလည်း သတိပြုရပါဦးမယ်။ အိမ်လွတ်
တိုက်ခန်းလွတ်၊ ဂိုဒေါင်အလွတ်တွေကို
ပရလောကသားတွေ ဝင်ရောက်နေတတ်
ကြပါသည်။ သူတို့ကလည်း လူတွေကို
ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ နှောက်ယှက်တက်ပါတယ်။
လူတွေမှာ သဘာဝသွေးသားကြောင့်
ရောဂါဘယတွေ ခံစားရရှိသလို ပရ
လောကသားများ နှောက်ယှက်လို့ ခံစားရ
တဲ့ ရောဂါဝေဒနာများလည်း ရှိပါတယ်။
သတိပြုကာကွယ်နိုင်ကြပါစေ။

သတ္တဝါများ
ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ
ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- အတက်အကျ မြန်ဆန်မည့် အချိန် အခါဖြစ်သည်။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေး ဂဏန်း (၄၊ ၅)
- ကျောင်းသားများ သင်္ချာ ဂရုစိုက်ပါ။
- အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး သင့်ပါသည်။
- ကျန်းမာရေးကောင်းပါသည်။
- လပြည့်နေ့တွင် မုန့်ဟင်းခါး အချိုချက်ကို ဒါနလုပ်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- ယခုလအတွင်း မကြာခဏနေ မကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။
- မိတ်ဆွေချင်း အမုန်းပွားမည့်စကား မျိုး မပြောမိပါစေနှင့်။
- ကျောင်းသားများ ဓာတုဗေဒ ဂရုစိုက်ပါ။
- ထိစပ်တူထိုးနိုင်သည်။ အကျိုးပေး ဂဏန်း (၆၊ ၃)
- နီးစပ်ရာကျောင်းသားများကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ကြိုပို့ပေးပါ။

အား သင်ပန်းလက်ဆောင်ပေးလိုက်

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- လုပ်ငန်းများ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ထူပတ်နေမည်။
- ကျန်းမာရေးရုတ်တရက် ညံ့တာသည်။
- ကျောင်းသားများ ဘောဂဗေဒ စိုက်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး သင့်ပါသည်။
- ညစဉ် ကြံရည်တစ်ခွက်၊ အဖန်တစ်ခွက် လှူပေးပါ။
- မွေးနေ့တိုင်း သက်သတ်လွတ်အား

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- မတော်မဆံ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ဂရုစိုက်ပါ။
- မိမိ၏ ဖူးစာဘက်ကို စကားအကုန် မပြောရပါ။
- ညီအစ်ကို မောင်နှမကြား သတိထားပါ။
- ကျောင်းသားများ သတ္တဗေဒ ဂရုစိုက်ပါ။
- မွေးနေ့တိုင်း ဥပုသ်စောင့်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ရပ်ဝေးမှ သတင်းကောင်းကြားရသော် ထိထိုးလိုက်ပါ။
- ကျန်းမာရေးကောင်းပါသည်။
- ကျောင်းသားများ မြန်မာစာ ဂရုစိုက်ပါ။
- ကလေးကို မုန့်ပေးမကြိုက်ပါနှင့်။
- ပညာရေးတွင် ကြိုးစားသလောက် ခရီးရောက်နိုင်ပါသည်။
- မိမိထက် အသက်တစ်ဝက်ငယ်သူ

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- သောကြာသားသမီးများ ကံမြင့်ရောက်ပါပြီ။
- ထိစပ်တူထိုးနိုင်သည်။ အကျိုးပေး ဂဏန်း (၁၊ ၄)
- ကျောင်းသားများ ဇီဝဗေဒဘာသာ ဂရုစိုက်ပါ။

နုလုံးသားရေးရာကိစ္စများ ကောင်းပါ
သည်။
ကျန်းမာရေး အနည်းငယ်ညံ့မည်။
မွေးနေ့တိုင်း သက်သတ်လွတ်စားပေး
ပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- အခက်အခဲများနှင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား
နေရလိမ့်ဦးမည်။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ ကျန်းမာ
ရေး သင့်ပါသည်။
- ကျောင်းသားများ ကျက်စာဘာသာ
ရပ် ဂရုစိုက်ပါ။

- ရင်တွင်းမှ လျှံချင်သည့် ဆန္ဒများ
အကောင်အထည်ပေါ်လိမ့်မည်။
- အလုပ်သွားကာနီးတိုင်း အရဟံ
ဂုဏ်တော်ကို ပုတီးစိပ်သွားပါ။

ဣန္ဒာသယမဟိန္ဒီစေ
ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ အုတ်ခုံ
လေးရဲ့ရှေ့မှာ နက်မှောင်နေတဲ့ ကတ္တရာ
သမ်းမကြီးရှိတယ်။ ကတ္တရာလမ်းရဲ့ ဟို
တစ်ဖက်မှာတော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အထင်ရှား
ဆုံးနဲ့ အသုံးဝင်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ရောဝတီမြစ်
ကြီးရှိတယ်။

ကျွန်တော် ထိုင်နေတဲ့ အုတ်ခုံ
လေး (နေရာလေး) ရဲ့ နှစ်လမ်းကျော်မှာ
ချစ်သူရဲ့ ကျောင်းရှိတယ်။ ချစ်သူက
ကျောင်းဆရာမလေးလေ။ ကျောင်းလွှတ်
ခင် ချစ်သူက ဒီကတ္တရာလမ်းမကြီးကနေ
(လမ်းလျှောက်) ပြန်နေကျ။ ချစ်သူရဲ့
ကျောင်းအပြန်ကို ဒီနေရာလေးကနေ
စောင့်မျှော်နေပြီ။

ချစ်သူမျှော်ချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့
အတူ သူငယ်ချင်း မျိုးမြတ်လည်း တစ်ခါ
တစ်ရံ ရှိနေတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့
အတူ နောက်ထပ် တစ်ခါတစ်ရံ ရှိနေ
တတ်တာက ဟော်လိုဂ်တာတစ်လက်။
ပြီးတော့သီချင်းလေးတွေပေါ့...။

ဒီနေ့တော့... မျိုးမြတ်ရော
ခပ်တာလေးပါ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရှိနေပါ

ဘူး။ လက်မှာပတ်ထားတဲ့ နာရီကို ကြည့်
လိုက်မိတဲ့ ၃ : ၅၉။ ချစ်သူရဲ့ ကျောင်းက
၄ : ၀၀မှာ ပြီးတယ်။ ၄ : ၁၃ လောက်
ဆိုရင် ကျွန်တော်ချစ်သူကို ဓမြင်ရပြီ။

နာရီကို ဒုတိယအကြိမ် ကြည့်
လိုက်တော့ ၄ : ၁၂။ ရင်ခန့်လွန်းစွာနဲ့
ချစ်သူလာမယ့်လမ်းကို မျှော်ကြည့်လိုက်
တယ်။ လမ်းချိုးလေးထဲက ထွက်လာတဲ့
ချစ်သူကို ကျွန်တော် စတင်မြင်တွေ့လိုက်
ရတယ်။ အဖြူရောင်ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ အစိမ်း
ရောင်ထဘီဝတ်စုံလေးနဲ့ အစိမ်းနုရောင်
ပလတ်စတစ်ဆွဲခြင်းလေးကိုဆွဲပြီး ချစ်သူ
တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာနေတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ချစ်သူ ရွှေလျား
လာနေတယ်။ ဣန္ဒြေကြီးလွန်းတဲ့
ခြေလှမ်းတွေနှင့် ချစ်သူလျှောက်လှမ်း
လာနေတယ်။ ချစ်သူက ဘေးဘီဝဲယာကို
မကြည့်ဘူး။ ရှေ့နှစ်ကိုက်သာသာလောက်
အကွာအဝေးကိုသာ ချစ်သူကြည့်တတ်
တယ်။ ချစ်သူရဲ့မျက်နှာက တည်ကြည်
လွန်းတယ်။ မလျှော့လွန်း မတင်းလွန်းစွာ
တည်ကြည်နေတဲ့ ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာဟာ

စွဲမက်ဖွယ်ပါပဲ။
ချစ်သူ ကျွန်တော်ရှေ့ကို
ရောက်လာတယ်။ ချစ်သူ ကျွန်တော့်ကို
ကျော်လွန်သွားတယ်။ တိကျသေသပ်
လွန်းတဲ့ ကောက်ကြောင်းတွေနဲ့ ပြေပြစ်
လှပလွန်းတဲ့ ကောက်ကြောင်းတွေနဲ့ ချစ်
သူရဲ့နောက်ပိုင်းက အချိုးကျစွာလှပနေ
တယ်။

ကျွန်တော် ငေးနေဆဲမှာပဲ
ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲကနေ ချစ်သူ
ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော့် အာရုံထဲမှာတော့ ချစ်သူရဲ့ ပုံ
ရိပ်က ရှိနေဆဲပါ။ ချစ်သူရဲ့ဘေးတိုက်
အလှတွေ ရှိနေဆဲပါ။ ချစ်သူ...

x x x

ညင်သာလွန်းတဲ့ ခြေလှမ်းတွေ
နဲ့ ချစ်သူ လျှောက်လှမ်းလာတယ်။
ကျွန်တော့် ရှေ့ကို ရောက်လာတယ်။
ကျွန်တော့် ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာလေးကို
ငေးနေမိတယ်။ နက်မှောင်နေတဲ့ ဆံနွယ်
တွေ တချို့က နဖူးပြင်ပေါ်ကို ခပ် နီးပါး

လေး ကျရောက်နေတယ်။ အပြစ်ကင်းစင်
တဲ့ ချစ်သူရဲ့ နဖူးပြင်၊ ညှိမှောင်နေတဲ့
မျက်ခုံးမွေးတန်းနှစ်ခု၊ နက်မှောင် ကော့
ညွတ်နေတဲ့ ချစ်သူရဲ့ မျက်တောင်တွေ၊
ဣန္ဒြေရလွန်းတဲ့ ချစ်သူရဲ့ မျက်ဝန်း
နက်တစ်စုံ၊ ပြေပြစ်တဲ့နှုတ်၊ ပန်းဆီရောင်
သန်းနေတဲ့ပါးပြင်၊ မထူလွန်း မပါးလွန်းတဲ့
ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းလွှာ၊ လှပကျော့ရှင်း
ချစ်သူရဲ့ လည်တိုင် ပြီးတော့ နားရွက်။
ဟုတ်တယ်။ ချစ်သူရဲ့ နားရွက်တစ်စုံက
မကြီးလွန်း၊ မသေးလွန်းစွာ မျက်နှာနဲ့
လိုက်ဖက်စွာ တည်ရှိနေတယ်။ ချစ်သူရဲ့
မျက်နှာပြင်အလှကို ပီပြင်အောင်
ကျွန်တော် စာဖွဲ့ခွင့်မရှိပါဘူး။ ဝေါဟာရ
တွေ မကြွယ်ဝပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရိုးရိုး
ရှင်းရှင်းလေးတော့ ဖော်ပြတတ်ပါတယ်။

x x x

လမ်းချိုးလေးထဲကနေ ထွက်
လာတဲ့ ချစ်သူကို ကျွန်တော်စတင်မြင်
လိုက်ရတယ်။ အဖြူရောင်ရင်ဖုံးအင်္ကျီ
အစိမ်းရောင်ထဘီ ကျောင်းဝတ်စုံလေးနဲ့

လက်တစ်ဖက်က အစိမ်းနုရောင်ပလတ်
စတစ်ဆွဲခြင်းလေးကို ဆွဲပြီး ကျန်လက်
တစ်ဖက်က ပန်းဆီရောင်ထီးလေးကို ဖွင့်
ဆောင်းလာတယ်။ ယဉ်လွန်းတဲ့ ခြေလှမ်း
တွေနဲ့ ချစ်သူက လျှောက်လှမ်းလာတယ်။
ဘေးဘီဝဲယာကို မျက်လုံးဝှေ့မကြည့်ဘဲ
ချစ်သူက သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကိုသာ
ဂရုစိုက်လျှောက်လှမ်းလာနေတယ်။

ရှုမငြိမ်တဲ့ ချစ်သူရဲ့ အလှအပ

တွေ ယဉ်ကျေးလွန်းတဲ့ဟန်ပန်တွေ
အိန္ဒြေကြီးလွန်းတဲ့ ချစ်သူရဲ့ ခြေလှမ်း
တွေ...

ကျွန်တော်သာ နတ်သျှင်နောင်

ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် နတ်သျှင်
နောင်လို ဝေါဟာရတွေ ကြွယ်ဝခဲ့မယ်
ဆိုရင် ချစ်သူနဲ့ပတ်သက်တာမှန်သမျှကို
(တစ်ခုမကျန်) စာဖွဲ့မိမှာ အမှန်ပါပဲ။

ချစ်သူက ကျွန်တော့် ရှေ့ကို

ရောက်လာတယ်။ အိန္ဒြေကြီးလွန်းတဲ့
ချစ်သူရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ကျွန်တော်
လိုက်ငေးနေတယ်။ အနက်ရောင် ဒေါက်
မြင့်ဖိနပ်လေးရဲ့အထက်မှာ ချစ်သူရဲ့

ဖွေးနုနေတဲ့ ခြေထောက်ကလေး တည်
တယ်။ အနက်ရောင် ဖိနပ်သိုင်းကြီးတွေ
တွေရဲ့ ထောက်ပံ့မှုကြောင့် ချစ်သူရဲ့ ခြေ
ဖမ်းလေးတွေက ပိုပြီးပေါ်လွင်နေတယ်။
ခြေချောင်းလေးတွေက ကဗျာဆန်စွာ ထ
နေတယ်။ ချစ်သူရဲ့ ခြေသလုံးသားလေး
တွေကိုတော့ မြင်တွေ့ခွင့်မရပါဘူး။
ချစ်သူက ထဘီကို ခြေမျက်ဖုံးအောင်
ဝတ်ထားတယ်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ချစ်သူရဲ့ တစ်ကိုယ်

လုံးကို (နေရာလပ် မကျန်) နှိပ်စိုက်ထား
လိုက်ချင်ပါတယ်။

x x x

“ကျွန်ခန့် ... အခန်းဝတ်

ကြည့်လိုက်တော့ မျိုးမြတ်က ဂစ်ထ
ကိုယ်ပြီး ရပ်နေတယ်။ သောကြာတော့ မေ
မချဉ်အပြီးနဲ့ ကျွန်တော့်နားကို လျှောက်
လာတယ်။

“အန်တီက ပြောလိုက်တာ

မင်းစာကျက်နေတယ်တဲ့ အခုမင်းလုပ်
တာက...”

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟ . . . မင်းဆီလာတာပေါ့
ဘကောင်ရဲ”

မျိုးမြတ်က ကျွန်တော့် ကုတင်
ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ဂစ်တာကို လက်သံ
စမ်းနေတယ်။ တုန်ခါနေတဲ့ ဂစ်တာကြိုး
တွေကို ကျွန်တော်အိပ်ပွယ်မဲ့စွာ ငေး
ကြည့်နေမိတယ်။ မျိုးမြတ်က “မင်းရဲ့
သို့ ခေါင်းစဉ်ရထားတဲ့ သီချင်းလေးကို
ဆိုနေတယ်။”

“မျိုးမြတ်”
မျိုးမြတ်က ကျွန်တော့်ကို
ဘာလဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်နဲ့ မေးဆော်ပြတယ်။

“မင်းအားရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ကွာ”
“ဘယ်ကိုလဲ”

“သူ့ကို သွားစောင့်မလို့”
“ဟာ...ဟိတ်ရောင် ဒီနေ့စနေ
နေ့လေ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်တွေ့မှာလဲ”

“တစ်ခါတစ်လေ သူ အဲ့ဒီကို
ဘာတတ်တယ်”

“အေးလေ သွားတာပေါ့...”

x x x

ကျွန်တော်နဲ့ မျိုးမြတ် ချစ်သူကို
စောင့်နေကျ နေရာလေးကို ရောက်တော့
နေမင်းကြီးက ဝင်ကာနီးနေပြီ။ ထိုင်နေ
ကျ နေရာလေးမှာ နှစ်ယောက်သား
ထိုင်မိကြတော့...

“ကျော်ခန့် မင်းစာတွေရနေပြီ
လား”

“ရသင့်သလောက်တော့ ရနေ
ပါပြီ”

“ငါတော့ ဆရာမလေးကို
ကျေးဇူးတင်မိတယ်”

ကျွန်တော် ဂစ်တာကို ရင်ခွင်မှာ
ပိုက်ပြီး ရောဝတီမြစ်ရေပြင်ကို ငေးနေမိ
တယ်။ မျိုးမြတ်က ကျွန်တော့်ကို စကား
တွေ ပြောနေတယ်။

“မင်း ဆယ်တန်းပြန်ဖြေလို့
ငါသူ့ကို ကျေးဇူးတင်တယ် ကျော်ခန့်
မင်းနဲ့ငါ အသက်ကွာတယ်ဆိုပေမယ့်
ငယ်ငယ်ဆေးကာတည်ကာ အတန်းအတူတူ
တက်ခဲ့ကြတာ မင်းက ဆယ်တန်းမှာ
ကျနေခဲ့တယ်။ အားလုံးကပြန်ဖြေဖို့
တိုက်တွန်းပေမယ့် မင်းပြန်မဖြေခဲ့ဘူး။

အခု ငါဆေးကျောင်း နောက်ဆုံးနှစ်
ရောက်နေပြီ။ မင်းဆယ်တန်း ပြန်မဖြေတာ
ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ မင်းပြန်တွက်
ကြည့်ဦး ကျော်ခန့်”

မျိုးမြတ်က စကားကို ရပ်ပစ်
လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဂစ်တာကို
အသံစမ်းလိုက်တယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ...မင်းဆယ်
တန်းပြန်ဖြေမယ်ဆိုတော့ အားလုံးက
ဝမ်းသာကြတယ်။ ငါလည်း ပါတာပေါ့။
မင်းအခုလို စာမေးပွဲပြန်ဖြေတာက
ဆရာမလေးကြောင့်ဆိုတော့ သူ့ကို
ကျေးဇူးတင်သင့်တာပေါ့”

ကျွန်တော် မျိုးမြတ်ကို ဘာမှ
ပြန်မပြောဘဲ ခင်မောင်ထူးရဲ့ “မျှော်တော်
ယောင်” သီချင်းလေးကို တိုးတိုးလေး
ညည်းလိုက်တယ်။ (တစ်ပိုင်းတစ်စ ...)

“သူလာနေကျလမ်းမှာ နေစဉ်
စောင့်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ် ... ။
သူ့ကိုယ့်ကိုမြင်တာများရင် သိများလာ
မလား . . . ။ ဆက်စောင့်လိုက်မယ်။
မျှော်နေဦးမယ်။ မျှော်တော်ယောင် ...”

မျှော်တော်ယောင် မျှော်တော်ယောင်...

“မျှော်တော်ယောင် လုပ်မနေနဲ့
ဟိုမှာလာနေပြီ”

မျိုးမြတ် စကားကြောင့် သီချင်း
ကို ရပ်လိုက်ပြီး ချစ်သူလာရာလမ်းကို
ကြည့်လိုက်တယ်။ ချစ်သူက အဝါရောင်
ဖျော့ဖျော့ စပိုရှပ်အင်္ကျီလေးနဲ့ ပန်းနုရောင်
ပြောင်ထဘီကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။
မဟူရာရောင် ဆံနွယ်တွေကို ဖားလျားချ
ထားပြီး ငွေရောင်မိန်းမလေးကို စီးထားတယ်။

ချစ်သူရဲ့ ဘေးမှာ အဖော်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်းပါလာတယ်။
ချစ်သူနဲ့အဖော်မိန်းကလေးက ကျွန်တော်
တို့ထိုင်နေကျနေရာရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာရှိတဲ့
ပလက်ဖောင်းလေးပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်
နေတယ်။ ချစ်သူ တရွှေရွှေနဲ့လျှောက်
လှမ်းလာတယ်။ ချစ်သူက ကျွန်တော်
ရှေ့တည့်တည့်ကိုရောက်ဖို့ ပေနစ်ရာ
လောက် အလိုမှာ ရပ်တန့်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ချစ်သူကိုပဲ ငေးနေ
မိတယ်။ ချစ်သူနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ကြားမှာ
ပုံရိပ်တွေ ဖြတ်သန်းသွားပေမယ့်

ကျွန်တော် ချစ်သူကိုပဲ ငေးနေမိတယ်။
အချိန်တွေ အတော်ကြာသွားတဲ့အထိ
နေရောင်ပျောက်သွားတဲ့ အချိန်အထိ...
ချစ်သူ မပြန်ခင် အချိန်အထိ
ချစ်သူကို မြင်နေရတဲ့ အချိန်
အထိ ကျွန်တော် ချစ်သူကိုပဲ ငေးနေမိ
တယ်။

x x x

ချစ်သူ ကျောင်းအပြန်ကို
မျိုးမြတ်နဲ့အတူ စောင့်နေမိတယ်။ မျိုးမြတ်
ကျွန်တော်နဲ့ အဖော်လိုက်တာ (၄) ရက်
ဆက်တိုက်ရှိသွားပြီ။

ချစ်သူ လမ်းချိုးလေးထဲကနေ
ထွက်လာတယ်။ ချစ်သူ ယဉ်ကျေးစွာ
လျှောက်လှမ်းလာတယ်။ ချစ်သူ
ကျွန်တော်နဲ့ နီးလာတယ်။ ချစ်သူ
ကျွန်တော်ရှေ့ကို ရောက်လာတယ်။ ချစ်သူ
ကျွန်တော်ကို ကျော်လွန်သွားတယ်။
ချစ်သူသိမ်မွေ့စွာ လျှောက်လှမ်းသွားတယ်။
ချစ်သူ ကျွန်တော်နဲ့ ဝေသွားတယ်။ ချစ်သူ
လမ်းချိုးလေးထဲကို ကွေ့ဝင်သွားတယ်။

ချစ်သူ... ..
“ကျော်ခန့် မင်း ဒီလိုပဲ နေ
တော့မှာလား”
“ဘာကိုလဲ”
“မင်း သူ့ကို ဖွင့်မပြောတော့
ဘူးလား”
“ဒီနေရာလေးမှာ သူ့ကျောင်း
အပြန်ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူတစ်
ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ သူ့အခုထိ မသိ
သေးဘူး”
“ဟ...မင်းမပြောဘဲ သူ့ဘယ်
လိုလုပ် သိမှာလဲ”
“ငါ သူ့ကို ဒီနေရာလေးမှာ
အမြဲစောင့်နေတာပဲ။ သူတစ်နေ့နေတော့
သိလာမှာပါ”
“မင်းက မင်းမပြောဘဲ သူ့ဘယ်
လာမဲ့နေ့ကို စောင့်ဦးမလို့လား”
ကျွန်တော် မျိုးမြတ်ကို ဘာ
ပြန်မပြောဘဲ နေမိတယ်။ အချိန်အတော်
ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီ
မယ့်...
အတွေးထဲမှာတော့ ချစ်သူထိ

ဖော်နေမိတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ချစ်သူရဲ့
အိပ်ခန်းလုံး (နေရာလယ်မကျန်) နှစ်နှိုက်
ခံလိုက်ချင်ပါတယ်။ တပ်မက်စိတ်
တော့ အနည်းအကျဉ်း ပါမှာပေါ့...

x x x

“ဪ... မျိုးမြတ် လာ
လေ။ အန်ကယ်နဲ့အန်တီပါ ပါလာတာ
ကိုး...”

မသိတာရဲ့ စကားကြောင့်
အိပ်ခန်းကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ မျိုးမြတ်နဲ့
အတူ သူ့အဖေနဲ့အမေပါ ပါလာတယ်။
“သိတာက လူကြီးနှစ်ယောက်ကို ညှပ်
ခန်းထဲ ခေါ်သွားတယ်။ မျိုးမြတ်က
ကျွန်တော် ထိုင်နေတဲ့ နေရာကိုလျှောက်
လာတယ်။ မျိုးမြတ် ကျွန်တော့်အနား
ဆောက်ကာနီးမှာ မသိတာက ညှပ်ခန်းထဲ
ထဲ ထွက်လာပြီး အိမ်အတွင်းဘက်ကို
ခင်သွားတယ်။

“ငါ မင်းကို ယုံကြည်နေ
မယ်နော်”

“မင်း မသိတာဆီက အဖြေရပြီ

လား”

မျိုးမြတ်က ကျွန်တော့်ကို
ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“မင်းရော ဆရာမလေးဆီက
အဖြေရဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူးလား”

“သူက ဘွဲ့နှစ်ခုလောက်ရပြီး
လောက်ပြီ။ ငါက ဆယ်တန်းတောင်
မအောင်ထားဘဲ သူ့ကို ပရိပိုစ်လုပ်ဖို့
မသင့်တော်ဘူး ထင်တယ်...”

“အချစ်မှာ အဲဒါတွေ လိုအပ်
လို့လား ကျော်ခန့်...”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို ဖြည်း
ညင်းစွာ ယမ်းခါလိုက်တယ်။

“ငါအတွက် မလိုအပ်ပေမယ့်
သူ့အတွက် လိုအပ်လိမ့်မယ် မျိုးမြတ်”

အဖေနှင့်အမေ ညှပ်ခန်းထဲ
ရောက်လာတော့ မျိုးမြတ်က ကန်တော့ပြီး
နှုတ်ဆက်တယ်။ အဖေနှင့်အမေက
ဆုတွေပေးပြီး မှာတမ်းတွေခြွေနေတယ်။
အဲဒါတွေပြီးသွားတော့ -

မသိတာနှင့်မျိုးမြတ်က ခြံထဲကို

ဆင်းသွားကြတယ်။ လူကြီးတွေကတော့

သူတို့နှစ်ယောက် ကိစ္စကို ဆွေးနွေး
နေကြတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့
စကားတွေကို နားမထောင်ချင်တော့တာနဲ့
အပေါ်ထပ်က ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းထဲကို
လာခဲ့လိုက်တယ်။ (ဪ... မျိုးမြတ်က
ရန်ကုန်မှာ ဆေးကျောင်း နောက်ဆုံးနှစ်
သွားတက်မှာမို့ လာနှုတ်ဆက်တာ။)

x x x

ချစ်သူက ကျောင်းကနေ ပြန်
လာနေပြီ။ ရင်ခုန်စရာ ညနေပေါင်း
များစွာကို ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့တာပါ။
ဒီလိုပါပဲ... ရင်ခုန်စွာနဲ့ ချစ်သူရဲ့ ကျောင်း
အပြန်ကိုညနေတိုင်း စောင့်မျှော်နေခဲ့
တယ်။ ချစ်သူရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ရင်ဖို
ရင်းငေးနေခဲ့တယ်။ ချစ်သူရဲ့ ...

... ငေးနေခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ
နေ့ရက်တွေ နေ့ရက်တွေ...

x x x

ချစ်သူက လမ်းချိုးလေးထဲ

ကနေ ထွက်လာတယ်။ အဖြူရောင် ရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးနဲ့ အစိမ်းရောင်ထဘီ လေးကို (ထုံးစံအတိုင်း) ချစ်သူ ဝတ် ဆင်ထားတယ်။ အစိမ်းနုရောင် ပလတ် စတစ် ဆွဲခြင်းလေးကလည်း (ထုံးစံ အတိုင်း) ချစ်သူ လက်တစ်ဖက်က ဆွဲထားတယ်။ ပန်းဆီရောင်ထီးလေး ကိုတော့ ချစ်သူ ဆောင်းမထားဘူး။

ချစ်သူက ဣန္ဒြေကြီးလွန်း သော ခြေလှမ်းတွေနဲ့ တရွေ့ရွေ့လှမ်း လာတယ်။ ချစ်သူ ကျွန်တော်နဲ့ တဖြည်းဖြည်းနီးလာတယ်။ ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာလေးက ဝင်းပပြီး ကြည်လင်နေ တယ်။ နဖူးပေါ်ကျနေတဲ့ ဆံစတင်ချိုက် လေအဝေမှာ ယိမ်းနွဲ့သွားကြတယ်။

ချစ်သူ လမ်းလျှောက်လာနေ တယ်။

ကလေးတစ်ယောက် ချစ်သူရဲ့ ရှေ့ကနေဖြတ်ပြီး လမ်းရဲ့ဟိုတစ်ဖက်ကို ပြေးသွားတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကား တစ်စီးကလည်း အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်း နှင်လာတယ်။ ကားက ကလေးကို ရှောင်

လိုက်ပြီး ချစ်သူရဲ့ နောက်ဖက်ကို ဦးတည် လာတယ်။

ကျွန်တော် ပြေးသွားပြီး ချစ်သူ ကို တွန်းထုတ်လိုက်တယ်။ မကြာလိုက် ပါဘူး။ မျက်တောင်တစ်ခတ်လောက် တောင် မကြာလိုက်ပါဘူး။

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး နာ ကျင့်စွာ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ လစ်ဟာခြင်းကို စက္ကန့်ပိုင်းသာသာ လောက် ခံစားလိုက်ရတယ်။ တစ်ဖန်ပြန် ပြီး နဂူကျင့်စွာ ခံစားလိုက်ရတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဘာမှ ခံစားမှု မရှိတော့ဘူး။

ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မသိတော့ ဘူး...။

* * *

ချစ်သူက ညင်သာစွာ တစ် လှမ်းချင်း လှမ်းလာနေတယ်။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ အဖြူရောင်နဲ့ ထဘီအစိမ်းရောင်ကို ချစ်သူ ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ လက်တစ်ဖက်က ပလတ်စတစ်ဆွဲခြင်း အစိမ်းရောင်လေးကို

ဆွဲထားတယ်။ ကျွန်လက်တစ်ဖက်က ယိမ်း ဆီရောင် ထီးလေးကို ဖွင့်ဆောင်းလို့...

ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာမှာ အမည် ဖော်ရခက်တဲ့ ဟန်ပန်တွေကို တွေ့ တယ်။ ချစ်သူ ကျွန်တော် ထိုင်နေစေ အုတ်ခုံလေးကို လှည့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် ချစ်သူကို ပြုပြင်လိုက်တယ်။ ချစ်သူရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော်ကို တွေ့မြင်ပုံ မရဘူး။ ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာ ဟိုဘက်ကို ပြန်လှည့်သွားတယ်။ ချစ်သူ က ညင်သာစွာ လျှောက်လှမ်းသွားတယ်။ ချစ်သူ လျှောက်လှမ်းသွားတယ်။

ချစ်သူ...မင်းကို ငါဒီနေ့ လေးမှာ အမြဲတမ်းစောင့်နေခဲ့တယ်လေး မင်းမသိဘူးလား...ငါဒီနေ့ လေးမှာ အမြဲတမ်း မင်းကို စောင့်နေ နေမှာပါ။ ချစ်သူရယ်...မင်းမသိလည်း ငါ မင်းကို စောင့်နေဦးမှာပါ။ ချစ်သူရယ်။ ငါ ဒီနေရာလေးမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေမှာပါကွာ...

ဤကောင် ဖုတ်ကြောင်

အိပ်မက်ထဲက သိုက်နန်းရင်

မင်းသန့်ကျော် (ဂီတုန်း)

ကိုတို့သည် လက်သမားဆရာ
လေး ဖြစ်၏။ ပန်းရံလုပ်ငန်းကိုပါ ကျွမ်း
ကျင်လေသည်။ သူသည် စေတနာကောင်း
ပြီး စိတ်ရင်းကောင်းလေသည်။ သူလုပ်
ကိုင်ပေးရသော လုပ်ငန်းများအပေါ်တွင်
လုပ်ခကိုမျှတတသာ ယူလေသည်။ ထို
ကြောင့် သူ့အား အလုပ်အပ်သူ များပြား
လှသည်။ တစ်ရံတစ်ယောက်သည်
တစ်ခုခုလုပ်စရာရှိသည်ဆိုလျှင် အခြား
လက်သမားနှင့် မလုပ်ခိုင်း၊ ကိုတိုးအား
မှ လုပ်ငန်းစလေသည်။

ကိုတိုးသည် အလှူအတန်း
လည်း ရက်ရော၏ လှူသမျှ တန်းသမျှ
လက်ငင်းအကျိုးပေးသည်ဟု ဆိုရမည်
ဖြစ်လေသည်။ တစ်နေ့သော် သူတို့အိမ်
အနီးရှိ ဘုရားသို့သွားရာ မွှောရုံတွင်
ပန်ကာလိုအပ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့်
ချက်ချင်းပင် ဈေးသို့သွားကာ ပန်ကာ
တစ်လုံးဝယ်လာပြီး လှူလေသည်။ သူ
လှူတန်းထားသည့် ပစ္စည်းများ မွှောရုံတွင်
များစွာရှိလေသည်။

ပန်ကာဝယ်ပြီးသောအခါ အိတ်

ထဲတွင် ပိုက်ဆံမကျန်တော့ချေ။ အိမ်ပြန်
လာသောအခါ ဇနီးသည်က ဆန်အနည်း
ငယ်သာ ကျန်တော့ကြောင်း ထမင်းချက်
ရန် မလုံလောက်ကြောင်းပြောရာ ထမင်း
ကို ကလေးများကိုသာ ကျွေး၍ သူကမူ
ဆန်ပြုတ်သောက်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း
ပြောလေသည်။

ပန်ကာလှူတန်းရသော အဖို့
ဘာကကို ဇနီးအား အမျှပေးဝေလေသည်။
အလှူဒါနသည် သန့်ရှင်းမွန်မြတ်သဖြင့်
ချက်ချင်းအကျိုးပေးသည်ဟု ဆိုရမည်
ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မှ ဧည့်
သည်တစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။
ဧည့်သည်က -

“ဒါ ကိုတိုးတိုးတို့ အိမ်လား
ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဝင်ခဲ့ပါ”
ဧည့်သည်သည် အတွင်းသို့
ဝင်လာပြီးနောက် -

“ခင်ဗျားသတင်းကတော့ မွှေး
နေတာပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ရွာအထိ သတင်းပျံ

လာလို့ အလုပ်အပ်ရအောင် လာခဲ့ရတာ
ပဲ။”

ကိုတိုးသည် ဧည့်သည်အား
ရေခွေးကြမ်း၊ ထန်းလျက်စသည်တို့ဖြင့်
ဧည့်ခံရင်း -

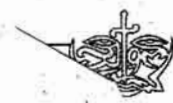
“ဟုတ်ကဲ့ အကြောင်းကိုလည်း
ပြောပါဦးဗျာ”

ဧည့်သည်သည် ရေခွေးကြမ်း
တစ်ခွက်သောက်ရင်း -

“ဒီလိုဗျာ။ ကျွန်တော်တို့
သာယာကုန်းရွာမှာ ရှေးခေတ်ကတည်းက
ဆောက်ထားတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း
တယ်။ သိမ်လည်းရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
သိမ်ကပျက်စီးနေပြီ။ အဲဒါ ကျောင်း
လည်း ပြုပြင်မယ်။ သိမ်အသစ်လည်း
ဆောက်မယ်ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်တော့မှာ
ဆောင်ရွက်ချင်ပါသလဲ”

“မြန်လေကောင်းလေပေါ့ဗျာ။
နက်မြန်လောက်ကို လုပ်ငန်းစချင်တာပဲ။
အုတ်တွေ သဲတွေ ကျောက်တွေ ဘိတ်
မြေတွေ အားလုံးဝယ်ပြီးသွားပြီး ဆေး

တော်က လုပ်မယ့် လက်သမားရွေးနေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ကို အားကိုးလို့အပ်မှတော့ လက်ခံပါတယ်။ လုပ်လက်စ အလုပ်ကလေးကလည်း ဒီနေ့ အပြီးသတ်ပြီဆိုတော့ နက်ဖြန်လာခဲ့ပါဗျေ။ ကျွန်တော်ရယ် တပည့်ကလေး ၃ ယောက်ရယ် လာခဲ့ပါဗျေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီအတွက် ဆရာတော်က ကြိုတင်ငွေ သဘောမျိုး ငွေအနည်းငယ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ လိုက်ခံပါ”

ဧည့်သည်က ငွေထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုတိုးရေညှိ ချပေးလေသည်။ ကိုတိုးက ထိုငွေထဲမှ တပည့်လေးများအတွက် ကြိုတင်ပေးရန်နှင့် မိမိတို့အတွက် လမ်းစရိတ် အနည်းငယ်ချွန်ထားပြီး ကျန်ငွေကို ဇနီးအား ပေးလိုက်လေသည်။

ဇနီးသည် ငွေရသည်နှင့် ဆန်ဝယ်ရန် ချက်ချင်းထွက်သွားလေသည်။ ကိုတိုးလည်း တပည့်လေးများအား သွားရောက်ပြောကြားလေသည်။

ညတွင် ကိုတိုးသည် ဘုရားရှိခိုး

မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းဝေပြီး အိပ်စက်လေသည်။ သန်းခေါင်ကျော်သောအခါ အိမ်တံခါးနားမှ လူမမာ ညည်းသံကြီးကို ကြားရလေသည်။ ညည်းသံသည် မိန်းမသံဖြစ်လေသည်။

ကိုတိုးသည် အိပ်နေရာမှ ထလာကာ ဓာတ်မီးဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည်ကို ထိုးကြည့်ရင်း အမျှအတန်းပေးဝေလေသည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် အဆိုပါ ညည်းသံကြီး ပျောက်သွားလေသည်။

နောက်တစ်ဖန် အိပ်ရာတွင်း

ဝင်၍ ပြန်လည်အိပ်စက်ရာတွင် ညည်းသံကို နောက်တစ်ခါကြားရပြန်လေသည်။ ယခင်တစ်ကြိမ်ကဲ့သို့ အိမ်တံခါးနားမှ ကြားရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုတိုးသည် ကြောက်စိတ်တော့ မရှိချေ။

သူနေသော နေရာမှာ ဘုရားနှင့် မနီးမဝေးတွင်ဖြစ်ပြီး ခြံမြေမသန်ကြောင်း ဆရာသမားတစ်ဦးက ပြောဖူးသည်ကို ကိုတိုးအမှတ်ရမိ၏။ ထို့ကြောင့် သည်တစ်ခေါက် လုပ်ခရရှိလျှင် နေအိမ်၌ ဘုန်းကြီး (၃) ပါးခန့် ပင့်ပြီးလျှင် ပရိတ်တရားတော်များ နာကြားဦးမည်ဟု စဉ်းစားထားလေသည်။

ယခုလောလောဆယ်တွင် သူလုပ်နိုင်သည်မှာ အမျှအတန်းပေးဝေခြင်းတစ်ခုသာရှိ၏။

“ကဲ ညည်းသံပေးနေတဲ့ ပရလောကသားအတွက် ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်သော ညတိုင်းဘုရားရှိခိုး ပရိတ်ရွတ် မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းပေးဝေတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို အမျှပေးဝေပါတယ်။ လူ့ဘဝရာ

ကျွတ်ရာကို သွားပါတော့ အမျှ အမျှ အမျှ

ညည်းသံသည် ခေတ္တမျှ ပျောက်သွား၏။ ပြီးတော့ ပြန်ပေါ်လာပြန် လေသည်။ ကိုတိုးသည် ယခင်အတိုင်း အမျှ ထပ်မံ၍ ပေးဝေပြန်၏။

သည်တစ်ခါတော့ ညည်းသံ ကြီးကို မကြားရတော့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် ကိုတိုးသည် ပြန် လည်အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကိုတိုးတို့ သည် အလုပ်လုပ်ရမည့် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းရှိရာ သာယာကုန်းရွာသို့ သွားကြ လေသည်။ သူတို့သည် စက်ဘီးတစ် ယောက် တစ်စီးဖြင့်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ လက်သမားပစ္စည်း၊ ပန်းရံပစ္စည်းတို့ကို အိတ်များနှင့် ထည့်သွင်း၍ သယ်ယူကြ လေသည်။

ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ ဆရာတော်အား ဖူးတွေ့ကြ၏။ ဆရာတော် က -

“အေး မင်းတို့လာမယ်ဆိုတာ

ပြောပါတယ်ကွယ်။ ဒီကျောင်းက မင်းတို့ မြင်တဲ့အတိုင်း ဟောင်းနေပါပြီ။ နှစ်တွေ ကြာပြီဆိုတော့ ပြင်စရာတွေက များသား။ ဒီတော့ ကျောင်းကို ဒုတိယထားပြီး သိမ် ကို ပထမဆုံး ဦးစားပေး ဆောက်ချင် တယ်”

“မှန်လှပါဘုရား။ သိမ်ကို ဘယ်လိုဆောက်ချင်တယ်ဆိုတာ အိမ်နဲ့ရှိ ပါ ဘုရား”

“သိမ်ကို အုတ်နဲ့ (၂) ထပ် ဆောက်မယ်ကွာ”

“တင်ပါဘုရား”

“မင်းတို့ စားရေးသောက်ရေး လည်း ဘာမှမပူနဲ့။ ငါ့ကျောင်းမှာ ဆွမ်း တွေ၊ ကွမ်းတွေ ပိုလှူပါတယ်”

ကပ္ပိယကြီးသည် ကိုတိုးတို့ တည်းခိုရမည့် ဇရပ်အား လိုက်ပြလေ သည်။ ကိုတိုးတို့သည် သိမ်ဆောက်ရမည့် နေရာအား သွားရောက်ကြည့်ရှုကြလေ သည်။ သိမ်ငုတ်များရှိပြီး ဖြစ်၏။ သိမ်ငုတ် များအတွင်းတွင် (၂) ထပ်သိမ်ကို ဆောက်လုပ်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းကြီးသည် ဟောင်းနွမ်း အိုမင်းနေပြီဖြစ်၏။ သရက်ပင်၊ ပိန္နဲပင် မာလကာပင်၊ မရမ်းပင်များဖြင့် အုံ့ဆိုင်း ၍ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး အေးမြနေလေ သည်။ ကျောင်းထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ရေတွင်းတစ်ခုရှိရာ ရေထွက်အလွန် ကောင်း၏။ ကိုတိုးတို့ တည်ခိုသည့် ဇရပ် နှင့် အနီးကလေးဖြစ်လေသည်။

ကိုတိုးတို့သည် သိမ်ကို စတင် ဆောက်လုပ်ကြ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဒကာများ နှင့်အတူ လာရောက်ကြည့်ရှုလေသည်။

ညတွင် ကိုတိုးတို့သည် ရေခွေ ကြမ်းရိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောနေကြလေသည်။ ထိုစဉ် ကျောင်းအတွင်းသို့ လူတစ် ဝင်ရောက်လာကာ ဆရာတော်အား ဖူးတွေ့လေသည်။ ဆရာတော်က -

“ဟဲ့ ဒကာဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“မှန်လှပါ တပည့်တော်ရဲ့ သိမ် လေးပါဘုရား။ တင့်တိုတရီရှိပြန်နေတဲ့ ကြည့်ပေးပါဦးဘုရား”

ဆရာတော် ဘုရားသည်

ကလေးမကလေးအား၊ သေသေချာချာ
ကြည့်ကာ -

“ဒီသူငယ်မက သိုက်ကလာ
တာပဲ။ သူ့ကိုသူသိုက်က ပြန်ခေါ်နေလို့
သွားချင်လို့ ငိုနေတာ။ ဟုတ်တယ်
ဟုတ်လား ဒကာမလေး။ ခုတလော
တာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

ကလေးမသည် ဘာမှ ပြန်
မပြော၊ ဝိုဟ်သွား နေလေသည်။ ကလေးမ
၏ ဖခင်က -

“ဆရာတော်ဘုရား ဒီလိုပါ။
နေ့က သူပြောတာတော့ အိပ်မက်
တယ်တဲ့ ဘုရား။ အိပ်မက်ထဲမှာ သိုက်နန်း
က လူတွေရောက်လာတယ်တဲ့ ဘုရား။
အခုထားကြီးစီးလို့ ရွှေငှက်ပျောသီးတွေ
တစ်ယောက်က ကိုင်ထားသတဲ့
ဘုရား။ တစ်ယောက်က သူ့ကိုလက်ယပ်
ဆွဲသတဲ့ ဘုရား”

“အင်း ဒီတော့ ဒကာမလေး
ဘာလုပ်သတဲ့လဲ”

“အိပ်မက်ထဲမှာ မလက်ချင်ပါ
မလိုက်ချင်ဘူးဆိုပြီး ငိုသတဲ့ဘုရား”

အဲဒီတုန်းမှာ လန့်နိုးသွားသတဲ့ ဘုရား
ဆရာတော်သည် အတန်ငယ်
စဉ်းစားနေပြီး -

“အင်း ဒကာမလေးက သိုက်
ဆက်ပါနေတယ်။ သိုက်အကြီးအကဲတွေ
ကို မေတ္တာရပ်ခံပြီး သိုက်ကြီးဖြတ်ပေးရ
မယ်။ ဒီတော့ နက်ဖြန်လာခဲ့လေ။ လိုအပ်
တဲ့ ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးစတာတွေကို
လည်း ကန်တော့ပွဲထိုးဖို့ ယူခဲ့”

ထိုအဖွဲ့ပြန်သွားကြသည့်အခါ
တွင် ဆရာတော်သည် ဘုရားခန်းသို့ ဝင်
သွားလေသည်။ ဤတွင် ကျောင်းတွင်
ရောက်နေသော ဒကာတစ်ဦးက -

“ကျွန်တော်တို့ ဆရာတော်က
သိုက်ဆို အရပ်နိုင်တာ။ အနယ်နယ် အရပ်
ရပ်က သိုက်ဆက်ပါသူတွေ သိုက်ကြီး
လာလာဖြတ်ကြတာ မနည်းဘူး။ အခု
ဘုရားတွေလည်း တည်နေတယ်”

ထိုညတွင် ကိုတိုးတို့ အိပ်သည့်
အခါ ကိုတိုးအိမ်မှာ ရှိစဉ်က ကြားခဲ့ရ
သော ညည်းသံကြီးကို ကြားရပြန်လေ၏။
ညည်းသံကြီးသည် ရေတွင်းဆီမှ ထွက်

ပေါ်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။
ကိုတိုးသည် ထထိုင်လိုက်ကာ
အမျှအတန်းပေးဝေ၏။ ခဏကြာသော်
ထိုအသံကြီး ပျောက်သွားလေသည်။
နောက်တစ်နေ့တွင် ကိုတိုး
သည် နံနက် (၄) နာရီ ကျောင်းမှ
အုန်းမောင်းခေါက်သည်နှင့် အိပ်ရာမှ နိုး
လာ၏။ ကိုတိုးသည် မျက်နှာသစ်ပြောင်
ဆရာတော်ထံသို့ သွားလေသည်။

ကပ္ပိယကြီးသည် ဆရာတော်
အား ယာဂများ ဆက်ကပ်နေ၏။ ဆရာ
တော်က ကိုတိုးအား -

“လာ ဒကာမလေး ထိုင်”
“တင်ပါ။ တပည့်တော် ညက
ညည်းသံကြီး ကြားရလို့ဘုရား။ ရေတွင်း
နားက ကြားရတာ။ အိပ်တုန်းကလည်း
အဲဒီအသံကြီးကို ကြားရသေးတယ်”

“အင်း အရင် တည်းခိုသွားတဲ့
ဒကာတွေလည်း အဲဒီအသံကြားရတယ်
လို့ လျှောက်တယ်။ အမျှအတန်းဝေတာ
လိုချင်လို့ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“တပည့်တော် အမျှဝေပါသေး”

ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအသံကြီးက ပျောက်
မသွားဘူးဘုရား။”

“အခုည ထပ်ပြီး အမျှဝေလိုက်
ပါကွာ”

ကိုတိုးသည် ကျောင်းပေါ်မှ
ဆင်းလာကာ တပည့်များနှင့်အတူ အလုပ်
ခွင်ဝင်လေသည်။

ထိုနေ့ညတွင် ကိုတိုးသည်
အိပ်မက်မက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်
အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူ့အားလာ၍ စကား
ပြောလေသည်။ အမျိုးသမီးသည် သနပ်ခါး

များ ဖွေးအောင်လူးထားပြီး ဆံပင်အရှည်
ကို ဖားလျှားချထားလေသည်။ ရှေးခေတ်
က အဝတ်အစားနှင့် ဖြစ်လေသည်။ သူမ
၏ နောက်တွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်
ပါလာလေသည်။ သူလည်း ရှေးခေတ်က
အဝတ်အစားနှင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဒီက မောင်ကြီးတို့ ကျောင်း
ပြင်ရအောင် လာမယ်ဆိုတာ နမလေးတို့
သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်
ရအောင်လာပြီး သတိပေးတာပါ”

“ဘာမဖြစ်သင့်တာကို ပြောတာ

လဲ”

“ဥပမာ ကျောင်းကို ပြုပြင်ရာ
မှာ တိုးချဲ့ဆောက်မယ်ဆိုရင် နမလေးတို့
နေရာမှာ ဆောက်မိမှာ စိုးလို့ပါ”

“အဲဒီနေရာကို ဘယ်လိုသိရ
မလဲ”

“အခုလည်း သိသာပါတယ်။
သတိထားကြည့်ရင် သိနိုင်တဲ့ အမှတ်
အသားတွေ ရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့က ဘာတွေလဲ”

“နမလေးတို့က သိုက်စောင့်

တွေပါ”တိုးသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုး
လာသောအခါ ထိုအကြောင်းကို ဆရာ
တော်အား လျှောက်ထားလေသည်။ ဆရာ
တော်က -

“အေး ဒီမှာ သိုက်ရှိတယ်ဆို
ဘုန်းဘုန်းသိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့
ဘာအနာဂတ်အယုက်မှ မပေးမိအောင် သတိ
ထားပြီး မေတ္တာပို့ပေးနေရတယ်”

ကိုတိုးသည် သိမ်ဆောက်ရင်း
ကျောင်းအနေအထားကို သတိထားကြည့်
မိ၏။ နောက်ဘက်ပိန္နပင်ကြီးနားတွင်
ရှေးဟောင်းစေတီပျက်ကြီး တစ်ဆူရှိတ
သည်။ သစ်ပင် ချုံနွယ်ဝိတ်ပေါင်း
ဖုံးအုပ်နေ၏။ ထိုနေရာကို ရှောင်ကွင်း
သွားရန် ကိုတိုး ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့ပြီးလျှင်
တစ်နေ့ သိမ်ကို ဆောက်လုပ်လာကြ
သော ရက်ခန့်ကြာသောအခါ သိမ်အောက်
ထပ် ပြီးစီးသွားလေသည်။ ထိုအခါ သိမ်
အထက်ထပ်ကို ဆက်လက်ဆောက်တည်
ရမည်ဖြစ်၏။ အထပ်ထပ်တွင် ဘုရား
ပါသဖြင့် အကျအနာ ဆောက်လုပ်မည်

ဆိုတိုး စိတ်ကူးထားလေသည်။

အထက်ထပ်ဆောက်လုပ်ရန် အတွက် ကိုတိုးတို့အဖွဲ့သည် ငြမ်းများ ဆင်လေ၏။ ပြီးသောအခါ အုတ်များစီ၍ အထက်ထပ်ကို ဆက်လက်ဆောက်လုပ် လေသည်။

အထက်ထပ်ကို ဆောက်လုပ် နေစဉ် ကိုတိုးသည် အိပ်မက်မြင်မက်ပြန် ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ယောက်ျားကြီးတစ်ဦး ပေါ်လာလေသည်။ သူသည် ပုဆိုး ခါးတောင်းကျီနဲ့ ဖြစ်၏။ သျှောင်ကို တစောင်းထုံးထားလေသည်။ ပေါင်တစ်ခု လုံး ထိုးကွင်းများဖြင့် ပြည့်နေ၏။ သူက ကိုတိုးအား -

“သိမ်အပေါ်ထပ်ကို မင်းတို့ ဆောက်နေတာ ငါကြည်နေတယ်။ ငြမ်း တွေက ခိုင်မှ မခိုင်ဘဲကွ။ ခိုင်အောင်လုပ် ပါ။ ဟိုမှာ ငါ့လူတွေရှိတယ် ကြည့်လိုက်”
ထိုးကွင်းနှင့် လူက သိမ်ထောင့် တစ်ထောင့်စီကို ပြလိုက်၏။ ကိုတိုးက ကြည့်လိုက်ရာ သိမ်ထောင့်တစ်ထောင့်စီ တွင် ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးစီ စောင့်လျက်

ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့သည်လည်း အားလုံး သျှောင်တစောင်းနှင့် ပေါင်မှာ ထိုးကွင်းနှင့်ချည်း ဖြစ်လေသည်။
“မင်းတို့ ငြမ်းပြုပြီး လိမ့်ကျွန်း စိုးလို့ ငါတို့က စောင့်နေရတာ။ သိမ်ကို ပြီးအောင် ဆောက်လိုက်။ ပြီးရင် မင်းတို့ ကို ပြစရာတွေရှိတယ်”

ကိုတိုးသည် အိပ်နေရာမှ လန့်နိုးသွား၏။ အိပ်မက်ထဲက လူကြီး ပြောသလို ငြမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလား ဟု တွေးမိ၍ ဓာတ်မီးကလေးကို ယူ ကာ သိမ်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သိမ်သို့ရောက်သောအခါ အပေါ်ထပ်သို့ တက်၍ ငြမ်းဆင်ထားမှု အား ဓာတ်မီးဖြင့် နေရာအနှံ့ ထိုးကြည့် သောအခါ ညကအိပ်မက်ထဲတွင် သိုက် ကံလူကြီး ပြောသွားသလိုပင် ဝါးလုံးဆက် သောနေရာတွင် ချည်ထားသည့် အုတ်ဆံ ကြီးသည် ပြေလျက်ရှိကြောင်းကို တွေ့ရ လေသည်။ ဤဖြစ်ချက်ကို မတွေ့ဘဲ ငြမ်း ပေါ်တက်လိုက်ပါက ပြိုကျ၍ ဒုက္ခရောက်

မည်မှာ မလွဲဖြစ်လေသည်။
ကိုတိုးသည် ပြန်လာပြီးနောက် မနက်လင်းသောအခါတွင် တပည့်တစ် ယောက်အား ပြောနေသော ကြီးနေရာကို ပြောပြလျက် ခိုင်အောင်ပြန်၍ ချည်နောင် ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ထိုကိစ္စကို ဆရာတော်အား လျှောက်ထားသောအခါ -

“အေး . . . ဒါဆို ငြမ်းမှာ အဆက်နေရာက ကြိုးပြေနေတာကို သူ တို့တွေလို့ မင်းကိုလာသတိပေးတာပဲ။ ကောင်းပါတယ်။ ဒါကို တို့ကိုအကျိုးပြု တယ် ဆိုတာပဲ”

သို့နှင့် ကိုတိုးတို့သည် သိမ်ကို ဆက်လက်ဆောက်လုပ်ရာ တစ်လခွဲခန့် အကြာတွင် သိမ်တစ်ခုလုံး ပြီးစီးသွားလေ သည်။

ဆရာတော်သည် သိမ်ကို လာ ရောက်ကြည့်ရှုပြီး အလွန်သဘောကျနေ လေသည်။ ဆရာတော်က -

“ကဲ...သိမ်ကတော့ ပြီးသွား ပြီး သိမ်သမုတ်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ ၉.၁၁

ဒကာကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သိမ်သမုတ်
ဖို့ကို ဆောင်ရွက်ရဦးမယ်။ ကိုတိုးတို့ အဖွဲ့
လည်း ဒီကလုပ်ခတွေ ရှင်းလင်းပြီး အိမ်
ခဏပြန်ချင်ပြန်ကြဦး”

“တင့်ပါဘုရား”

“ကျောင်းကြီးက ပြင်စရာရှိတာ
တွေ ပြင်တော့မယ်ဆိုတော့မှ မင်းကို ပြန်
ခေါ်လိုက်မယ်။ သိမ်သမုတ်ရင်လည်း
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်မှာဆိုတော့
မင်းတို့ကိုလည်း တစ်ခါတည်း ဖိတ်လိုက်
မယ်။ ပြန်လာခဲ့ကြဦးကွ”

ကိုတိုးတို့သည် ယနေ့ည
ကျောင်း၌အိပ်ပြီး နောက်နေ့အိမ်ပြန်ကြ
မည်ဖြစ်၏။ လုပ်ခကို ဒကာတစ်ဦးထံမှ
ရှင်းယူပြီး တပည့်များအား သူတို့လုပ်အား
ခကို ခွဲဝေပေးလေ၏။ ထို့နောက် မိမိတို့
နေခဲ့သော ဇရပ်ကလေးအား သန့်ရှင်းရေး
လုပ်လေ၏။ အမှိုက်များ ထုတ်ကျင်းခြင်း၊
မီးရှို့ခြင်းစသော ကိစ္စများကို လုပ်လေ၏။
ထို့နောက် ကိုတိုးသည် ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊
မေတ္တာပို့ခြင်း အမျှအတန်းဝေခြင်းတို့ကို
ပြုလုပ်ကာ အိပ်စက်လေ၏။

ကိုတိုးသည် အိပ်မက်မက်လေ
သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဟိုညက တွေ့ခဲ့
ရသော ထိုးကွင်းနှင့် လူကြီးသည် ပေါ်လာ
ကာ ကိုတိုးအား -

“လာ . . . မောင်ရင်လေး။

မောင်ရင်လေးနဲ့ ကျွန်တို့နဲ့က ပစ္စန်းဆက်
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်မပြန်ခင် မြင်တွေ့
သွားရအောင် ကျွန်တို့နေတဲ့ သိုက်ထဲကို
မောင်ရင်လေးကို ခေါ်သွားမယ်။ ဟိုကျွန်
ဘယ်ဟာကိုမှ မထိမကိုင်ပါနဲ့။ ယူလည်း
မယူပါနဲ့”

“နောင်ကြီးနာမည်ကို ဘယ်လို
ခေါ်ရမလဲ”

“ဦးသိဒ္ဓိလို့ ခေါ်ပါ”

ဦးသိဒ္ဓိသည် ကိုတိုးအား သိမ်
ဘေးမှဖြတ်ကာ ကျောင်းနောက်ဘက်သို့
ခေါ်သွားလေသည်။ တစ်နေရာရောက်သော
အခါ မြေကြီးထဲဆင်းရန် အပေါက်ကလေး
တစ်ပေါက်တွေ့ရလေသည်။ ထိုအပေါက်
ကလေးသည် လူဆင်းရန် လုံလောက်ရုံ
မျှ ကျယ်လေသည်။

ဦးသိဒ္ဓိသည် ရှေ့ဆင်းသွားပြီး

ကိုတိုးအား လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်လေသည်။
ကိုတိုးလိုက်သွားသောအခါ အောက်သို့
ဆင်းရန် လှေကားတစ်ခုကို တွေ့ရလေ
သည်။ ကိုတိုးသည် လှေကားအတိုင်း
ဆင်းလိုက်သွား၏။ လှေကားထစ်များကို
ရေတွက်ကြည့်ရာ ကိုးထစ်တိတိရှိကြောင်း
တွေ့ရလေသည်။

အောက်တွင် ခန်းမကျယ်ကြီး
ကို တွေ့ရ၏။ မီးရောင်များသည် နံရံများ
တွင်ကပ်၍ ထွန်းညှိထားရာ တစ်ခန်းလုံး
လင်းထိန်နေလေသည်။ အစောင့်လေးဦး
သည် ဓားလုံများကို ထမ်းကာ ဟို
သည်မှ လျှောက်နေလေသည်။

အခန်းတွင် ထိုင်ခုံများ၊ စာခုံ
များ၊ ညောင်စောင်းများသည် ရွှေများဖြင့်
ပြုလုပ်ထားပြီး ရတနာများ မြှုပ်စီထား
မှုကြောင့် မီးရောင်အောက်တွင် တဖိတ်
ဖိတ်တောက်နေလေသည်။

ခန်းမကြီးထိပ်တွင် အကြီး
အကဲဖြစ်သူ နေရာရှိ၏။ ထိုနေရာအား
ကန်လန်ကာ တစ်ချပ်ကာထား၏။ အောက်
ကို ကောင်းစွာမမြင်ရချေ။

အကြီးအကဲထိုင်ရန် နေရာ၏
ဘေးတွင်းကား ရွှေအိုးများ ငွေအိုးများသည်
အစီအရီ ရှိနေလေသည်။

ဦးသိန္ဒိသည် ကိုတိုးအား
နံနက်လန်ကာကို ဖယ်ကာ အတွင်းမှ
အိုးအိုး၊ ငွေအိုးများကို ပြ၏။

ခဏအကြာတွင် တစ်နေရာမှ
အင်းထုသ် ကြားရပြီး အကြီးအကဲဖြစ်
သူသည် ကန်လန်ကာ နောက်ကွယ်မှ
ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။ အကြီး
အကဲ၏ နဘေးတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး
ထိုင်ပါလာလေသည်။ သူမသည် ကိုတိုး
သူမညက အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရ
သူ အမျိုးသမီးပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးသိန္ဒိသည်
အကြီးအကဲအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်
ဘာပြောလိုက်သည်ကို ကိုတိုးမကြား
ချေ။ ထိုအခါ အကြီးအကဲဖြစ်သူက
ကိုတိုးအား တစ်စုံတစ်ရာမေးလိုက်လေ
သည်။

ဦးသိန္ဒိသည် ကိုတိုးအား အကြီး
အကဲ၏ စကားကို ပြန်ပြောပြလေသည်။

“မင်းကို မေးနေတယ်။ အခု
မင်းမြင်နေရတဲ့ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေကို မလို
ချင်ဘူးလားတဲ့”

“မလိုချင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်သိ
သလောက်ပြောရရင် နောင်ပွင့်လာမယ်
အခါမေတ္တာယူတုံ့ရင်းရှင်အတွက် လှူတန်း
ဖို့ ထားတာတွေပဲ။ မယူအပ်ပါဘူး”

“သာဓုကွယ်။ သာဓု...သာဓု။

ကဲ အမောင်လူသားကို ကိုသိန္ဒိက စုံလင်
အောင် လိုက်ပြလိုက်ပါကွယ်”

ဦးသိန္ဒိသည် ကိုတိုးအား ခန်းမ
ရှိ တံခါးတစ်ပေါက်မှထွက်ကာ ဟိုမှာ
ဘက်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ဟိုမှာဘက်
တွင် သစ်ပင်များသည် လှပဆန်းကြယ်စွာ
ပေါက်ရောက်နေ၏။ ပန်းများလည်း လှပ
စွာ ရောင်စုံဖူးပွင့်နေကြလေသည်။

ပန်းများ၏ အလယ်တွင် ခန်း
တစ်ခုရှိလေသည်။ ခန်းပေါ်တွင် အသက်
၂၀ ခန့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် ထိုင်နေ၏။
ဘေးမှ လှလင်ပျိုတစ်ဦးက ခန်းကို လွှဲပေး

နေလေသည်။ မိန်းမပျိုသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်
ကို ခပ်တိုးတိုး သီဆိုကာ ခန်းစီးနေလေ
သည်။ ဦးသိန္ဒိက ကိုတိုးအား -

“အဲဒါ မောင်နမလေ။ တာဝန်
ချင်းလဲပြီး လူပြည်က ခေါ်လာတာ။ သူတို့
အစား ဒီက (၂) ယောက်က လူပြည်
သွားကြပြီ”

ထိုစဉ် ခန်းမအတွင်းမှ အစောင့်
တစ်ဦးထွက်လာကာ ဦးသိန္ဒိအား တီးတိုး
ပြောလေသည်။

ဦးသိန္ဒိသည် ကိုတိုးအား ခေါ်
ကာ ခန်းမကြီးဆီသို့ ပြန်သွားလေသည်။
ခန်းမအဝတွင် အကြီးအကဲသည် ရပ်နေ
၏။ ထို့နောက် ကိုတိုးအား -

“ငါ မောင်ရင်ကို ပြန်မလွှတ်
တော့ဘူး။ ဒီမှာပဲ ငါနဲ့ တာဝန်ချင်းလဲရ
မယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကိုခေါ်ထားရလိမ့်
မယ်။ ငါလည်း အသက်ကြီးပြီ။ လူ့ဘဝ
ကို ခဏပြန်သွားချင်သေးတယ်”

ကိုတိုးသည် အကြီးအကဲ၏
စကားကိုကြားရာ အလွန်အံ့အားသင့်သွား
လေသည်။ တာဝန်ချင်းလဲမည်ဆိုသဖြင့်

သူသည် လူ့ဘဝကြီးကို စွန့်ခွာကာ ဤ သိုက်နန်းတွင် နေရတော့မည်။ သူသည် လူ့ဘဝကို မစွန့်ခွာလိုသေး။ ဆက်လက် နေလိုသေးသည်။ အသက်ငယ်သေးသည်။ လုပ်စရာကိုင်စရာတွေ ရှိသေးသည်။ သူ ဇွေးထားသည်မှာ သားယောက်ျားလေးချင်း (၂) ဦးဖြစ်ရာ ကလေးဘဝရှိသေးသည်။ ကြီးလာလျှင် သာသနာ့ဘောင်သို့ သွတ် သွင်းပေးရဦးမည်။ သူ့အိမ်မှာ လာနေ၍မဖြစ်။ အကြီးအကဲ၏ မျက်နှာအား ကြည့်လိုက် ရာ မည်သို့မျှ တောင်းပန်၍ ရမည်မျှမပေါ်။ သူလုပ်ချင်ရာကို ဖြစ်အောင်လုပ်မည် ရှပ်လဲကွဏာပေါ်နေ၏။ အကြီးအကဲသည် သူ့ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း လုပ်ပါက သူ့သေ ရတော့မည်။

သူသည် အလွန်ကြောက်လန့် လာ၏။ ဤကိစ္စကို ဆရာတော်ဘုရားအား လျှောက်ထားမှ ဖြစ်မည်။ ဆရာတော် ဘုရားသာ ကယ်နိုင်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကိုတိုးသည် တအားအော်လိုက်၏။

“ဆရာတော်ဘုရား တပည့် တော်ကို ကယ်ပါဦးဘုရား။ တပည့်တော်

ကို သူတို့သိုက်နန်းမှာနေဖို့ လူချင်းလဲမယ် တဲ့ ဘုရား”
ကိုတိုးသည် ဇောခွေးများပြန် ကာ တအားအော်ဟစ်နေ၏။ အနားမှ တပည့်ကလေးက ကိုတိုးအား လှုပ်၍ နှိုးနေလေသည်။

“ဆရာ...ဆရာ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဤတွင် ကိုတိုးသည် အိပ်ရာ မှ နိုးလာ၏။ သူ့တွင် တစ်ကိုယ်လုံးခွေး များ ပြန်နေလေသည်။ နာရီကို ကြည့်ရာ နံနက် (၄) နာရီ ထိုးနေလေပြီ။

“ငါ အိပ်မက်မက်နေတာကွ”
ကိုတိုးသည် အိပ်ရာမှ ထ၍ မျက်နှာသစ်ကာ အိမ်ပြန်ရန် အထုတ်အဝင် များ ပြင်၏။ တပည့်များကလည်း ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေကြလေသည်။

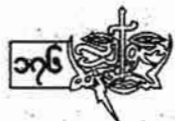
ကိုတိုးသည် ဆရာတော်ဘုရား ထံ သွားရောက်၍ ညကမက်သော အိပ်မက်အကြောင်းကို အသေးစိတ် လျှောက်ထားလေသည်။ ဆရာတော်ဘုရား

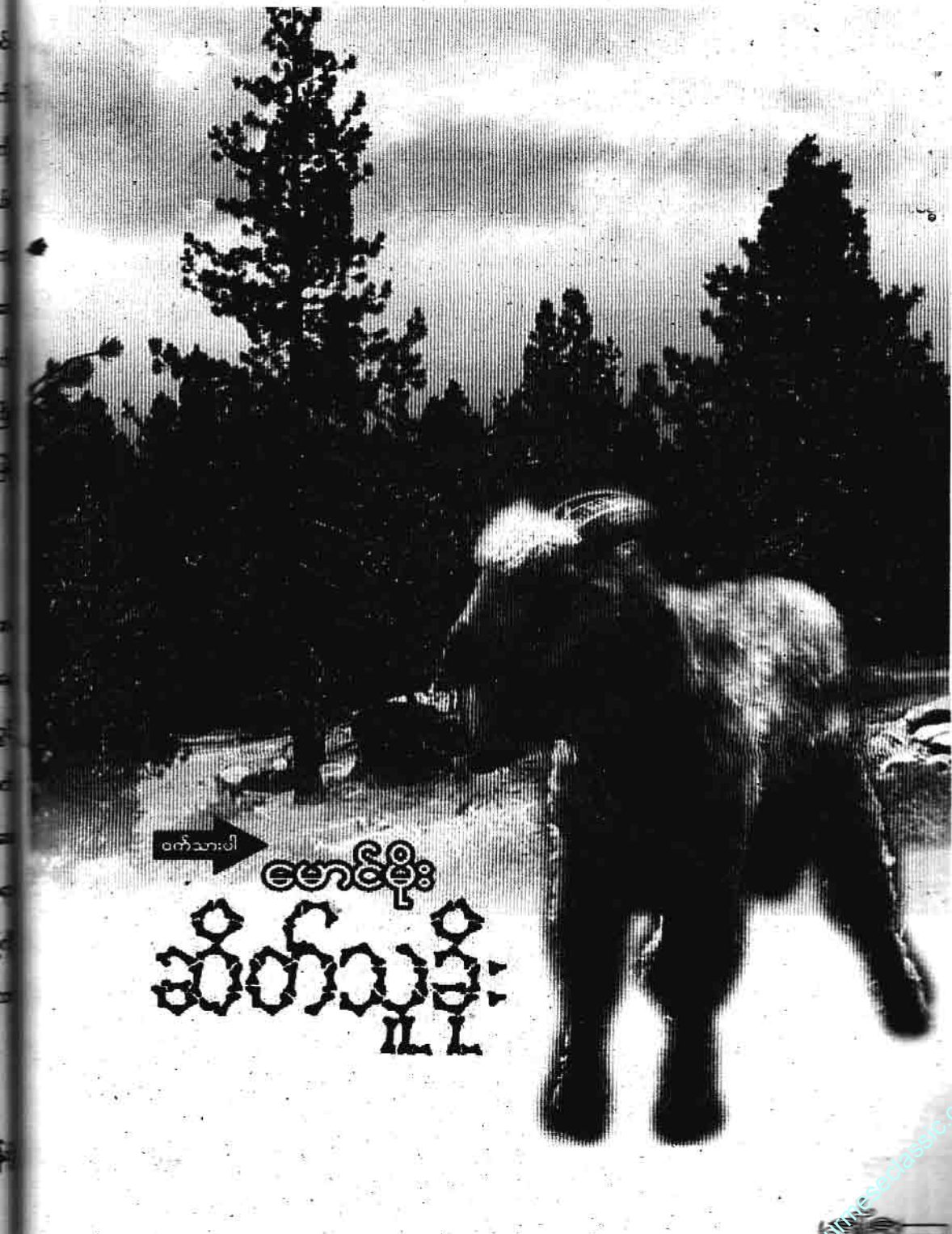
က -

“ဒီကျောင်းမှာ သိုက်ရှိကြောင်း ဘုန်းဘုန်းသိပါတယ်ကွယ်။ ဘုရားသိသ် ဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ ဘုန်းဘုန်းလည်း တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်မက်ပေးပါတယ်။ အင်း...မင်းဒီတစ်ခါ ပြန်လာရင်တော့ မင်းကိုလည်း သိုက်ဆက်ရှိ မရှိ စစ်ဆေး ပေးမယ်။ သိုက်ဆက်ရှိရင်လည်း သိုက် အကြီးအကဲကို မေတ္တာရပ်ခံပြီး သိုက်ကြီး ဖျက်ပေးမယ်။ ကဲ...ကဲ အခုတော့ ပြန် ပေးဦးတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
ကိုတိုးသည် ဆရာတော်အား ဝတ်ဖြည့်ပြီး ထလာခဲ့၏။ ကိုတိုးအား ဖြင့်လည်း သိမ်သမုတ်သည့်နေ့တွင် မိသားစုနှင့် အတူလာရန်နှင့် သိုက်ဆက် ရှိ မရှိ ဆရာတော်ဘုရားထံတွင် စစ်ဆေး မှုကို ခံယူပြီး သိုက်ဆက်ရှိပါက ဆရာ တော်ဘုရား သိုက်ကြီးဖြတ်ပေးသည့် ခံယူမည်ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားရင်း ပြန် ခဲ့လေတော့သတည်း။

မင်းသန့်ကျော် (ဒီးကျော်)

ဝက်သားပါ

မောင်မိုး

ဆွတ်ဆွတ်ဆွတ်
IL IL

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းသည် ငါးပါး သီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲမြံရမည်ဟု ခံယူထားကြသည်။ မောင်မိုးသည်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်၍ ငါးပါးသီလကို အတတ် နိုင်ဆုံး လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းခဲ့သော် လည်း စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုတွင်မတော့ အဓိဋ္ဌာန်နာကံကို ကျူးလွန်မိခဲ့ပါသည်။ ၎င်းကိစ္စကိုလည်း ယခုမှပင် ဝန်ခံရဲပါ တော့သည်။ နှစ်ပေါင်းက ကြာခဲ့ပြီမို့ ကာယကံရှင်များ မေ့လျော့၍ပင် နေ လောက်ပါပြီ။ အချိန်သည်ကား ၁၉၈၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလလယ်လောက်က ဖြစ်ပါ သည်။ မောင်မိုး မိတ္ထီလာမြို့ အမှတ် (၁) အမြောက်တပ်ရင်းတွင် တာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့စဉ်က ဖြစ်သည်။ မောင်မိုးတို့၏ အမှတ် (၃၀၁) တပ်ခွဲသည် ကရင်ပြည် နယ်၊ ဘားအံမြို့၌ အမှတ် (၄၄) ခြေမြန် တပ်မ၏ တွပ်ကဲမှုဖြင့် စစ်ဆင်ရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ကက ကြည်းမှ ရန်ငြိုးအောင်စစ်ဆင်ရေးအမည် ဖြင့် KNU တို့၏ မဲသပေါစခန်းအား တိုက်ခိုက်ရန် ညွှန်ကြားလာပါသည်။ ယခု

တိုက်ပွဲ၌မိမိတို့ အမြောက်တပ်ခွဲ၏ ထူးခြား ချက်မှာ အမြောက်အား ကိုယ်တိုင်သယ် သွားစရာမလို၊ အမြောက်သယ်ဆောင်ခြင်း အမျိုးမျိုးရှိသည့်အနက် ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် လိုအပ်သောနေရာအရောက် ပို့ပေးမည် ဖြစ်။ မိမိတို့အဖွဲ့က သတ်မှတ်ထားသော နေရာကို ကြိုတင်သွားရောက်၍ ပြင်ဆင် မှုများ ပြုလုပ်ထားရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ကြိုတင်သွားသည့် အခါ အမြောက်ကူညီဆံ့များကို နိုင်သလောက် သယ်ဆောင်သွားရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ် ၍ ခါးတိုင်းစစ်ဆင်ရေးသွားသည့်အခါကဲ့သို့ ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီ၊ လက်နက်ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာကိုပါ သယ်ဆောင်ရပေမဲ့ ယခုသွား

ရမည့်ခရီးစဉ်တွင် ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီ လက်နက်ခဲယမ်းအပြင် အမြောက် ကူညီဆံ့များပါ သယ်ဆောင်ရမည်ဖြစ် သဖြင့် ခါးတိုင်းကဲ့သို့ ရိက္ခာကို အမယ်၊ မသယ်ဘဲ ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့် သယ်ရန် စီစဉ် ရပါသည်။ တပ်ခွဲမှူး၏ ညွှန်ကြားချက်အား တပ်ရင်း ဌာနချုပ်သို့ ထမင်းခြောက်နှစ် ငါးပိကြော်များ မှာလိုက်သည်။ ရည်ရွယ် ချက်မှာ ရိက္ခာအတွက် ဝန်ထုတ်ဝန်ခံ မဖြစ်စေဘဲ ရည်မှန်းချက်သို့ မရောက်ခင် အသက်မသေရုံစား၍သွားရန်ဖြစ်သည်။

သတ်မှတ်ထားသည့်ရက်တွင် မောင်မိုးတို့ အဖွဲ့အား ဘားအံမှ ကမမောင် သို့ သင်္ဘောဖြင့် ပို့ပေးပါသည်။ ကမမောင် မှစပြီး ခြေလျင်ခရီးဖြင့် ရည်မှန်းချက်သို့ ချီတက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။ မိမိတို့အဖွဲ့က ကွပ်ကဲသော စစ်ကြောင်းမှူး၏ နည်း ဗျူဟာအရ လမ်းလျှောက်သောအခါ လမ်းရိုးမှမသွား ချောင်းရိုးအတိုင်းသွားခဲ့ ညအိပ်သောအခါ အမြင့်ဆုံးတောင်မီ တက်အိပ်ခြင်းကြောင့် စစ်သည်များမှ ပင်ပန်းဆင်းရဲသော်လည်း ဝိုင်းထိခြင်း

ထုံးဝမရှိသည်က ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးပင် မဟုတ်ပါလော။

လမ်းရိုးအတိုင်း မသွားသဖြင့် ရည်မှန်းချက်သို့ရောက်ရန် ရက်ပိုသွားရသည်။ ခရီးသွားရသည်က ပင်ပန်း အစား အသောက်က ထမင်းခြောက်ရေစိမ်း၊ ငတ်ကြောနှင့် အသက်ဆက်နေရသဖြင့် စစ်သည်များ အာသာမပြေကြပါ။ မြန်မာ ယူဖျိုးတို့၏ ရိုးရာအစားအစာမှာ ထမင်း ဖြစ်၍ ထမင်းမစားရသဖြင့် ထမင်းကို အာသာငမ်းငမ်းဖြစ်သည့် ခံစားမှုမျိုးကို ထမင်းမစားရသည့် အချိန်မျိုးမှသာ သိနိုင် သည်။

မောင်မိုးတို့၏ ရည်မှန်းချက် နှိုင့် ၁၀၀၀ တောင်ကုန်းပေါ်ကို ဘေး အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာဖြင့် ရောက်ရှိခဲ့ပါပြီ။ အမြောက်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် အမြောက်ကျင်း တူးခြင်း၊ အမြောက်ခံယမ်းများထားရန် နေရာပြင်ဆင်ခြင်းတို့ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ထုပ်နေရသော်လည်း အစားအသောက်က ထမင်းခြောက်ရေစိမ်း၊ ငတ်ကြောပို့ ဟင်း ကောင်းကျွေးကောင်းလေးများ စားလိုက်

ရလျှင်ဟူသော အတွေးလေးတွေနဲ့ပဲ စိတ်ကို ဖြေသိမ့်နေရသည်။ ပွိုင့် ၁၀၀၀ တောင်ကုန်းပေါ်မှာတော့ မောင်မိုးတို့ အမြောက်တပ်ဖွဲ့က နေရာယူထားပြီး တောင်၏နောက် ဆင်ခြေလျှောတွင် ဗျူဟာအဖွဲ့က နေရာယူထားသည်။ ဘေး ဘယ်ညာမှာတော့ ဗျူဟာအရံဖြစ်တဲ့ ဆက်သွယ်ရေးအဖွဲ့၊ ဘီအီးဆိုသော ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင် အင်ဂျင်နီယာအဖွဲ့များ ရှိကြသည်။ တစ်နေ့ မောင်မိုးတို့အဖွဲ့ အမြောက်စခန်းတည်ဆောက်ရန် ပြင်ဆင် နေခိုက် မျှော်လင့်မထားသော အခြင်း အရာတစ်ခုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြခြင်း နှင့်အတူ မောင်မိုးတို့အဖွဲ့သားများ အချိန်

ယူ၍ လေ့ကျင့်ထားသော ယိမ်းအဖွဲ့ကဲ့ သို့ ညီညာစွာ လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ ဖိနပ်မင်းကြီးကပင် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်လေသလား မသိ။ မောင်မိုးတို့ စခန်းတွင်းသို့ ဆိတ်တစ် ကောင်ရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့ သည်။ မည်သည့်အရပ်က မည်သူ၏ ပစ္စည်းဖြစ်သနည်းဟု ဆေကြောသုံးသပ် မနေတော့ဘဲ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ၎င်းဆိတ်ကို စွတ်ပြုတ် အဖြစ်ဖန်တီးပြီး ညီညီဖျူဖျူ သုံးဆောင် လိုက်ကြပါတော့သည်။ စာရှုသူများ ခင်ဗျာ မောင်မိုးဘဝတစ်လျှောက်လုံး စားသောက် ခဲ့ရသော အစားအသောက်များစွာထဲမှာ အလှူအတန်း၊ မင်္ဂလာဆောင်၊ ဂုဏ်ပြု ညွှတ်ခွဲစသဖြင့် ခံလင်စွာ စားသောက်ခဲ့ရ ဖူးသော်လည်း ယခုပွိုင့် ၁၀၀၀ တောင် ကုန်းပေါ်တွင် စားခဲ့ရသော ဆီမပါ ပြား မပါ ဆိတ်စွတ်ပြုတ်အရသာကို မည်သည့် အရာကမျှ မီမည်မထင်ပါ။ အားလုံး စားသောက်ပြီးချိန်တွင် သည်ဆိတ်ကိစ္စ သည် နောက်ကြောင်းရှင်းချင်မှ

လိမ့်မည်။ သို့အတွက်ကြောင့် အဖွဲ့သား အားလုံး လက်စ၊ ခြေစ အစအားလုံး ဖျောက်စေပြီး ဘူးတစ်လုံးစီဆောင်ခိုင်း ထားလိုက်ပါသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပါ ပေ။ မောင်မိုးတို့ နောက်ဆင်ခြေလျှော တွင် အခြေပြနေထိုင်သော ဗျူဟာအဖွဲ့ မှ ဆိတ်တစ်ကောင်ပျောက်လိုတဲ့ ဗျူဟာ မှ ဂျီတူး သေနတ်ခါးထိုး၍ လိုက်ရှာနေ သတဲ့ ဟူသောသတင်းတစ်ခု ကြားရပါ သော်လည်း မောင်မိုးတို့အဖွဲ့ကတော့ ဣန္ဒြေရရပင်။ ဗျူဟာမှ ဂျီတူးသည် ပစ္စတို ခါးထိုး၍ မောင်မိုးတို့အဖွဲ့ကို မေးမြန်းခြင်း မောင်မိုးတို့ရိပ်သာကို စစ်ဆေးခြင်းစသည် များ စနစ်တကျဆောင်ရွက်သော်လည်း စနစ်တကျစားထားသော မောင်မိုးတို့ အဖွဲ့အား သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပေမဲ့ ဘာ သက်သေအထောက်အထားမှ မရှိသဖြင့် မချင့်မရဲဖြစ်နေသည်။ ရိပ်သာမှာလည်း ဘာမှ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်ပြတ်ခြင်းမရှိ။ ထမင်းခြောက်ရေစိမ်နှင့် ငါးပိကြော်မို့ ဘာအနံ့အသက်မျှမရ။ ဒါပေမဲ့ ကံများ ဆိုးချင်တော့ မောင်မိုးတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး

စားသောက်ပြီးစီးသော်လည်း တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးအေးကြွယ်မှာ ဗျူဟာသို့ အစည်း အဝေးသွားနေသဖြင့် သူ့အတွက် အလွန် ထူးမြတ်သည့် ဆိတ်စွတ်ပြုတ် ဝေပုံကျ ကို သူပြန်လာသည်နှင့် တစ်ပြည့်ကျော် မောင်လုက သူ၏တစ်ယောက်အိပ်တဲထဲ တွင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ခင်းကျင်း၍ ကျွေး နေချိန် ပြန်းခနဲ ဗျူဟာမှ ဂျီတူးသည် မောင်မိုးတို့ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးအေးကြွယ် တံဆိသို့ လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက် ရပါတော့သည်။

မောင်မိုးတို့မှာတော့ ရင် တထိတ်ထိတ်နှင့် သွားပါပြီ။ ပြဿနာ တော့ အကြီးအကျယ်တက်တော့မှာပဲဟု

မိုးရိပ်ထိတ်လန့်နေကြသည်။ တပ်ခွဲမှူး၏ တံထဲသို့ ဗျူဟာဂျီတူးဝင်သွားပြီ မသိမက စကားပြောသံကြားရပြီးနောက် အထိတ် တလန့်ဖြင့် ပြူးပြူးပြာပြာဖြစ်ထွက်လာ သော ဗျူဟာဂျီတူးကို တွေ့ရသဖြင့် ဘာ တွေ့များ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲဟု သိချင်စိတ်ဖြင့် တပ်ခွဲမှူး၏ တံကို အကဲခတ်ကြည့် သောအခါ ဣန္ဒြေရရ စားသောက်နေသော တပ်ခွဲမှူးနှင့် ဘေးတွင်ရပ်နေသော တယောက်ကျော် မောင်လုတို့အား တွေ့ရသဖြင့် စိတ် သက်သာရသော်လည်း အဖြစ်အပျက်ကို သိပ်ပြီသိချင်နေသဖြင့် တပ်ခွဲမှူး၏ တယောက်ကျော်အား လက်ကုတ်ခေါ်၍ မေးမြန်းရာ တွင် သုတ် ဤသို့ကြားရပါတော့သည်။ မောင်လုပြောသည်မှာ -

“ဆရာကြီး ဗိုလ်မှူးက စွတ် ပြုတ်ကို တစ်စွန်းပဲသောက်ရသေးတယ်။ အပေါက်ဝက လူရိပ်မြင်လို့ ကြည့်လိုက် တော့ ဗျူဟာက ဂျီတူးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သွားပါပြီ။ ဒုက္ခတော့ ရောက်ပြီလို့ ထင်ပေမဲ့ ဗိုလ်မှူးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲဗျာ။ သူ့က နှုတ်

ဘောင်ဆက်လိုက်သေးတယ်”

ဟား ဟား”

ပေးချက်များကြောင့် မဲသဝေါစခန်းအား

“ဟာ . . . ဂျီတူးကြီးပါလား။

“အမလေး တော်ပါသေးရဲ့။

သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ မော်တော်ကား အစီး

ဆမင်းစားပါဦး”

ငါတို့ ဗိုလ်မှူး တစ်ဦးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ကောင်း

(၄၀) ကျော်၊ မှောင်ခိုအထည်တန်းများ၊

“စားပါဗျာ၊ ဘာဟင်းလဲဗျ”

လိုသာပေါ့ကွာ”

အခြားလူသုံးကုန် ပစ္စည်းအမြောက်အများ

“ဝက်သားဟင်းပါဗျာ ဟဲ ဟဲ”

ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော

သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့သည်။

“အဲသလိုလည်း ကျွန်တော်တို့

အခက်အခဲကို တစ်ဦးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြင့်

အမြောက်အဖွဲ့၏ ပစ်ကူထိ

ဗိုလ်မှူးက ပြောရော ဆရာကြီးရေ အဲဒီ

ဖြေရှင်းလိုက်နိုင်သော တပ်ခွဲမှူး၏ ဉာဏ်

ရောက်မှုကြောင့် အောင်ပွဲရရှိခဲ့သဖြင့်

ဦးက လန်ဒန်မြို့ ပြန်ပြောသွားပါလေရော။

ပညာကိုတော့ မောင်မိုးတို့ မချိုးကူးဘဲ

ဆိတ်ခိုစာသည် အနုသည် လေ၌ လွင့်ပါး

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်

မနေနိုင်တော့ပါပေ။

ပျောက်ပျက်သွားရပါတော့သည်။

ဆို တွေးနေတုန်း ဗိုလ်မှူးက မင်းဘာမှ

၁၉၈၄ ခုနှစ် ရန်ငြိမ်းအောင်

ကြောက်မနေနဲ့၊ အဲဒီဗိုလ်မှူးက မွတ် ကွ

စစ်ဆင်ရေး အမည်ဖြင့် KNU တို့၏

မောင်မိုး

ဆို ပြောမှ အဲဒီဗိုလ်မှူးဘာလို့ ထွက်ပြေး

မဲသဝေါစခန်းကို တိုက်ခံစဉ် အမြောက်

သွားသလဲဆိုတာ သိရတော့တယ်။ ဟား

တပ်ဖွဲ့၏ တိကျပြီး ထိရောက်သော ပစ်ကူ

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေးနှင့် အထူးကိုယ်စားလှယ်

စောဦး

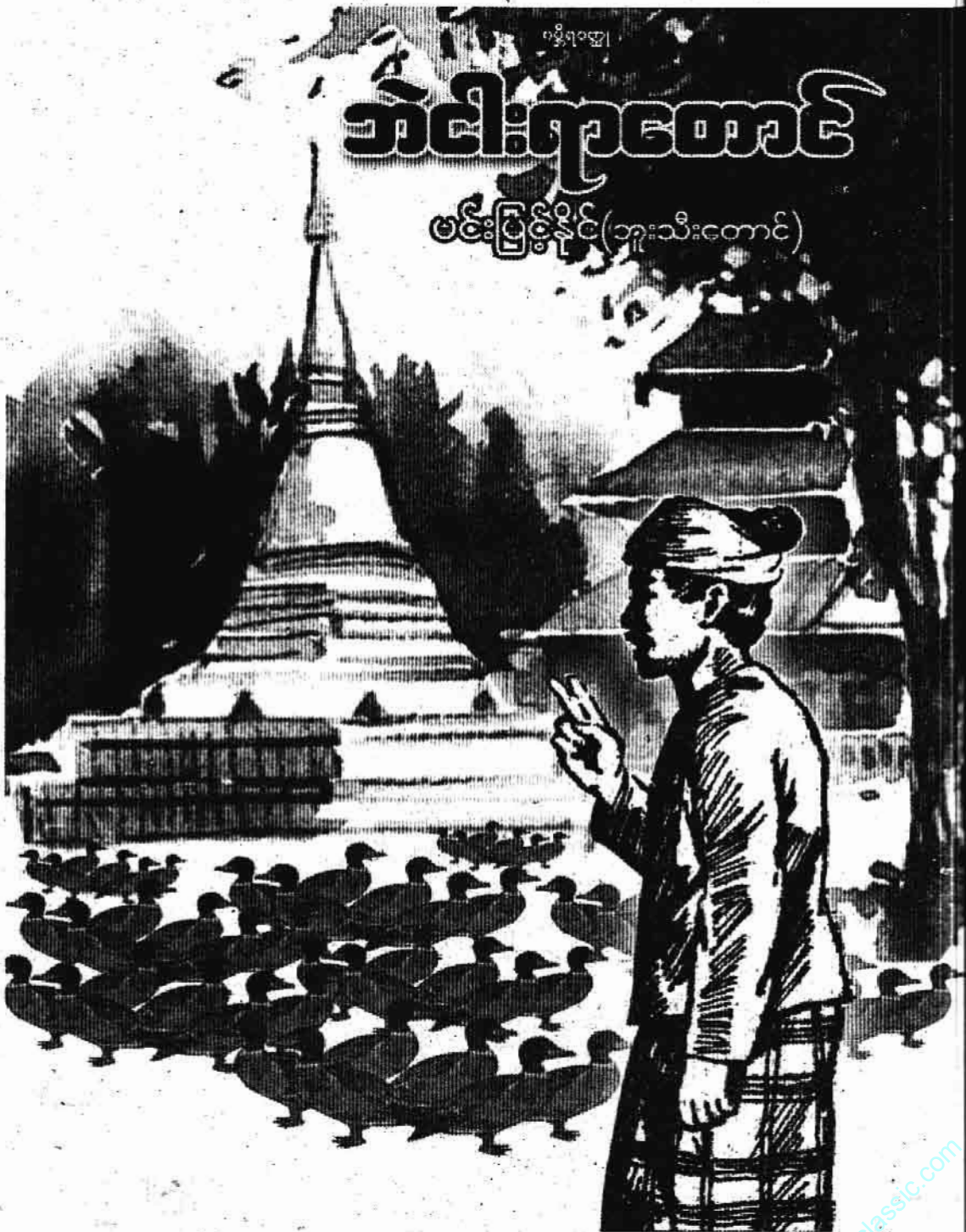
စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဇော်ရဲခွေ

ဘဝါးရာတောင်

မင်းပြင်နိုင် (ဘူးသီးတောင်)

“အောင်ကျော်ဇောရေ ... ထာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ငါတို့သူငယ် ချင်းတွေ စုပြီး ဘဲငါးရာတောင်မှာ တည်ထားတဲ့ ဘဲငါးရာဘုရားကို သွားဖူးကြမယ် မင်းလိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ ... လိုက်မှာပေါ့ကွာ။ ဘုရားဖူးသွားတယ်ဆိုတာ ကောင်းမှု ဘုရားလုပ်အလုပ်ပဲ။ လိုက်မယ်သူငယ်ချင်း၊ ဒီနဲ့ ဘယ်သူတွေပါဦးမှာလဲကွ”

ဆုံဆည်းရာ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်အတွင်းရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေကြသော လှသာထွန်းနှင့် အောင်ကျော်ဇောဆိုသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ လှသာထွန်း၏ အမေစကားကို အောင်ကျော်ဇောက ပြန်ဖြေရှင်း ပြန်မေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ထုသာထွန်းက...

“ငါတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စု အားလုံးလိုက်ကြမှာကွ။ အားလုံး လူ (၁၀) ယောက်ပေါ့ကွာ။ သူတို့ကိုလည်း ခြာထားပြီးပြီကွ”

“ငါတို့အဖွဲ့ လူစုံတက်စုံဆိုရင်

သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ငါလည်း ဘဲငါးရာဘုရား မဖူးရသေးဘူး။ ဖူးချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲပေါ့။ ဟော ...

ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုကောင်တွေလာကြပြီ” အောင်ကျော်ဇောက စကား မဆုံးမီ ဆိုင်အတွင်းသို့ လူငယ် (၈) ယောက် ဝင်လာကြသောကြောင့် အောင်ကျော်ဇောက ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... လာကြ မင်းတို့ ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်။ ဒါကြောင့် ငါနဲ့ လှသာထွန်း စားသောက်ထားတဲ့ မုန့်နဲ့လက်ဖက်ရည်ဖိုး မင်းတို့ရှင်းလိုက်တော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ”

ဝင်လာကြသော လူငယ်များ ထဲမှ တေဇာလင်းဆိုသူက ...

“အေးပါကွာ ... ငါတို့ ရှင်းလိုက်ပါမယ်။ ငါတို့အဖွဲ့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်ကို နောက်ဆုံးရောက်တဲ့ သူက ဒကာခံရမှာဆိုတော့ အခု မင်းတို့ နှစ်ကောင် ငတ်ကြီးကျထားတဲ့ မုန့်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးကို ငါတို့ရှင်းပါမယ်။

ကဲ ... ဟေ့ကောင်တွေ ငါတို့အားလုံး

ထိုင်လို့ရအောင် စားပွဲနှစ်လုံးဆက်သိုက်ကြမယ်”

နောက်မှရောက်လာကြသော လူငယ် (၈) ယောက်က ဆိုင်အတွင်းရှိ စားပွဲတစ်လုံးအား ယူ၍ ဆက်ခင်းထားသော စားပွဲအား ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြပြီး လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များ မှာလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့အုပ်စုသည် အသက် ၁၉ နှစ်မှ ၂၅ နှစ်အရွယ် လူငယ်များ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့အုပ်စုသည် ဘွဲ့ရပြီးသူ နှင့် တက္ကသိုလ်တက်နေကြသူ၊ အဝေးသင်တက်နေကြသူများပြီး ဆယ်တန်းအောင်ပြီး မိဘလုပ်ငန်းကို ဝင်၍လုပ်ကိုင်နေသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း အသောက်အစား အပျော်အပါးနည်းပါးကြသည့် လူငယ်များဖြစ်ကြသည်။

ယခု သူတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်နေသည့်ဆိုင်က သည် “ပုဏ္ဏားကျွန်း” မြို့ကလေးတွင် အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်နေသည့် ဆန်းစစ်မှု

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း သည်ဆိုင်တွင် ဆုံနေကြ မှာထားသည့်မုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည်များ ရောက်လာချိန်တွင် လှသာထွန်းက...

“ကဲ...ဟေ့ကောင်တွေ ငါ မင်းတို့ကို ပြောထားတဲ့အတိုင်း “ဘဲ ငါးရာ” တောင်က “ဘဲငါးရာ” ဘုရားကို သွားဖူးကြဖို့ လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သည် “ဆုံဆည်းရာ” ဆိုင်မှာ မနက် ၆ နာရီခွဲအရောက်လာခဲ့ကြကွာ။ လူစုံ တာနဲ့ မနက် (၇) နာရီစတွက်ကြမယ်။ မနက်စာနဲ့ ရေသန့်ဘူးတွေကိုယ်စီ ယူခဲ့ကြပေတော့”

“အေးပါကွာ . . .စိတ်ချပါ။ ငါတို့ အချိန်မီ ရောက်အောင်လာပါမယ်။ ဟိုကောင် . . .ပက်ကျီကျော်စိုးကိုသာ သေချာမှာလိုက်ပါ

လှသာထွန်း၏ စကားအဆုံး မြခိုင်မှ ကျော်စိုးအား လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျော်စိုးက...

“အဲမယ် ... ငါက အလုပ်ကို သေချာအောင်လုပ်တတ်လို့ပါကွာ။

အလုပ်ကို သေချာလုပ်တော့ အမှားနည်း တာပေါ့။ အလုပ်ကို နှေးချင်လို့နှေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတို့သာ ပြလောင်တွေ” “တော်ကြပါတော့ကွာ။ တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် မနက် ၆ နာရီခွဲ အရောက် လာခဲ့ကြပေတော့။ ဒီနေ့တော့ အလုပ် ရှိသေးလို့ ပြန်တော့မယ်ကွာ”

လှသာထွန်းကပြောပြီး ထိုင်ရာ မှ ထလိုက်ရာ ကျန်သည့်သူများလည်း ထလိုက်ကြပြီး လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ဖိုး များ ရှင်းပေးပြီး ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်သွား ကြပေတော့သည်။

“ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့” သည် ရခိုင် ပြည်နယ်အတွင်းရှိ “ဂစ္ဆပနဒီ” မြစ်ဟု ခေါ်သော “ကုလားတန်မြစ်” ကမ်းအနီး တွင် တည်ရှိသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ သည်မြို့တွင် နေထိုင်သော မြို့သူမြို့သား များမှာ ရခိုင်လူမျိုးများဖြစ်သည်။ မြို့သူ မြို့သားများသည် ကုန်သည်အလုပ်၊ လယ်ယာအလုပ်နှင့် ရေလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ကြပြီး စီးပွားရေးပြေလည်ကြ

သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ရခိုင်လူမျိုးများဖြစ်ကြ၍ ဘာသာကို ကိုးကွယ်ကြပြီး ဘာသာတရား ကို လွန်စွာရိုသေကိုင်းရှိုင်းကြသူများ ဖြစ် ကြသည်။ ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့၏ အရှေ့ဘက် “ဂစ္ဆပနဒီ” မြစ်ကမ်းပါးအနီးတွင်ရှိသော “ဦးရာဇ်တောင်” တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တည်ရှိသော သမိုင်းဝင် “ဦးရာဇ်တောင် ဘုရား (စေတီ) မှာ ရခိုင်ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သော “မင်းဘားကြီး ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မိဖုရား “စောမဲကျီ” ပိုင်ဆိုင်သော ပတ္တမြားမျက်ရှင်အာ ထည်သွင်းဌာပနာထားခဲ့သည့် တန်ခိုးကြီး ဘုရားစေတီတော်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ မိဖုရား “စောမဲကျီ” ကို “ပတ္တမြားဒေဝီ စောမဲကျီ” ဟုပင် ဘွဲ့မည် သတ်မှတ်ခေါ်တွင် ပါသည်။ (မှတ်ချက် ။ ပတ္တမြားဒေဝီ စောမဲကျီ၏ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းအား (၉ ၂၀၁၃) ခုထုတ် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတွင်ပါသော “ဂန္ထီရပစ္စည်း မုဆိုးခရီး” ဝတ္ထုတွင် ရေးသားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ)

မြို့၏ မြောက်ဘက်တွင် တည်ရှိသော ဂူဘုရားများမှာ ကျောက်
တောင်အား ထွင်းဖောက်၍ ဘုရားဆင်းတု
စွပ်တုတော်များ ထုဆစ်တည်ထားသော
ဘုရားများဖြစ်ပါသည်။ ရှေးခေတ် ရခိုင်
သူမျိုး ကျောက်ဆစ်ပညာရှင်များ၏
သေသပ်လှပ အဆင့်မြင့်လှသည့်
ကျောက်ဆစ်လက်ရာများကို ကြည့်ညှိ
ရှုရမှ မြူးမြင်ရပါသည်။ ဂူဘုရားတည်
ရာတောင်၏ မြောက်ဘက် တောင်ကုန်း
အပေါ်တွင် (ပြည်တွင်းပြည်ပ သာသနာ
ပြု အလိုတော်ပြည့်ကျောင်းတိုက်များ၏
အစိပတိ၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ အဂ္ဂမဟာ
သဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ၊ ပရိယတ္တိ သာသနာ
ဘိတဓရ ကျေးဇူးတော်ရှင် အလိုတော်
ပြည့်ဆရာတော် ဒေါက်တာ ဘဒ္ဒန္တတ
အရိယဝံသ ဆရာတော်ဘုရားကြီး) တည်
ထားတော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်၏ “စံမြို့
ဆာ်ဇာတ်” စေတီတော် တည်ရှိပါသည်။
ထို ဂူဘုရားနှင့် စံမြို့တော်ဇာတ်စေတီ
ဆာ်တို့မှာ စစ်တွေ-ရန်ကုန် ကားလမ်း
ဘေးတွင် တည်ရှိပါသည်။ (စာရေးသူ)

“ဘဲငါးရာတောင်” နှင့် “ဘဲ
ငါးရာဘုရား” (စေတီ) မှာလည်း ပုဏ္ဏား
ကျွန်းမြို့မြောက်ဘက် (၄) မိုင်ခန့်
အကွာအဝေးတွင် တည်ရှိပြီး ပုဏ္ဏား
ကျွန်းမြို့နယ်အတွင်းတွင် တည်ရှိပါသည်။
“ဘဲငါးရာတောင်” ဟု ခေါ်တွင်ရခြင်းမှာ
ကျွန်ုပ်တို့၏ ဗုဒ္ဓဂေါတမဘုရားရှင် နစဉ်
ဘဝ ဘဲမင်း (ဘဲဟသံမင်း) ဖြစ်စဉ်
နောက်ပါ ဘဲသားငါးရာနှင့်အတူ နေထိုင်
ကျက်စားခဲ့သောကြောင့် ၎င်းတောင်အား
ဘဲငါးရာတောင်ဟု ခေါ်တွင်ကြခြင်းဖြစ်
ကြောင်း သမိုင်းအထောက်အထားခိုင်လုံ
စွာရှိခြင်းကြောင့် သိရှိရပါသည်။
“ဘဲငါးရာ” တောင်ပေါ်တွင်
“ဘဲငါးရာဘုရား” (စေတီ) အား တည်
ထားခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်း (၂၀) ကျော်
မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ဟိုယခင်အချိန်က
ဘဲငါးရာ တောင်တန်းရှိ စိုင်းတင်တောင်
တန်းကြီး အပါအဝင် ရခိုင်ပြည်နယ်
အတွင်း လက်နက်ကိုင် သောင်းကျန်းသူ
အဖွဲ့များဖြစ်ကြသော (ဗ.က.ပ) ခေါ်
ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ လက်နက်ကိုင်

အဖွဲ့ (ရ.မ.လ.ပ) ခေါ် ရခိုင်လူနွဲ့
လွတ်မြောက်ရေးပါတီ လက်နက်ကိုင်
အဖွဲ့ (အလံဖြူအဖွဲ့) တို့နှင့် ရခိုင်ပြည်
နယ် အနောက်ဘက် မေယုမြစ်နှင့်
မေယုတောင်တန်း၊ ရသေ့တောင်မြို့နယ်
အနောက်ဖက်၊ ဘူးသီးတောင်မြို့နယ်၊
မောင်တောမြို့နယ်များတွင် “မူဂျာဟစ်”
ခေါ် ကုလားလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့များ
ကြီးစိုးသောင်းကျန်းနေကြသည့်အချိန်
ဖြစ်သောကြောင့် “ဘဲငါးရာတောင် အပါ
အဝင် ရခိုင်ပြည်တွင်နယ်တွင်းရှိ
ကျေးလက်တောရွာများနှင့် တောတောင်
များအတွင်းသို့ လူများ ရဲရဲတင်းတင်း
မသွားရဲ၊ မလာရဲသည့်အချိန်ကာလ
ဖြစ်သောကြောင့် “ဘဲငါးရာတောင်” ပေါ်
သို့ရောက်ဖူးသူ အလွန်ရှားပါသည်။
ယခုအခါ ရခိုင်ပြည်နယ်
အတွင်း လက်နက်ကိုင် သောင်းကျန်း
သူအဖွဲ့အစည်းများ မရှိတော့ပဲ ငြိမ်းချမ်း
သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် တောတောင်
အတွင်းရှိ ဘုရားရှင်၏ ဗျာဒိတ်တော်ရ
သမိုင်းဝင်နေရာများ၌ ဘုရားစေတီများ

လှသာထွန်းက ပြောနေစဉ် ကျော်စိုး
တစ်ယောက် လက်တွင် အထုပ်များ
ဘယ်ညာကိုင်၍ ရောက်လာလေသည်။
ကျော်စိုး၏ပုံစံအားကြည့်၍ အောင်ကျော်
ဇောက ...

xxx

“ဟေ့ကောင်တွေ...လူစုံပြီ
လား။ လူစုံရင် သွားကြမယ်။ အခု
စောစောထွက်မှ နေမပူခင် တောင်ပေါ်
ကိုရောက်မှာ။ အစားအသောက်အတွက်
အားလုံး အစုံပါကြရဲ့လား။ ရေနံဘူး
တွေတော့ လူတိုင်းပါမဖြစ်မယ်နော်။
လူစုံရင် ပြောကြကွာ”

လှသာထွန်းက သူငယ်ချင်း
များအား ပြောလိုက်ပြီး တစ်ဦးချင်း
ရေတွက်ကြည့်နေလေသည်။ ရေတွက်ပြီး
သည်နှင့်...

“ဟိုကောင်...ပက်ကျီတစ်
ယောက် မရောက်သေးဘူးကွ။ ဒီကောင်
က အစားနောက်၊ အသွားနောက်၊ ကျား
ကိုက်ခံရရင် ရှေ့ခုံးကဆိုတဲ့ကောင်ပဲကွ။
နေမပူအောင် စောစောထွက်မယ်လို့
ပြောထားရဲ့သားနဲ့ကွာ”

ကျော်စိုး မရောက်သေးသဖြင့်

“လာပါပြီဗျာ။ ဖိုသီဖတ်သီနဲ့
မုဆိုးမအိမ်မီးလောင်လို့ ရရာပစ္စည်း ဆွဲ
ပြေးလာတဲ့ မုဆိုးမပုံစံနဲ့”

“ကိုင်း... လူစုံပြီဆိုရင်
စထွက်ကြမယ်ဟေ့။ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်
ဂရုစိုက်ကြ။ လာကြဟေ့...သွားကြ
မယ်”

လှသာထွန်းက သူ၏ ဂျင်း
ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်ပြီး
ရှေ့က ဦးဆောင်၍ ထွက်သွားရာနောက်
သို့ အဖွဲ့သားအားလုံး လိုက်သွားကြလေ
သည်။

နံနက် (၇) နာရီအချိန်ခန့်မှ
စထွက်လာခဲ့ကြရာ (၉) နာရီ အချိန်ခန့်
တွင် ဘဲငါးရာတောင်ခြေသို့ ရောက်ခဲ့ကြ
လေသည်။ တောင်ခြေတွင်ရှိသော မြယာ
ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ကျောပိုး

အိတ်များချွတ်ပြီး နားနေကြလေသည်။
သူတို့အဖွဲ့တွင် လှသာထွန်း၊ အောင်
ကျော်ဇော၊ ကျော်စိုး၊ ဝင်းလှိုင်၊ ထွန်း
အောင်၊ ချစ်ဦး၊ တောဇာလင်း၊ တင်အောင်၊
လှိုင်နှင့် မြိုင်တို့ (၁၀) ယောက်ဖြစ်
သည်။

ကျောပိုးအိတ်အတွင်းမှ
သန့်ဘူးကိုထုတ်၍ သောက်ရင်း အနံ့
တောတောင် စိမ့်စမ်းများကိုကြည့်
လှသာထွန်းက...

“သူငယ်ချင်းတို့ မင်းတို့ကို
“ဘဲငါးရာတောင်” နဲ့ပတ်သက်
ထူးဆန်းတဲ့အကြောင်းနဲ့ ရှောင်
မယ့်အကြောင်းတွေကို ပြောပြမယ်
နားထောင်ကြကွာ”

“ပြောပြစမ်းပါဦး လှသာထွန်း
ရာ မင်းအဖေက ဗဟုသုတပြည့်စုံတဲ့
ဖြစ်တော့ မင်းလည်း ဗဟုသုတစုံစုံ
မင်းသိသလောက် ပြောပြပါကွာ။ သိ
သိထိုက်တာတွေ မသိသေးတာတွေ
သိရတာပေါ့”

“ဒီလိုကွ သူငယ်ချင်းတို့”

“ဘဲငါးရာတောင်” ပေါ်နဲ့ အနီးအနား
 ဧတဝန်းကျင်မှာ ဘဲသားမစားရဘူး။
 ဘဲသားစားရင်း အနောက်အယုက်တစ်ခု
 နောက်တစ်ခုနဲ့ ကြုံတွေ့ရပြီး ဒုက္ခရောက်
 ရတယ်။ မယုံကြည်ကြတဲ့သူတွေ ဘဲသား
 စားကြလို့ လက်တွေ့ ဒုက္ခရောက်ကြရ
 သူတွေ တချို့ဆိုရင် အသက်အန္တရာယ်
 နဲ့တောင် ရင်ဆိုင်ကြရတယ်ဆိုတာ
 သက်တွေပဲကွ။ နောက်ပြီး တောင်ထိပ်
 ပေါ်မှာရှိကြတဲ့ ကျောက်တုံးတွေဟာ
 ဘဲရုပ်ပုံစံ ကျောက်တုံးတွေတဲ့။ အဲ့သည်
 ကျောက်တုံးတွေကို ရေတွက်ကြည့်ရင်
 ကျောက်ကြည့်ကြတဲ့သူတွေ တစ်ယောက်
 တစ်ယောက် အဖြေကြေတယ်တဲ့။ (၄၉၉) တုံး
 ဆိုသူရှိသလို (၄၉၈)၊ (၄၉၅)၊ (၄၉၇)
 ဆယ်ဖြင့် အဖြေအမျိုးမျိုးဖြစ်နေတာကို
 သူဆန်းစွာ ကြုံတွေ့ကြရတယ်။ ဒါက
 “ဘဲငါးရာတောင်ပေါ်ကို ရောက်ဖူးကြသူ
 ဆိုင်း တောင်ပေါ်က ဘဲရုပ်ပုံစံကျောက်
 တုံးတွေကို ရေတွက်ကြည့်တိုင်း ကြုံတွေ့
 ကြရတဲ့ ဂန္ထိရဆန်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲပေါ့
 ဘွား။ တချို့လူတွေဆိုရင် ကျောက်တုံး

တွေမှာ အမှတ်အသားမှတ်ပြီး ရေတွက်
 ကြည့်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖြေက တစ်ခါ
 ရေရင်တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲတဲ့။
 ကျောက်တုံးတွေဟာ လက်သီးဆုပ်
 သာသာ အရွယ်က လူတစ်ဖက်စာ
 ကျောက်တုံးအရွယ်ထိရှိကြပြီး ဘဲခေါင်း၊
 ဘဲနှုတ်ခမ်း၊ ဘဲကိုယ်လုံးနဲ့ ဘဲအတောင်
 အရာလေးတွေပါပြီး ဘဲရုပ်နဲ့ အတော်
 တူတယ်ကွ မဆန်းဘူးလား။”
 လှသာထွန်း၏ စကားအဆုံး
 မြခိုင်က...
 “မင်းပြောသလိုဆိုရင်တော့
 ထူးဆန်းတာ အမှန်ပဲကွ။ ဒါနဲ့ ဒီ “ဘဲ
 ငါးရာတောင်” အနီးမှာ လူနေတဲ့ရွာတွေ
 မရှိဘူးလား။ အဲဒီရွာတွေမှာရော ဘဲသား
 မစားကြဘူးလားကွ”
 “ရှိတာပေါ့ မြခိုင်ရယ်။ ဒီ
 “ဘဲငါးရာတောင်” အနီးမှာ “ဘဲငါးရာရွာ”
 နဲ့ “နွဲ့ ပူး” ဆိုတဲ့ မြို့လူမျိုးတွေနေတဲ့
 ရွာနှစ်ရွာရှိတယ်။ အဲ့သည်ရွာတွေမှာ
 ဘဲသားကို စားဖို့မပြောနဲ့ ဘဲကိုတောင်
 မမွေးကြဘူးကွ။ ဘဲသားစားဖို့ဆိုတာ

အဲ့သည်ရွာသားတွေဟာ အဆိပ်ကို
 ရှောင်သလို ရှောင်ကြတယ်တဲ့”
 (မြို့လူမျိုးဆိုသည်မှာ ရခိုင်
 ပြည်နယ်အတွင်း နေထိုင်ကြသော
 တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စုများ ဖြစ်ကြသည့်
 ခမီး၊ ချင်း၊ သက်၊ ဒိုင်းနက်မျိုးနွယ်စုများ
 ကဲ့သို့ မျိုးနွယ်စုတစ်စုဖြစ်သော မြို့
 တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ)
 လှသာထွန်းက ရှင်းပြပြီးသည်
 နှင့် သူ၏ ကျောပိုးအိတ်အား လွယ်လိုက်
 ပြီး တောင်ပေါ်သို့ ဆက်တက်ရန် အဖွဲ့
 သားများအား ပြောလိုက်လေသည်။
 “ကဲ...နားလို့လည်း အမော
 ပြေကြပြီဆိုတော့ တောင်ပေါ်ကို ဆက်
 တက်ကြစို့။ အခုအချိန်ကစပြီး အပြော
 အဆို ဆင်ခြင်ကြပါ။ ကြမ်းတမ်းရိုင်းပြတဲ့
 အဆဲအဆိုကို လုံးဝရှောင်ကြပါ။ ဒီ
 တောင်က နတ်ကြီးတယ်။ အစောင့်
 အရှောက်က ကြမ်းတယ်လို့ ငါ့အဖေက
 မှာလိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကြမ်းရင် ဒုက္ခ
 အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ကြရပြီး မျက်စိလည်
 လမ်းပျောက်တာမျိုး တောထဲမှာ နင်းညှပ်

သုံးည အိပ်ရတဲ့အဖြစ်မျိုးတွေ၊ ကျား ဟိန်းသံတွေ ကြားရတာမျိုး စတဲ့အဖြစ် မျိုးတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့သူတွေ အများကြီး ရှိတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် မင်းတို့အားလုံး အပြောအဆိုနဲ့ အလေး၊ အပေါ့စွန့်တဲ့ အခါတွေမှာ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေကို တောင်းပန်ပြီးမှ စွန့်ကြပါလို့ ငါ အထူး မှာချင်တယ်”

လှသာထွန်းက ပြောဆို မှာကြားပြီးသည်နှင့် ရှေ့ကထွက်သွား လေ၏။ ကျန်အဖွဲ့သားများအားလုံး နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်သွားကြ သည်။ တောင်တက်ခရီးဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကား မပြောနိုင်ကြဘဲ ရှိလေသည်။ သူတို့အဖွဲ့ သားများ တက်သောလမ်းမှာ “ဘဲငါးရာ” တောင်၏ တောင်ဘက်အရပ်မှ တက် သောလမ်းမှ တက်လာကြခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

တောင်တက်လမ်းမှာ ဘေး ဝဲယာတွင်ရှိသော တောတောင်သဘာဝ ရှုခင်းများနှင့် ကျေးငှက်ကလေးများ၏

ဘာသာဘာဝ မဖိုခေါ်ထူး ချစ်ကြည်နူး နေကြသော ကြည်နူးဖွယ်ရာ သဘာဝ အလှအပများအား ကြည့်ရှု၍ မခံစားနိုင် ကြဘဲ တောင်ထိပ်ကိုရောက်ရှိရေး အတွက် အသက်ကိုပြင်းပြင်ရှုရှင် တောင်ပေါ်သို့ တက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

xxx

သူတို့အဖွဲ့ ရောက်ချင်၊ ဖူးမြော် ချင်လွန်းလှသော “ဘဲငါးရာ” ဘုရား (စေတီ)အား ဖူးတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် တောင်တက်ခရီးကို ပင်ပန်းစွာ တက် လာခဲ့ရသော ပင်ပန်းမှုများ ပျောက်ကွယ် သွားကြပြီး စိတ်အစဉ်ငယ် ကြည်နူး ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်သွားကြပြီး “ဘဲငါးရာ” ဘုရား (စေတီ) ရှိရာသို့ အပြေးအလွှား သွားကြလေသည်။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ကျောပိုးအိတ်များအား ချွတ် လိုက်ကြပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဖယောင်း တိုင်နှင့် အမွှေးတိုင်များကို ထုတ်ယူ၍ ဘုရားရှင်အား ရည်မှန်း၍ ဖယောင်းတိုင် နှင့် အမွှေးတိုင်များအား မီးထွန်းညှိ ပူဇော် ပြီး ရေသန့်ဘူးများအားဖွင့်၍ သောက်

တော်ရေ ဆက်ကပ်ပူဇော်၍ ရှိခိုးဝတ်ပြ ကြလေသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီး၍ အမောင့် နေချိန်တွင် လှသာထွန်းက...

“ကဲ...အမောလည်းပြေ

ဆိုတော့ ဒီတောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘဲရံ ကျောက်တုံးတွေကိုလိုက်ရှာပြီး ရေတွက် ကြည့်ကြရအောင်။ တစ်ယောက်ချင်း ရေကြည့်ရမယ်နော်။ ကိုယ်ရေတွက်တဲ့ ရတဲ့ အရေအတွက်ကို မှတ်ထားကြ။ ဒီဘုရားရင်ပြင်မှာ ပြန်ဆိုကြတဲ့အခါ အရေအတွက်တွေကို တိုက်ကြည့်ကြ မယ်။ ကဲ...စကြစို့”

အဖွဲ့အား ဦးဆောင်လာသူ

လှသာထွန်းက ပြောလိုက်သောကြောင့်

အဖွဲ့သားများအားလုံး “=

ငါးရာ” တောင်ပေါ်တွင်ရှိသော ဘဲရံ သဏ္ဌာန် ကျောက်တုံးများအား လိုက်ရှာ ပြီး ရေတွက်နေကြလေသည်။ အနှံ့ တစ်နားရှိခန့်ကြာပြီးမှ အဖွဲ့သားများ တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဘုရားရင်ပြင်ပေါ် သို့ ပြန်ရောက်လာကြလေ၏။ လူစုံသွား အောင်ကျော်ဇော်က...

“လူစုံပြီဆိုတော့ ငါ ရေကြည်
လို့တာကို အရင်ပြောမယ် ငါက (၄၉၉)
ရတယ်။ လှသာထွန်းက ဘယ်လောက်
ရလဲ၊ မင်းတို့ရော ပြောကြစမ်းပါဦး”

အောင်ကျော်ဇော စကားဆုံး
လျှင် လှသာထွန်းက ...

“ငါရေကြည်တာ (၄၉၈) ရ
တယ်ကွ။ ငါလည်း သေချာရှာပြီး
ရေကြည်တာ (၄၉၈) ပဲရတယ်။
အဲကွာ... တစ်ယောက်ချင်းစီပြော ငါ
စာနဲ့ရေးပြီး မှတ်ထားမယ်”

- အောင်ကျော်ဇော ၄၉၉
- လှသာထွန်း ၄၉၈
- ကျော်စိုး ၄၉၆
- မြနိုင် ၄၉၇
- တင်အောင် ၄၉၉
- ဝင်းလှိုင် ၄၉၈
- လှခိုင် ၄၉၉
- ထွန်းမောင် ၄၉၇
- ချစ်ဦး ၄၉၉
- တောတလင်း ၄၉၉

သူတို့ အဖွဲ့သား (၁၀)

ယောက်ရှိသည့်အထဲမှ အရေအတွက်
တူသူ (၃) ဖွဲ့၊ တစ်ယောက်တည်းက
တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ (၄၉၉) ရသည့်သူ
(၅) ယောက် (၄၉၈) ရသူ (၂) ယောက်၊
(၄၉၇) ရတဲ့သူ (၂) ယောက်နှင့် (၄၉၆)
ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ လှသာ
ထွန်းက တစ်ယောက်ချင်း ရေတွက်ရ
သည့် အရေအတွက်အား စာရွက်တွင်
မှတ်ပြီးလျှင် ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့ မြင်ကြပြီ မဟုတ်လား။
ဒီ “ဘဲငါးရာတောင်” ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘဲရပ်
ကျောက်တုံးတွေကို ရေတွက်ကြည့်လို့
(၅၀၀) တစ်ခါမှမပြည့်ဘူးဆိုတာ။
အများဆုံး (၄၉၉) ရပ်ပဲရတယ်။ “ဘဲ
ငါးရာ” ဆိုပေမယ့် ဘုရားရှင် ဘဲမင်းက
ဘဝတွေအဆင့်ဆင့် ကူးပြောင်းပြီး
နောက်ဆုံးဘဝ ဘုရားရှင်ဖြစ်လို့ နိဗ္ဗာန်
ကို ကူးပြောင်းသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက်
“ဘဲငါးရာ” မပြည့်တော့ပဲ (၄၉၉) ရပ်ပဲ
ရှိတော့တယ်လို့ ငါ့အဖေက ပြောပြဖူး
တယ်”

လှသာထွန်းက သူသိသမျှ

ရှင်းလင်းပြောပြပြီးချိန်တွင် သူတို့တွင်
ပါလာကြသော ထမင်းနှင့် ထမင်းခွက်
စားစရာများကို “ဘဲငါးရာ” ဘုရားတွင်
ဆွမ်းတော်တင်ပြီးမှ ထမင်းစားသောက်
ကြလေသည်။ စားသောက်ပြီး၍ ခဏ
နေပြီး “ဘဲငါးရာဘုရား” အား ဝတ်ပြု
ရှိခိုးလိုက်ကြပြီး ဘဲငါးရာတောင်ပေါ်မှ
ပြန်၍ ဆင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့အဖွဲ့ တောင်ပေါ်မှ ပြန်
ဆင်းလာချိန်တွင် နောက်ဆုံးမှ ဆင်းလာ
သော ချစ်ဦးသည် တောင်ထိပ်မှ အဆင်း
လမ်းဘေးတွင် လက်သီးဆုပ်သာသာခန့်
ရှိသည့် ဘဲရပ်ပုံ ကျောက်တုံးလေး
တစ်တုံးအား တွေ့ရ၍ ကောက်ယူကြည့်
လိုက်ရာ ဘဲဦးခေါင်း၊ ဘဲနှုတ်သီး၊ ဘဲ
အတောင်နှင့် အမြီး စသည့် ဘဲတစ်
ကောင်ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် လွန်စွာတူလှသည်
ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ခြေညှိပြန်ရောက်လျှင်
မိသားစုနှင့် အပေါင်းအသင်းများအား
ပြရန် စိတ်ကူးမိပြီး ကျောတွင်လွယ်ထား
သော ရှင်းကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ထည့်၍
ယူလာခဲ့လေသည်။

ချစ်ဦးသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်
လျှင် မိမိအိမ်သားများအား သူ ကောက်
ယူလာခဲ့သော ဘဲရုပ်ကျောက်တုံးလေးကို
ပြသရာ အိမ်သားအားလုံး ဘဲတစ်ကောင်
နှင့် လွန်စွာတူသော ကျောက်တုံးလေးကို
ကြည့်ပြီး အံ့သြမိကြလေသည်။ ချစ်ဦး
သည် ဘဲရုပ်ကျောက်တုံးလေးကို သူ
အိပ်ရာ ကုတင်ဘေးတွင်ရှိသော စားပွဲ
ပေါ်တွင် တင်ထားလေ၏။

x x x

ည (၁၂) နာရီအချိန်ခန့်တွင်
ချစ်ဦး၏ အိပ်ရာခုတင်ဘေးသို့ လူကြီး
တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ချစ်ဦး
အား...

“ဟေ့ကောင်လေး ... ထစမ်း။
မင်း နေ့ခင်းက “ဘဲငါးရာ” တောင်ပေါ်
က ယူလာခဲ့တဲ့ ဘဲရုပ်ကျောက်တုံးကို
တောင်ပေါ်ကို ပြန်ပို့ပေးပါ။ ပြန်မပို့ရင်
မင်းနဲ့ မင်းရဲ့အိမ်သားတွေ ဒုက္ခရောက်
လိမ့်မယ်။ ပို့ဖြစ်အောင် ပြန်ပို့ပေးပါ။
ကြားလား ကောင်လေး”

အရပ် (၇) ပေခန့်မြင့်သည့်
လူကြီးတစ်ယောက် ခေါင်းတွင် သျှောင်
တစ်စောင်းထုံးလျက် အသားအရေ
ဖြူဖွေးပြီး ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှသည့် လူ
ထွားကြီးက ချစ်ဦးအိပ်နေသည့် ခုတင်
အနီးတွင်ရပ်လျက် စားပွဲပေါ်တွင်
တင်ထားသော ဘဲရုပ်ကျောက်တုံးလေး
အား လက်ညှိုးထိုး၍ ချစ်ဦးအား စိမ်းစိမ်း
ကြည့်၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ချစ်ဦးသည် လူထွားကြီးအား
ကြည့်၍ စကားပြန်ပြောရန် ပါးစပ်ဟ
လိုက်ရာ ပါးစပ်ဟမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။
လက်ကိုလှုပ်ကြည့်ရာ လက်လည်း လှုပ်
မရဘဲဖြစ်နေလေ၏။ လူထွားကြီးသည်
ဘဲရုပ်ကျောက်တုံးလေးအား စူးစိုက်၍
ကြည့်လိုက်ပြီး ချစ်ဦး၏မြင်ကွင်းမှ
တဖြည်းဖြည်း မေးမှိန်၍ အခိုးအငွေ့
သဏ္ဌာန်ဖြစ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေ
သည်။

လူထွားကြီး ပျောက်ကွယ်
သွားပြီး မကြာမီ ချစ်ဦး အိပ်ရာမှလန်နိုး
လာလေသည်။ ချစ်ဦးသည် အာခေါင်များ

ခြောက်ပြီး ရေဆာသဖြင့် အိပ်ရာဘေး
တွင်ရှိသည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူ၍
သောက်ရေအိုးစင်ရှိရာသို့သွားပြီး ရေ
တစ်ခွက် ခပ်သောက်လေသည်။ ရေ
သောက်ပြီး အိပ်ရာခုတင်သို့ ပြန်လာစဉ်
အိပ်ရာကုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်တွင်ရှိသော
ဘဲရုပ်ကျောက်တုံးလေးအား မီးထိုးကြည့်
လိုက်ရာ ဘဲရုပ်ကျောက်တုံးလေးသည်
ချစ်ဦးအား စူးစိုက်ကြည့်နေသည့်ပုံစံဖြင့်
မြင်ရလေသောကြောင့် ချစ်ဦး ကျောက်
ထဲ စိမ့်ဝင်သွားမိလေသည်။ ချစ်ဦးသည်
သူ၏စိတ်ထဲတွင် အိပ်မက်မက်ပြီး
အိပ်မက်အချိန်ကြောင့် ထင်မိထင်ရာ
ထင်မြင်မိခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်
လိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲကာ
အိပ်လိုက်လေတော့၏။

နံနက်မိုးလင်း၍ အိပ်ရာမှ
နိုးသည့်အချိန်တွင် ညက မက်ခဲ့သော
အိပ်မက်အား မေ့သွားပြီး နေ့စဉ်လုပ်
နေကျ လုပ်ငန်းများအား လုပ်နေလေ၏။
ချစ်ဦးနှင့်သူငယ်ချင်းများ “ဘဲ
ငါးရာ” တောင်ပေါ်ရှိ “ဘဲငါးရာ”များ

အား ဘုရားဖူးသွားကြပြီး (၃) ရက်
မြောက်သောနေ့တွင်ဖြစ်သည်။ ချစ်ဦး၏
ဒေသဖြစ်သူမှ ချစ်ဦးအား ကွမ်းတောင်ရွာ
တွင် ရရန်ရှိသော အကြွေးငွေများကို
သွားရောက် တောင်းခိုင်းသောကြောင့်
ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ကွမ်းတောင်ရွာသို့ ထွက်
လာခဲ့လေ၏။ ရရန်ရှိသော ငွေများကို
ဆောင်ပြီး ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့သို့ အပြန်လမ်း
တွင်ဖြစ်သည်။ ကားလမ်းမှာ ကားတစ်စီး
မောင်းရုံသာရှိသော လမ်းဖြစ်သည်။
စစ်တွေ၊ ရန်ကုန်ကားလမ်းဟု ဆိုသော်
လည်း လမ်းမှာ အလွန်ကျဉ်းသောလမ်း
ဖြစ်သည်။ ချစ်ဦးသည် သူ၏ ဆိုင်ကယ်
အား နံပါတ် (၄) ဂီယာထိုး၍ မောင်းလာ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ချစ်ဦး မောင်းလာသည့်
ဆိုင်ကယ်ရှေ့ ပေ (၅၀) ခန့်အကွာ
လမ်းဘေးလယ်ကွက်အတွင်း မြက်စား
နေကြသော ကျွဲတစ်အုပ်သည် ဝရုန်း
သုန်းကားဖြင့် လန့်ဖျပ်ပြီး ကားလမ်းပေါ်
သို့ ပြေးတက်လာကာ ချစ်ဦးဆိုင်ကယ်
လာရာလမ်းအတိုင်း ခုန်းစိုင်း၍ ပြေးလာ

ကြလေသည်။ ချစ်ဦးသည် သူ့ဆိုင်ကယ်
ရှေ့တည့်တည့်သို့ ပြေးဝင်လာကြသော
ကျွဲတစ်အုပ်အား မြင်ရလေလျှင် သူ၏
ဆိုင်ကယ်အား လမ်းညာဘက်တွင်ရှိ
သော ပုစွန်မွေးမြူသည့်ကန်အတွင်း
ထိုးဆင်းလိုက်လေသည်။

ပုစွန်မွေးမြူရေးကန်ဟု ဆို
သော်လည်း ကားလမ်းဘေးကပ်၍ ကား
လမ်းအား ကန်ဘောင်သဖွယ် ပြုလုပ်
ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်ဦးဆိုင်ကယ်နှင့်
အတူ ရေပြည့်နေသော ပုစွန်မွေးမြူရေး
ကန်အတွင်း ထိုးကျသွားသည့်အတွက်
အကျကျဆင်းပြီး လူမှာလည်း ထိခိုက်
ဒဏ်ရာရခြင်းမဖြစ်ပေ။ ချစ်ဦးသည် (၅)
ပေခန့်နက်သော ရေထဲမှ ကားလမ်းပေါ်
သို့ တက်လာလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ပုဏ္ဏားကျွန်း
မြို့ဘက်မှမောင်းလာသော ကုန်တင်
ကားတစ်စီးသည် ချစ်ဦးဆိုင်ကယ် ရေထဲ
ထိုးကျသွားသည့်နေရာအနီးတွင် ထိုးရပ်
လိုက်ပြီး ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာသည်
ကားပေါ်မှဆင်းလာပြီး ရေထဲမှ ကမ်းပေါ်

သို့တက်လာသော ချစ်ဦးအနီးသို့လာ
ကာ ဒရိုင်ဘာဖြစ်သူက...

“ညီလေး ဘာဖြစ်သွားသေး
လဲ။ ဒဏ်ရာရသွားသေးလား။ မင်း
ဆိုင်ကယ် ကျွဲအုပ်ကိုရှောင်ရင်း ရေထဲ
ထိုးကျသွားတာ မြင်လိုက်ရလို့ အစ်ကို
တို့ ကားကိုရပ်ပြီး ဆင်းကြည့်တာ”

“ကျွဲအုပ်က ကျွန်တော့် ဆိုင်
ကယ်အနားရောက်မှ လယ်ကွက်ထဲက
လန့်ဖျပ်ပြီး ပြေးတက်လာတာ။ ကျွဲ
တစ်အုပ်လုံး ဆိုင်ကယ်ရှေ့တည့်တည့်
ပြေးဝင်လာတော့ ကျွန်တော်လည်း
ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်ရင် ဆိုင်ကယ်
ရော၊ လူပါ ကျွဲတွေနင်းတော့မှာပဲ ဆိုပြီး
ဆိုင်ကယ်ကို ဒီပုစွန်ကန်ထဲကို ထိုးဆင်း
လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ
မဖြစ်ပါဘူး။ ဆိုင်ကယ်ကတော့ ရေထဲ
မှာ ဘာဖြစ်လည်းမသိသေးဘူး”

ချစ်ဦးပြောပြသည်ကို နား
ထောင်ပြီး ကားဒရိုင်ဘာက သူ၏ ကား
စပယ်ယာနှင့် ကားပေါ်ပါလာသူ
နှစ်ယောက်တို့အား ဆွဲ

အတူ ဆိုင်ကယ်အား ရေထဲမှဆယ်ယူ
၍ ကားလမ်းပေါ်သို့ တင်ပေးခဲ့ပြီး ချစ်ဦး
အား ကားကြုံစောင့်၍တင်သွားရန်ပြော
ပြီး သူ၏ကားကိုမောင်း၍ ထွက်သွားလေ၏။

ချစ်ဦး ကားကြုံစောင့်နေစဉ်
နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကွမ်းဘောင်ရွာ
ဘက်မှလာသော ထော်လာဂျီအလွတ်
တစ်စီးအားတား၍ ဆိုင်ကယ်အားတင်ပြီး
ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။
မြို့သို့ရောက်လျှင် ဆိုင်ကယ်ပြင်ဆင်တွင်
ဆိုင်ကယ်အားအပ်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာ
လေသည်။

ထိုနေ့ည ချစ်ဦး အိပ်ပျော်
နေစဉ် သူ၏လက်မောင်းအား ကိုင်လှုပ်၍
နိုးလာသောကြောင့် နိုးလာပြီး သူ၏
ကုတင်ဘေးသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ဟိုအရင်
တစ်ညက အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ရသော
လူကြီးအား မြင်ရလေ၏။ ထိုအချိန်
လူကြီးက သူ့အား လက်ညှိုးထိုး၍...

“ဟေ့...ကောင်လေး ထစမ်း
မင်း...ငါပြောတဲ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ
ဘဲရပ်ကျောက်တုံးလေးကို ပြန်မပို့ဘဲ

ထားလို့ နေ့လယ်က ငါ မင်းကိုသေအောင်
ကျွဲအုပ်ကို မင်းရဲ့ဆိုင်ကယ် ရှေ့တည့်
တည့်ကို မောင်းထည့်လိုက်တာ။ မင်းရဲ့
ကံတတာကမြင့်ပြီး မင်းက သတိကောင်း
လို့ မသေတာ နားလည်လား။ နောက်
တစ်ခါဆို မင်း ကံကောင်းနိုင်ဦးမလား
ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ။ မင်းရဲ့အိမ်သား
တွေလည်း သတိနဲ့နေကြပေါ့”

လူကြီးမှာ ပြောပြီးသည်နှင့်
သူ၏ မြင်ကွင်းမှ တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါး
၍ မေးမိန့်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။
ချစ်ဦးသည် အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ယခု
မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းသည်
အိပ်မက်လေလား။ တကယ်လေလား
ဝေခွဲမရဘဲ နေ့ခင်းက သူ ကြုံတွေ့
ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်နှင့် ယခု
သူ ကြုံတွေ့လိုက်ရသော အဖြစ်မှာ
တိုက်ဆိုင်မှုလေလား (သို့မဟုတ်)
တကယ် အဖြစ်မှန်လားဟု စဉ်းစားရင်း
ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

နံနက် (၇) နာရီအချိန်တွင်
ဆုံဆည်းရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့သွား

၍ သူငယ်ချင်းများအား သူ ယူလာခဲ့သော
ဘဲရပ်ကျောက်တုံးလေးနှင့် သူ မက်
သော အိပ်မက်နှင့် သူကြုံတွေ့ခဲ့သော
အဖြစ်အပျက်များအား ပြောပြရန် စိတ်
ကူးရင်းလာခဲ့ရာ ဆုံဆည်းရာ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်သို့အရောက် ဆိုင်အတွင်း
အောင်ကျော်ဇော၊ လှသာထွန်း၊ ကျော်
စိုးနှင့် လှခိုင်တို့ ရောက်နေကြသည်ကို
မြင်ရသောကြောင့် သူတို့ရှိရာ စားပွဲသို့
သွား၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်
တွင် လှသာထွန်းက ချစ်ဦးအား ...

“ဟေ့ကောင်...ချစ်ဦး၊ မင်း
မနေ့က ကွမ်းဘောင်ရွာနားမှာ ဆိုင်ကယ်
ပုစွန်ကန်ထဲကို ထိုးကျသွားလို့ မင်း
ဆိုင်ကယ် အပ်ထားရတယ်ဆို။ ဘယ်ထိ
ဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး ချစ်ဦးရ”

လှသာထွန်း၏ အမေးစကား
ကြောင့် ချစ်ဦးက...

“အဲ့သည် အကြောင်းနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို မင်းတို့
ကို ငါ ပြောပြမယ်။ ပြီးရင် မင်းတို့ဝယ်
အကြံဉာဏ်တွေကို ယူမယ်လို့ ငါ

ဦးစားနေတာကွ”

ချစ်ဦး၏ စကားအဆုံး လှိုင်

က ...

“ဘာအကြောင်းတွေလည်း

ချစ်ဦးရဲ့ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုကွ၊ မင်းတို့ ငါတို့ “ဘဲ

ဇီရာ” တောင်က ဘဲငါးရာဘုရားဖူးဖို့

သွားတဲ့နေ့က ငါ...”

“ကိုချစ်ဦး...ကိုချစ်ဦး...”

ကိုချစ်ဦး ညီအငယ်ကောင် ချစ်မိုး အိမ်

လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျလို့ ခေါင်းမှာ

ဒဏ်ရာရပြီး ညာဘက်လက် တစ်ဖက်

သည်း ကျိုးသွားတယ်။ အခု ဆေးရုံကို

ဆီသွားကြတယ်။ ကိုချစ်ဦး အဖေက

ကိုချစ်ဦးကို ဆေးရုံလိုက်ခဲ့ပါလို့ ပြောခိုင်း

လိုက်လို့ ကျွန်တော်လာပြောတာပါ”

ချစ်ဦးက သူ၏ အဖြစ်အပျက်

များအား ပြောပြရန် စကားစလိုက်ချိန်

တွင် ချစ်ဦးတို့ အိမ်နားမှာနေသော

မောင်ထွန်းအေးဆိုသူ ရောက်လာပြီး

ပြောစကားကြောင့် ချစ်ဦးနှင့် သူငယ်ချင်း

များ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြပြီး ဆိုင်ရှင်

ဦးသာဦးအား ကျသင့်ငွေကို မှတ်ထားရန်

ပြောပြီး ဆေးရုံရှိရာသို့ အပြေးအလွှား

သွားကြလေသည်။

ဆေးရုံသို့ရောက်လျှင် လူနာ

ကုတင်ပေါ်၌ ဦးခေါင်းတွင် ပတ်တီး

စည်းလျက် ယာဘက်လက်အား ပလာ

စတာကိုင်ထားသည့် ချစ်ဦး၏ညီငယ်

ချစ်မိုးအား မြင်ရလေ၏။ ချစ်မိုးအနီးတွင်

ထိုင်နေသော ချစ်ဦး၏အမေအား အဖြစ်

အပျက်အား မေးကြည့်လိုက်ရာ ချစ်ဦး၏

အမေ ဒေါ်လှမေက...

“ဖြစ်ပျက်ပုံက ဒီလိုကွဲ့၊ မနက်

မိုးလင်းလို့ ချစ်မိုး အိပ်ရာကနိုးတော့

မျက်နှာသစ်ဖို့ အိမ်အောက်ကိုဆင်း

အလာမှာ လှေကားထိပ်ကို လှမ်းပြီး

အဆင်း အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ ကြောင်မက

သူ့နောက်က လှေကားကို အရင်ဆင်း

လိုက်ချိန်၊ ချစ်မိုးကလည်း လှေကားကို

ဆင်းလိုက်ချိန် ကြောင်ကလေးပေါ်ကို

နင်းမိပြီး လှေကားပေါ်က ခြေချော်ပြီး

လှေကားအောက်ကို ထိုးအကျမှာ

ခေါင်းနဲ့ လှေကားထစ် ဆောင့်မိပြီး ခေါင်း

ကွဲသွားတယ်။ ညာဖက်လက်လည်း

လက်ကောက်ဝတ်က ကျိုးသွားခဲ့တယ်။

ခေါင်းမှာတော့ ငါးချက်ချုပ်လိုက်ရတယ်။

အကျတော်လို့ပေါ့ကွယ်”

ချစ်မိုးအမေ ဒေါ်လှမေ စကား

အဆုံး၌ ချစ်ဦးက...

“ဒီလောက် ဒဏ်ရာရလို့ တော်

သေးတာပေါ့၊ အမေရယ်။ ဒီလောက်မြင့်

တဲ့ အိမ်အပေါ်ထပ် လှေကား ကိုးထစ်က

လိမ့်ကျတာ အသက်တောင် သေနိုင်

တယ်။ ညီလေးကံကောင်းတယ်လို့ပဲ

ပြောရတော့မှာပဲပေါ့။ ညီလေး ချစ်မိုး

အားမငယ်နဲ့နော် မကြာခင် ကောင်းသွား

မှာ ဟုတ်လား။”

ချစ်ဦးက သူ၏ခင်အား ပြော

ပြီး သူ၏ညီငယ် ချစ်မိုးအား အားပေး

စကားပြောရင်း ချစ်မိုးကိုဖက်၍ နှစ်သိမ့်

လိုက်ပြီး သူ၏အမေအား...

“အမေ ညီလေးဒဏ်ရာက

မစိုးရိမ်ရပါဘူး၊ မကြာခင် ကောင်းသွား

မှာပါ။ အခု ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်

ပါဦးမယ်။ နေခင်းကျမှ မနက်စာ ...

ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်။ ဟေ့ကောင်တွေ
လာကြကွာ ငါတို့ပြန်ကြစို့”

ချစ်ဦးက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်
ချိန်တွင် ချစ်ဦး၏ သူငယ်ချင်းများက
ခေါ်လှမေနင့် ချစ်ဦးတို့အား နှုတ်ဆက်၍
ဆေးရုံပေါ်မှ ဆင်းလာကြလေသည်။
ချစ်ဦးက သူငယ်ချင်းများအား “ဆုံဆည်း
ရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်” သို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီး
စားပွဲတွင် ဝိုင်း၍ထိုင်ပြီးချိန်တွင် ချစ်ဦး
က...

“မင်းတို့ကို ငါပြောပြမယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်းနဲ့ အခု ငါ့ညီလေး ချစ်ဦး
ဖြစ်တဲ့အဖြစ်ဟာ တိုက်ဆိုင်ပတ်သက်
နေတယ်ကွ။ ငါ ကွမ်းတောင်ရွာက
အပြန်မှာ ကျွဲအုပ်နဲ့တွေ့ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို
ပုစွန်ကန်ထဲကို ထိုးချလိုက်လို့ ငါ ဘာမှ
မဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ ငါ့လုပ်ခဲ့တဲ့ အမှား
တစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာတွေပါကွာ”

ချစ်ဦးက သူ့ အဖြစ်အပျက်
များအား ပြောပြရန် စကားစလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ချစ်ဦး၏စကားကြောင့် လှသာ
ထွန်းက ...

“မင်းက ဘာအမှားလုပ်ခဲ့လို့
လဲ ချစ်ဦးနဲ့။ ရှင်းအောင်ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ကဲ...နားထောင်ကြကွာ။
ငါတို့ မင်းတို့ “ဘဲငါးရာတောင်” က ဘုရား
သွားဖူးတဲ့နေ့က အပြန်မှာ တောင်ပေါ်က
ပြန်အဆင်း လက်သီးဆုပ်လာတာလောက်
ရှိတဲ့ ဘဲရုပ်ကျွေးကတုံးလေးတစ်ကတုံး ငါ
ယူလာခဲ့မိတယ်။ အဲဒီညမှာပဲ ငါ အိပ်မက်
မက်တယ်။ အရပ် ကိုးပေလောက်မြင့်ပြီး
ခန္ဓာကိုယ်အကြီးကြီးနဲ့ သျှောင်ထုံထုံထား
တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က ငါ ယူလာတဲ့
ဘဲရုပ်ကျွေးကတုံးလေးကို “ဘဲငါးရာ”
တောင်ပေါ်ကို ပြန်ပို့ပေးဖို့ပြောတယ်။
ပြန်မပို့ရင် ငါနဲ့ ငါ့အိမ်သားတွေ ဒုက္ခ
ရောက်လိမ့်မယ်တဲ့ကွာ။ ငါလည်း
အိပ်မက်ကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နဲ့ မေ့မေ့
ပျောက်ပျောက် နေခဲ့မိတယ်။ အိပ်မက်
မက်ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ ငါ ကွမ်း
တောင်ရွာကအပြန် လယ်ကွင်းထဲမှာ
မြက်စားနေတဲ့ ကျွဲအုပ်ဟာ လန့်ပြီး
ငါ့ဆိုင်ကယ်ရှေ့တည့်တည့်ကို ပြေးဝင်
လာတဲ့အတွက် ငါ့ဆိုင်ကယ်ကို ပုစွန်

ကန်ထဲကို ထိုးဆင်းလိုက်လို့ ငါ ဘာ
မဖြစ်တာ။ မဟုတ်လို့ကတော့ ဆိုင်ကယ်
ရော၊ လူပါ ကျွဲရော၊ ကျွဲနင်းလို့
မသေတောင်မှ မရူမလှခံရမှာကွ”

ချစ်ဦးက ပြောရင်းမှ ရပ်လိုက်
ပြီး ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်အား ယူ၍
မော့သောက်လိုက်လေသည်။ ထိုနေ့
ကျော်စိုးက...

“မင်းအဖြစ်ကလည်း အသစ်
ယားစရာကောင်းလိုက်တာကွာ။ ဆင်
ပြောစမ်းပါဦး ချစ်ဦးရာ”

“ညက ငါ အိပ်မက်လိုလို
အပြင်မှာလိုလိုနဲ့ ငါ အိပ်ခုတင်ဘေးနီး
ဟိုတစ်ခါမက်တဲ့ အိပ်မက်ထဲကလူကြီး
ရောက်လာပြီး ငါ့ကိုပြောတယ်ကွ။ ဟေ့
ကောင်လေး...ထစမ်း...မင်း ငါပြော
တဲ့ စကားကို နားမထောင်ဘဲ ဘဲရုပ်
ကျွေးကတုံးလေးကို ပြန်မပို့ဘဲထားလို့
မင်းကိုသေအောင် ကျွဲအုပ်ကို မောင်
လိုက်တာ မင်းက ကံကောင်းပြီး သတိ
ရှိလို့ မသေတာ။ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ငါ
ကံကောင်းနိုင်ဦးမှာလား မင်းနဲ့ မင်းနဲ့

အိမ်သားတွေ သတိနဲ့နေကြလို့ ပြောပြီး
ပျောက်သွားတယ်ကွာ။ အခု ဒီနေ့မနက်
နီးအလင်းမှာ အဲ့သည်အကြောင်းတွေ
မင်းတို့ကို ပြောပြမယ်အလုပ်မှာ ငါ
ညီလေး အိမ်လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျပြီး
ခေါင်းကွဲလို့ လက်လည်းကျိုးသွားခဲ့တာ
မင်းတို့ အမြင်ပဲမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်
ဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲဆိုတာ မင်းတို့ အကြံ
ပေးကြစမ်းပါဦးကွာ”

“ငါ့သဘောကို ပြောရရင်တော့
မင်းယူလာတဲ့ ဘဲရုပ်ကျွေးတုံးလေးကို
ဘဲငါးရာတောင်ပေါ်ကို ပြန်ပို့ရင် အကောင်း
ဆုံးပဲလို့ ငါထင်တယ် ချစ်ဦးရေ”

ချစ်ဦးအား လှသာထွန်းက
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်ဦးက ...

“ငါကတော့ ဒီဘဲရုပ်ကျွေး
တုံးကို ဒီနေ့ပဲ “ဘဲငါးရာတောင်” ပေါ်ကို
ပြန်ပို့ချင်တယ်ကွာ။ အခုမှ မနက် (၈)
နာရီခွဲလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သွားရင်
အချိန်မီပါသေးတယ်။ ငါ့ကို ကူညီကြပါ
သူငယ်ချင်းတို့ရယ်။ ဒီတစ်ည အဲ့သည်
“ဘဲရုပ်ကျွေးတုံး” ကို ငါ့ဆီမှာ ဆက်

မထားချင်တော့ဘူးကွာ”
ချစ်ဦး၏ ညှိုးနွမ်းသောလေသံ
ဖြင့် ပြောလိုက်သံကြောင့် လှသာထွန်းက
သူငယ်ချင်းများဘက်လှည့်၍ ပြောလိုက်
သည်မှာ ...

“ကဲ...ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ (၆)
ယောက် အခုပဲ သွားကြမယ်။ မနက်စာ
အတွက် ထမင်းကြော်နဲ့ ရေသန့်ဘူးတွေ
ဝယ်ပြီး ချစ်ဦးအမေကို အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြပြီးတာနဲ့ သွားကြမယ်ကွာ”

လှသာထွန်းနှင့် သူငယ်ချင်း
များသည် ရေသန့်ဘူးနှင့် ထမင်းကြော်
များဝယ်ယူ၍ ချစ်ဦး၏ မိဘများအား
အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြပြီး “ဘဲငါးရာ”
တောင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

xxx

ချစ်ဦးတို့ သူငယ်ချင်း (၆)
ယောက် “ဘဲငါးရာ” တောင်ပေါ်သို့
ရောက်လာကြလေ၏။ ချစ်ဦးက သူ၏
ကျောပိုးအိတ်အတွင်းမှ ဘဲရုပ်ကျွေး
တုံးလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး သူ
ကောက်ယူလာသည့်နေရာတွင် ချထား

လိုက်ကာ...
“ငါ ဒီနေရာက ယူခဲ့တာပဲ။
အခု ဘဲရုပ်ကျွေးတုံးလေးကို ယူလာ
တဲ့နေရာမှာ ပြန်ထားလိုက်ပြီဖြစ်လို့ ဒီ
“ဘဲငါးရာ” တောင်က အစောင့်အရှောက်
များ ကျေနပ်ကြပါ။ ကျွန်တော် မသိလို့
မှားမိခဲ့တဲ့အမှားကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ”

ချစ်ဦး၏ တောင်းပန်စကားသံ
အဆုံး လှသာထွန်းက...

“ဟေ့ကောင်...ချစ်ဦး ဘုရား
ကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီးမှ ဒီတောင်ပေါ်က
အစောင့်အရှောက်တွေကို တောင်းပန်
ရမှာ။ ဒီလို အရိုမသေမလုပ်ရဘူးကွ။
လာကြကွာ။ ဘုရားကိုသွားပြီး ရှိခိုး
ကန်တော့ကြရအောင်”

လှသာထွန်းက ချစ်ဦးအား
သတိပေးစကားပြောလိုက်ပြီး ဘုရားရှိရာ
သို့ ရှေ့ထွက်သွားလေသည်။ ဘုရားတွင်
အလင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်ညှိ
ကပ်လှူပူဇော်ပြီးချိန်တွင် ချစ်ဦးက အသံ
ကျယ်ကျယ်ဖြင့်...

“ဘုရားတပည့်တော်

သည် “ဘဲငါးရာ” ဘုရားတွင် ဆီမီး
 အလင်းတိုင်နှင့် အမွှေးနံ့သာတိုင်များ
 ထွန်းညှိကပ်လှူပူဇော်ပါ၏။ ဤကဲ့သို့
 လှူဒါန်းပူဇော်ရသည့် အကျိုးကြောင့်
 တပည့်တော်နှင့် တပည့်တော်၏ မိသားစု
 တွင် ကြုံတွေ့နေရသော ဘေးဥပါဒ်
 အန္တရာယ် ရန်စွယ်အပေါင်းမှ ကင်းလွတ်
 ရပါစေသား အရှင်မြတ်ဘုရား။ ဒီ “ဘဲ
 ငါးရာ” တောင်အား စောင့်ရှောက်နေကြ
 ကုန်သော အစောင့်အရှောက်အပေါင်း
 တို့အား ကျွန်တော် ယခု ပြုလုပ်လှူဒါန်း
 ခဲ့ရသော ဒါနအကျိုးနှင့် ကျွန်တော်
 ပြုပြုခဲ့သမျှသော ကုသိုလ်များအား အမျှ
 ပေးဝေပါ၏။ အမျှယူတော်မူကြပါခင်ဗျား။
 ကျွန်တော် မသိ၍ ပြုလုပ်ခဲ့မိသည့်
 ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်၏မိသားစုများ
 အပေါ် ခွင့် လွှတ်ပေးကြပါခင်ဗျား။
 ကျွန်တော် ရိုသေစွာ တောင်းပန်အပ်ပါ
 သည်။ အစောင့်အရှောက်အပေါင်းတို့
 ခင်ဗျား ... အားလုံး ကြားကြားသမျှ
 အမျှ...အမျှ...အမျှ ယူတော်မူကြပါ
 ခင်ဗျား။”

ချစ်ဦး၏ အမျှပေးဝေသံအဆုံး
 တွင် လေပြည်လေညင်းတစ်ခု တိုက်ခတ်
 ပြီးလျှင် “ဘဲငါးရာ” ဘုရားရင်ပြင်တစ်ခွင်
 သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ပန်းရနံ့များ မွှေး
 ကြိုင်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုရနံ့များမှာ သူတို့ ထွန်းညှိ
 ပူဇော်ခဲ့ကြသော အမွှေးတိုင်များမှ ထွက်
 ပေါ်လာသော မွှေးရနံ့များမဟုတ်သည်ကို
 သူတို့အားလုံး သိရှိကြလေသည်။
 ထိုအချိန် လူသာထွန်းက...

“မင်းတို့ကို ငါ့အဖေ ပြောဖူးခဲ့
 တဲ့ စကားကို ပြောပြရဦးမယ်။ ဘုရား
 စေတီ၊ ပုထိုး၊ သိမ်၊ ကျောင်းတို့က
 ပစ္စည်းတွေကို ယူငင်သုံးစွဲခြင်း မလုပ်ရ
 ဘူး။ ယူငင်သုံးစွဲမိရင် ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်
 အမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ကြုံရတယ်။ စီးပွား
 ဆုတ်ယုတ်တယ်၊ အလုပ်အကိုင် အဆင်
 မပြေဖြစ်ကြရတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်
 ကျောင်းစကိုရှောင်၊ မသာစကိုဆောင်
 ဆိုတဲ့ စကားတောင်ရှိခဲ့တယ် မဟုတ်
 လား။ ကျောင်းစဆိုတာက ဘုရား စေတီ၊
 ပုထိုးနဲ့ သိမ်ကျောင်းပစ္စည်းတွေဆိုတာ

ရေစက်သွန်းချပြီး လှူဒါန်းထားတဲ့
 သံယံကပစ္စည်းဖြစ်တဲ့အတွက် ယူငင်
 သုံးစွဲခြင်း မပြုရဘူး။ မသာစဆိုတာဟာ
 ပုံသကူပစ္စည်း၊ စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ပစ္စည်း
 ဖြစ်လို့ မည်သူမဆို ယူငင်သုံးစွဲနိုင်တယ်။
 ချစ်ဦး မသိလို့ ယူလာမိတဲ့ ဘဲရုပ်ကျွန်း
 တုံးလေးဟာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဗျာဒိတ်တော်
 ချထားခဲ့တဲ့ “ဘဲငါးရာတောင်” က ဘဲရုပ်
 ကျွန်းတုံးလေးဖြစ်တယ်။ ကျောက်တုံး
 လေးက အသက်ဝိညာဉ်မရှိပေမယ့်
 တောင်ကို စောင့်ရှောက်နေကြတဲ့
 အစောင့်တွေက မကြိုက်ကြ၊ မကျေနပ်
 ကြလို့ ချစ်ဦးကို အိပ်မက်ပေးပြီး ပြော
 ခိုင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ဦးက ပြန်
 ခဲ့မိလို့ သူလည်း အသက်ဘေးက သိမ်း
 လေး လွတ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ အ
 တော် သူယူလာတဲ့ ဘဲရုပ်ကျွန်းတုံး
 လေးကို သူ့နေရာ ပြန်ပို့ပေးပြီးပြီဖြစ်
 လို့ ချစ်ဦးနဲ့ သူ့မိသားစုလည်း အေးချမ်းသာ
 ပျော်ပါပြီ။ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတို့အားလုံး
 လည်း နောက်နှောင်မှာ ဘုရားစေတီ၊
 ပုထိုး၊ ကျောင်း၊ သိမ်ကပစ္စည်းများကို

မယူမိ၊ မသုံးစွဲမိကြပါစေနဲ့။ အခုလို ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဘုရားရှင် ဗျာဒိတ် တော်ချပေးခဲ့တဲ့ နေရာဌာနတွေက ပစ္စည်း တွေကို မယူ၊ မသုံးစွဲမိအောင် အထူး ရှောင်ကြပါလို့ ငါ မှာလိုက်ပါရစေ သူငယ်ချင်းတို့။ ကဲ...နေမညီခင် ပြန် ကြရအောင်ကွာ”

လုသာထွန်းက ပြောပြီး ရှေ့မှ နေ၍ တောင်အဆင်းလမ်းဆီသို့ လျှောက် လမ်းသွားလေ၏။ သူ၏ သူငယ်ချင်းများ မှာ ဘဲငါးရာတောင်ပေါ်ရှိ “ဘဲငါးရာ” ဘုရား (စေတီ) အား သမင်လည်ပြန် ခေါင်းလှည့်ကြည့်ရင်း စိတ်တွင်းမှ ရှိခိုး ကန်တော့ကာ “ဘဲငါးရာ” တောင်ပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းလာခဲ့ကြလေတော့သည်။

(မှတ်ချက်။ ပုဂ္ဂိုလ်များကျွန်းပြီမှ စစ်မှုထမ်းဟောင်း ကိုဟန်ညွန့်နှင့် ဇနီး မလှအေးရှိတို့အား အမှတ်တရ ရေးသား အပ်ပါသည်။ စာရေးသူ)

မင်းမြင့်နိုင် (ဘူးသီးတောင်)

အိပ်မက်ကောင်း အိပ်ကြပါ

အောင်ဆန်းလင်း(မိုးအေး) နိမ့်မုတ်ရေခဲကို အမည်ရထားမိသော

စာရေးသူ၏သားကြီးသည် စာ
 ခြားသွားဖြစ်၍ စာပေထူးချွန်သူလည်း
 ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားဘဝတွင် အမြဲ
 နှစ်သက်ခံပြီး စာကြည့်လေ့ရှိသည်။
 နှစ်သက်သန်းခေါင်ချိန်ထက် ကျော်လွန်၍
 စာကြည့်ရန် ပြောသော်လည်း မရပါ။
 သောအားဖြင့် နံနက်လင်းအားကြီး
 နာရီခွဲအချိန်ထိ စာကြည့်လေ့ရှိသည်။
 သူ့ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား
 ဘဝတွင် မနက်ဖြန်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုရမည့်
 အချိန်အခါမျိုးမှာ ညဉ့်နက်ခဲ စာကြည့်ခဲ့မှု
 သော ဒုက္ခပေးလေပြီ။ အိပ်ရန်ကြိုးစား
 ဘဝတွင် လုံးဝအိပ်ချင်စိတ်မရှိဖြစ်နေသဖြင့်
 အိပ်ဆေးများသောက်သော်လည်း စိုးရိမ်
 စိတ်လွန်ကဲနေ၍ အိပ်မပျော်ဘဲ ဖိုးလင်း
 သွားလေသည်။
 သူနှင့်အတူ မိဘဖြစ်သော
 စာရေးသူတို့ ဇနီးမောင်နှံပါ အိပ်ပျက်ခဲ့
 ခြရလေသည်။

“စာမေးပွဲလည်း ဖြေနိုင်မယ်
 ထင်တော့ဘူး။ တစ်နှစ်အရုံးခံလိုက်
 ဘာမယ်။ သွားမဖြေတော့ဘူး။ နောက်

တစ်နှစ်မှ ပြန်ကြိုးစားပါမယ်”
 ဟု ပြောနေ၍ စာမေးပွဲဝင်ဖြေ
 ဖြစ်အောင် ချော့မော့ပြောဆိုခဲ့ရသည်။ ထို
 အဖြစ်မျိုးကို သူသည် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါကြို
 ခဲ့ရသဖြင့် အားလုံးစိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ
 ဖြစ်ကြရသည်။

အိပ်မပျော်ခြင်းသည် “မျက်စေ့
 အကျင့်၊ ဝမ်းအချင့်” ဆိုသည့်အတိုင်း
 အိပ်ပျက်သောည များပြားရာမှ အကျင့်
 ဖြစ်သွားပြီး ရောဂါပုံစံမျိုး ဖြစ်သွားတတ်
 သည်။

ထိုရောဂါကို အကောင်းဆုံး
 ကုသနည်းမှာ ပုံမှန်အိပ်ပျော်ချိန်ကို လူ
 အများနည်းတူဖြစ်အောင် ကြိုးစားခြင်း
 ဖြစ်ပေသည်။

ညမှာ ပုံမှန်အိပ်ပျော်တတ်သွား
 အောင် နေ့ခင်းနေ့လည်မှာ အိပ်သော
 အကျင့်ကို ဖျောက်ရမည်။ လက်ဖက်
 စားခြင်း၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ခြင်းကို
 ဆင်ခြင်ရမည်။

နေ့ခင်း နေပူစဉ်တွင် အပြေး
 လေ့ကျင့်ခြင်းကဲ့သို့သော နည်းလမ်းကို

ချွေးများစွာထွက်ရှိပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
 အောင်ပြုလုပ်ပါ။ (ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်
 များသော နွေရာသီတွင် နေပူထဲမှာ
 မပြုလုပ်သင့်ပါ) ဘတ်စကက်ဘော
 ကစားခြင်း၊ ဘောလုံးကန်ခြင်းတို့သည်
 လည်း ကောင်းမွန်သော နည်းလမ်းများ
 ဖြစ်သည်။

ကစားကွင်းရှားပါးခြင်းနှင့် ဤ
 သို့ပြုလုပ်ရန် အခြေအနေမပေးက ဘေး
 ကင်းသော ဆေးဦးတိုတစ်ခုကို ညွှန်ပြ
 လိုပါသည်။ ထိုနည်းလမ်းမှာ -

ဝမ်းမှန်အောင် ဦးစွာလုပ်ပါ။
 ဒန်ကျွပ်ပင်အမြစ်ကို ရေစင်
 အောင်ဆေးကြောပါ။

ထို့နောက် ဆန်ဆေးရည်နှင့်
 သွေးပြီး တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်သောက်ခြင်းဖြင့်
 အိပ်မပျော်ခြင်းရောဂါကို ကုစာနိုင်ပါသည်။
 ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးကင်းသည့်
 ဆေးဦးတို့ နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်ပါကြောင်း။

သဗ္ဗေ သတ္တာ အဝေယျာ ဟောတု
 အောင်ဆန်းလင်း (ဘီအေ)

မြည်သူနီတိုကြို

အားလုံးတွင်တက်နိုင်ပါသည်

BG ဇနသုရိန်

တစ်နေ့သ၌ ညောင်ပင်သာရွာ
 နှင့် ညနေခင်း နိဂ္ဂဟာပြန်လေလေး
 ခြူးမြူးတိုက်လာပြီး တိမ်များသည်
 ဆည်း လေနှင့်ရာပါသွားကြပြီး လမင်းကြီး
 စလည်း ထိန်ထိန်သာနေလေတော့ ရွာ
 ဆယ်လမ်းဆုံတွင် လူငယ်များစုပြီး
 သောင်းပြောင်းထွေလာပြောနေသော
 အထဲတွင် အာဘောင်အာရင်သန်ပြီး ဂျာ
 မယ်တွေကို မတောက်တခါက ဖတ်ကာ
 အနိမ့်ဆုံး အမေရိကန်သမ္မတ အိုဘားမား
 ဖုတ်တုလွတ်တင်တဲ့ ဟာလောက်ကို
 အခြေခံပြောတတ်တဲ့ အောင်ကြီးကလည်း
 နေလေတော့ မဟုတ်မခံ ထွန်းဇံနှင့်
 ဆွပြီး ငြင်းကြခန့်ကြဖို့ အကြောင်းက
 နံလာပါတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့မြို့ကို
 ဆိုင်ကယ်နှင့်သွားလျှင် ဦးထုပ်လေး
 ဆာလေး ဆောင်သွားကျ၊ ဒီနေ့ငါတို့
 ဆက်အောင် ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်မပါဘဲ
 ဆိုင်ကယ်မောင်းလို့ ဆပ်ပရိုက်ချက်နဲ့တွေ့
 ခဲ့ရဲကမ်းလို့ တရားရုံးမှာ ဒါဏ်ငွေသုံး
 သောင်းဆောင်ခံရတယ်တဲ့ဗျာ။ တော်

တော်ငတ်ကြီးကျတဲ့ရဲတွေ”
 “ဟေ့ကောင် အောင်ကြီး
 မင်းပြောတဲ့စကားက မဟုတ်သေးပါဘူး
 ကွာ၊ တရားရုံးမှာ ဒါဏ်ဆောင်ခံရတယ်
 လည်းဆိုသေး ရဲကငတ်တယ်ဆိုတာက”

“ဒီမယ်ထွန်းဇံ မင်းဟာလေ
 ဂယဏနမသီဘဲ ငါ့ကိုကပ်ဖို့လောက်ဘဲ
 သိတယ်။ ဒါတွေဟာ အဲဒီရဲတွေကဖမ်းလို့
 ဖြစ်ရတာတွေ သိရဲလား။ ဥပဒေနှင့် မညီ
 တာကို ရဲကမဖမ်းလို့ မင်းအမေလင်
 တရားသူကြီးက ဆင်းဖမ်းရမှာလား”

ဟု ထွန်းဇံရဲ့ ပြောစကား
 ကြောင့် အနားရှိသူငယ်များသည်လည်း
 မပြုံးဘဲဝါးကွဲမတတ် ရယ်လိုက်တာ
 ကြောင့် အောင်ကြီးက ဒေါကန်သွားကာ
 တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ငြင်းကြ ခန့်ကြရင်း
 ဖြင့် ညဉ့်နက်သည်အထိ မပြီးနိုင်ဘဲ
 နောက်ဆုံးတွင် -

“လာ...ဒီကိစ္စကို ဆရာကြီး
 ဦးဘကောင်းကို သွားမေးမယ်” ဟုဆိုကာ
 ညဉ့်ဝတ်စွာထ၍ သွားကြလေတော့သည်။
 ဆရာကြီးဦးဘကောင်းထံ ရောက်သော

အခါ ဆရာကြီးမှ “မင်းတို့ခုလိုချောက်
 လာပုံထောက်ရင် အောင်ကြီးနဲ့ထွန်းဇံ
 တစ်ခုခုကို ငြင်းခန့်လာကြပြီနဲ့တူတယ်။
 ကဲ ဘာကိုငြင်းလာကြပြန်ပြီလဲပြောစမ်း”

“ဒီလိုပါဆရာကြီး ရွာတောင်
 ပိုင်းက ကျုပ်တူ သက်အောင်ဆိုတဲ့
 ကောင်လေး မြစ်သားမြို့ကိုသွားရင်း
 ဆပ်ပရိုက်ချက်မိလို့ တရားရုံးမှာ ဒါဏ်ငွေ
 သုံးသောင်း ဆောင်ခံရတာကို ကျုပ်က
 ရဲတွေလစာနှင့် မလောက်လို့ အကြံ
 အဖန်လုပ်နေတာလို့၊ ဘေးပေါက်ရှာ
 နေတာလို့ပြောတာ ဒီကောင်ထွန်းဇံ
 ခံငြင်းနေတယ်”

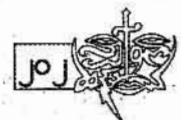
“ဟေ့ကောင် ငါခံငြင်းတာ
 မဟုတ်ဘူး။ မှန်တာပြောတာ မင်းပြောတဲ့
 စကားထဲမှာ ဆပ်ပရိုက်ချက်မိလို့ ဒါဏ်
 ငွေကို တရားရုံးမှာ သွားဆောင်ရတာဆို
 မှတော့ အဲဒီငွေဟာ တရားသူကြီးတွေရ
 တာလို့ပြောတာ မင်းကခံငြင်းနေတယ်
 မဟုတ်ဘူးလား ဆရာကြီး”

“ကဲ ကဲ မင်းတို့ ငြင်းတာရပ်
 ကြတော့။ မင်းတို့အားလုံး နားလည်အောင်

ဆရာကြီးရှင်းပြမယ်။ လူဆိုတာ သူဘက်
ကိုယ့်ဘက် နှစ်ခုစဉ်းစားရတယ်။ လောက
မှာ သူရဲကောင်းဆိုတာရှိနေသ၍ သူပုန်
ဆိုတာလည်း ရှိနေမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့
လည်းဆိုလျှင် ကိုယ့်ဘက်က သူရဲကောင်း
ဟာ သူဘက်ရဲ့ သူပုန်ပဲ။ ရဲတွေဟာ
လည်း တကယ်တော့ အခိုင်းစေခံ
သူရဲကောင်းတွေပဲ။ နိုင်ငံတော်က
ချမှတ်လိုက်တဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း
တစ်ခုကို တိကျစွာဆောင်ရွက်ပြန်လျှင်
လည်း ပြည်သူ့ချဉ်ဖတ်ဖြစ်ရသလို
မလုပ်ပြန်လျှင်လည်း တာဝန်မကျေ
မြွန်တဲ့သူဖြစ်ရပြန်တယ်။ အဲဒီနှစ်ခုလုံးကို
ပျားလည်းစွဲသာ၊ ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ
သဘောမျိုးနဲ့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပြန်
တော့လည်း အမှု နိုင်တဲ့ဘက်က
သူရဲကောင်းခေါ်သလို ရှုံးသွားတဲ့ဘက်
ကတော့ လာဘ်စားနေတဲ့ သူပုန်တွေပေါ့
ကွာ။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ လောဘနဲ့
မကင်းတဲ့အတွက် လာဘ်စားမှုကတော့
ရှိနေမှာပဲ။ ရဲမှမဟုတ်ဘူး ဝန်ထမ်းအာသုံး
မကင်းနိုင်တဲ့ အရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့

၎င်းလာဘ်စားခြင်းအပေါ်မှာ ယခင်
လက်ထက်ကလို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီး
တောင်းသလား။ ခြိမ်းခြောက်ပြီးတောင်း
သလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်ဒါလေးကို
လုပ်ပေးရလို့ အကျိုးဆောင်ခ ဒီလောက်
လေးတော့ ပေးခဲ့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလို တောင်း
သလား။ ဒါတွေကိုတော့ ခွဲခွဲခြားခြားသိဖို့
လိုတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကလည်း
ဝိသာခါဆုံးမ ဆယ်ချက်ထဲမှာ ပေးသင့်
လျှင်ပေးလိုက်ပါ။ မပေးသင့်လျှင် မပေး
ပါနဲ့လို့တောင် ဟောခဲ့သေးတာပဲ
အဲဒါကြောင့် ကိုယ်အတွက်ပြည့်စုံလျှင်
သူ့အတွက်လည်း အထိုက်အလျောက်
တော့ ရှိရမှာပေါ့ ကိုယ့်သားသမီးလေး
တွေတောင် ခိုင်းစရာရှိလျှင် အနိမ့်ဆုံးမှန်
တော့ ကျွေးရသေးတာပဲ။ ဒါကြောင့်
ဝန်ထမ်းတွေ လာဘ်စားနေတာ တို့အပြစ်
ထိုင် ပြောနေမဲ့အစား ကိုယ်ကလာဘ်
မပေးရအောင် နေခြင်းကပိုပြီး ထိရောက်
လိမ့်မယ်။ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ယူရရင်
လာဘ်ပေးစရာမလိုပါဘူး။ အချောင်လိုက်
နေတဲ့ ပြည်သူရှိမှတော့ ဒါတွေဟာလည်း

ဘယ်ကင်းမလဲ။ မကင်းတဲ့ အထဲတော့
ရဲက အဆိုးဆုံးပေါ့ကွာ။ မင်းတို့စဉ်းစား
ကြည့် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဘယ်ရဲစခန်း
နိုင်ငံတော်က သူခိုးဖမ်းစရိတ်ဆိုပြီး
ထုတ်ပေးမထားဘူး။ ပစ္စည်းပျောက်လို့
လာတိုင်တဲ့သူကလည်း သူခိုးဖမ်းစရိတ်
ပေးမသွားဘူး။ ဒီကြားထဲ မမိပြန်
လျှင်လည်း ရဲတွေဘာလုပ်နေကြသလဲ
မိတော့ မိုင် (၂၀၀) (၃၀၀)ခန့်နဲ့
မြို့တစ်မြို့သွားဖမ်းရလျှင် တစ်ယောက်
တည်းလည်းမရ။ (၃-၄) ယောက်ရဲ့ ဆီ
စရိတ် ဖမ်းပြီးပြန်လာတော့ ငတ်လို့မှန်
တဲ့ သူခိုးက ဘာမှမပါတော့ ကားခန့်ထဲ
စရိတ် ပိုင်ရှင်ကပစ္စည်းပြန်ရတော့ ကျေးဇူး
တင်စကားပြောပြီးပြန်သွား။ ဒီသူခိုးထောင်
ပို့ စရိတ်မရှိလို့ အရက်ပုန်းရောင်းတဲ့ ဆို
ကလေးတွေတောင်းတော့ ရဲတွေလာဘ်
စားပြန်ပြီပေါ့။ ဒါတွေမဖြစ်ရအောင် နိုင်ငံ
တော်နဲ့ ပြည်သူတွေက ပိုင်းဝန်းကူညီ
ပါမှ လာဘ်မစားတဲ့ ရဲဆိုတာဖြစ်လာ
ပါလိမ့်မယ်။ တစ်ချက်ကတော့ ယခု
ဒီမိုကရေစီ အကူးအပြောင်းမှာ ပြည်သူ

တွေ ဘွဲ့မရလျှင်တောင်မှ စာတတ်ဖို့လိုပြီး
စာဖတ်ဖို့လိုပြီး စာမတတ်ရင်တောင်
ကြားဖူးနားဝနှင့် ဥပဒေအကြောင်းအရာ
တော့ သိဖို့လိုတယ်။ ခုနကမင်းတို့ခြင်းနဲ့
ဒီကျတဲ့ဟာကို ဆရာကြီး နောက်ဆုံးရှင်း
ပြရလျှင် မင်းတို့ပြောတဲ့ ဆပ်ပရိုက်ချက်
ဆိုတာကလည်း အသံထွက်နှုန်းမမှန်ဘူး။
အမှန်က (Surprise ဆပ်ပရိုက်) ချောင်တ
ဆဲ Check (ချက်စ်) စစ်ဆေးသည် ရှောင်
ဆင် စစ်ဆေးတာကို ခေါ်တယ်။ ဒါကို
နာ သူ့ရဲ့ခုံဖြတ်ချက်နှင့် လုပ်လို့မရဘူး။
ဆင်တော်ရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်နှင့် လုပ်ရပြီး
ဆည်ပင်သာယာမှ လူကြီးများ တရားရေးမှ
သူကြီးများ ၊ ထို့ပြင် အခြားအဖွဲ့အစည်းမှ
သူကြီးများအပါအဝင် အားလုံးက စောင့်
ကြည့်နေကြပြီး အုပ်ချုပ်ရေးအပိုင်းကို
ဆာဝန်ယူထားရတဲ့ ရဲတွေက အမှိုက်ခံပြီး
နောက် တရားရုံးကို ဒဏ်ငွေသွားဆောင်
ခံပြီး ပြောစာယူလာ၍ ထုတ်ပါမှ ရဲက
ဆင်ကယ် ပြန်ပေးလိုက်ရင်း ရတဲ့ငွေကို
အနှုန်းခံပြောသလို တရားသူကြီးလည်း
မရဘူး။ တစ်ဆင့်စည်ပင်သို့ လွှဲပြောင်း

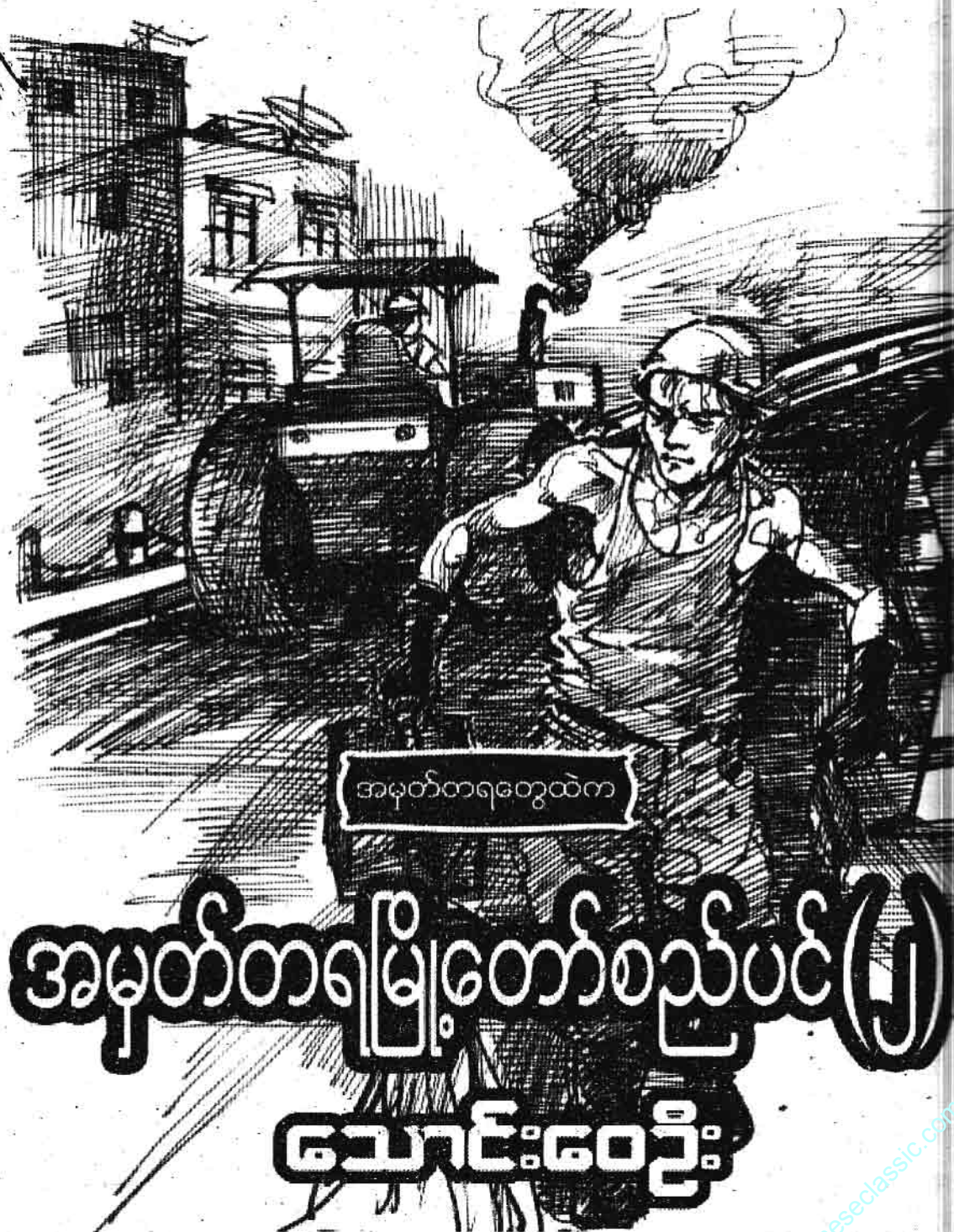
ရပြီး မြန်မာဘာသာဖြင့်အဖြစ် သွင်းလိုက်
ကျတာပါပဲ။ အဲဒီလို ခြေခြေမြစ်မြစ် သိ
ထားလျှင် ပြည်သူနှင့်ရဲ တစ်သွေးတည်း
တစ်သားတည်းဖြစ်ပြီး ငြိမ်းချမ်းမှု ဖြစ်ပါ
လိမ့်မယ်။ ငြိမ်းချမ်းခြင်းအစစ် လိုချင်
လျှင်တော့ -
၁။ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေ။
၂။ လာဘ်မပေးချင်လျှင် ကိုယ့်အပြစ်
ကိုယ် ခံယူပါ။
၃။ လာဘ်ပေးပြီး လာဘ်စားတယ်ပြော
တာလည်း မကောင်းဆိုတဲ့ အကြောင်း
အရင်းတွေသိရင် အားလုံးငြိမ်းချမ်းပြီး
အများမျှော်မှန်းတဲ့ ဒီမိုကရေစီခေတ်ကို
ရောက်မှာမလွဲပါပဲ။ အဲဒီလို ဒီမိုကရေစီ
စနစ်ကိုရောက်အောင် မြန်မြန်သွားချင်လျှင်
အတ္တဟိတ ပရဟိတဆိုတဲ့ သူ့အကျိုး
ကိုယ်အကျိုး နှစ်မျိုးစလုံးကြည့်ကာ
အာဏာရှင်စနစ်ကလို ရဲကိုကြောက်စရာ
လို့မမြင်ဘဲ မိသားစုစနစ်နှင့် တစ်သွေးတည်း
တစ်သားတည်း ဆက်ဆံခြင်းဖြင့် ရဲနှင့်
ပြည်သူ ဝိုင်းဝန်းကူညီမှ ပြည်သူချစ်တဲ့
ဒီမိုကရေစီခေတ်ကို ရောက်မှာမလွဲဘဲလို့

မင်းတို့ကို ဆရာကြီးပြောလိုက်မယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် မင်းတို့လည်း ကိုယ်သိတဲ့ အသိ
လေးလောက်နဲ့ သူများကို အပြစ်ပြောနေ
မည့်အစား တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ကောင်းအောင်
နေခြင်းဟာလည်း တာဝန်ကျေပွန်ရာကြ
ပါတယ်။ ကဲ ဆရာကြီး ရှင်းပြတာကို
မင်းတို့နားလည်ကြလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဆရာကြီး
ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီနေ့ကစပြီး
ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောဆိုနေထိုင်ပါမည်”
ဟု ကတိပေးကာ လူစုခွဲ၍ ပြန်သွားကြ
လေတော့သတည်း။

B.G နေသူရိန်
မြို့မအရေ.

မှတ်ချက် ။ ။ ဤစာမူမှာ စာရေးသူ၏
အာဘော်စာသားများသာ ဖြစ်ပါသည်။
မူလင်တိုက် အယ်ဒီတာအဖွဲ့၏ အာဘော်
စာသားများ မဟုတ်ပါ။

အမှတ်တရတွေထဲက

အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင်(၂) သောင်းဝေခွဲ

ယခင်လမှအဆက်

(ခ) အင်ဂျင်နီယာအဆောက်အအုံဌာန။ သူ့ကို မြို့တော်စည်ပင်က ယာအုံဟု ခေါ်၏။ သူသည် အကောင်းစားဌာန ဖြစ်၏။ လာဘ်အခွင်ဆုံး ဌာနထဲတွင် ပါ၏။ သူသည် မြို့တော် ရန်ကုန်အဆောက်အအုံများအတွက် ဆောက်လုပ်ခွင့် ပေးရသည့်ဌာန ဖြစ်၏။ အဆောက်အအုံများတွင် ကန့်သတ်ချက်များများစွာရှိ၏။ ပြဌာန်းချက်များများစွာရှိ၏။ ဆောက်လုပ်ခွင့်၊ ပြင်ဆင်ခွင့်၊ အကြီးစားပြင်ဆင်ခွင့်၊ စသည် စသည်တို့ဖြင့် ပုဒ်ထီး၊ ပုဒ်မများရူပီ ထွေးလှ ပါ၏။ အဆောက်အအုံ၌ အောက်တွင် **Basement** ပါရမည်။

Car Parking ပါရမည်။

ဘာသာညာညာများလည်း ရှိသေး၏။ အထူးသဖြင့် အထပ်မြင့် **Sky Scraper** ကြီးများ **Hotel** ကြီးများ ဆောက်လုပ်ရာတွင် ဖြစ်၏။ ဤတွင် ဆောက်လုပ်လိုသူများက မြို့တော်စည်ပင်မှ ခွင့်ပြုချက် ရယူရပါသည်။ ခွင့်ပြုချက်နှင့် မကိုက်ညီ၍ စစ်ဆေးပြီးမှ ပြန်ဖျက်ရသူများ၊ ရပ်ထားရသူများလည်း ရှိခဲ့ဖူး၏။ ဒဏ်ကြေးပေးဆောင်၍ လွတ်သွားသူများလည်း ရှိ၏။ ဤသို့ဖြစ်အောင် လာဘ်ထိုးရသည်ဆိုပါ၏။ ကျွန်တော်ရောက်စ၁ နှစ် ၂ နှစ်က ယာအုံကို အတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်း ကိုင်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းက **Flexible** မဖြစ်ပါ။ အတော်

သဘောထားတင်းမာပါသည်။ သူ ထိုဌာနကိုင်စဉ်က ကန်ထရိုက်တိုက်များအလွန် ခေတ်စားနေ၏။ အခန်းပေး အခန်းယူစနစ်များ အလွန်ဖွံ့ဖြိုးစဉ်ကာလဖြစ်၏။ တစ်ရက်တွင် အခန်းပေး အခန်းယူစနစ်ဖြင့် ဆူးလေဘုရားနှင့် ကပ်လျက် မဟာဗန္ဓုလလမ်းပေါ်ဆောက်သည့် တိုက်တစ်လုံး ပြဿနာပေါ်၏။ ကန်ထရိုက်က ၆ ထပ်တိုက်ဆောက်ပြီး အခန်း ၁၂ခန်း ရရာ သူက ခုနစ်ခန်း၊ မြေပိုင်ရှင်က ၅ခန်း ခွဲဝေယူကြရာ အဝေမတည့်ဖြစ်၏။ အမှုဖြစ်ကြ၏။ အတွင်းရေးမှူးကို တိုင်၏။ အတွင်းရေးမှူးက **Rigid** ဖြစ်၍ ကိစ္စမပြတ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီအမှု မြို့တော်ဝန် ထံရောက်ပြီး

အမှုသည်နှစ်ဦးနှင့် အတွင်း
ရေးမှူးတို့ကို မြို့တော်ဝန်က
ခေါ် တွေ့သည်။ မြေရှင်က
မြို့တော်ဝန်ထံ တက်တိုင်၍
ဖြစ်သည်။ မြို့တော်ဝန်
ကြီးက ဘာမဆို ခေါင်းအေး
အေးနှင့် ဖြေရှင်းသူ ဖြစ်
သည်။

“ကဲ ... မြေရှင်ကြီး ...
ခင်ဗျားအခန်း ၆ ခန်းရရင်
ကျေနပ်မလားဗျာ”

“ကျေနပ်ပါတယ် မြို့တော်
ဝန်ကြီး”

“ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ ဆောက်
လုပ်ရေး Plan စီမံချက်နဲ့
Blue Print ကျွန်တော့်ပေး။

Case File ပါပေး”

Case File အား အတွင်းရေး
မှူးမှ မြို့တော်ဝန်ကြီး လက်
ထဲ အပ်လိုက်သည်။ မြို့တော်
ဝန်ကြီးမှ အောက်ပါအတိုင်း
ရေး၍ ကိစ္စကို ဖြတ်လိုက်၏။

“အဆောက်အဦအား ခုနစ်
ထပ်ဆောက်ခွင့်ပြုသည်။
အပေါ်ဆုံးထပ်မှ အခန်း ၂
ခန်းအား ကန်ထရိုက်မှ တစ်
ခန်းယူရန်နှင့် မြေရှင်မှ တစ်
ခန်း ယူပါရန်”

ဤတွင် ကိစ္စပြတ်သွားတော့
၏။ အတွင်းရေးမှူးက
ဆူးလေဘုရားနှင့် နီးမဖြင့်
ခုနစ်ထပ်မပေးဘဲ ၆ ထပ်
သာ ပေးရာက ဤပြဿနာ
စခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကန်ထ
ရိုက်ကလည်း အတွင်းရေး
မှူးနှင့် ရင်းနှီးသည် ဆိုပါ
သည်။ သို့ရာတွင် မြို့တော်
ဝန်ကြီးက သူ့ Veto
အာဏာနှင့် အဆုံးအဖြတ်
ပေးလိုက်ရာ ထိုကိစ္စ
အားလုံး ကျေနပ်ပြီး ပြေ (၇)
လည်သွားပါတော့သည်။ ဤ
လိုကိစ္စမျိုးမှာ မကြာခဏ
ဖြစ်ပွားလေ့ ရှိပါသည်။

ထိုအခါ ဟိုလူက လာဘ်ထိ
ဒီလူက လာဘ်ထိုးနှင့် အပြိုင်
အဆိုင် အပြန်အလှန်
လာဘ်ထိုးကြပါသည်။ ရှေး
များသည့်ဘက်က တရားနာ
သည်ဟု သိရပါသည်။ ဒီလို
ကိစ္စမျိုးတွေကြောင့် အစာ
မတော်တစ်လုတ်၊ အသွား
မတော် တစ်လှမ်းဖြင့်
တာဝန်မှ ရပ်စဲခံရသူများ
အများကြီး ရှိခဲ့၏။ ဌာနမှ
အဆင့်မှသည် အောက်ဆုံး
အဆင့်ထိ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုကိစ္စ
မျိုးမှာ နောင်တွင်လည်း ဝိုင်း
ဦးမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။
လောဘသားတွေ မဟုတ်ဘဲ
လားခင်ဗျာ။

အခွန်ဌာန။ အခွန်ဌာန
သည်လည်း လာဘ်ဖေး
လာဘ်ယူတွင် မညံ့သောဌာန
ဖြစ်၏။ သူ့တွင်လည်း ဖေး

စရာ ကမ်းစရာများ၊ ယူစရာ
များ ပေါများလှ၏။ အခွန်
ဌာန အောက် တွင်
အဝေးပြေး ယာဉ်ရပ်နား
စခန်းကြီးများ၊ ပွဲရုံတန်းကြီး
များ၊ မြို့အဝင်အထွက်
အခွန်ကောက်ခံ စခန်းကြီး
များ၊ အနွေးယာဉ် လိုင်စင်ချ
ထားပေးခြင်းများ အမျိုးစုံရှိ
၏။ အောင်မင်္ဂလာ အဝေး
ပြေးဝင်း၊ ဒဂုံ ရော အဝေး
ပြေးဝင်း၊ ဘုရင့်နောင် ပွဲရုံ
တန်း၊ မြို့အဝင် အပေါက်
ကြီး ၆ ပေါက်မှ မြို့ဝင်ကြေး
ကောက်ခံမှု ဂိတ်များ
အများကြီးနှင့် အမျိုးစုံဖြစ်
၏။ ပွဲရုံတန်းကြီးထဲ၌
အဆောက် အဦဆောက်
လုပ်ခွင့်များ တင်ကြသည်။
အဝေးပြေးဝင်းကြီးများထဲ၌
ဆောက်လုပ်ရေးကိစ္စများ
ဆောင်ရွက်လိုကြသည်။

ထိုအခါ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူများ
ကို လာဘ်ထိုးကာ ချဉ်းကပ်
ကြ၏။ ထိုဌာနကို ကျွန်တော်
ကိုင်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို
လည်း ချဉ်းကပ်သူများရှိပါ
သည်။ ကျွန်တော်က
ပြဿနာအကျယ် အကျယ်
မငြိမ်းဖွယ်ဖြစ်မှာ စိုး၍
ဌာနမှူးများကိုသာ တာဝန်
ပြန်ပေးခဲ့ပါ၏။ စားရတာ
နည်းနည်းနဲ့ သိပ် စိတ်ညစ်
မခံချင်ပါ။ ကြောက်တာ
လည်း ပါပါသည်။

မြို့အဝင်ဂိတ်များ
မှာ မြို့ဝင်လာသည့် ကား
များကို ပိုက်ဆံကောက်ခြင်း
ဖြစ်၏။ ကားကြီးများကို တန်
ပိုချိန်၌ တန်ပိုကြေးကောက်
၏။ ဝင်ငွေ အလွန်စည်သော
နေရာများ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
မြို့တော်စည်ပင်အလုပ် လာ
လျှောက်သူများက 'အခွန်

ဌာနသွားချင်ကြောင်း' ကို
သာ စပြောကြ၏။ တိုင်းပြည်
အတွက် မြို့တော်ကြီး
အတွက် မဟုတ်ပါ။ အခွန်
ဌာန၏ နေ့စဉ်ကောက်ခံ
ကြေးထဲမှ **Suplus Money**
များကို လိုချင်ကြ၍ ဖြစ်၏။
ဝန်ထမ်းများ တစ်နေ့နှစ်
ထောင် သုံးထောင်ရကြ
သည်။ ဝင်ငွေက တစ်ရက်
တစ်ရက် လေးငါး ဆယ်သိန်း
ရရာ လေးငါးသောင်းခန့်
လျော့သွားလည်း ပြဿနာ
မရှိနိုင်၍ ဖြစ်ပါသည်။
ဤကိစ္စကြီးသည် နောင်တွင်
ပြဿနာကြီးဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး
ကျွန်တော့်ကိုပါ အချိန် မစေ
မီ တာဝန်မှ ရပ်နားစေသည်
အထိ အမှုပတ်လာခဲ့ပါ
သည်။ အလျဉ်းသင့်သည့်
အခါ သီးခြား ဖော်ပြသွားပါ
မည်။

အထက်ဖော်ပြပါဌာနကြီး သုံးခုမှာ မြို့တော်စည်ပင်တွင် လာဘ် ပေးလာဘ်ယူနာမည်ကြီးသော ဌာန ကြီးများ ဖြစ်ပါ၏။ ကျန်ဌာနတွေရော မရှိဘူးလားဟု မေးလာပါက ရှိသည် သာ ဖြစ်ပါ၏။ သူတို့က Big Scale မဟုတ်။ Small Scale သာဖြစ်၍ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ အတော်နည်း သော ဌာနများမှာ အခြားဌာနများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အနည်းဆုံး ဌာနကား ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေးဌာနဖြစ်ပါ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေးဌာနမှာ အမှိုက်ကျုံးသော ဌာနဖြစ်ပါသည်။

ဝန်ထမ်းများကလည်း စာလုံးဝမတတ် သူများ ပါဝင်ပါသည်။ သူတို့သည် ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး မြို့နယ် ပေါင်း ၃၃ မြို့နယ်တွင် တစ်မြို့နယ်လျှင် တပ်ခွဲ တစ်ခွဲဖြင့်သာ အမှိုက်များ လိုက်ကျုံးရ လိုက်ကောက်ကြရ၏။ တပ်ခွဲတစ်ခွဲမှာ လူ ၆၀၊ ၇၀ သာ ရှိပါသည်။ ကားဖြင့် အမှိုက်ကျုံးသည်။ လက်တွန်းလှည်း များဖြင့် အမှိုက်ကျုံးသည်။ သူ့ဌာန တစ်ခုထဲမှာပင် ဝန်ထမ်းပုံသေ နေ့စား အပါအဝင် အင်အား ၅၀၀၀ ခန့် ရှိ၏။ ထိုလူငါးထောင်နှင့် မော်တော်ကား အစီးလေးငါးဆယ်မှာ ရန်ကုန်မြို့ကြီး

ရှိ လူဦးရေ လေးငါးခြောက်သန်း နေထိုင် စွန့်ပစ်နေသည့် အမှိုက် တန် ၁၅၀၀၀ ၂၀၀၀ ခန့်ကို တစ်နေ့တည်းနှင့် ကုန် အောင် မကျုံးနိုင်ကြပါ။ အမှိုက်ပုံမှာ ကလည်း ကြောက်စရာကောင်းလောက် အောင် တစ်နေ့တခြား ကြီးမားလာ၏။ ပြည်သူတွေကလည်း ပြည်သူနီငါး နားမလည်ကြပါ။ အမှိုက်ကို စွန့်ပစ်ချင် သလို စွန့်ပစ်နေကြပါသည်။ ရန်ကုန် တွင် နေရာတကာ ပလပ်စတစ် အမှိုက်များကသာ လွှမ်းမိုးနေ၏။ ရှင်းလိုက်ပြန်ရှုပ်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ပင်ပန်းပြီး ငွေမရသော

ထိုသန့်ရှင်းရေးဌာနသို့ ဘယ်သူမှ မသွားချင်ကြပါ။ စည်ပင်သာယာ အလုပ်လျှောက်သူများက သာမန် ပညာဇာတ်ဆို မြေယာသွားချင်ကြ သည်။ မြေယာမှာက အကြံအစည် ရှိသည်။ အကြံအဖန် မိသည်။ အင်ဂျင်နီယာဆိုပါက ယာအုံသွားချင် ကြသည်။ ပြီးမှ လမ်းတံတားသွား ချင်ကြသည်။ လမ်းတံတားဌာနက

အပြင်ကန်ထရိုက်မရှိ။ ဝန်ထမ်းများ
မိမိအစီအစဉ်ဖြင့် မိမိဘာသာ လုပ်ကြ
ရ၏။ နိုင်ငံလွန်ကတ္တရာလမ်းများ၊
ကွန်ကရစ်လမ်းများ၊ တံတားကြီးများ
ဆောက်လုပ်ကြရသည်။ ခင်းကျင်းကြ
ရသည်။ သူတို့လည်း **Big Scale** ပါပဲ။
စင်တော့ပင်ပန်းလှပါသည်။ သို့ရာတွင်
သူတို့အတွက် ကျန်ပါသည်။ စီမံ
တိန်းက ၂၀%၊ ၃၀% ပိုတင်ထားရ
သည်။ **Wastage** ပြထားရသည်။
မြို့တော်စည်ပင်၏ တစ်နှစ်ဝင်ငွေ၏
တစ်ဝက်ခန့်ကို လမ်းတံတားဌာနက
ဆုံးနေရ၏။ ထို့ကြောင့် အပေးအယူ
တိစ္ဆာများတွင် လမ်းတံတားဌာနသည်
ဆည်း လူမသိ သူမသိ **Function**
ဖြစ်နေသည့်ဌာနဟု ဆိုသော်ရပါ၏။
သန့်ရှင်းရေးဌာနအကြောင်း
ကို ဆက်ပါဦးမည်။
သန့်ရှင်းရေးဌာနသည် အခြား
ဌာနများနှင့်စာသော် ဝင်ငွေအပိုမရှိပုံ
ကို ကျွန်တော်နှင့်အတူနေခဲ့ဖူးသည်
ဗိုလ်မှူး သူရခင်မောင်လတ်က

အောက်ပါအတိုင်း ဆန္ဒဖော်ထုတ်
ခဲ့ဖူး၏။
သူသည် ထိုဌာနတွင် ဒုဌာန
မှူးဖြစ်၏။ တစ်မြို့လုံး အမှိုက်တွေ
ကျူးသည်ကို လိုက်လံစစ်ရ၏။ မြို့
ပတ်ပြီး လိုက်ကြည့်ရ၏။ အတော်မော
ပါသည်။ မောသော်လည်း ဘာအပို
ဝင်ငွေမှ မရပါ။ အမှိုက်ကိစ္စလည်း
မကြာခဏ တိုင်စာတောစာ သတင်းစာ
မှ လူထုအော်သံတို့တွင် ပါတတ်သဖြင့်
ဌာနမှာ အမြဲပြဿနာ ရှိနေပါသည်။
သူသည် ကွမ်းအမြဲစား၍
လူက ခေါင်းတုံးနှင့် ဖြစ်၏။
တစ်နေ့တွင် မြို့တော်ဝန်ကြီး
က သူတပ်ရင်းမှူးဘဝ သူ တပ်ရင်း၌
တပ်စုမှူးလုပ်ခဲ့သည် ဗိုလ်မှူးသူရ
ခင်မောင်လတ်အား ကွမ်းတဝါးဝါး
ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် တွေ့ရာ...
“ဟေ့... ဖိုခင်မောင်လတ်
ကွမ်းတွေ ဝါးလို့ပါလားကွ”
“ဟုတ်ကဲ့။ ဘာမှဝါးစရာ
မရှိလို့ပါခင်ဗျ”

“မောင်ရင်က ခေါင်းတုံးကြီး
လည်း ရိတ်ထားလို့ပါလား”
မြို့တော်ဝန်က ခေါင်းတုံးရိတ်
ထားသည်ကို ကြည့်မရပါ။
“ဟုတ်ကဲ့။ ရိတ်စရာ မရှိလို့
ပါခင်ဗျ”
သူစကားကြောင့် အားလုံးက
ပြုံးကြရပါသည်။ မြို့တော်ဝန်ကြီးက
လည်း ပြုံးသွားပါ၏။ သန့်ရှင်းရေးဌာန
မှာ အထက်ပါအတိုင်း စားစရာ
ဝါးစရာ အတော်ရှားပါးသောဌာန ဖြစ်
ပါ၏။
လာဘ်ပေးလာဘ်ယူနည်းအမျိုးမျိုး
လာဘ် ပေးလာဘ် ယူက
တော့ နည်းအမျိုးမျိုးရှိပါသည်။ ပြောင်
ပိုက်ဆံပေးသည့်နည်းလည်း ရှိ၏။
ဘဏ်ငွေစာရင်းထဲ ထည့်ပေးသည့်
နည်းလည်း ရှိ၏။ မိသားစုကိုပေးသည့်
နည်းလည်း ရှိ၏။
ငွေပေးသည်လည်း ရှိ၏။
စိန်ရွှေရတနာပေးသည်

လည်း ရှိ၏။

ကားပေးသည်လည်း ရှိ၏။

အိမ်ပေးသည်လည်း ရှိ၏။

ဤနေရာတွင် လွန်ခဲ့သည်

အနှစ် ၂၀ ကျော်က လူကြီးတစ်ဦး

သမီး မင်္ဂလာဆောင်ကို ကျွန်တော်

သွားခဲ့ဖူးသည်။ သတို့သမီးမှာ ယခု

အငြိမ်းစား ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး သမီး

ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ညတွင်

Wedding Dinner ဖြင့်တွဲပြီး လုပ်

သည်။ မင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲကို မြက်ခင်း

ပြင်မှာ ကျင်းပသည်။ သတို့သမီးလေး

မှာ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့်

ဆွေမျိုးလို ဖြစ်နေသဖြင့် အချိန်

အတော်ကြာ လာစကားပြောနေ၏။

ညဉ့်ခံပွဲလာသူများက Dinner အပြီး

၌ သတို့သမီးလေးထံ တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး

လာ၍ သတို့သမီး လက်ထဲသို့

ဆယ်ပြားစေ့ကလေးများ တစ်ခုပြီး

တစ်ခု လာထည့်သွားကြ၏။ အားလုံး

လေးငါးဆယ်စေ့လောက် ရှိမည် ထင်

၏။ သတို့သမီးလေးက ထိုဆယ်ပြား

စေ့လေးများကို လက်ထဲမှာ ဆုပ်

ထား၏။

ကျွန်တော်က အမှောင်ရိပ်

တွင် ဆယ်ပြားစေ့လေးများကို ဝိုင်း

တဝါးလှမ်းကြည့်ပြီး ဇနီးသည်အား -

“ဘာကိစ္စ ဆယ်ပြားစေ့လေး

တွေ ပေးသွားရတာလဲဟင်”

ဟု မေးမိ၏။

ထိုအခါ ဇနီးသည်က ...

“ကိုကလည်း အ,ရန်ကော

ဘယ်ကလာ ဆယ်ပြားစေ့ ဟုတ်ရမ

လဲ။ ကားသော့တွေ။ ကားလက်

သွားတာလေ”

“ဪ”

ဒါမျိုးတွေလည်း ကြုံခဲ့ဖူး

သည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း

Y.C.D.C မှာ ကားတစ်စီး နှစ်စီး ချွေ

ပါသည်။ ကြောက်၍ ဒီနေ့လာပို့သွား

သည်ကို နောက်နေ့ ပြန်ပေးလိုက်

သည်။

လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကိစ္စ

များမှာ ရေးရင် ရေးကုန်မည် မဟုတ်

ပါ။ ပေးသူတွေက လိုအပ်ရင် အနုအ

လေးတွေနဲ့ သမုဒယလေးတွေတော

ရှာပေးပါသည်။ ဒီကိစ္စကိုလည်း

အလျဉ်းသင့်သည့်နေရာတွင် ရေးပို့

မည် ခင်ဗျာ။

ဒါကလည်း အခန်းထဲ

မဟုတ်ပါ။ ရှေးဘုရင်များ လက်ထက်
ကတောင် သမီးပေး၊ အစ်မပေး၊
နမပေး၊ ခယ်မပေး လုပ်ခဲ့ကြသေးတာ
မဟုတ်လားခင်ဗျား။ ဤသည်မှာ
Y.C.D.C မှာ ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ဖူး
သည့် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ကိစ္စများပါ
ခင်ဗျား။

အခန်း (၁၄)

ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးသည့်ဆိုရာဝယ်

ခုန်ရှင်ကားကြီးတစ်စု ချိတ်ကူးရန်မြန်
လာခြင်း

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် နှစ်စ ၄ နဲ့
တစ်နေ့။

မြို့တော်ဝန်ကြီးက ကျွန်တော့်
ကို ခေါ်သည်။ ထမင်းစားချိန်ဖြစ်၏။
ထမင်းစားခန်းထဲ၌ ဟိုတယ်ခရီး
ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်စောလွင်နှင့် ထမင်း
စားနေကြသည်။

“ကဲ ... ဗိုလ်မှူးသောင်း
ဝေရေ... ခင်ဗျားက ဆက်ဆံ/ပြန်
ကြားကိုင်တော့ ရုပ်ရှင်တစ်ကား ရိုက်
ချင်တယ်ဗျာ။ အဲဒါ တာဝန်ယူကြီး
ကြပ်ပေးပါ”

“ဘာဇာတ်ကားလဲ မြို့တော်
ဝန်ကြီး”

“တပ်မတော်ရဲ့ တော်လှန်ရေး
သမိုင်းတစ်ပိုင်း တစ်စဗျာ။ ဇာတ်လမ်း
ကတော့ ခင်ဗျားဆရာကြီး ကျွန်တော့်
သူငယ်ချင်း ဗိုလ်ချုပ်စောလွင်ရဲ့
ဇာတ်လမ်းပေါ့။ အဲဒါကို ဗိုလ်ကြီး
လှမြင့်ဆွေနဲ့ ဇာတ်ညွှန်းခွဲပြီး ရိုက်ဖို့ပဲ။
ငွေကတော့ သိန်း ၂၀၀ လောက်ပဲ
အကုန်ခံနိုင်မယ်”

“ဘယ်သူတွေနဲ့ရိုက်ရမှာလဲ
ခင်ဗျ”

“တပ်မတော်လေ့ကျင့်ရေး
ရုပ်ရှင်နဲ့ ကကပြည် အကူအညီနဲ့ ရိုက်
ဖို့တော့ စီစဉ်ထားတယ်။ အဆင်မပြေ
ရင်လည်း အပြင်က ကုမ္ပဏီတစ်ခုခု
ပေါ့ဗျာ”

“လူတွေကကော ခင်ဗျ”

“လူတွေကတော့ ဒါရိုက်တာ

က မောင်တင်ဦး၊ မင်းသားကတော့
စစ်ကားတွေရိုက်နေတဲ့ ဇင်ဝိုင်းဗျာ။
ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ
ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးကိုလည်း ကျွန်
တော် အကူအညီတောင်းထားတယ်။
ဇာတ်လမ်းကိုတော့ ဗိုလ်ကြီးလှမြင့်ဆွေ
ကို ကျွန်တော်ပေးထားပြီ။ ဒီနှစ်ထဲ
မှာပြီးအောင်ရိုက်ပေး။ ကော်မတီလေး
ဖွဲ့လိုက်။ ခင်ဗျားက ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ဆက်ဆံ
ပြန်ကြားဌာနများက ဗိုလ်ကြီး လှမြင့်
ဆွေက အတွင်းရေးမှူးလုပ်ပေါ့ဗျာ။
လိုတာပြော ကျွန်တော် ပံ့ပိုးပေးမယ်”

မြို့တော်ဝန်ကြီး ထိုသို့ပြော

နေစဉ် စကားအလွန်ပြောသော
ဗိုလ်ချုပ် စောလွင်သည် တစ်လုံးမှ ဝင်
မပြော၍ ကျွန်တော် အလွန်အံ့သြနေ
၏။ သူ့ဇာတ်လမ်းလည်း ကျွန်တော်
မတွေ့ရသေး။ သူ ဘာတွေရေးထား
တယ် ဆိုတာကိုလည်း မသိပါ။
သူ့ဇာတ်လမ်းကို ယူဖတ်ပြီးနောက်မှ

ကော်မတီဖွဲ့ရပါမည်။ အစည်းအဝေး
ခေါ်ရမည်။ ကျွန်တော်သည် သူ
ဇာတ်လမ်းကို ယူဖတ်ပြီးဖြစ်နိုင်ချေ ရှိ
သဖြင့် ကော်မတီဖွဲ့သည်။ အစည်း
အဝေး ခေါ်သည်။ အစည်းအဝေး၌
ဒါရိုက်တာ မောင်တင်ဦး၊ ဓာတ်ပုံ
အကယ်ဒမီထွန်းလှိုင်၊ မင်းသားဇင်ဝင်း
တို့ရောက်လာကြ၏။ မြန်မာနိုင်ငံ
ရှပ်ရှင် အစည်းအရုံးမှ ဥက္ကဋ္ဌဦးစိန်တင်
(မင်းသားကျော်သူ၏ဖခင်)၊ မင်းသား
မြင့်နိုင် (တပ်မတော်လေမှ ဗိုလ်ကြီး
ဟောင်း)၊ မင်းသားလင်းအောင်တို့
တက်ရောက်ကြသည်။

ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ညှိနှိုင်း
ရာ၌ စကတည်းကယဉ်သကိုဆိုသလို
အကယ်ဒမီ မောင်တင်ဦးတို့က အခွင့်
အရေးတွေ အရင်တောင်းသည်။ ပထမ
ဆုံးက စည်ပင်သာယာပိုင် မြေနေရာ
တစ်ခုတွင် ရှပ်ရှင်ခြံဆောက်ပေးရန်၊
သူတို့ တကယ်လုပ်မယ့်သူ သုံးလေးဦး
အတွက် နေရာထိုင်ခင်းစီစဉ်ပေးရန်၊
သွားရေးလာရေးအတွက် ယာဉ်စီစဉ်

ပေးရန် စသည်တို့ပါဝင်လေသည်။
ကျွန်တော်သည် အလုပ်မှ မလုပ်ရ
သေးဘူး။ အခွင့်အရေးတွေ တောင်းကြ
တော့ သူတို့အား စိတ်ထဲ၌ အတော်ပင်
ကသိကအောက်ဖြစ်သွားသည်။

“ရှပ်ရှင်ခြံကို အေးဝမ်းတို့၊
ညွှန်မြန်မာတို့၊ သာဓုခြံတို့မှာ ရိုက်လို့
မရဘူးလား။”

“မရဘူး။ ကျွန်တော်တို့က
ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေမှာ စစ်တိုက်ခန်းတွေ
များတယ်။ သူတို့ခြံတွေနဲ့မဖြစ်ဘူး။”

ဒါရိုက်တာမောင်တင်ဦးက
ဖြေသည်။ သူက စည်ပင်သာယာ ဆို
တော့ ငွေတွေအများကြီး အကုန်ခံနိုင်
မည်ဟု ယူဆကာ သူလိုချင်တာတွေ
ဖိတောင်းတော့သည်။

“ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော်
ကော်မတီကိုတင်ပြပြီး အကြောင်း
ပြန်ပါမယ်။ နေရာရွေးပြီးရင် ဘယ်လို
ဆက်တင်တွေ ဆောက်ရမလဲဆိုတာ
ပြောပါ။”

အစည်းအဝေးပြီးသောအခါ

မြန်မာနိုင်ငံရှပ်ရှင် အစည်းအရုံးနှင့်
သီးသန့်တွေကြည့်၏။ ဦးစိန်တင်တို့က
လိုအပ်ရင် သူတို့နှင့်သီးခြားတိုင်ပင်
ပါဟု ဆိုသည်။ ထိုကိစ္စကို မြို့တော်
ဝန်ကြီးထံတင်ပြသည်။ မြို့တော်ဝန်
ကြီးက တခြားခြံတွေမှာလုပ်မရရင်
စည်ပင်ပိုင် သင့်တော်သည့် နေရာ
တစ်နေရာ၌ ဆက်တင်ဆောက်ရန်
မူအားဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ ဤသို့
ဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် အစည်းအဝေး
လုပ်ကြသည်။ ဒါရိုက်တာမောင်တင်ဦး
ကို ကျွန်တော် အိမ်နှင့်မဝေးသော
ဆရာစံလမ်း၊ ပုလဲကွန်ဒိုမီနီယံနောက်
ရှိ စည်ပင်ပိုင်တိုက်အသစ်တစ်လုံး၌
နေရာချထားပေးသည်။ အဲဒီမှာ
ပြဿနာက စတော့သည်။ မောင်တင်
ဦးသည် ကျွန်တော့်အိမ်ကို နေတိုင်း
ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် သူလိုချင်
တာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြောတော့
သည်။ သူ၏ လိုအပ်ချက်က များလှ
၏။ ပထမဆုံးသူက နှလုံးရောဂါသည်။
သူစီးဖို့ကားတစ်စီးတောင်းသည်။

မာဒေါဂျစ်အိမ်၊ ရောင်တစ်စီး ချက်ချင်း ထုတ်ပေးရ၏။ တစ်နေ့ကို ဆီလေးငါးလံ ထုတ်ပေးရ၏။ **Hand phone** တစ်လုံးပေးရ၏။ သူ နေသောအိမ်မှာ သူ့အပေါင်းအသင်းများ တရုန်းရုန်းနှင့် နည်းကားနေ၏။ ထာဝီစိမ်းစိမ်းလေးများ နှင့် ကျောင်းသူလေးများလည်း ပါ၏။ သူ ဘာတွေ လုပ်နေမှန်းတော့မသိ။ သူ့အတွက် အကျွေးအမွေးကိုလည်း ကျွန်တော်တို့က တာဝန်ယူရသည်။

ဒုတိယအကြိမ် အစည်းအဝေး ချီ သူက ဆက်တင် အမြန်ဆောက် ပေးဖို့ တင်ပြသည်။ သူ ဆက်တင်က သိန်းရာဂဏန်းကျော်နေ၏။ ပြီးတော့ သူကြိုက်သည့် မင်းသား၊ မင်းသမီး များ ထပ်ဖြည့်ပေးရန်၊ သူတို့ကို အနုပညာကြေးများ အသင့်အတင့် ကြိုတင်ထုတ်ပေးရန် တောင်းဆိုတော့ သည်။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ် မအားရတဲ့ ကြားထဲ သူတို့ ကိစ္စက တမောင့် ဖြစ်လာ၏။ ဤကိစ္စ နှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်ဆံပြန်ကြား ဌာနများ

ဗိုလ်ကြီးလှမြင့်ဆွေနှင့် တိုင်ပင်ရာ ဗိုလ်ကြီးလှမြင့်ဆွေက ...

“အစ်ကိုကြီး ... ဗီဒီယို တစ်ကားမှ အလွန်ဆုံး သိန်းသုံးလေး ငါးဆယ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရိုက်လို့ရ တယ်။ အခုဟာက သူတို့တင်တာများ လွန်းတယ်။ ကိုပါကြီးက ဒီကားကို မန္တလေးနန်းတွင်းအရေးတော်ပုံလို ရိုက်ချင် တယ်ထင်တယ်။ မန္တလေး နန်းတွင်း အရေးတော်ပုံကားကြီးက ငွေတွေကုန်၊ ကားက မပြီးတော့၊ ထုတ်လုပ်သူကြီးလည်း နောက်ဆုံး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတယ်။ အစ်ကိုကြီးလည်း ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ကြားဖူးပါတယ်”
“ကြားဖူးရင် ကြည်လုပ် အစ်ကိုကြီး။ ကိုပါကြီးက မလွယ်ဘူး”
ကိုပါကြီးဆိုသူမှာ အကယ် ဒေမီ မောင်တင်ဦးကို ပြောခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ညီမှာ မင်းသားဇော်ဝမ်းဖြစ်သည်။ မင်းသားဇော်ဝမ်း၏ငယ်နာမည်မှာ

ကိုတာဖြစ်၏။ ကိုတာကို သင်္ကြန် မင်းသားကြီးဖြစ်၍ သင်္ကြန်တိုင်း ကျွန်တော်က ဖိတ်ခိုင်းနေကြ။ ထို့ ကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ခင်မင်နေပါ သည်။ သူ့အစ်ကို ကိုပါကိုတော့ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး၊ မမြင် ဘူးခဲ့ပါ။ ယခုမှသာ စတွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ရပ်ချင်း ကတော့ အတော်ဆင်ပါသည်။ ဇက်ပု ကလေးတွေနှင့်။ အကယ်ဒမီမောင် တင်ဦး ခေါ်လာသည့် အကယ်ဒမီ ဓာတ်ပုံထွန်းလှိုင်ကိုလည်း ကျွန်တော် မသိပါ။ ပုလင်းဖင်လောက် မျက်မှန် ထူကြီးနှင့်ဖြစ်၏။ သူသည် ဓာတ်ပုံ ပညာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သူဟု ကြားဖူးပါသည်။ သူသည် စာလည်း ရေးသည်။ သူ့စာတွေမှာ နာမည်ကျော် အနောက်နိုင်ငံမှ ဒါရိုက်တာကြီးများ အကြောင်း၊ မင်းသားမင်းသမီးများ အကြောင်း၊ ဟောလီးဝုဒ်မှ မင်းသား၊ မင်းသမီးများ အကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်၏။ သူ့စာရေးဟန်မှာ တိုတို ရှင်း

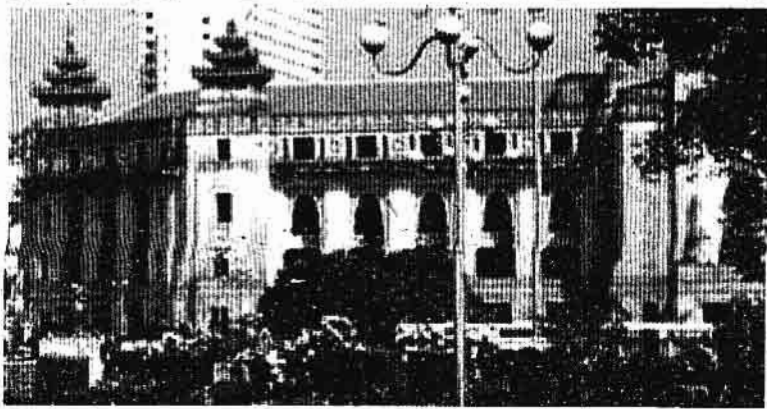
ရှင်းနှင့်အဓိပ္ပာယ်ပေါက်လွယ်ပါသည်။ သူစာတွေ ဖတ်ဖူးပါသည်။ ကြိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုကိစ္စ၌ သူသည် အကယ်ဒမီမောင်တင်ဦးနှင့် အတော် စည်းလုံးသည်။ တစ်ယောက်ကပြောလိုက်၊ တစ်ယောက်က ထောက်ခံလိုက်လုပ်နေကြ၏။

သူတို့တင်ပြသည့်အတိုင်း ကုန်ကျငွေ Estimate တွက်ချက်ရာ သိန်း (၁၀၀၀) ကျော်နေပါသည်။ မြို့တော်ဝန်၏ ခွင့်ပြုချက်သိန်း ၂၀၀ နှင့်အများကြီးကွာနေ၏။ လေးငါးဆ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယအစည်းအဝေးတွင် ငွေသုံးစွဲမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အချေအတင် ပြောရဆိုရတော့၏။ မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌ

ဦးစိန်တင်နှင့်အဖွဲ့ကလည်း ကုန်ကျစရိတ်များကြောင်း ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးကြသည်။ ထိုအခါမောင်တင်ဦးတို့အဖွဲ့နှင့် ဦးစိန်တင်တို့အဖွဲ့ အကြီးအကျယ် စကားများကြသည်။ ထိုကိစ္စကို မြို့တော်ဝန်ကြီးထံ တင်ပြသည်။ မြို့တော်ဝန်ကြီးက...

“ကုန်ကျစရိတ်တွေ သိမ်းများရင် မရိုက်နဲ့တော့လေ။ နည်းနည်းလျှော့ခိုင်းဦး။ မရရင် မလုပ်နဲ့ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဇာတ်ဆိုတော့ သူ့ခဏခဏလာပြောနေတာနဲ့ စရိတ်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ဖြစ်မလားလို့ လုပ်လိုက်တာဗျာ။ မောင်တင်ဦးတို့ ဓာတ်ပုံထွန်းလှိုင်တို့ ဇင်ဝိုင်းတို့ကိုလည်း သူခေါ်လာတာဗျ။

ကျွန်တော်ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး”
ထိုအချိန်က မင်းသားဇင်ဝိုင်းသည် NLD Sympathizer ဖြစ်၏။ Strong NLD ဆိုလည်း ရပါသည်။ ထိုအချိန်က သူတွင် Anti Government စိတ်ဓာတ်အတော် ရှိပုံရ၏။ သူသည် အစည်းအဝေး၌ မကြာခဏ Cross Question များထုတ်ကာ မေးခွန်းများထထမေးတတ်သည်။ သူသည် ခဏ (၁၀၀)ဒုတပ်ရင်းမှူးဟောင်း ဗိုလ်မှူးစိန်လွင်၏ သားဟု သိရ၏။ ဗိုလ်မှူးစိန်လွင်သည် ၁၉၇၀ ခုနှစ် အရှေ့မြောက်စစ်ဒေသ မန်ယုမော်တိုက်၌ ဗမာများ၏ အဖမ်းခံရရာမှ ပြန်လွတ်လာသူဖြစ်သည်။ ပြန်လွတ်လာသည့်အခါ နိုင်ငံတော်မှပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနတွင် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း ဆိုင်ရာညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် ခန့်လိုက်သည်ဟု ကြားမိ၏။

ရှေ့လဆက်ရန်
သောင်းပေဦး

တစ်ခါတုန်းက တို့ရွာမှာ

ဆော်မင်း(မ/ဒဂုံ)
ဘူးလေးလဲ

ကုသိုလ်တန်းစွာသူ လုံမယ့်။

တမင်ကို ညှင်းထားတာ”

“ဘာဘုတ်ဘုတ်လဲ”

လေးနှစ်ကြာသော ဘုတ်ဆုံ၊ ရွှေမိ၊

“အေး အဲဒါကောင်းတယ်”

“အဲ . . . ဆုံဆုံ အစ်ကို့”

မယ်လုတို့မှာ ရွာဦးကျောင်းသို့ ဆွမ်းချိုင့်

စကားတပြောပြောနဲ့ ကုက္ကိုပင်

ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်၊ အဖြေပေး

ပို့ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ သနပ်ခါးခြေဆုံး

နားရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ကုက္ကိုပင်အကွယ်

တော့လေ”

ခေါင်းဆုံးလိမ်း၊ ပါးကွက်ကြားလေးနှင့်

မှ သာလှ၊ ကြွက်နီ၊ အောင်ဘုတို့ ထွက်

“ရှင်က မရခင်သာ အခု

ထဘီတိုတို ခြေသလုံးလေးတွေက ညို

လာခဲ့ကြပြီး ရှေ့ဆုံးက အောင်ဘုက

ချော့မော့ပြောတာ မဟုတ်လား။ သွား

တုတ်တုတ်၊ ခေါင်းတွင်ဝေနေအောင် ပန်

မယ်လုကိုကြည့်ကာ -

နင်တို့ကို နောက်မှအဖြေပေးမယ်။ ငါ

ထားသော ပန်းကလေးတွေက အဖွေး

“နင်တို့ ဘယ်ကပြန်လာကြ

သုံးယောက် တိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ်။ ထ

သားနှင့် ဆွမ်းချိုင့်လေးတွေ ကိုယ်စီဆွဲ

တာလဲ”

မယ် လပြည့်နေကျရင် နင်တို့သုံးယောက်

လို ရွာအဝင်လမ်းဆီသို့ လှမ်းလာခဲ့ကြ၏။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပြန်လာ

ဒီကစောင့်နေ။ အခု ငါတို့နောက်

ဘုတ်ဆုံက “ရွှေမိ ဟိုရှေ့က

တာ မမြင်ဘူးလား”

လိုက်မလာနဲ့၊ ရွာကလူတွေ မြင်သွား

ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာ သာလှ၊ ကြွက်နီ

“မြင်တော့ မြင်တာပေါ့ဟာ။

မယ်”

နဲ့ အောင်ဘုတို့ ငါတို့အလားကို ထိုင်စောင့်

အိပေမဲ့ ငါကစကားစတာ၊ နင်ကို ငါအဖြေ

“လာဟဲ့ ရွှေမိနဲ့ မယ်လု၊ ငါ

နေကြတယ်ဟ . . .”

တောင်းထားတာ ပေးတော့လေဟာ”

ပြန်ကြမယ်”

“အေးဟဲ့ မယ်လု . . . နင်

ကြွက်နီကလည်း အလယ်ခေါင်

သာလှက -

အောင်ဘုကြီးက ရှေ့ဆုံးကဟဲ့၊ နင်သူ့ကို

မှ ရွှေမိနားကပ်သွားပြီး -

“အေးပါဟာ။ ငါတို့ ဆက်ဆံ

အဖြေပေးပြီးပြီလား”

“ရွှေမိ နင့်လက်မှာ ဘာကပ်နေ

စောင့်နေပါ့မယ်။ နင်တို့သာ ကတိမယူ

“မပေးရသေးဘူးဟာ။ နင်ရော”

တာလဲ မသိဘူး။ ပြစ်မ်း၊ ငါလုပ်ပေးမယ်”

နဲ့ တာတာ”

“ငါလည်းမပေးရသေးဘူး။

ဟုဆိုရင်း ရွှေမိလက်ကို ကိုင်

ကြွက်နီ၊ သာလှ၊ အောင်ဘု

အိပေမဲ့ ကြွက်နီကတော့ ငါ့ကို နားပူ

လိုက်၏။ ထိုစဉ် သာလှကလည်း ဘုတ်ဆုံ

သုံးယောက်လုပ်ခါပြီး ထွက်သွားသော

နားဆာလုပ်လှပြီဟာ။ ဘုတ်ဆုံနှင့်ရော”

နားကပ်သွားပြီး -

ကွမ်းတောင်ကိုင်အပျိုချောလေးသုံးယောက်

“ငါလည်း မပေးရသေးဘူး

“ဘုတ်ဘုတ်”

ကို ငေးကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

“ဟေ့ရောင် သာလှနဲ့ အောင်ဘု

“ငါရောပဲ ဘုတ်ဆုံလေးကို

သင်ပေးကွာ”

ငါတို့ အောင်မြင်မှု အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့
ကိုချက်ကြီးထန်းတောမှာ ထန်းရည်သွား
သောက်ကြရအောင်ကွာ”

တစ်ခုခု ဝယ်ပေးချင်တယ်”

အောင်ဘုက -

“မင်းတို့ ဝယ်ပေးချင်ရင်

“အေး... သွားကြမယ်”

ဝယ်ပေးပေါ့ကွာ”

ကိုချက်ကြီးထန်းတောရှိ ထန်း

“ငါတို့မှာ ပိုက်ဆံမှ မရှိတာ။

ယင်ရိပ်အောက် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ဝိုင်ဖွဲ့

ဘယ်လိုလုပ် ဝယ်ပေးရမှာလဲ”

လိုက်ကြ၏။ ထန်းပင်ကျရည် ချိုခါးလေး

သာလှက -

နှင့် လယ်ကြွက်ကြော်က လိုက်ဖက်လှ

“ဟာ... သတိရပြီ။ အောင်ဘု

၏။ ကြွက်နီက အမြှုပ်ကလေးတွေ ပလုပ်

သူဌေးဆီက ပိုက်ဆံနည်းနည်းလောက်

စီကာ ပုစွန်ဆိတ်ခုံနေသော ရေမှ ထန်း

ကြိုတင်ငွေထုတ်လို့ မရဘူးလား”

ရည်ခွက်လေးကို တွတ်တွတ်နှင့် ကောက်

“ရတာပေါ့ကွာ”

မော့လိုက်ပြီး -

“ရရင် ငါတို့ကို ပြောပေးကွာ။

“ဟေ့ရောင် အောင်ဘု လပြည့်

ငါတို့ တစ်ယောက်တစ်သောင်းလောက်

နေ့က ဘယ်တော့လဲ”

လိုချင်တယ်”

“ဒီနေ့က အဖိတ်နေ့။ မနက်

“မင်းတို့ လိုချင်တာ မင်းတို့

ဖြန်လပြည့်နေ့လေကွာ”

ဘာသာ ပြောပါလား”

“ဒါဆိုရင် ရွှေမိလေးက ငါ့ကို

“ငါတို့မှ အင်္ဂလိပ်စကား

မနက်ဖြန် အဖြေပေးမှာကွာ။ ငါသူ့ကို

မပြောတတ်တာ။ မင်းပြောပေးပေါ့ကွာ”

ချစ်သက်လက်ဆောင်လေးတစ်ခုခု ဝယ်

“မင်းတို့ကို ငါသင်ပေးမယ်။

ပေးချင်တယ်ကွာ”

မင်းတို့ဘာသာပြော”

ထိုအခါ သာလှက -

“အေး . . . ဒါဆိုရင်လည်း

အောင်ဘုတို့၊ ကြွက်နီတို့

ရွာလေးဟာ မြို့နှင့် အလှမ်းဝေးလှပြီး ရိုးမ

တောင်ခြေအနီးတွင်ရှိ၏။ စာသင်ကျောင်း

မရှိပေ။ ထို့အတွက်ကြောင့် တစ်ရွာလုံး

သေစာရှင်စာဖတ်တတ်သူပင် ရှားလှ၏။

တစ်ရွာလုံး ရိုးသားသော တောသူတောင်

သားများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအထဲမှာတော့

အောင်ဘုက အနုတောက လူချေ။ မြို့က

ဦးလေးအိမ်တွင်နေကာ အတန်းပညာ

ခြောက်တန်းလောက်ထိ သင်ကြားခဲ့ဖူး

သဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာ အင်္ဂလိပ်စကား

နည်းနည်းတတ်၏။ အောင်ဘုတို့ သူငယ်

ချင်းသုံးယောက်မှာ တရုတ်ပြည်ကြီးမှ

တရုတ်လူမျိုးပိုင်သော ရေနံတူးဖော်ရေး

ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်ကြ၏။ ပိုင်ရှင်

တရုတ်ကြီးမှာ မြန်မာစကားတစ်လုံးမှ

မတတ်သဖြင့် ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်

လည်းကောင်း အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်လည်း

ကောင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

ပြောဆို ဆက်ဆံကြ၏။ ယခုလည်း

ကြွက်နီနှင့် သာလှတို့ သူဌေးဆီမှာ

ပိုက်ဆံချေးချင်ကြသဖြင့် အောင်ဘုက ဆရာကြီးပိုက်ဖမ်းကာ -

“ကြွက်နီနဲ့ သာလှ မင်းတို့ကို ငါသင်ပေးမယ်။ မင်းတို့ဘာသာမင်းတို့ သူဌေးကိုပြော”

“အေး ဒါဆိုရင်လည်း သင်ပေး ကွာ”

“မင်းတို့ပိုက်ဆံ တစ်ယောက် ဘယ်လောက်လိုချင်တာလဲ”

“တစ်ယောက်တစ်သောင်း”

“ဒါလေးများကွာ။ ဘောဇံ အိုင်လပ်ယူ... ဝမ်းကွပ်လိုပြောလိုက်။ ပြီးတော့ လက်တစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်”

“ဘာ... ဘယ်လို အိုင်လပ်ယူ ဝမ်းကွပ် ဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်။ အိုင်လပ် ယူကို အရင်ပြောပြီးမှ ဝမ်းကွပ်ဆိုပြီး လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်”

ကြွက်နီနှင့် သာလှတို့မှာ -

“အိုင်လပ်ယူ ဝမ်းကွပ်။ အိုင် လပ်ယူ ဝမ်းကွပ်” ဟု တတွတ်တွတ်ရွတ် လိုက်ကြပြီး “ကြာတယ်ကွာ။ အခုပဲ

ပိုက်ဆံသွားချေးမယ်။ မင်းပါ လိုက်ခဲ့” အောင်ဘုက တစ်ယောက်တည်း

ကျိတ်ပြုံးလိုက်ပြီး သုံးယောက်သား ထန်း ရည်ဖိုရင်ကာ မူးမူးနှင့် သူဌေးနေထိုင်ရာ ရေနံတွင်းနားရှိ ဘန်ဂလိုသို့ ထွက်လာခဲ့ ကြသည်။ လမ်းတွင် အောင်ဘုက -

“ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေအလုပ် ပိတ် ရက်။ သူဌေးရှိပါ့မလား မသိဘူးကွ”

“ရှိပါတယ်ကွာ။ မနက်ကတောင် ငါတွေ့ခဲ့သေးတယ်”

စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက် လာခဲ့ကြရာ ခြံအရောက် သူဌေးမှာ ခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။ အောင် ဘုက -

“ဟိုင်းဘောဇံ”

ခြံမှ လိုက်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး သုံးယောက်သား သူဌေးနားလျှောက်သွား ၏။ အောင်ဘုက မသိမသာ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ကြွက်နီနှင့် သာလှက သူဌေးနားသို့ တိုးကပ်သွားကာ သူဌေး အနီးတွင် ရပ်လိုက်ကြ၏။ ထန်းရည်မူးပြီး မျက်စိနီရဲကာ အဆီပြန်နေသော မျက်နှာ

ကြီးနှင့် နှစ်ယောက်သား သူဌေးကို ကြည့် ကာ -

“ဘောဇံ အိုင်လပ်ယူ” ဟုပြော လိုက်ပြီး ဝမ်းကွပ်ဟု လက်ညှိုးထောင် ပြလိုက်၏။ သာလှက ခေါင်းပင်တဆတ် ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်သေးသည်။ သူဌေးမှာ သူ့အား နင့်ကိုငါချစ်တယ်။ တစ်ခါလောက် ပေးနှမ်းဟု ငမူးနှစ်ကောင်က မူးမူးနှင့် ပြောသဖြင့် အလန်တကြား ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သွားပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြုပြီး ကြည့်လိုက်၏။ သူဌေးနောက်ဆုတ် သွားသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆီတိုးလိုက်ကာ -

“ဘောဇံ အိုင်လပ်ယူ ဝမ်းကွပ် လေး။ ဝမ်းကွပ်...”

ဟုဆိုကာ လက်ညှိုးတစ် ချောင်းထောင်ပြလိုက်ပြန်သည်။ သူဌေး လည်း သူ့အနားတိုးလာသော အဆီပြန် နေသည့် မျက်နှာနှစ်ခုကို ကြည့်ပြီး အလန် တကြား အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ကာ တံဆီ ကို ကမ်းကတန်းပိတ်ပြီး ဂျက်ထိုးလိုက် ၏။ ထို့နောက် ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ -

“ဟူး...ဘယ်လိုစောက်ရှူးတွေ
လည်း မသိပါဘူးကွာ” ဟု ရေရွတ်လိုက်
၏။

သူဌေးအိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်
သွားသဖြင့် ကြွက်နီ၊ သာလှနှင့် အောင်ဘု
တို့လည်း တပ်ခေါက်ပြီး ကိုချက်ကြီး
ထန်းရည်ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။
နေမင်းကြီးမှာ အနောက်မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း
သို့ ငုပ်လျှို့၍ သွားခဲ့လေပြီ။ ထိုစဉ်မှာပင်
ရွှေလမင်းကြီးက ကြယ်စင်လေးများ ဝန်းရံ
ခဲလို ကောင်းကင်ကြီး၌ ဝင်ထည်စွာ
နေရာယူလေတော့သည်။

ကြွက်နီ၊ သာလှ၊ အောင်ဘုတို့
သုံးယောက်လည်း ထန်းရည်တစ်လုံးပြီး
တစ်လုံး ကုန်သွားကာ အတော်လေးပင်
မှူးနေကြလေပြီး သာလှက -

“ဟေ့ရောင်တွေ အိမ်မပြန်ချင်
သေးဘူးကွာ။ မနက်ဖြန်လပြည့်နေ့။
ဘကြီးဖိုးခွေးတို့ အိမ်မှာ အလှူရှိတယ်
ကွ။ ရွာက ကွမ်းတောင်ကိုင်တွေလည်း
အဲဒီမှာ ဝိုင်းကူလုပ်ကိုင်ပေးနေကြတယ်။
ရွှေမိတို့ မယ်လှတို့လည်း ရှိချင်ရှိနေမှာ

ကွ။ အဲဒီကို သွားကြရအောင်”
“အေး...သွားကြတာပေါ့”
ဟုဆိုကာ သုံးယောက်သား

အလှူအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ အလှူ
အိမ်သို့ ရောက်တော့ ခြံဝိုင်းထဲရှိ မဏ္ဍပ်
ကြီးတွင် ရွှေမိတို့ အပျိုမတစ်သိုက်
ထမင်းစားပွဲဝိုင်းတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ကြက်သွန်
ခွာသူခွာ၊ လီးသူလီးနှင့် စကားတွတ်ထိုး
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူတို့ဝိုင်းနှင့်
ကပ်လျက်တွင် ကျေးရွာရှိ လူကြီးသူမ
များ၏ ရေနွေးကြမ်းဝိုင်း၊ အသက်ခြောက်
ဆယ်ကျော် မုဆိုးဖိုကြီး ဦးမြက မုဆိုးမ
ကြီး အိတ်ရင်နားတွင်ကပ်လျက် ညတုတု
နှင့် ရစ်နေ၏။

အောင်ဘုက ကြွက်နီနှင့်
သာလှကို ပိတောက်ပင်အောက်အမှောင်
ရိပ်ထဲသို့ ခေါ်သွင်း၍ “ကြွက်နီ...ဟိုမှာ
ရွှေမိ”
“အေး...ငါတွေတယ်။ မင်း
အသာနေ”

ဟုဆိုရင်း ရွှေမိအား “ရွတ်
ရွတ်...ရွတ် ရွတ်” ဟု လေသံပေး၍

လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ထိုအခါ အောင်ဘုက
“ဟေ့ရောင် အဲလိုမခေါ်နဲ့ကွ။ ဘေးကလူ
တွေ အားလုံး ရိပ်မိကုန်မယ်” ဟုဆိုကာ
လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်၏။ ကြွက်နီက
အောင်ဘုပေးသော လောက်စာလုံးကို
မှူးမှူးနှင့် ရွှေမိကို လှမ်းပစ်လိုက်၏။
လောက်စာလုံးမှာ ရွှေမိကို မထိဘဲ သူမ
တို့ဝိုင်းနှင့် ကပ်လျက်တွင် ရေနွေးကြမ်း
သောက်နေသော ဦးမြ၏ နဖူးကို သွားမှန်
၏။

“တိန်”
“အားလားလား”

လောက်စာလုံးမှာ နဖူးကိုမှန်
ပြီး ဘေးသို့လိုမ့်သွားလေသည်။ ဦးမြမှာ
မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး လောက်စာလုံး
မှန်၍ နာသွားသော နဖူးကိုလက်နှင့်ပွတ်
ရင်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် တရားခံရာနေ
၏။ ထိုအချိန်တွင် အောင်ဘုက -

“ကြွက်နီ မင်းအဲဒီလိုပစ်ရင်
ဘယ်ထိမလဲကွ။ ခပ်စပ်စပ်လေးပစ်မှ
ပေါ့ကွ။ ရော့...ရော့”

ဟုဆိုကာ လောက်စာလုံး

ထပ်ပေးလိုက်၏။ ကြွက်နီကလည်း
အောင်ဘုသင်ပေးတဲ့အတိုင်း စပ်စပ်လေး
လှမ်းပစ်လိုက်၏။

“တိန်”

“အမယ်လေးတော့”

ဒီတစ်ခါတော့ ရွှေမိန့်ကပ်
လျက်ထိုင်နေသော ဒေါ်လှရင်၏ခေါင်းပေါ်
သွားမှန်လေသည်။ ဒီတစ်ခါ အရိန်နည်း
နည်း ပြင်သွားသဖြင့် ဒေါ်လှရင် အားခနဲ
အော်ရင်း ခေါင်းကိုပွတ်လေတော့သည်။
ပါးစပ်မှလည်း “ဘယ်မသာကောင်
လက်သရမ်းပြီး ငါ့ခေါင်းကို လှောက်စာလုံး
နဲ့ ထုတာလဲ။ အားလားလား နာလိုက်
တာ” ခေါင်းကို ပွတ်ကာ မတ်တတ်ရပ်
လိုက်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ကြည့်လေ
သည်။ ထိုအခါ အောင်ဘုက -

“ကြွက်နီ မင်းပစ်တာ

ဒေါ်လှရင်ကို သွားမှန်တယ်ဟ။ အခြေ
အနေမကောင်းဘူး။ လာလာ လစ်ကြည့်”

ဟုဆိုကာ သုံးယောက်သား
တစ်ချိုးတည်း လစ်ကြလေတော့သည်။

ပြေးရင်း ပြေးရင်း ဦးအောင်ကြီး အိမ်နား

သို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ အောင်ဘုက -
“ဟေ့ကောင်တွေ လာလာ
အိမ်အောက်ထဲ ဝင်ပုန်းနေကြမယ်”

ဟုဆိုကာ ဦးအောင်ကြီး အိမ်

အောက်ထဲ ဝင်ပုန်းနေကြ၏။ ဦးအောင်ကြီး

မှာ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အသက်

၆၀ ကျော်ခန့်ရှိ၏။ အသားဖြူဖြူ လုံးကြီး

ပေါက်လှ ခပ်တောင့်တောင့် အသက် ၃၀

ခန့် မလုံးတင်နှင့် ယူထားသည်မှာ

မကြာသေး။ သုံးရက်ခန့်ပင် ရှိပေဦးမည်။

အောင်ဘုတို့ အိမ်အောက်တွင် အမောဖြေ

နေစဉ် အိမ်ပေါ်မှ ဦးအောင်ကြီး အသံ

ထွက်ပေါ်လာ၏။

“တဲတဲရေးရေ တိုတိုကို

ချစ်ရားဟင်”

“ချစ်တယ်”

“ဘယ်လောက်ချစ်ရဲ”

“အများကြီး”

“ဒါမှ တိုတို့ သဲသဲရေးကွ”

သာလှကလေသံဖြင့် -

“အောင်ဘု ဦးအောင်ကြီး

စကားတောင် မပီတော့ဘူးကွ။ စောက်

မြင်ကပ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ”

“အေးလေ ဒီလူကြီးကလဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် ဦးအောင်ကြီး

အသံပေါ်လာပြန်သည်။

“သဲသဲရေးက သိပ်လျှံတာတဲ့”

ထွဲသွားရဘူးနော်။ သိလား”

အောင်ဘုက ဦးအောင်ကြီး

အသံအတိုင်း “ထွဲတူး ထွဲတူး” ဟု လှမ်း

ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ အပေါ်မှ အသံများ

ခေတ္တမျှ တိတ်သွားပြီး အတန်ကြာမှ -

“သဲသဲရေးရေ တိုတိုကြီးကို

ချစ်ရား”

“အင်း”

“ဒါ ဘီသူ့ ချစ်ချစ်ရေးရဲ”

ဟု အသံထွက်ပေါ်လာပြန်

သည်။ အောင်ဘုက သောက်မြင်ကပ်ကပ်

ဖြင့် “နာချစ်ချစ်ရေး နာချစ်ချစ်ရေး” ဟု

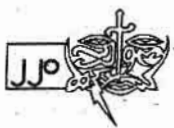
ထအော်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီး

က “ဘယ်ကောင်လဲကွ။ နာချစ်ချစ်ရေး

နာချစ်ချစ်ရေးလို့ ကြောတာ။ တွေကြ

သေးတာပေါ့ကွာ”

ဟုဆိုကာ အိမ်တံခါးပိတ်သွားပြန်

သဖြင့် အောင်ဘုတို့သုံးယောက် ဖနောင်
 နှင့် တင်ပါးတစ်သားတည်းကျအောင်
 ခြိမ်းလေတော့သည်။ ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့်
 ရွာလယ်မှ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်
 အရောက် အပြေရပ်လိုက်ကြပြီး ပိတောက်
 ခင်အမြစ်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အမောဖြေ
 သိုက်ကြ၏။ ပိတောက်ပင်ကြီးမှာ နှစ်
 ဆယ်များစွာ ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်သော သက်
 ရင့်ပင်ကြီးဖြစ်၏။ အကိုင်းအခက်များနှင့်
 ဆေးအနံ့ဆိုင်လျက်ရှိလေရာ လရောင်
 က ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်နေ
 သော်လည်း ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်
 တွင်မှာတော့ မှောင်ရိပ်ကျလျက်ရှိ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရွှေမီး ဘုတ်ဆုံ၊
 မယ်လှတို့ သုံးယောက်အလှူအိမ်မှ
 ခိုင်းလုပ်ကိုင်ပေးပြီး ပြန်လာခဲ့ကြရာ
 စကားတပြောပြောနှင့် ပိတောက်ပင်ကြီး
 အသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။ မယ်လှက
 “ဟဲ့ ရွှေမီးနဲ့ ဘုတ်ဆုံမ နက်ဖြန်
 ထပြည့်နေမှာ အောင်ဘုတို့ကို အဖြေပေး
 ဖယ်ဆိုတာ နင်တို့စဉ်းစားပြီးပြီလား”

ရွှေမီးက -

“အေး-ငါတော့ စဉ်းစားပြီးပြီ”
 ဝတ်မှု ရွှေရည်အိုင်တင်မျိုး
 လုပ်ကာ “ကိုကြွက်နီကြီးရယ် တော့်ကို
 ကျွပ်က ချစ်ပါတဲ့ရှင်လို့လေ။ ဘုတ်ဆုံ
 နင်ကရော”
 ဘုတ်ဆုံက မူတူတူလေးလုပ်
 ကာ နှုတ်ခမ်းလေးစုလိုက်ပြီး ညတုတု
 လေသံဖြင့် “ကိုသာလှရယ် ရှင်ကျွပ်ကို
 မရခင်ဖျာလိုလိပ်ပြီး ခေါင်းပေါ်တင်၊ ရ
 တော့မှ ဖျာလိုခင်းပြီး တက်အိပ်မှာ
 ကြောက်တယ်တော့လို့ ဖြေလိုက်မှာပေါ့
 ဟဲ့”

ဘုတ်ဆုံက “နင်က သူများကိုပဲ
 မေးနေတယ်။ နင်ကျတော့ကော”
 မယ်လှက “ငါက ဖွေးဖွေး
 အိုင်တင်လေးနဲ့ ကိုအောင်ဘုကြီးကို
 ကိုအောင်ဘုကြီးရယ် ကျွပ်ကတော့်ကို
 ချစ်နေတာ ကြာ... လူပြီလို့ ပြောလိုက်
 မှာပေါ့ဟဲ့”

ညလူခြေတိတ်ချိန်ဖြစ်သဖြင့်
 သူမတို့ပြောနေသော အသံကို ပိတောက်
 ပင်ရိပ်အောက် အမှောင်ရိပ်တွင် ထိုင်နေ

ကြသော အောင်ဘုတို့သုံးယောက်
 ကောင်းစွာကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာ
 အားရ “ဟေ့” ဟုအော်ကာ ပြေးဖက်
 လိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ် ရွှေမီး၏ အသံထွက်
 ပေါ်လာသည်။

“အောင်ဘု မသာကောင်း၊ နင်
 လူမှားနေပြီဟဲ့”
 ဟုဆိုကာ အောင်ဘုခေါင်းကို
 တိန်ခနဲနေအောင် ခေါက်လိုက်၏။ အောင်
 ဘုက အားဟုအော်ပြီး ခေါင်းကိုပွတ်
 လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မယ်လှ
 မှာလည်း “ဟဲ့ ကြွက်နီ နင်ငါ့ကို ဖက်
 နမ်းတယ် ဟုတ်လား ကဲဟယ်”

“ဒေါက်”
 “ငါ့ကိုဖက်နမ်းဦး” ဟုဆိုကာ
 ကြွက်နီခေါင်းကို ခေါက်ထည့်လိုက်ပြန်
 သည်။ “ကြွက်နီက အားလားလားဟု
 အော်ကာ ခေါင်းကိုပွတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ
 သာလှနှင့် ဘုတ်ဆုံမှာ အောင်ဘုနှင့်
 ကြွက်နီတို့ကိုကြည့်ပြီး အားရပါးရ
 ရယ်မောလိုက်ကြလေတော့သတည်း။

တော်မင်း (အဂုံ/မြေအိမ်)

အသစ်ဆက်တလှူရှည်

ငှက်ငှက်ငှက်ဖောင်သေ

ဒေါ်မိုးကုတ်

ယခင်လမှအဆက်

အမေသည် စွဲမက်စရာကောင်း

အခြားအမျိုးသမီးများသာ ဆိုပါက

လောက်အောင် ရုပ်ရည်မလှပသော်လည်း

အဖေလိုလူမျိုးက စတင်ချဉ်းကပ်၍

လွန်စွာ စိတ်လှသူဖြစ်ပေ၏။ ရိုးသား

လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမည် ဆိုပါလျှင်

အေးဆေးပြီး တစ်ဖက်သားအပေါ် ကူညီ

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ချက်ချင်း ခေါင်း

တတ်၏။ ကတိသစ္စာတည်၏။ တွန့်တို

ညိတ်၍ သဘောတူကြမည်သာ ဖြစ်ပေ

ခြင်းမရှိသော်လည်း ငွေကြေးကို စနစ်

၏။

တကျ သုံးစွဲတတ်၏။ အချက်အပြတ်

ယခုမှ အမေသည် အမေအား

ကောင်းပြီး အိမ်ထောင်ကို ထိန်းနိုင်သူ

လွယ်လွယ်ချဉ်းကပ်၍ လွယ်လွယ်

လည်း ဖြစ်၏။ မိန်းမပီသလွန်းသော

လက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါပေ။ ဦးစွာ

ဣန္ဒြေရှင်မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်

အဖေက အမေထံ စတင်ခွင့်ပန်၍

၏။

လက်ထပ်လိုကြောင်း စကားတောက်

အမေသည် လက်ပံကုန်းရွာ

ကြည့်၏။ အမေက ယခုအချိန်အထိ

တွင် နာမည်ပျက်ဟူ၍ လုံးလုံးမရှိပေ။

အိမ်ထောင်ပြုလိုစိတ်မရှိသေးပါကြောင်း

အမေ၏ တော်သတင်း၊ ကောင်းသတင်း

ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် ငြင်းသည်။ ထိုအခါ

သည် မွှေးပျံ့လျက်ရှိပေ၏။ ထိုအချက်

အမေသည် အဘွား (အမေ၏အမေ) ထံ

များကြောင့်လည်း ချမ်းသာလွန်းသော

ချဉ်းကပ်၍ အမေနှင့်လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါရန်

အမေသည် ဆင်းရဲသောအမေထံ စတင်

ခွင့်ပန်သည်။ အဘွားက ဝမ်းသာအယ်လဲ

ချဉ်းကပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

သဘောတူလေ၏။ အဘွားသည် အဖေ

အမေသည် အမေထံ လွယ်

အကြောင်းကို တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်

လွယ် ချဉ်းကပ်နိုင်၍ လွယ်လွယ်

နားဖြင့် ကောင်းကောင်းကြီး သိထားသော

လက်ထပ်ခွင့်ရမည် ဆိုလျှင်လည်း

ကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။

အထင်ကြီးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါပေ။

အမေသည် ငွေကြေးဥစ္စာ

ဝိသားဇာတိသော မိန်းမ
ဤသို့ ဝိသားဇာတိသော မောင်ကျား
ကို ဂုဏ်တည် ပညာတည်မိန်းမကိုဆို
ဆိုပါ၏။

(ဘူတကင်တန်)

အဖေနှင့်အမေတို့ အိမ်ထောင်
အင်္ဂါမကြာခြင်းမှာ အများအမျိုးသမီးများ
လည်းတူ အဖေအား အမေက မြို့ဆွယ်
ချဉ်းကပ်ခဲ့သောကြောင့် မဟုတ်ပါပေ။

အခြားအမျိုးသမီးများ ချဉ်းကပ်
ခဲ့စဉ်က (၎င်းအမျိုးသမီးများထဲတွင်
ငွေကြေးပြည့်စုံကြွယ်ဝသူများလည်းပါ
ကြ၏။ အမေထက် များစွာချောမောလှပ
သူများလည်း ပါကြ၏။) ရှောင်ဖယ်ခဲ့သော
အမေသည် ဆင်းရဲဆင်းရဲ ရုပ်ရည်လည်း
စွဲမက်စရာကောင်းလောက်အောင် မလှပ
သော အမေနှင့်ကျမှ ၎င်းက စတင်၍
ချဉ်းကပ်ကာ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပေ၏။

ကံလုံကြယ်ဝသော်လည်း မိဘဆွေမျိုး သားချင်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမဟူ၍ လုံးလုံး မရှိသော လူပျိုကြီးဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် အမေသာ အဖေနှင့်ညားလျှင် အဖေဘက် မှ မိဘဆွေမျိုးများ၏ လွှမ်းမိုးမှုကို အမေ သည် လုံးလုံးခံရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါပေ။ အမေ့လက်၊ အမေ့ခြေ အမေ့သဘောသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အရွယ်အိုလှ ပြီဖြစ်သော အဘွားသည် အမေ၏ နောင်ရေးကို စိတ်အေးသွားလိုသဖြင့် အဖေလိုလူမျိုးဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သဘောတူခြင်းဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် အဘွားသည် အမေ၏ သဘောဆန္ဒမပါဘဲ အတင်းအကျပ်စီစဉ်ခြင်းမျိုးကို မလုပ်ပါ ပေ။ အဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း အမေ့ ဆန္ဒမပါဘဲ အတင်းအကျပ် လက်ထပ် လိုစိတ်မရှိပါပေ။

အဘွားသည် အမေကို အဖေ နှင့် လက်ထပ်ရန် အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျ နားချသည်။ အဖေကလည်း အုပ်ထိန်းသူ အဘွားထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရပြီဖြစ်၍ အမေ့ထံ

မကြာခဏ ချဉ်းကပ်ကာ နားပူနားဆာ လုပ်၏။ အဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း အဖေ့ ကို စိတ်ဝင်တစားတော့ရှိ၏။ အဖေ၏ စိတ်နေစိတ်ထား၊ အကျင့်စရိုက်ကို သဘောကျ၏။ သို့သော် အဖေလို ချမ်းသာ သောလူမျိုးကို လက်ထပ်ခြင်းမှာ ငွေမက် ရှိဟု အများက အပြောခံရမည်ကို စိုးရွံ့ ရှိတစ်ကြောင်း အဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း ဤသို့ ထင်မြင်ယူဆမည်ကို စိုးသော ကြောင့်တစ်ကြောင်း ငြင်းပယ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

အမေ၏ စိတ်သဘောထား ကို သိလေ၊ အဖေသည် အမေ့အပေါ် အထင်ကြီးလေ၊ လက်ထပ်ချင်လေပင် ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး ရွာသူကြီးနှင့် ရွာ လူကြီးများကပါ အဖေ့ဘက်ကဝိုင်းပြီး ဖျောင်းဖျနားချသောအခါ အမေ့လည်း မငြင်းပယ်နိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခံ လိုက်ရပေတော့၏။

အဖေနှင့် အမေတို့၏ လက်ထပ်ပွဲကို လက်ပံကုန်းရွာတွင်

ကြီးကျယ်စည်ကားစွာ ကျင်းပပေ၏။ ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် အကြီးကျယ်ဆုံး အစည်ကားဆုံး လက်ထပ်ပွဲဟုလည်း ပြောစမှတ်ပြုကြလေ၏။

အမေ၏ သဘောတူညီမှု ရသည်နှင့် အဖေသည် ငွေကုန်ကြေး ခံကာ အမေ့တို့အိမ်ကလေးကို ဖုတ် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး ဟီးနေအောင်ဆောင် လိုက်ပေ၏။ လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပချိန်မှ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးမှာ ပြီးနေပြီဖြစ်၍ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ကျင်းပနိုင်ပေ၏။ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး၏ ရှေ့တွင်လည်း ထူထပ် ဝန်းလှသော မဏ္ဍပ်ကြီးကို ဟီးနေ အောင် ဆောက်လုပ်ထားပေ၏။

အဖေနှင့်အမေ လက်ထပ် ကျင်းပသည့်နေ့က လက်ပံကုန်းတစ်ရွာ လုံးသောမက အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများ တွင်ပါ မီးခိုးတိတ်ကြသည်ဟု အဆင် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြပါ၏။ ရောက်လာသော ဧည့်သည်မှန်သမျှ စိမ်းစိမ်းကျက်ကျက် ထမင်းရည်ချောင်းစီးအောင် အလွှာစား ကျွေးမွေးသော လက်ထပ်ပွဲကြီးသည်

ဖြစ်ပေ၏။

လူမှာအဝတ် တောင်းမှာ
အကွပ်ဆိုသည့်အတိုင်း ထိုနေ့က
အမေသည် တန်ဖိုးကြီးမားလှသော
ဆက်ဝတ်တန်ဆာများနှင့် အဖိုးတန်
အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားလေရာ
ရှက်ကြမ်းရေကရှိ ရုပ်ပျာသာရှိသော အမေ
သည်လည်း အလှကြီးလှနေပေ၏။
အဘွားသည်လည်း စိန်နားကပ် တဝင်း
ဝင်း၊ ရွှေဘီးတဝင်းဝင်း၊ စိန်ကြယ်သီး
တဝင်းဝင်း၊ ရွှေဆွဲကြိုးတဝင်းဝင်းနှင့်
တပြုံးပြုံးဖြစ်နေပေ၏။

လက်ထပ်ပွဲကို ရောက်လာ
သော ဧည့်သည်နှင့်သမျှ အမေ့ကောင်း
မိုက်ကို ပြောမဆုံးပေါင် ရှိနေကြပေ၏။
အမေ့ကို အားကျသူများလည်း များစွာရှိ
နေကြပေ၏။

ထိုညက နာမည်ကြီး အငြိမ့်
အဖွဲ့နှင့် မိုးလင်းပေါက် ဧည့်ခံပြန်လေရာ
ပွဲငတ်နေသော ရွာနီးချုပ်စပ်မှပင် လှည်း
များဖြင့် လာကြည့်ကြသဖြင့် ကြက်ပျံ
မကျ စည်ကားလှပေ၏။

အဖေသည် အမေနှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့ရပေတော့၏။ အဖေရော၊ အမေ
လက်ပံကုန်ရွာတွင်ပင် ၁၀ ရက်ခန့်
နေထိုင်ခဲ့သေး၏။ အမေ သုံးလိုရာသုံး၊
ပေးလိုရာပေး၊ လှူလိုရာလှူနိုင်ရန်လည်း
ငွေကိုပံ့ပေးထားပေ၏။ အမေကလည်း
သုံးသင့်သည်ကိုသာသုံး၏။ ပေးသင့်သူကို
ပေးကာ၊ လှူသင့်သည်တို့ကိုလှူပေ၏။
လက်ပံကုန်းရွာခံများသည် အမေ့ကို
နာမည်ပင်မခေါ်ကြတော့ဘဲ သူဌေး
ကတော်၊ သူဌေးကတော်ဟုသာ ခေါ်ကြ
ကုန်၏။

အမေသည် သူဌေးကတော်
ဘဝသို့ ရောက်လာသော်လည်း ဘဝ
မမေ့ပါပေ။ အောက်ခြေမလွတ်ပါပေ။
မည်သူနှင့်မဆို အရင်ကလိုပင် ခေါ်ပြော
ဆက်ဆံ၏။ မည်သူ့အပေါ်ကိုမျှ အထက်
စီးမှ မဆက်ဆံပါပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း
ရွာခံလူများသည် အမေ့ကို တိုး၍ချစ်ခင်
ကြလေ၏။

၁၀ ရက်ပြည့်သောအခါ အမေ
သည် သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါဆိုသည့်
အတိုင်း အဖေနေထိုင်ရာ ရွှေတူးမြို့သို့

လိုက်ပါခဲ့ရပေတော့၏။ အဖေရော၊ အမေ
ပါ အဘွားကို ၎င်းတို့နှင့်အတူ လိုက်နေ
ရန် အတန်တန် ခေါ်ကြပါသေး၏။
သို့သော် အဘွားသည် ရှေးလူကြီးပီပီ
ဇာတိစွဲ၊ ဒေသစွဲရှိသူဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း
အဘိုးခေါင်းချသွားသည့် လက်ပံကုန်း
ရွာတွင်ပင် ခေါင်းချလိုသောကြောင့် တစ်
ကြောင်း နေခဲ့ပေ၏။ ခေါ်၍မရသည့်အဆုံး
တွင် အမေသည် အဘွားအတွက် အစစ
အရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပေး
ခဲ့ရလေ၏။

သို့ဖြင့် အမေသည် ရွှေတူးမြို့
မှ အဖေအိမ်ကြီးပေါ်သို့ အိမ်ကြီးရှင်
သခင်မတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ရောက်လာ
ခဲ့ရပေ၏။ အဖေသည် ၎င်းပိုင်ဆိုင်သမျှ
ဥစ္စာကြေးငွေနှင့် မီးခံသေတ္တာသော့အား
အမေ့လက်သို့အပ်လေ၏။ ၎င်းပိုင်
လုပ်ငန်းများအကြောင်းကိုလည်း အမေ
အား ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါမှ အမေ
သည် သူထင်ထားသည်ထက် အဖေ ပိုမို
ကြွယ်ဝချမ်းသာကြောင်း သိရပေတော့၏။

xxx

အမေသည် စာမတတ်သော်
လည်း ငွေကြေးဥစ္စာများကို ၎င်းနည်း
၎င်းဟန်ဖြင့် မှတ်နိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်ပေ၏။
အမေသည် အဖေ၏ လုပ်ငန်းများ၌ ပါဝင်
စွက်ဖက်ခြင်းမရှိသော်လည်း အိမ်တွင်းမှု
ကိစ္စအဝဝကို လစ်ဟာခြင်းမရှိစေရန်
ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိပေ၏။ မလိုအပ်ဘဲ
ကုန်ကျနေသော ငွေယိုပေါက်များကို
လည်း အတတ်နိုင်ဆုံးပိတ်၏။ အစေခံ
များ များစွာရှိသော်လည်း အစစအရာရာ
အမေကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်
တတ်ပေ၏။ အဖေကိုလည်း အလိုလိုက်
အကြိုက်ဆောင်ကာ လိုလေသေးမရှိ
အောင် ပြုစုတတ်ပေ၏။ သားကိုသခင်
လင်ကိုဘုရားဟူသော ထုံးကို နှလုံးမှ
ထားသည့် အမေသည် အဖေအပေါ်၌
ကြည်ညိုလေးစားစွာ ဆက်ဆံပေ၏။

ထို့ကြောင့် အဖေသည် အိမ်
ထောင်ရှင်မကောင်း ယိသလွန်းသော အမေ
ကို လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးလှပေ၏။ အမေ
ဝိသနာမပါသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ
ထဲသို့လည်း အဖေက ဆွဲမသွင်းပါပေ။

အမေသည် အိမ်ကြီးရှင်
သခင်မဖြစ်လာမှ ကိုချစ်စိန်နှင့် စ၍
သိကြခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ကိုချစ်စိန်ကား
အဖေ၏လုပ်ငန်းအဝဝကို ဦးစီးအုပ်ချုပ်
ရသူဖြစ်ပေ၏။ အဖေ၏လူယုလူရင်းတစ်
ယောက်ဖြစ်သကဲ့သို့ အားကိုအားထား
ပြုရသူလည်း ဖြစ်ပေ၏။

အဖေနှင့်အမေ လက်ထပ်
ကြစဉ်က အဖေသည် အသက် ၄၇ နှစ်
ရှိပြီဖြစ်ကာ အမေကား အသက် ၂၄
နှစ်သာရှိသေးပေ၏။ ကိုချစ်စိန်မှာ အမေ
ထက် ၄ နှစ်ငယ်ပေ၏။

ကိုချစ်စိန်သာ အသက်ငယ်
သေးသော်လည်း အဖေ၏ လူရင်းလူယု
ဖြစ်ကာ လုပ်ငန်းအဝဝကို အုပ်ချုပ်ရခြင်း
မှာ အပြောကောင်းသကဲ့သို့ အလုပ်ကို
လက်မြင်ပြီး ကြီးကြီးစားစား လုပ်တတ်
သူဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ကိုချစ်စိန်သည် ၎င်းထက်
အသက် ထက်ဝက်ခန့်ကြီးသော အဖေ
ကို အစ်ကိုကြီးဟူသာခေါ်၍ အမေကို
မမလေးဟု ခေါ်လေ၏။ အိမ်ကြီးမှ

လူများသည်လည်းကောင်း၊ လုပ်ငန်းခွင်
လူများသည်လည်းကောင်း ကိုချစ်စိန်အား
ချစ်ခင်ကြပေ၏။ ကိုချစ်စိန်ရှိ ပြီးမှန်
ဖုံး လူကြီးများ၊ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်း
များနှင့်လည်း အဆင်ပြေအောင်ပေါင်းသင်း
နိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်ပေ၏။

ကိုချစ်စိန်သည် အဖေ
လုပ်ငန်းအဝဝကို ကျွမ်းကျင်စွာ အုပ်ချုပ်
ကာ အဖေ၏လုပ်ငန်းများ တိုးတက်
အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်နိုင်သူလည်း
ဖြစ်ပေ၏။ စာရင်းအင်းလည်းနိုင်ကာ
ငွေကြေးလည်း များစွာစိတ်ချရသူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အဖေသည် ကိုချစ်
စိန်ကို များစွာအားကိုး၍ အရေးပေးသော်
၏။ အဖေသည် ခရီးထွက်သည့်အခါ
ကိုချစ်စိန်ကိုပင် လုပ်ငန်းအဝဝအား ငွေ
အပ်၍ ထားခဲ့တတ်လေ၏။ ထိုအခါ
ကိုချစ်စိန်ကလည်း လစ်ဟင်းမှုမရှိရန်နှင့်
လုပ်ငန်းတိုးတက်ရန် ဆောင်ရွက်ထားနိုင်
ပေ၏။

“မောင်ချစ်စိန်လို လူငယ်တို့
ကတော့ရှားတယ် ညီမလေးရှေး ရိုးသား

ပြီး ကြိုးစားတဲ့နေရာမှာကော၊ စီးပွားရေး လာဘ်မြင်ပြီး ထိုးထွင်းညာထစ်ရှိတဲ့နေရာ မှာကော၊ ကတိသစ္စာတည်တဲ့နေရာမှာ ကော၊ အကျင့်စာရိတ္တပိုင်းမှာကော သူလို တော်တဲ့လူမျိုးကို အစ်ကိုကြီး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ အပျော်အပါး လောင်း တစားဆိုလည်း ဘာမှမရှိဘူး။ သူ့ရဲ့ ရှိသား ကြိုးစားမှုကြောင့် အစ်ကိုကြီး အခုလို စီးပွားဖြစ်ထွန်းလာတယ်ဆိုရင်လည်း မမှားဘူး။ သူ့ကို အစ်ကိုကြီး ယုံကြည် စိတ်ချသလို ညီမလေးကလည်း ယုံကြည် စိတ်ချပြီး ဆက်ဆံပါကွယ်”

ဤကား ကိုချစ်စိန်အား ချီးမွမ်း ခန်းဖွင့်၍ အမေ့ကို မကြာခဏမှာတတ် သော အဖေစကားပင်ဖြစ်ပေ၏။

အမေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုချစ်စိန်ကို နှစ်နှင့်ချီ၍ အကဲခတ်ကာ ဆက်ဆံခဲ့၏။ ကိုချစ်စိန်အပေါ် အပြစ် မြစ်စရာ တစ်ကွက်ကလေးမှမတွေ့ခဲ့ရ ပေ။ အဖေပြောသလို ကိုချစ်စိန်မှာ လူ ဘော်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းသာ သိလာ ရလေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အမေသည်

ကိုချစ်စိန်အား မောင်ရင်းတစ်ယောက် ကဲ့သို့ ယုံယုံကြည်ကြည် ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ဆက်ဆံလေတော့၏။

xxx

အဖေနှင့်အမေတို့ အိမ်ထောင် ကျစဉ် ကိုချစ်စိန်သည် လူပျိုလူလွတ် မဟုတ်တော့ပေ။ ၎င်းထက် အသက် ၃ နှစ်ငယ်သော မအုန်းရင်နှင့် အိမ်ထောင် ကျနေပြီဖြစ်ပေ၏။ မအုန်းရင်လည်း အဖေနှင့် အမေထံသို့ မကြာခဏ အဝင် အထွက်ရှိလေရာ အမေတို့နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးနေကြပေ၏။

အဖေနှင့်အမေတို့ အိမ်ထောင် သက် တစ်နှစ်သက်တမ်းတွင် ကိုချစ်စိန် နှင့် မအုန်းရင်တို့သည် လုငွေအား မွေးဖွားလာကြလေ၏။

အဖေသည်လည်း သား ထောက်သမီးခံ လွန်စွာလိုချင်နေပေ၏။ အခြား ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုးသား ချင်း မရှိသဖြင့် ၎င်းတို့ပိုင် ဥစ္စာကြေးငွေ တို့ကို သားရင်း၊ သမီးရင်းသာ ရစေလို သောဆန္ဒရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ကိုချစ်စိန်တို့ကဲ့သို့ အားကိုးအားထား သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု အမေ့ကိုလည်း မကြာ ခဏ ပြောလေ၏။

အဖေကော၊ အမေပါ တတ်သိ နားလည်သည့် မြန်မာ၊ အင်္ဂလိပ်သမား တော်များထံ ဆေးစစ်ခံကြလေ၏။ သမား တော်များက တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့တွင် သားသမီးရတနာ ထွန်းကားနိုင်ကြောင်း ပြောကြသော်လည်း အဖေသည် မကျေ နပ်နိုင်သေးပါချေ။ ရုက္ခစိုးထံတွင်လည်း သားဆုပန်ကြသေး၏။

သို့သော် အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်ပြည့်သည့်တိုင်အောင် သားသမီး ရမည့် အရိပ်လက္ခဏာများ မပေါ်ပေါက် သေးချေ။

ထိုကြားထဲ လက်ပံကုန်းရွာ တွင် နေထိုင်သော ကျွန်ုပ်၏အဘွားသည် လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားပေ၏။ အဘွား အသည်းအသန်ဖြစ်စဉ်က အဖေ ကော၊ အမေပါ အဘွားကို မြို့တွင် ဆေးဝါးကုသရန် ခေါ်ကြသေး၏။ သ

စွဲလွန်းသော အဘွားသည် မြို့ပေါ်မှာ
သေသွားမှာကြောက်၏။ လက်ပံကုန်းရွာ
တွင်ပင် သေချင်၏။ ထို့ကြောင့် မြို့သို့
မလိုက်ပေ။

ဤတွင် အဖေနှင့်အမေတို့
လည်း လက်ပံကုန်းရွာတွင် သွားနေကြ
ကာ ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ အဘွားအား
ဆေးကုကြ၏။ သို့သော် အဘွားအား
တစ်လပြည့်အောင်ပင် ဆေးမကုလိုက်ရ
ပေ။ အဘွားသည် လူ့လောကကြီးအား
စွန့်ခွာသွားရပေတော့၏။

အဘွားကွယ်လွန်သွားပြီး တစ်
နှစ်ကျော်ခန့်အကြာတွင် အမေဝမ်း၌
ကျွန်ုပ်သည် ပဋိသန္ဓေတည်ပေတော့၏။
အမေ ကိုယ်ဝန်ရှိလာသောအခါ အဖေနှင့်
အမေတို့သည် ဝမ်းသာမဆုံးအောင် ရှိကြ
ပေ၏။ အဖေသည် ၎င်းအားကိုးရမည့်
သားယောက်ျားလေး ဖြစ်ပါစေဟု ဆု
တောင်းပြန်လေ၏။ အမေကိုလည်း မလွှဲ
သာ၍ လုပ်ငန်းခွင်သို့ သွားရမည့်အချိန်မှ
လွဲ၍ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ
များစွာ ဂရုစိုက်ပေ၏။

အဖေသည် အသက် ၅၀
ကျော်မှ သားသမီးရမည်ဖြစ်သောကြောင့်
လည်း ပျော်မဆုံးအောင်ရှိနေပေ၏။ သား
ကလေးရလျှင် မည်ကဲ့သို့ ကျွေးမွေး
စောင့်ရှောက်မည်ဟူ၍လည်း အမေကို
တပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောကာ စီမံကိန်းများ
စွဲနေပေ၏။

အဖေသည် အမေကို ယုံကြည်
စိတ်ချလွန်း၍တစ်ကြောင်း၊ ချစ်မြတ်နိုး
လွန်း၍တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်အား ကိုယ်ဝန်
ဆောင်ထားစဉ်အချိန်မှာပင် ၎င်းပိုင်
ဆန်စက်၊ ဆီစက်နှင့် လုပ်ငန်းအဝဝကို
လည်းကောင်း၊ အိမ်ခြံနှင့် အတွင်းပစ္စည်း၊
အပြင်ပစ္စည်းအားလုံးကိုလည်းကောင်း၊
တရားသူကြီးများနှင့် ဝတ်လုံများရှေ့တွင်
စာချုပ်စာတမ်းနှင့်တကွ အမေအား
လွှဲအပ်ပေးပေ၏။ ထိုအချိန်က ကိုချစ်စိန်
သည် သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုး
ပေးရလေ၏။

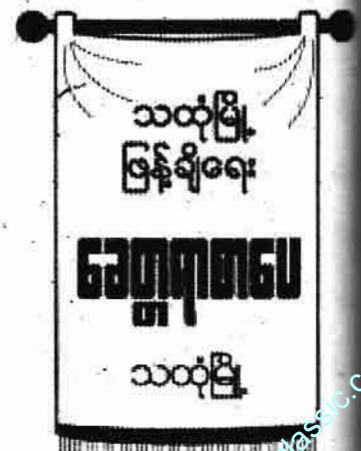
အဖေသည် ကျွန်ုပ်ကို မွေး
သောနေ့တွင် ကြီးစွာသောအလှူကြီးပေး
မည်ဟုလည်း အမေကိုပြောထားပေ၏။

မွေးမွေးချင်းပင် သားဖြစ်စေ၊ သမီးဖြစ်စေ
၎င်းက ဦးစွာနှမ်းမည်ဟုလည်း ဖော်
တပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောထားပါ၏။

သို့သော် အဖေတစ်ယောက်
မွေးလာသော ကျွန်ုပ်ကို နှမ်းခွင့်ရရှိစေ
မြင်ပင်မြင်မသွားရရှာပါပေ။

အကြောင်းမူ ကျွန်ုပ်အား နေ
ဖွားသည့်နေ့၊ မွေးဖွားသည့်အချိန်မှာပင်
အဖေသည် ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွား
ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါပေ၏။ အဖေ
သေဆုံးသွားသည့်အကြောင်းကို အဖေ
သည် မီးတွင်းကလွတ်မှ သိခွင့်ရပါလေ၏။

ရှေ့လဆက်ရန်
အောင်မိုးကောင်

ဝနေတေ၏ ကြောင်တောင်တောင်အတွေးများ

တရုတ်ပြည်သူ့ တော်လှန်ရေးအတွက် နတ်စင်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ နတ်စင်တစ်ခုမှာ ၅ ဝေလလေးကီလော ကျယ်တဲ့ ဝမ်းလှောင်လေးကောင်ရှိတယ်။ ဒီတော်လှန်ကို လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာတယ်။ ဒီလူက တော်လှန်ကို သွားရင်တား၊ ကြည့်ရင်ကိပ်တော့ ဝမ်းလှောင်က ဖြတ်သွားရင် သူ ဖြိုလှောက်တို၊ ရေရှိမှာရှိသလို နတ်စင်က လူတစ်ရပ်သာသကလောတိုက်တဲ့ နတ်စင်ကိုယူ တော်လှန်တာ၊ နတ်စင်ပေါ်ကနေလျှောက်တာ စတာတွေကို ဝင်သွားတယ်။

နောက်ဖူးကြောင်မှာ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြန်တယ်။ ဒီလူက နတ်ကို ယုံကြည်တဲ့သူဆိုတော့ နတ်စင်ကို တော်လှန်ထား တာကို ဖြိုစေတော့ -

“ဟာ ဒီလူဟာ အတော်တို ဆိုးတာပဲ။ တိုက်ဖွယ်တဲ့နတ်စင်ကို တော်လှန် လုပ်ဝင်ရတယ်လို့”

လို့ ပြောပြီး တော်လှန်ထားတဲ့ နတ်စင်ကို မယူတာ နတ်စင်မှာ ပြန်တင်ထားခဲ့တယ်။

အချို့တစ်ခုတော့ နတ်စင်ကွာဟော နတ်ဆာတာနဲ့ နတ်မင်းဆီမှာ အစားတောင်းတော့ -

“ခဏ ဝထမလှူတို သွားစောနဲ့။ နတ်မင်းလူက ငါ့ပိုင်တဲ့လှူ”

လို့ပြောတော့ ဝထမနတ်စင်ကို တော်လှန်လျှောက်တိုလှူထလွှတ်ပြီ။ နတ်စင်တိုက်ဖွယ်တဲ့လူက ကျားတိုက်ခံလိုက်ရတယ်တဲ့။

လေးစားစွာဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ စာပေရေးသားခြင်း ဝါသနာပါသူများခင်ဗျာ . . .

မိမိတို့ ဒေသအသီးသီးရှိ ဗုဒ္ဓဓူဝတော်မြတ်၏ သာသနာ့အမွေ သာသနိတအဆောက်အအုံများ၊
တန်ခိုးကြီးတုရားများ၊ တန်ခိုးကြီးဆရာတော်တုရားကြီးများ၏ အကြောင်းအရာအစုံအလင်တို့အား
ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ရေးသား၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ စာမူများ ပေးပို့နိုင်ကြပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော၊ ဂန္ထီရဆန်သော အကြောင်းအရာများ၊
အဖြစ်အပျက်များ၊ ချစ်ဝတ္ထုဗျည်းများ၏ အကြောင်းကို စာပေရေးဖွဲ့ပြီး ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှ စာမျက်နှာပေါ်တွင် အမြန်ဆုံး ဖော်ပြပေးပါမည်။ စာချစ်သူ
စာရေးဆရာများ စာမူများပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ gmail.com

အိန္ဒြာဓာတ်မြတ်
မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ဥပဒေ-ပိတောက်လမ်းယုရန်ပုလားစာ မင်္ဂလာတောင်ညွန့် မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၇၆၂၃၀၊ ၀၉၅၁၇၆၆၀၂

အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ

ပြစ်တိုက်ပွဲကြီး

သောင်းစေဦး

များ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ကျောပိုး အိတ်လေးကို ချီကာလွယ် အမည်ရ စာအုပ်ကို တင့်ဆွေ (ဖျာပုံ) အမည်ဖြင့် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ် သည် ၂၀၁၀ ခုနှစ်၌ အမျိုးသားစာပေ ဆုရခဲ့၏။ ထို့နောက် မထိကန်သာ ရေကြည်ရှာခဲ့ စာအုပ်ကို ဆက်လက် ရေးသားခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်တင့်ဆွေသည် ရိုးသားအေးဆေး၍ အလွန်တော်တည့် ဖြောင့်မတ်သည့် တပ်မှူးကြီးတစ်ဦးဖြစ် သဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ထိတွေ့သိရှိမှုလေးကိုလည်း ထပ်မံ၍ တင်ပြလိုပါသေးသည်။

ကျွန်တော်သိသော ဗိုလ်မှူးချုပ် တင့်ဆွေ

ဗိုလ်ချုပ်တင့်ဆွေသည် တပ်မ (၇၃) တပ်မမှူး တာဝန်မှ အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ် တိုင်းမှူးတာဝန်သို့ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိ တာဝန်

ထမ်းဆောင်ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်တင့်ဆွေ မရောက်မီက တိုင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး မောင်လွင်နောင် NLD မောင်လွင် ဖြစ်သည်။ NLD မောင်လွင်မှာ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝက ကျွန်တော်တို့အား စာသင်ပေး ခဲ့သည့် ဆရာကြီးဦးကျော် (ပထဝီဝင် ကထိက) ၏ အစ်ကိုအရင်း ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ချုပ်တင့်ဆွေအား ပထမ ဆုံးစတင်တွေ့ရှိရသည်မှာ ၁၉၇၀ ခုနှစ် ရတနာတိုင်းမျက်နှာစုံညီ အစည်းအဝေး တွင် တိုင်းစည်းရုံးရေး ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ အနေဖြင့် စတင်တွေ့မြင်ဖူးခြင်းဖြစ် သည်။ အစည်းအဝေးမှာ သုံးရက်ကြာ ကျင်းပသည်။ ကျွန်တော်သည် ထို အစည်းအဝေး၌ ခလရ (၁၉) မှ ကိုယ်စားလှယ်အနေဖြင့် တက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ချုပ်တင့်ဆွေ၏ ထိုစဉ်က PSO မှာ ဗိုလ်ကြီး ခင်ညွန့် (ယခု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်းခင်ညွန့်) ဖြစ်ပါ၏။ တိုင်းမှူးရော သူ၏ PSO တို့ ၂ ဦးလုံး

မှာ ဖြူဖြူချောချောများ ဖြစ်ကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်တင့်ဆွေသည် ဖြူဖြူ သေးသေး သွယ်သွယ်နှင့် စကားကို ညင်သာ သိမ်မွေ့စွာပြော၏။ သာမန်ကြည့်လျှင် စစ်သားနှင့်ပင် သိပ်မတူပါ။ ဒေါသ ထွက်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် တစ်ခါ မှ မတွေ့ဘူးပါ။

၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် သည် ခလရ (၁၉) ဖာဖွန်မှ မော်လမြိုင် ကျောက်တစ်လုံးရှိ ခလရ (၆၁) သို့ ပြောင်းရ၏။ ရောက်ပြီး မကြာမီပင် စစ်ဆင်ရေး တစ်ပတ် ထွက်ပြီးသည့် နောက် ကျွန်တော်သည် ထိုနှစ် နှစ်ကုန် ၌ ခလရ (၆၁) ရှေ့တန်းရုံး၌ ဦးစီး အရာရှိတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရပါ တော့သည်။

ထိုစဉ်က ရတနာတွင် သောင်း ကျန်းသူက အများကြီးနှင့် အမျိုးစုံဖြစ် ၏။ တိုင်းတပ်များဖြင့် တိုက်၍ မနိုင်နိုင် အောင်ဖြစ်နေသည်။

KNU ခေါ် ကရင်အမျိုးသား အစည်းအရုံး

NMSP ခေါ် မွန်ပြည်သစ်
ပါတီ

PDP ခေါ် ပြည်ချစ်ခေါ် ပြည်
ပြေးများ

တနင်္သာရီတိုင်း BCP များ
မူစလင်တပ်ဦး

အခြားလက်နက်ကိုင် မှောင်မိုက်
အဖွဲ့အစည်းများ

အထူးသဖြင့် KNU, PDP,
NMSP တို့သည် သုံးပါတီဖွဲ့ကာ

မော်လမြိုင်တောင်ခြမ်းနှင့် အရှေ့
ခြမ်းတွင် တိုက်ကွက်များ အဆက်

မပြတ် ဖော်လှန်နေကြသည်။ မီးရထားလမ်း
နှင့် ကားလမ်းများတွင် မိုင်းထောင်၏။

တံတားများကို မီးရှို့ဖျက်ဆီး၏။
ကွန်ကရစ်တံတားများ၊ သံတံတားများ

ကို မိုင်းခွဲဖျက်ဆီး၏။ မြစ်တွင်းသွား
သင်္ဘောများ၊ မော်တော်များကို

ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်၏။

တိုက်မနိုင်သော သောင်း
ကျန်းသူအမျိုးစုံ ချေမှုန်းရေးအတွက်

တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်တင်ဆွေက တိုင်းတော်
များမှ လက်ရွေးစင် လူထုတိုက်

ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကြီးသုံးဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းပြီး
တိုင်းစစ် ဦးစီးဌာနမှ တိုက်ရိုက်

ကိုင်တွယ်ကွပ်ကဲခဲ့၏။

၁၀၁ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကြီး

၂၀၂ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကြီး

၃၀၃ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကြီး

တို့ဖြစ်၏။

တိုင်းမှူးသည် ရတနာပင်မြို့

အတွင်း တိုက်ကွက်များ လိုက်ရှာ၍
သေချာသည့်အခါ၌ သူ၏ ကွန်မန်ဒို

တပ်ဖွဲ့ကြီးများကို စေလွှတ်ကာ ချေမှုန်း
စေသည်။ အများအားဖြင့် အောင်မြင်

ခဲ့သည်သာ များပါ၏။

ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်ခဲ့
သည့်တိုက်ပွဲမှာ နိုင်ရွှေကျင်စခန်းသိမ်း

တိုက်ပွဲဖြစ်၏။ ၎င်းတိုက်ပွဲကို ဗိုလ်ချုပ်
တင်ဆွေ၏ ကျောပိုးအိတ်ကလေး

ချီကာလွယ် စာအုပ် စာမျက်နှာ ၂၃၀
၌ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်။

ကို တွေ့ရပါသည်။

ဘုရားသုံးဆူတို့ကိုပွဲ

အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်နယ်မြေသည် တစ်ဖက်နိုင်ငံနှင့် နယ်နိမိတ်ချင်းက ထိစပ်နေပြီး သောင်းကျန်းသူအမျိုးအစားကလည်း များသည်။ သူတို့က မြို့များ ဝင်စီးတာတို့၊ ဝင်ပစ်တာတို့လည်း မကြာခဏ လုပ်သောကြောင့် အမြဲနားစွင့်နေရသော အနေအထားမှာ ရှိပါသည်။

အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်နယ်မြေတွင် နိုင်ရွှေကျင်ဦးစီးသော မွန်ပြည်သစ်ပါတီလည်းရှိပြီး သူတို့က ဘုရားသုံးဆူဒေသတွင် ခြေကုပ်ယူထားသည်။ သူဌာနချုပ် အင်အားက လူ ၁၀၀ ခန့်ရှိသည်။ မွန်ပြည်သစ်ပါတီ သည် သံဖြူဇရပ်၊ ကျိုက်မရော၊ ရေး၊ ကြာအင်းဆိပ်ကြီး အစရှိသော နယ်မြေများအထိ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရန်သူက မိမိနယ်မြေကိုလာမကျူးခင် သူနယ်မြေထဲ ကိုယ်ကဝင်တိုက်တာမျိုး ကြိုလုပ်ထားမှ တန်ကာကျ၏။

ကျွန်တော့်တွင် ဧရာဝတီတိုင်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တုန်းက ကွန်မန်ဒိုစစ်ဆင်ရေး အတွေ့အကြုံနှင့် ပဲခူးရိုးမတုန်းက ကွန်မန်ဒိုစစ်ဆင်ရေးအတွေ့အကြုံများရှိသောကြောင့် တစ်ခုသော ပွင့်လင်းရာသီ၌ ဘုရားသုံးဆူတွင် ရှိသော မွန်ပြည်သစ်ပါတီဌာနချုပ်ကို ကွန်မန်ဒိုဖွဲ့စည်း၍ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။

တိုင်းစစ်ဌာနချုပ် လက်အောက်ရှိ တပ်ရင်းများမှ လက်ရွေးစင် အရာရှိများ၊ စစ်သည်များကို ရွေးကာ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ သုံးဖွဲ့ဖွဲ့စည်းသည်။ တစ်ဖွဲ့တွင် စစ်သည် ၄၄ ဦး ပါဝင်၏။ ကွန်မန်ဒိုစစ်သည်များအား ဝဲကလီတိုင်း ဗဟိုလေ့ကျင့်ရေးကျောင်း၌ စုစည်းလေ့ကျင့်ပေးပြီး အထူးလက်နက်၊ ဝတ်စုံ၊ ရိက္ခာများ တပ်ဆင်ပေးပြီး လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းနိုင်ရေး စီစဉ်ရပါသည်။

ထိုစဉ်က ခလရ (၃၁) သံဖြူဇရပ်တပ်မှ ဘုရားသုံးဆူလမ်းအတိုင်း

ယောင်ပြစစ်ဆင်ရေး ပြုလုပ်နေစဉ် ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့က ရန်သူဌာနချုပ်အား ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့၍ ကျန်တစ်ဖွဲ့က ယရက်နံနက်အရုဏ်ဦးတွင် အလစ်အငိုက်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်တော့၏။ အငိုက်ရသဖြင့် နိုင်ရွှေကျင်၏ မွန်ပြည်သစ်ပါတီဌာနချုပ်ကို ကွန်မန်ဒိုနည်းဖြင့် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မှုမှာ အောင်မြင်မှုရခဲ့လေသည်။

ရန်သူများ သူတို့၏ဌာနချုပ်ကို စွန့်ခွာသွားပြီး ယိုးဒယားနိုင်ငံထဲသို့ ကစဉ်ကလျား ထွက်ပြေးသွားကြရပါ သည်။

အလောင်း လက်နက် အများကြီးကျန်ခဲ့ပြီး အရေးကြီး စာရွက်စာတမ်းများကိုပါ သိမ်းဆည်းရမိခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်အောင်နှင့် အမှတ်တရတစ်ခု

၁၉၇၃ ခုနှစ် နှောင်းပိုင်းရက် တစ်ရက်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ခလရ (၆၁)

ရှေ့တန်းရုံးတွင် ဦးစီးအရာရှိတာဝန် ထမ်းဆောင်နေရပါသည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ်ကား KNU, PDP, NMSP သုံးပါတီတို့ အထူး လက်စွမ်းပြနေသည့် ကာလလည်း ဖြစ်၏။ မော်လမြိုင်၊ ရေး မီးရထား လမ်းမှာလည်း တကိုးကွယ်နှင့် မိုင်းကွဲ နေ၏။ သုံးပါတီလက်ချက်ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် သံဖြူ ဇရပ်နှင့် ရေးကြား ကလွန်ပွဲခေါ် တောင်ဘုံဘူတာအနီးမှာ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ရထားလမ်း မိုင်းကွဲ၍ တောင်ဘုံနှင့် လမိုင်းအကြား သံလမ်းကိုပြန်ပြင်ပြီး ရေးသို့ ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူး ပြန်ရောက်လာသည်။

နောက်နေ့တွင် တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်တင့်ဆွေ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ရေးသို့ ရောက်ချလာ၏။ စစ်ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းနောင်ပါ ပါလာသည်။ တိုင်းမှူးနှင့် ဗျူဟာမှူးက ရထားလမ်း များကို လိုက်ကြည့်ကြသည်။ ရထား လမ်းစစ်ပြီးသည့်နောက် တပ်ရင်းမှူးက ရတခလရ (၆၁) ၏ ရန်သူသတင်းနှင့်

နယ်မြေအခြေအနေကို Briefing လုပ်ပြီး ရှင်းလင်း တင်ပြသည်။ ကျွန်တော်တပ်ရင်းမှူးမှာ ဗိုလ်သင်တန်း အမှတ်စဉ် (၇) မှ ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်းဖြစ်သည်။ အသား ညိုညို အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်နှင့်ဖြစ်၏။ အလွန်ရိုးသော ဖစ်သားကြီးဖြစ်၏။ သူ၏အားနည်းချက်မှာ အရက်အလွန် သောက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ တိုင်းမှူးနှင့် ဗျူဟာမှူးမှာ အရက်လုံးဝမသောက်သူ များဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ခလရ (၆၁) ကျောက်တစ်လုံးမှာ ရတခနှင့် အနီးဆုံး တပ်ဖြစ်၍ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ ထစ်ခနဲဆို က တိုင်းက အကုန်သိတော့၏။ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးမှာ အလွန် စီနီယာ ကျသည့် OTS ၁၁ မှ ဗိုလ်ကြီးချစ်သွင် ဖြစ်သည်။ သူသည် စီနီယာကြီးပီပီ တိုင်းက ခိုင်းတာကို အကုန်မလုပ်၊ လုပ် ချင်တာသာ လုပ်သည်။ ထို့ကြောင့် အတိုင်ခံရ၏။ အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ အဆင်မပြေ။ အမှုတွေ ထပ်နေ၏။ ရှေ့တန်းတွင်လည်း ရထားလမ်းမိုင်း

ခဏခဏ ကွဲ။ တိုက်ပွဲတွေတွင်လည်း အောင်မြင်မှုက မရ။ တပ်ရင်းမှူး လည်း စိတ်ညစ်တိုင်း အရက်ဖိသောက် နှင့် Officiating ၁ နှစ် ပြည့်သော် လည်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမဖြစ်။ ၁ နှစ်ခွဲ သော်လည်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမဖြစ်နှင့် အခြေအနေသိပ်မကောင်းသော အထူး အထားဖြစ်၏။ Impression Out သည် အနေအထား ဖြစ်၏။

Briefing တွင် တပ်ရင်းမှူး က ဖြစ်စဉ်များ သိပ်မမှတ်မိဘဲ ခဏ ခဏ အမှားများထောက်ထောက်ပြ နေရာ အိုင်အိုဗိုလ်ကြီးမျိုးအောင်က ဘေးမှ ဝင်ဝင်ထောက်ပေးရ၏။ နှစ်ခါ သုံးခါ ဝင်ထောက်သောအခါ တိုင်းမှူး က ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဝင်မထောက်နဲ့။ တပ်ရင်းမှူး သူဟာ သူ ပြောလိမ့်မယ်” ဟု ဟန်လိုက်၏။ ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ် အနီးရှိ ရှေ့ တန်းရုံး ကင်းသမားက ဘာသွားလုပ် လိုက်သည် မသိ။ ဒိုင်းဆို ကျင့်သွက်

သွားသည်။ ထိုအခါ တိုင်းမှူးက ...

“ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်း ... မင်းတပ်

အရည်အချင်းတွေ ပြနေတယ်။

မင်း မရှက်ဘူးလား”

ဟု မေးတော့၏။

“ရှက်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု

ဆပ်ရင်းမှူးက ပြန်ပြောချာ၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း အတော်အနေရ

ခက်သွားပါသည်။ ထို Briefing

အစည်းအဝေးတွင် ကျွန်တော်လည်း

ဆားမှာရှိနေပါသည်။

ထိုကိစ္စဖြစ်ပြီး သိပ်မကြာ

ခက်သတ္တသုံးလေးပတ် အကြာတွင်

အတစမှ စစ်ရေးစွမ်းရည် အုပ်ချုပ်ရေး

စွမ်းရည် ညံ့ဖျင်းသည်ဟုဆိုကာ

အောက်ပါတင်ရင်းမှူးသုံးဦးအား De-

motion လုပ်လိုက်တော့၏။

၎င်းတို့မှာ -

(က) ခလရ (၁၉) ဖာပွန်မှ ဗိုလ်မှူး

ခင်မောင်အေး

(ခ) ခလရ (၂၈) လှိုင်းဘွဲ့မှ

ဗိုလ်မှူးစိန်လှတင်

(ဂ) ခလရ (၃၁) သံဖြူဇရပ်မှ

ဗိုလ်မှူးသန်းလှ

(ဃ) ခလရ (၆၁) ကျောက်တစ်လုံး

မှာ ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်းတို့ဖြစ်

ကြပါသည်ခင်ဗျာ။

တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်တင်ဆွေ

သည် လူက ဖြူဖြူဖျော့ဖျော့ ခပ်ပျော့

ပျော့လေးဖြစ်သော်လည်း စစ်ရေး

စစ်ရာ အားနည်းသူ အုပ်ချုပ်မှု

အားနည်းသူများကိုမူ ခွင့်လွှတ်

လေ့မရှိ။ အထက်ပါအတိုင်း ပြတ်သား

စွာ အရေးယူလေ့ရှိပါသည် ခင်ဗျာ။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ပြန်လည်စေ့ဆုံခြင်း

၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်

သည် ရတခမှ အရှေ့မြောက်သို့

ပြောင်းခဲ့ရ၏။ KNU များနှင့် မတိုက်

ရတော့ဘဲ BCP များနှင့် ရင်ဆိုင်ရ

တော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်လည်း ၁၉၇၄ ခုနှစ်

နှစ်လယ်လောက်တွင် စစ်ရုံးသို့

ပြောင်းရွှေ့သွားပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်

ပြောင်းသွားပြီးနောက် ရတခသို့

ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းကြည် ရောက်လာ၏။

အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်း

မောင်းနှင့် စကားပြောလျှင် အသံ

အကျယ်ကြီးနှင့် ပြောတတ်၏။

ထို့ကြောင့် သူကို သူ့အပေါင်းအသင်း

များက အာပြဲထွန်းကြည်ဟု ခေါ်ကြ

ကုန်၏။

ကျွန်တော်လည်း ၁၉၇၆

ခုနှစ် အရှေ့မြောက်ရောက်ပြီး တပ်

တစ်တပ်ပြီးတစ်တပ် ထပ်ပြောင်းရ

သည်။ ဗိုလ်ကြီးမှ ဗိုလ်မှူး၊ ဒုဗိုလ်မှူး

ကြီး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးထံ အဆင့်ဆင့်ရာထူး

တာဝန်တွေ တိုးတက်ထမ်းဆောင်ပြီး

နောက် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် နယ်ဘက်

ပြောင်းရ၏။

နယ်ဘက်တွင် ရှစ်နှစ်တာဝန်

ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။ နယ်ဘက်ရောက်

တော့ စာတွေအများကြီး ရေးဖြစ်သည်။

တာဝန်က လုံးဝအနားယူပြီးသည်

နောက်တွင်တော့ စာတွေ ပိုရေးဖြစ်

သည်။

၂၀၁၀ တွင် ဗိုလ်ချုပ်၏ ပထမဆုံးစာအုပ် “ကျောပိုးအိတ် ကလေးကို ချီကာလွယ်” စာအုပ် မိတ်ဆက်ပွဲလုပ်တော့ စာအုပ်ထုတ် ပေးသူ ကိုချစ်စံဝင်း၏ ဖိတ်ကြား ချက်အရ ထိုပွဲကို တက်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကို ပြန်တွေ့ရ၏။ အရင်ကလို အေးအေးဆေးဆေး တည်တည် ကြည်ကြည်ပါပဲ။ စကား လည်း သိပ်မပြော။ အရင်ကလိုပဲ လိုမှ ပြောသည်။ ကျွန်တော့်ကို ရတခလူ ဟောင်းမှန်း သိသွား၍ ဝမ်းသာရှာ၏။ ထမင်းအတူစားကြတော့-

“ကိုသောင်းဝေက စာအုပ် ဘယ်နှအုပ်လောက် ရေးပြီးပြီလဲ”

ဟု ပဋိသန္ဓာရပြော၏။

“အုပ် ၆၀ လောက် ရှိပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်” ဆိုတော့-

“ဪ... အများကြီးရေး နိုင်တာပဲ။ ကောင်းတယ်... ကောင်း တယ်” ဟု မုဒိတာစကား ဆိုပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏ ဒုတိယစာအုပ်

“မထိကန်သာ ရေကြည်ရှာခဲ့” စာအုပ် မိတ်ဆက်ပွဲ ကန်တော်ကြီး ကရဝိတ် တွင် လုပ်သည်။ ထပ်မိတ်၍ ထပ်သွား ရသေးသည်။ ရတခ အဖွဲ့များနှင့် Lunch စားဖြစ်ကြသည်။ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များပြောကြရ၍ ငယ်ဘဝကို လွမ်းတရပါသေးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က သူ ရွှေ နှစ်ကျော်သွားပြီဟု ဆို၏။ ယခုဆို ၈၈ နှစ်တောင် ရှိနေပေပြီ။ စာတွေ တော့ ကြိုးစားရေးနေတုန်းဟု ပြောသွားသည်။ မမစန်းမရှိတော့ ပျင်းမနေအောင် စာရေးနေတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည် ထင်ပါ၏။ ကျွန်တော်တောင် အခု ၇၀ နားကပ် နေပြီ။ အိမ်မှာ Solo တစ်ယောက် တည်းပါပဲ။ ဘယ်သူမှ အနားမကပ် တော့ပါ။ အားရင် စစ်စာပေတွေပဲ ထိုင်ရေးဖြစ်နေပါသည်။ ဒါတောင် ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဇနီးမယားနဲ့ သမီးသားများ ရှိနေကြပါသည်။ သူတို့ ကလေးတွေလည်း ရှိပါသည်။ သို့ရာ တွင် ဖြတ်သန်းလာရသည့်ဘဝချင်း

မတူ၊ အတွေ့အကြုံချင်း မတူ၊ အသက် အရွယ်ချင်းကလည်း မတူ၊ စိတ်ဝင်စား တာချင်လည်း မတူကြသဖြင့် မည်သ နှင့်မှ ကြာကြာတော့ စကားမပြော ဖြစ်တော့ပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၄၀ ကျော်က ကိုယ့်အထက် အရာရှိကြီးတစ်ဦးကို အသက်ရှည်ဖြင့် စာတွေရေးနေတာ တွေ့မြင် တော့ မုဒိတာပွားကာ ကျေနပ်ရ သည်ခင်ဗျား။

ဗိုလ်ချုပ်အသက် တစ်ရာကျော် နေပြီး တိုင်းပြုပြည်ပြုစာများ ဆက်လက်ရေးသားနိုင်ပါစေသတည်း။

ခုခိုလ်မှူးကြီးခါရိုဂမ်

ဗိုလ်မှူးကြီးခါရိုဂမ်မှာ ထိုသော တကယ့် Typical Soldier ခြံ စစ်တိုက်တာမှလွဲ၍ ဘာမှနားမလည် သော စစ်သားကြီးဖြစ်၏။ ယခု မြဝတီ တိုက်ပွဲ၌ သူသည် တကယ့်အဓိက သော Main Character စာ

ဆောင်ကြီး ဖြစ်၏။ သူသာ မြဝတီ
 အချိန်မီ မရောက်ပါက မြဝတီကျသွား
 နိုင်၏။ KNU တွေက သူ့ကို အထင်ကြီး
 လေးစားကြ၏။ သူသည် KNU
 တို့အတွက် Very impressive ဖြစ်၏။
 အဓိက ပြိုင်ဘက်ကောင်းကြီး ဖြစ်၏။
 ၁၉၇၀ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း ရတနာ တွင်
 KNU ကြောက်သည့် တပ်ရင်းမှူး
 ကြီးများမှာ ၁၀၀ (၉၆) တပ်ရင်းမှူး
 ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်နှင့် ကချင် (၂)
 တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဒါရိုဂမ်တို့
 ဖြစ်၏။ KNU ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြက
 ကော့ကရိတ်မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဒါရိုဂမ်နှင့်
 ကချင် (၂) တပ်ရင်း တစ်ရင်းလုံး
 မြဝတီကို လာနေပြီဟု ကြားတော့ သူ
 ဘယ်ဟာမှူးများအား ...

“ကိုယ့်လူတွေ ပြန်ခဲ့ကြ
 တော့။ မင်းတို့ တိုက်နေတာ သုံးလေး
 ရက်ရှိပြီ။ ခေါင်းဖြူနဲ့ ကချင် (၂)
 တပ်ရင်းလုံးလာနေပြီ။ သူတို့ မြဝတီ
 ရောက်ရင် မင်းတို့ ဘာမှလုပ်မရ
 တော့ဘူး။ ပြန်ခဲ့ကြတော့”

ဟု အမိန့်ပေးခဲ့သည်။
 ဒေါနတောင်ပေါ်တွင် KNU
 တပ်မဟာ (၇) မှ ဂျော်နီနှင့် လူ ၄၀၀
 ခန့် ဖြတ်တောက်ရေးအဖွဲ့များ ချထား
 သည်။ သူတို့သည် အောက်ဘိုတဲနှင့်
 သယံဇာတညီနောင်ကြားတွင် ကားလမ်း
 တစ်လျှောက် ဖြတ်တောက် ပိတ်ဆို့ရေး
 အဖွဲ့ငယ်များခွဲ၍ နေရာယူထားကြ
 သည်။ Main Body က တရုတ်ဖြူ
 တောင်မှာဖြစ်သည်။ ထိုအဖွဲ့တွင်
 စစ်ကြောင်းမှူး ဂျော်နီကိုယ်တိုင် ဦးစီး

ကွပ်ကဲနေ၏။
 တိုက်ပွဲစဖြစ်ပြီး မကြာမီ
 ကော့ကရိတ်သို့ ရတနာ တိုင်းမှူး
 ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဆွေကိုယ်တိုင် ရောက်
 လာ၍ ကော့ကရိတ်တွင် စစ်ကြောင်း
 တစ်ကြောင်း အမြန်စုဖွဲ့ပြီး မြဝတီသို့
 စစ်ကူစေလွှတ်၏။ စစ်ကူစစ်ကြောင်း
 မှာ ကားလမ်းအတိုင်း ရှင်းလင်း
 ချီတက်သွားရာ တရုတ်ဖြူတောင်ရှိ
 KNU ဖြတ်တောက်ပိတ်ဆို့ရေးအဖွဲ့
 များနှင့်တွေ့ပြီး ရှေ့ဆက်တက်မရဘဲ

ထိုနေရာမှာပင် ချီတက်မှုရပ်တန့်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ တိုင်းမှူးက ဘားအံရဲ့ ကချင် (၂) ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ကချင် (၂) က ထိုစဉ်က သံလွင်မြစ်ရိုးလှုပ်ရှားဖြစ်သည်။ ပြန်နေသော တပ်များကို အမြန်ပြန်စုပြီး တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဒါရိုဂမ်နှင့် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး မတ်လ ၂၂ ရက်တွင် ကော့ကရိတ်သို့ ရောက်၏။ တိုင်းမှူးက Briefing ပေးပြီး ညတွင်ချင်း ဆက်လွှတ်သည်။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဒါရိုဂမ်က တောင်ပေါ်ကားလမ်းမကြီးကို ရှောင်ပြီး ဒေါနတောင်တန်းတောင်ခြမ်း လျှို့ဝှက်များအတွင်းမှ Night Move ည ချီတက်မှုနှင့် တောတိုးချီတက်သွားရာ မြဝတီသို့ မတ် ၂၃ ရက်နေ့ မနက်ပိုင်း ရောက်သွား၏။ ကော့ကရိတ် မြဝတီ မိုင် ၄၀ ခန့်အား ၁၀ နာရီ ကျော်ကျော်နှင့် အပြင်းချီတက်ပြီး အရောက်သွားခဲ့ခြင်းပါပေ။ လမ်းတွင် ကွင်းကလေးရွာ အနီး၌ KNU အချို့နှင့် စတင်တွေ့ဆုံ

တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ကချင် (၂) မှ ဗိုလ်မြင့်သွယ်ကျဆုံးခဲ့၍ စစ်သည် ခုနစ်ဦး ဒဏ်ရာရခဲ့ရသည်။ ရန်သူမှ ၂ ဦး သေဆုံးပြီး ကျကျန်ခဲ့သည်။ အများအပြား ဒဏ်ရာရ၍ ထောင်ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြ၏။

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဒါရိုဂမ်နှင့် ကချင် (၂) တပ်ရင်း တစ်ရင်းလုံးသည် မြဝတီမြို့သို့ ဝင်ရောက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် ရန်သူများကို လှည့်လည်ရှင်းလင်း၍ မြဝတီတွင် အရန်အဖြစ် ရှိနေခဲ့သည်။ တိုက်ပွဲအပြီးရောက်လာသည့် တိုင်းမှူးနှင့် တွေ့ဆုံကာ မြဝတီမြို့ ပြန်လည်အေးချမ်းတည်ငြိမ်ရေးကို ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ မြဝတီမြို့ ယခင်အတိုင်း ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာမှ မိမိတို့တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ ပြန်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဤနေရာ၌ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဒါရိုဂမ်၏ ရန်သူနှင့်လမ်းတွင် ထိတွေ့မှုမရှိအောင် အထူးသဖြင့် ဒေါနတောင်ကြီးအား တိတ်တဆိတ် ဖြတ်ကျော်

သွားခဲ့နိုင်ခြင်းက မြဝတီ အချိန်ရောက်သွားခဲ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ရန်သူတွေက သူတို့တိုက်စစ်အဟန့်တန့်သွားချိန်တွင် ခေါင်းဖြူကြီးလာဆို့သည် အသံကြားကတည်းက ခွာချင်ချင် ဖြစ်နေပါပြီ။ မတ် ၂၃ ရက် သူရောက်သွားချိန်တွင်တော့ အားလုံး အပြေးအလွှား မြဝတီဒေသမှ ခွာသွားခဲ့ကြပါပြီ။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်တို့က ကချင် (၂) တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဒါရိုဂမ်၏ မြဝတီတိုက်ပွဲတွင် ပတ်သက်မှုပါခင်ဗျား။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့သော ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဒါရိုဂမ်အကြောင်းကို ကျွန်တော်နှင့် သူ စတင် တွေ့ဆုံက စပြီး ဇာတ်ကြောင်းပြန်ချင်ပါသည်။

သူနှင့်ကျွန်တော် စတင်တွေ့ဆုံခြင်း အချိန်က ၁၉၆၈ ခုနှစ် ကျစ ကာလ။

ပြေလကုန် မေလဆန်း

ကျွန်တော်သည် ကမမောင်း

မြို့ကလေးမှ မြောက်ဘက် ၁၄ မိုင်ဝေး

သည့် ကမမောင်း ဖာပွန် ကားလမ်းပေါ်

ရှိ ရေပူတပ်စခန်းတွင် တပ်စုတစ်စုနှင့်

စခန်းထိန်း တာဝန် ထမ်းဆောင်နေ

၏။

တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်

စခန်းသို့ ကမမောင်းမှ ခြေလျင်ချီတက်

လာသည့် ကချင် (၂) မှ တပ်ခွဲ တစ်ခွဲ

ဆိုင်းမဆင့်ခုံမဆင့်နှင့် ရောက်ချလာ

၏။

ထိုစဉ်က ကမမောင်းမြို့

ကလေးတွင် ရှိနေခဲ့သော အမှတ် (၈)

ခြေလျင်တပ်ရင်းအား ကမမောင်းမှ

ဘီးလင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းပြီး တပ်မ (၇၇)

အောက်သို့ သွတ်သွင်းခဲ့၏။ ကမမောင်း

လုံခြုံရေးအတွက် ဖာပွန် ခလရ (၁၉) မှ

တပ်ခွဲ ၂ ခွဲ စေလွှတ်ပေးခဲ့၏။ တစ်ခွဲက

ကမမောင်းမြို့ လုံခြုံရေး၊ ကျန်တပ်ခွဲက

ကမမောင်း နှင့် ကတိုင်တိကြား ကား

လမ်းလုံခြုံရေးအတွက် စခန်းထိန်း

တာဝန် ထမ်းဆောင်ရ၏။ ကတိုင်တိ

တွင် ခွဲရုံး ၂ စု ရေပူတွင် တပ်စုတစ်စု

Outpost ထိုင်ကြရပါသည်။

ကျွန်တော်က ၁၉၆၈ ခုနှစ်

မတ်လကတည်းက ရေပူစခန်းလေး

တွင် ရောက်နေသည်။ အဆင့်က

တပ်စုမှူး။ ဒုဗိုလ်။

ထိုနေ့က ကချင် (၂) တပ်ခွဲ

ရောက်လာတော့ စခန်းအပြင်ဘက်

ထွက်ပြီး ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။

ကမမောင်းဒေသတွင် တပ်ပါးသွား၍

နယ်မြေအပိုင်စား မရှိသည့် ကချင်

(၂) မှ တပ်ထုတ်၍ ကျွန်တော်တို့ဆီ

လွှတ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကချင် (၂) က တပ်ခွဲမှူးကြီး

မှာ အသက် ၄၀ ကျော် အသားညိုညို

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်

တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးနေသည့် ကချင်

ကြီးဖြစ်၏။ ဗိုလ်ကြီး အဆင့်ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်ဘားသုံးချောင်းနှင့်။

“ကျွန်တော် ဒါရီဂမ်ပါ”

ကျွန်တော်ကစပြီး အလေးပြု

သည့်အခါ သူက ပြန်အလေးပြုရင်း

မိတ်ဆက်စကားဆိုသည်။

သူသည် ထိုနေ့က ကျွန်တော်

စခန်းတွင် ညအိပ်သည်။ တပ်ခွဲမှာ လူ

၆၀ ကျော်ပါသော်လည်း အရာရှိ မှာ

သူတစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်၏။

“တပ်စုမှူးတွေ မပါဘူးလား

ခင်ဗျ”

“မပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်

တစ်ယောက်တည်းပဲ”

“ဪ”

ထိုနေ့ညနေက သူသည်

ကာဘိုင်တစ်လက်လွယ်ပြီး တစ်ယောက်

တည်း စခန်းအပြင်ထွက်သွားသည်။

အမဲပစ်မလိုဆိုပဲ။ တစ်ယောက်တည်း

တောပစ်သွားရဲသည့် သူ့သတ္တိကို

တွေ့စမှာပင် သဘောကျသွား၏။

ညနေ နေမဝင်မီ သူ ပြန်ရောက်လာ

သည်။ တောင်ဆိတ် အထီးကြီး

တစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်ရရှိ၍ ကျောပိုး

ပြီး ထမ်းသယ်လာ၏။ ဝါးသုံးခုအနီးရှိ

ကျောက်တောင်ကလေးများပေါ်မှ ဖမ်း

ရရှိခဲ့သည် ဆိုပါသည်။ ဝါးသိုးခိုအနီး
ကျောက်တောင်များတွင် တောင်ဆိတ်
များရှိမှန်း Area Commander လေး
ကျွန်တော်ပင် မသိပါခင်ဗျာ။ သူ ရလာ
သည့် တောင်ဆိတ်ကို သူတပ်ခွဲနှင့်
ကျွန်တော်စခန်းက မျှဝေစားသုံးကြ၏။

သူသည် စကားကို အေးဆေး
စွာပြော၏။ ကျွန်တော်စခန်းတွင်
သုံးညအိပ်ပြီး လေးဖိုးထဘက် ထွက်
သွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူနေခဲ့
သည့် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် အတွင်း
စကားပြောဖော်မှာ သူနှင့်ကျွန်တော်
နှစ်ယောက်သာရှိ၍ ထမင်းအတူစား
ရင်း စကားပြောကြ၏။ သူက တောင်ပေါ်
သား ကချင်ကြီးဖြစ်၍ ညနေ ထိုင်း
အာမီရမ် တစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက် သောက်
သည်။ ရမ်သောက်သော်လည်း
မူးသည်ပုံမပေါ်ပါ။ ကျွန်တော်က
ထိုစဉ်က အရက်လုံးဝ မသောက်တတ်
သေးသဖြင့် အရက်မသောက်ပါ။
သူပစ်ရလာသည့် တောကောင်သား
အမြည်းလေး ပိုင်းစားပေးရင်း စကား

ပြောဖြစ်ပါသည်။ သူသည် နေ့တိုင်း
တစ်ယောက်တည်း အမဲလိုက်ရာ
ဒုတိယနေ့၌ ဂျီတစ်ကောင်ရလာ၏။
တတိယနေ့တွင်ကား ဂဟိလူကြီးပိုင်း
ဘက် ထွက်သွားရာ သားကောင်ကြီး
များမရခဲ့၍ မျောက်ကြီး လေးငါး
ခြောက်ကောင်ပစ်ပြီး ယူလာခဲ့လေ
သည်။ သူ့အစွမ်းအစနှင့် ဂျီချေးခါး
မျောက်ချေးခါးများ သုံးလေးရက်
စားလိုက်ရပါ၏။

သူနှင့် စကားပြောဖြစ်ရာ
တွင် မှတ်မိနေသည့် ကိစ္စတစ်ခုရှိ၏။
ထိုကိစ္စမှာ သူ KNU မှ
ဗိုလ်ဆလံကို မိလာသည့် အကြောင်း
ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ဆလံသည် လင်းထင်၏
တပ်မဟာ (၅) မှ နာမည်ကြီး တပ်ရင်း
မှူး ဖြစ်၏။ ကုလားကရင်ကပြားဖြစ်၏။
သူသည် စစ်ရေးစွမ်းရည်ရှိသလို
အနီဟို ထိုကိစ္စတွင်လည်း သူတပ်မင်း
ကြီး လင်းထင်ကို အမီလိုက်သူ ဖြစ်၏။
မီလုမီခင် ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ဆလံသည်

သူတပ်မင်းကြီး လင်းထင်လိုပင် မိန်း
ရာကျော် ယူခဲ့၏။

၁၉၆၀ ခုနှစ်ပတ်ဝန်းကျင်
လောက်က ဗိုလ်ဆလံသည် သူ၏
ခရိုင်အတွင်း လှည့်ပတ်သောင်းကျန်း
နေ၏။ ဆလံကို နှိမ်နင်းရန် ကချင်
(၂) မှ ဗိုလ်ကြီးဒါရီဂမ်ကို တပ်ခွဲတစ်
ခုနှင့် လွှတ်လိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီးဒါရီဂမ်က
ဆလံ နောက်သို့ တကောက်ကောက်
လိုက်တော့၏။ ဆလံလည်း ဒါရီဂမ်
အသံကြားသည်နှင့် ပြေးတော့၏။
ပြေးရင်း ပြေးရင်း ပြေးသူက ပြေး
လိုက်သူက လိုက်နှင့် ရွှေကြည်နောင်
ကတုတ်ဝှင်အတွင်း ရွာတစ်ရွာတွင်
ဆလံသတင်း ပျောက်သွားသည်။
ဗိုလ်ကြီးဒါရီဂမ်က ထိုရွာဝင်ရှင်းရာ
ဘာမှ မတွေ့ပါ။ ရွာလယ်ရှိ ခြံကြီး
တစ်ခုအတွင်း တပ်ခွဲရုံးစခန်းချရာ
ကံအားလျော်စွာ သရက်ပင်အုပ်ကြီး
ကြားမှ သားရေအိတ်တစ်လုံး
သိမ်းဆည်းရမိ၏။ သားရေအိတ်ကြီး
ဖွင့်ကြည့်ရာ ဆလံ၏ တင်ရင်းရုံး

စာရွက်စာတမ်းများ ဖြစ်နေ၏။

ပစ္စတ္တိကြီးတစ်လက်ပါ၏။

ကိုက်သည် ဒဏ်ကို နာရီပေါင်း

“ဟ... ဒါဆိုရင် ဗိုလ်ဆလံ

“ကျွန်တော် အဖမ်းခံပါ

အတော်ကြာအောင်ခံရရာ ဗိုလ်ဆလံ

ဒီနားမှာရှိမယ်။ ဒို့ ဒီမှာ စခန်းချပြီး

တယ်”

သည် ခါချဉ်တွေကို ဆလံသရတော့

ဆလံကို ရှာကြ”

သူသည် ရွာတွင်းသို့ တပ်ဝင်

၏။ ခါချဉ် ဒဏ်မခံနိုင်တော့၍ သူသည်

ဗိုလ်ကြီးဒါရီဂမ်က ရွာကို

လာသည်နှင့် ပြေးမလွတ်၍ အရိပ်

ဗိုလ်ကြီးဒါရီဂမ်ထံ လက်နက်ချ အညံ့ခံ

နေ့လယ်ရောက်သွား ခြင်းဖြစ်သည်။

အာဝါသကောင်းပြီး အံ့ဆိုင်းနေသည့်

ရလေတော့သည်။

ထိုခြံကြီးထဲတွင် စခန်းချကာ

သရက်ပင်အိုကြီးပေါ်သို့ မျောက်

ဤသည်ကား ဗိုလ်ကြီး

ဗိုလ်ဆလံကို ပတ်ဝန်းကျင် လိုက်ရှာ

တစ်ကောင်နယ် တွယ်ကပ်သွားပြီး

ဒါရီဂမ်ပြောသော ဗိုလ်ဆလံကို

ခိုင်း၏။ ခြံကြီးအတွင်းရှိ အိမ်မှာလည်း

ပုန်းအောင်း၏။ ကံဆိုးချင်တော့

သူမိလာသည့်အကြောင်းပါ ခင်ဗျား။

အိမ်ရှင်များ မရှိကြပါ။ ထို့ကြောင့်

သူ့အိတ်ကြီးက ကျန်ခဲ့သည်။ အိတ်ကြီး

ဗိုလ်ဆလံကို ကောင်းမွန်စွာ

ဘာမှမေးမရ။ ရွာမှာရှိသူများကို

ရသွား၍ ဗိုလ်ကြီးဒါရီဂမ်တို့က ဆက်

ကျွေးမွေးပြုစု ဆေးကုသပေးပြီး

မေးတော့လည်း တနာဟူးပါ

မထွက်ဘဲ သူ့ကိုရှာတော့သည်။

အထက်ဌာနသို့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။

တသိညားပါနှင့် ပြီးသွားကြ၏။

သူသည် တစ်ညနေလုံး သစ်ပင်ကြီး

သတ်ပစ်ခြင်းမပြုခဲ့။ အင်းစိန်ထောင်သို့

တကယ်တော့ ဗိုလ်ဆလံသည် တပ်

ပေါ်မှာ ပုန်းနေ၏။ တပ်က သူ့အိတ်

ဗိုလ်ဆလံ ရောက်သွားသည်။ ထောင်

မပါဘဲ ထိုရွာရှိ သူမိန်းမဆီ တစ်ည

ကြီး ရသွားတော့ ဘယ်မှမသွားဘဲ

တစ်သက်ကျသွား၏။ အင်းစိန်ထောင်

လာအိပ်ရင်း အငိုက်မိသွားခြင်းဖြစ်၏။

သူ့ကို ရှာတော့၏။ သူကလည်း ကံဆိုး

ထဲမှာပင် နှစ်ပေါင်းများစွာနေသွားပြီး

ဗိုလ်ကြီးဒါရီဂမ်သည် ထိုခြံ

၏။ အကြောင်းမှာ သူ တက်သွားသည့်

ဗိုလ်ဆလံ သေဆုံးသွားခဲ့သည်ဟု

ကြီးထဲတွင် စခန်းချရင်း အမျိုးမျိုး

သရက်ပင်အိုကြီးက ခါချဉ်သိုက်ကြီး

ဆိုပါသည်။

စဉ်းစားနေ၏။ ထိုနေ့ညနေစောင်း

ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

နေမဝင်မိမှာပင် ကြီးမားသော သရက်

ခါချဉ်များက သူ့ကို တောင်

ရှေ့လဆက်ရန်

ပင်အိုကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှ ဗိုလ်ဆလံ

နှင့်ချီပြီး ဝိုင်း၍ကိုက်ခဲကြကုန်၏။

သောင်းဝေဦး

ဆင်းချလာ၏။ သူ့တွင် ၄၅ ချီ

တစ်ညနေလုံး ခါချဉ်ကိုက်ခံရရာ ခါချဉ်

ပုဒ္ဒါသို၊ အမအတိုင်း၊ နေထိုင်ကြရန်

အမည်အတိုင်းအတိုင်း
ပုဒ္ဒါသိုအမအတိုင်း (အမအတိုင်း)

ဘဝသံသရာ...ရှည်လျှားတွေ
ပြား မနေမနား တစ်သွားတည်းသွားကြ
တာ...ဖြစ်ချင်တာလဲ မဖြစ်ရပါ...
မဖြစ်ချင်တာလဲ ဖြစ်ရတာ...အဲဒါ၊
အဲဒါ၊အဲဒါ...ဘဝသံသရာ။ အလှူခံဌာန
က လွှင့်ပြန်လာသည့် သီချင်းပါ။ “ဘဝသံ
သရာ” တဲ့။ ဟုတ်ပါသည်။ နိဗ္ဗာန်မရ
သေးမီ စပ်ကြားလူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ ငရဲ၊
တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ်
မည်သည့်ဘဝပဲ ရောက်နေပါစေ မရပ်မ
နားတစ်သွားတည်း သွားနေကြရဦးမယ်
ဘဝသံသရာကြီးပါ။ ကံကောင်းထောက်မ၍
ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ်
အပါယ်လေးဘုံ မရောက်ပဲ လူဘဝ
ရောက်လာရသည့် ခဏဖြစ်ချင်တာတွေ
ဖြစ်ခွင့်မရခဲ့ကြသလို မဖြစ်ချင်တာတွေ
လည်း ဖြစ်ကြရမည်သာ။ လူဘဝနေ
ရတုန်းခဏတွင် သူတစ်ပါးအပေါ် မတရား
တာ မလုပ်မိစေနဲ့ဟု မဟာဂန္ဓာရုံ
ဆရာတော်ကြီး အရှင်ဇနကာ ဘိဝံသက
“ရွဲကုန်သည်တရား” ဟောကြားသော
တိတ်ဇွေမှာ နာရူးသည်။ လူဖြစ်စေ၊ တိရ

စ္ဆာန်ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသူနှင့်ဆင်းရဲသူ၊ ခွန်
အားကြီးသောသူနှင့် ခွန်အားနည်းသောသူ
နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိရာ အားကြီးသောသူက
အားနည်းသူကို အနိုင်ယူစမြဲပင်။ သို့သော်
ဘယ်လောက်ပဲမိမိက အသာစီးနေပါစေ
အနိုင်မယူမိစေရန် သတိပြုသင့်သည်။
ဆရာတော်ဘုရားကြီး အရှင်ဇနကာဘိဝံသ
ဟောကြားခဲ့သော ရွဲကုန်သည် တရား
တော်တွင် မြတ်စွာဘုရားအလောင်း ရွဲကုန်
သည်က ရှင်ဒေဝဒတ် အလောင်းရွဲကုန်
သည်ကို ရွှေခွက်မပေးချင်၍ မြစ်တစ်တက်
ကမ်းတွင် ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှ
စ၍ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းနှင့်
ရှင်ဒေဝဒတ်အလောင်းတို့သည် သံသရာ
တစ်လျှောက်လုံး ရန်ဘက်များ ဖြစ်ခဲ့ကြ
ရသည်။ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်
ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ဖြစ်လာသည်အချိန်
မှာပင် ရှင်ဒေဝဒတ်နှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ
တော်စပ်ခဲ့သော်လည်း ရှင်ဒေဝဒတ် ရန်ပြု
ခြင်းကို ခံခဲ့ရသေးသည်။ ဘာကြောင့်
ဤသို့ဖြစ်ခဲ့ရပါသလဲ။ အရှင်ဇနကာဘိဝံသ
ဆရာတော်ကြီးက ရွဲကုန်သည်ဘဝ

တုန်းက ရွှေခွက်ကိစ္စနှင့် မြတ်စွာဘုရား
အလောင်းတော်က နည်းနည်းကလေး
မတရားလုပ်မိခဲ့သဖြင့် သံသရာတစ်
လျှောက်လုံး ရန်ဘက်များ ဖြစ်ခဲ့ကြရခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကြီး

ဘဒ္ဒန္တကုဏ္ဍလာဘိဝံသကလည်း “တမော
တမသုတ်တော်” ကို ဤသို့ဟောကြားခဲ့
ပါသေးသည်။ လောကတွင် လူလေးမျိုး
လေးစားရှိသည်။

၁။ အမိုက်ကလာပြီး အမိုက်ကိုသွား
သောသူ

၂။ အမိုက်ကလာပြီး အလင်းကိုသွား
သောသူ

၃။ အလင်းကလာပြီး အမိုက်ကိုသွား
သောသူ

၄။ အလင်းကလာပြီး အလင်းကိုသွား
သောသူ ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

“အလင်းဆိုသည်မှာ လူတို့ နတ်တို့ ဗြဟ္မာ
တို့ကိုခေါ်၍ အမိုက်ဆိုသည်မှာ ငရဲ၊
တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ်၊ ဟူးခါ
သော အပါယ်လေးဘုံကို ဆိုလိုပါသည်။”

၁။ အမိက်လာပြီး အမိက်ကိုသွားသောသူ
အမိက်ကလာပြီးအလင်းကိုသွားသောသူ
များမှာ မည်သို့သော သူပါသနည်း။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် (သို့.)
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်သည်
လက်ရှိဘဝတွင် ဆင်းရဲစွာနေရင် ဆင်းရဲ

သောကြောင့် ကံငါးပါးကိုမလုပ်၊ ဥပမာ
ဈေးထဲတွင် ငါးရောင်းသောအခါ
မသေမရှင် ဖြစ်နေသောငါးများကို သေ

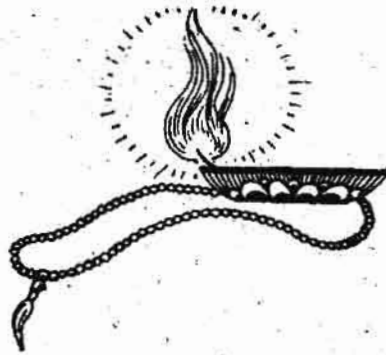
အောင်သတ်ရင် ရောင်းသောအခါတွင်
လည်း အလေးပြည့်အောင်မပေး ဈေးဝယ်
သူက အလေးမပြည့်၍ ပြန်ပြောလျှင် ရိုင်း

စိုင်းစွာ ပြန်လည်၍ ဆဲတတ်သေး၏။
အချို့သော သူများမှာ ဆင်းရဲသည်အပြင်
ကိုယ်လက်အင်္ဂါ မစုံလင်ကြ။ ရုပ်ဆင်း

အင်္ဂါမလှပကြ။ သူတို့သည် ဆင်းရဲကြ
သောကြောင့် လှူဒါန်းခြင်းမရှိ။ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုမလုပ်ကြ။ ထို့ပြင် သူများအ

ဆင်ပြေတာမြင်လျှင် မနာလို ဖြစ်တတ်
ကြသေးသည်။ ထိုသို့သော သူများသည်
အမိက်ကလာသောသူဟု ဆရာတော်ကြီး

က ဟောကြားထားသည်။ အမိက်သို့

ရောက်နေသည်တိုင် လှူဒါန်းပေးကမ်းခြင်း
မရှိ။ သီလမဆောက်တည်ကြ။ ဝိပဿနာ
ဆိုသည်ကတော့ သူတို့နှင့်မဆိုင်သလို

နေ၏။ ထိုသူများကား အမိက်ကလာ၍
အမိက်ကလာ၍ အမိက်ကိုသွားမည်
သူများဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်ကို

ဆရာတော်ကြီးက “အမိက်ကလာ
အမိက်ရွာသွားရှာသူလည်း တစ်ယောက်
တည်း”ဟု ပြောပါသည်။

၂။ အမိက်ကလာပြီး အလင်းကိုသွားသူ
အမိက်ကလာပြီး အလင်းကိုသွားသောသူ
မှာ မည်သို့သောသူဖြစ်ပါသနည်း။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဆင်းရဲ၏။
ဆင်းရဲသော်လည်း သူမတာကြောင့်ဆင်းရဲ
ရသည်ကို အဖြေရှာ၏။ ဆရာတော်ကြီး

များ ဟောကြားသော တရားတော်များကို

အချိန်ရလျှင်ရသလို နာကြား၏။ ပြဿနာ
သစ် ဖြစ်သူအဟောင်း ဆိုသော တရား

သဘောကို နားလည်၏။ ယခုဘဝဆင်
ရဲရခြင်းမှာ အရင်ဘဝက ဒါနပြုမှုနည်း
ခဲ့လိုဟု တတ်နိုင်သမျှ ဆွမ်းလောင်သည်

ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်၊ ပန်းတော်ကပ်
သောက်တော်ရေချမ်းကပ်သည်။ဆင်း
သော်လည်း မရှိနွမ်းပါးသည် အဖိုးကြီး

အဖွားကြီးများကို တတ်နိုင်သလောက်
ပေးကမ်းသည်။ ကျွေးမွေးသည်။ ကံငါး
ပါးကို လုံခြုံအောင်ထိန်းသည်။ ဥပုသ်

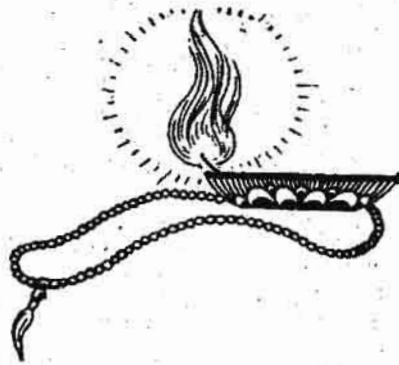
အခါကြီးရက်ကြီးများတွင် သီလဆောက်
တည်သည်။ သူမတာဝပေး အခြေအနေ
နားလည်သူဖြစ်ရကား တတ်နိုင်သမျှ

ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပြီး သီလဆောက်
တည်သောကြောင့် သူမသည် အမိက်က
လာသော်လည်း အလင်းကိုသွားမည်သူ

ဖြစ်ပါသည်။

အမိက်ကလာပြီး အလင်း
သွားသောသူအကြောင်းကို ဆရာတော်ကြီး
က ဤကဲ့သို့ ဥပမာပြ ဟောကြားထား
သည်။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထပ်တော်

အခါက ဥတေနမင်းနှင့် သာမာဝတီ
မိဖုရားတွင် ဥဋ္ဌတ္တရာ ဟုခေါ်သော ကျွန်းမ
တစ်ယောက်ရှိ၏။ ဥတေနမင်းက သာမာ
ဝတီမိဖုရားအတွက် တစ်နေ့တာအတွက်
ပန်းဖိုရှစ်ကျပ် ထုတ်ပေးသည်။ ဥဋ္ဌတ္တရာ
ကျွန်းမလေးက သာမာဝတီအတွက်
နေ့စဉ်ပန်းဝယ်ပေးရသည်။ တစ်နေ့နံနက်
တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်က လောကသုံးပါး
ထံမှ ရွှေညောင်ကွန်ယက်ဖြန့်ကျက်၍
ဩဇာတော်မူရာ သာမာဝတီ မိဖုရား၏
ကျွန်းမဖြစ်သော ဥဋ္ဌတ္တရာသည် တရားထူး
၍ သောတာပန်တည် လိမ့်မည်ဟု
ခြင်တော်မူသည်။ ထိုနေ့တွင် ဥဋ္ဌတ္တရာ
သည် မိဖုရားအတွက် ပန်းသွားဝယ်သည်။
ပန်းသည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ
ပန်းသည်က ဒီနေ့ ဘုရားအမှူးရှိသော
သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ်၍ တရားနာ
ကြားကြသည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား
နှင့် ကြုံကြိုက်တုန်း တရားတော်နာသွားပါ
ဟု ဥဋ္ဌတ္တရာအား ဖိတ်ကြားသည်။ ထိုအ
ခါ ဥဋ္ဌတ္တရာလည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်၏
တရားကို နာပါမည်ဟုပြောကာ သင့်တင့်

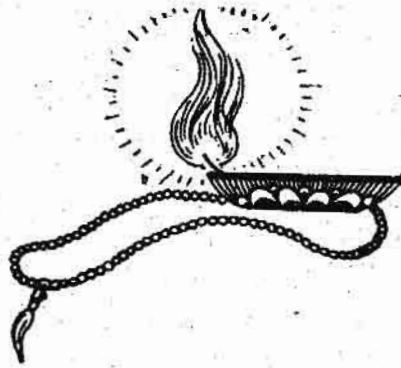
ရာတွင် နေလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏
တရားတော်ကို နာကြားပြီးသောအခါ
ဥဋ္ဌတ္တရာ သည် သောတာပန်တည်
လေသည်။ ကျွန်းမကလေးသည် တရားနာ
ပြီး၍ ပန်းဝယ်သောအခါ ရှစ်ကျပ်ဖိုအပြည့်
ပန်းဝယ်သည်။ မိဖုရားထံသို့ရောက်၍ ပန်း
များကို ဆက်သသောအခါ အရင်နေ့များ
ကထက် ပန်းများပိုများနေသဖြင့် မိဖုရား
ကမေးသည်။ ဒီနေ့ ပန်းတွေများလှသည်။
ဘုရင်မင်းတရားက ပန်းဖိုပို၍ပေးလိုက်
ပါသလားဟု မေးသောအခါ ဥဋ္ဌတ္တရာက
မှန်လှပါသခင်မ ထားရင်လည်းနေရပါမည်။
အရင်နေ့တွေ သတ်ရင်လည်းသေရပါမည်။ အရင်နေ့တွေ
တုန်းက ပန်းဖိုရှစ်ကျပ်ပေးသော်လည်း
ကျွန်တော်မျိုးမသည် ပန်းကိုလေးကျပ်ဖို
ပဲဝယ်၍ လေးကျပ်ကိုခိုးခဲ့ပါသည်။ ယနေ့

တွင်တော့ပန်းသည်အိမ်တွင် မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာကြားခဲ့ရ
၍ ပန်းကိုရှစ်ကျပ်ဖိုစလုံး ဝယ်ခဲ့ပါသည်။
ထို့ကြောင့် ယနေ့ ပန်းများနေရခြင်းဖြစ်ပါ
သည်ဟု လျှောက်တင်လေ၏။ ထိုအခါ
သာမာဝတီမိဖုရားက ဥဋ္ဌတ္တရာအား အပြစ်
မပေးပဲ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသော
တရားတော်ကိုပြန်၍ ဟောပြော၏။ ဥဋ္ဌတ္တ
ရာလည်း မြတ်စွာဘုရားဟောကြားသည်
အတိုင်း ပြန်၍ဟောပြုလေသည်။ ထိုနေ့မှ
စ၍ သာမာဝတီမိဖုရားလည်း မြတ်စွာဘု
ရားရှင်ကို အမြဲမပြတ်ဆည်းကပ်ကာ
တရားတော်၏ အဆုံးအမအတိုင်း နေလေ
တော့သည်။ ဤဥပမာအရ ဥဋ္ဌတ္တရာသည်
မိဖုရား၏အစခံဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသည်လျှော့မည် အမှိုက်ထဲ
တွင် ရောက်နေသော်လည်း ရတနာသုံးပါး
ကို သိသည့်အချိန်ကစ၍ ကိုးကွယ်ဆည်း
ကပ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်
ကို နာကြားပြီးနောက် မိဖုရားက အပြစ်
ပေးချင်လျှင် အပြစ်ခံရမည်မှန်း သိရက်
နှင့် အနိစ္စဒဏ်ကို လျစ်အောင်မောက်

တည်ခဲ့သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရား
တော်ကို နာကြားခွင့်ရခဲ့၍ သောတာပန်
တည်ခဲ့သောကြောင့် အဓိကကလာသူ
ဖြစ်လင့်ကစား အလင်းကိုသွားမည်မှာ
သေချာပါသည်။ ဤသည်ကို ဆရာတော်
ကြီးက “အဓိကကလာ အလင်းရွာသွား
ရှာသူလည်း တစ်ယောက်တည်းဟု” ပြော
ထားပါသည်။

၃။ အလင်းကလာပြီး အဓိကကိုသွားသော
သူ။

အလင်းကလာပြီး အဓိကကို
သွားသောသူမှာ မည်သို့သောသူဖြစ်ပါသ
နည်း။ အလင်းကလာပြီး အဓိကကိုသွား
သောသူကို ဆရာတော်ကြီးက ဒု၊ သမ၊
န၊ သော သူဌေးသားလေးတစ်ယောက်
ဖြင့် ဥပမာ ပေးထားပါသည်။ ရှေးအခါက
သူငယ်ချင်းလေးယောက် ရှိကြလေသည်။
သူတို့သည် စီးပွားဥစ္စာပြည့်စုံကြသည်။
သူတို့ဘဝတွင် လိုချင်တာဟုသမျှ မရမရှိ။
သူတို့သည် စီးပွားဥစ္စာပြည့်စုံကြွယ်ဝသော
ကြောင့် မူးရစ်သောက်စား ပျော်ပါး၍သာ
နေကြလေသည်။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ဟု

သော သူများသားပျို၊ သမီးပျိုများကို ငွေ
ကြေးအားကိုးနှင့် ဖျက်ဆီးခြင်း ၊
အိမ်ထောင်ရှိသော အမျိုးသမီးတို့ကို
လည်း ဥစ္စာအားကိုးနှင့် ဖျားယောင်းကာ
ပေါင်းသင်းခြင်းများ ပြုကြလေသည်။ ထို
သူဌေးသားလေးယောက်သည် ပစ္စည်းဥစ္စာ
ပြည့်စုံသော်လည်း လှူဒါန်းပေးကမ်းခြင်း
ဟူသော ခံနကောင်းမှုလည်းမရှိ၊ သီလ
ဆောက်တည်ခြင်းဟူသော သီလကောင်း
မှုလည်းမရှိ၊ သူတို့သည် အရင်ဘဝက
ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့်
လက်ရှိဘဝတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်စုံသူ
များ ဖြစ်သောကြောင့် အလင်းထဲတွင်
ရောက်နေကြောင်း သေချာပါသည်။ သို့
သော် သက်ရှိဘဝတွင် ခံန၊ သီလ၊ ဘာဝ
နာတည်းဟူသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ

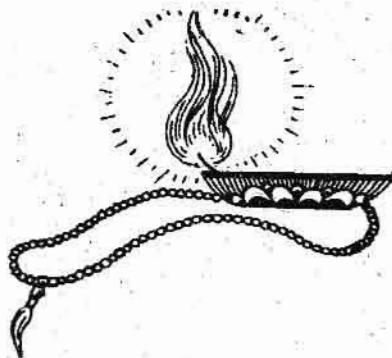
မလုပ်ကြပဲ မူးရစ်သောက်စား ပျော်ပါး၍
သာနေကြသည်။ သူတို့သည် အလင်းထဲ
ရောက်နေသော်လည်း သေလွန်သောအ
ခါ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်
တည်းဟူသော အဓိကထဲကိုသွားမည်မှာ
သေချာပါသည်။ ထို ဒု၊ သမ၊ န၊ သော
သူဌေးသားလေးယောက်သည် ယခုထိ
တိုင် ငရဲနေရသေးသည် ဟူလည်း ဆရာ
တော်ကြီးက ဟောထားပါသည်။ အလင်း
ကလာပြီး အဓိကကိုသွားသောသူ၏
ဆရာကြီးက “အလင်းကလာအဓိက
ရွာသွား ရှာသူလည်းတစ်ယောက်ထံ” ဟု
ပြောထားပါသည်။

၄။ အလင်းကလာပြီး အလင်းကိုသွား
မည်သူ။

အလင်းကလာပြီး အလင်းထဲ
သွားမည်သူမှာ မည်သို့သောသူဖြစ်သနည်း။
လူတစ်ယောက် ယခုလက်ရှိ ဘဝတွင်
ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံသည်။ ကျန်းမာရေး
ကောင်းမွန်သည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်
သော်လည်း မကောင်းမှုများ ပြုလုပ်ထား
ရနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူသည်လည်း

ကို စောင့်ထိန်းသည်။ လှူဒါန်းပေးကမ်းသည်။ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာရော သူထက် နိမ့်ကျသူတွေရော ဘယ်တော့မှ မတရားမလုပ်။ အချိန်ရလျှင်ရသလို ဝိပဿနာတရားစခန်း ဝင်လိုက်သေးသည်။ ပရဟိတလုပ်ငန်း များကိုလည်း တတ်အားသရွေ့ ပါဝင်လိုက်သေးသည်။ ထိုသူသည် အလင်းထဲတွင် ရောက်နေတာ သေချာပါသည်။ အလင်းထဲရောက်နေသည်တိုင် ကံငါးပါးကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းနိုင်သည်။ လှူဒါန်းပေးကမ်းမှုနှင့် ဝိပဿနာအားထုတ်မှုလည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသူသေလျှင်လည်း အလင်းကိုသွားမည်မှာ သေချာပါသည်။

အလင်းကလာပြီး အလင်းသို့ သွားသောသူကို ဆရာတော်ကြီးက ဤကဲ့သို့ ဥပမာပေးဟောထားပါသည်။ ရှေးအခါက တိုင်းပြည်တစ်ခုတွင် မဟာကပ္ပိနမင်းနှင့် မိဖုရားတို့သည် ရတနာသုံးပါးကို အလွန်ကြည်ညိုကာ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုယ်တိုင်ကိုကျ ဖူးချင်တာ ဆန္ဒများဖြစ်ပေါ်နေကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့

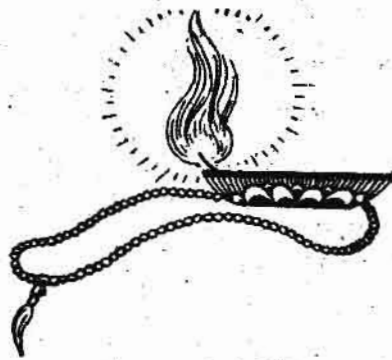
တိုင်းပြည်သို့ လာရောက်ကုန်သွယ်သော ကုန်သည်များလာတိုင်း မြတ်စွာဘုရားများအကြောင်း စုံစမ်းကြလေသည်။ ဘုရားပွင့်ပြီလား ဘုရားပွင့်ကြောင်း ကြားခဲ့ပါသလားဟု အမြဲတမ်းစုံစမ်းနေကြသည်။ တစ်နေ့သောအခါ ထိုတိုင်းပြည်သို့ လာရောက်ကြသော ကုန်သည်များက မဇ္ဈိမဒေသတွင် ဘုရားပွင့်နေပြီဟူသော သတင်းစကားကို ဆောင်ယူလာကြလေသည်။ ဘုရားပွင့်နေပြီဟူသော သတင်းစကားကိုကြားလျှင် မဟာကပ္ပိနမင်းနှင့် အမတ်တစ်ထောင်တို့သည် နန်းတော်ကို စွန့်ခွာလျက် မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူရာ အရပ်ဆီသို့ သွားရောက်ကြလေသည်။ ထိုသို့ သွားကြရာလမ်းတွင် မြစ်ကြီးသုံးစင်းကို အဓိဌာန်ပြုကာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြ

လေသည်။ မြစ်ကြီးသုံးစင်းကို အဓိဌာန်ဖြင့် ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာကပ္ပိနမင်းနှင့် အမတ်တစ်ထောင်တို့အား သူတို့နှင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာကြားကြီးသော မဟာကပ္ပိနမင်းနှင့် အမတ်တစ်ထောင်တို့သည် ဘုရားရှင်ထံ၌ ရဟန်းပြုခွင့် ပေးရန် တောင်းပန်ကြသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က မဟာကပ္ပိနမင်းနှင့် အမတ်တစ်ထောင်တို့အား ဟေတုဘိက္ခု၊ ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်စေသည်။ အနော်ဇာဗိဖုရားနှင့် အမတ်ကတော်တစ်ထောင်တို့သည်လည်း မဟာကပ္ပိနမင်းနှင့် အမတ်တစ်ထောင်တို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံသို့ သွားကြသည်ကို သိသောအခါ မင်းကြီးတို့နောက်သို့ လိုက်ကြလေသည်။ အနော်ဇာ ဗိဖုရားအမတ်ကတော် တစ်ထောင်တို့သည်လည်း မြစ်ကြီးသုံးစင်းကို အဓိဌာန်ဖြင့်

ကျော်ဖြတ်ကြလျက် ဘုရားရှင်ထံသို့ ရောက်ကြလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင် သည် မဟာကပ္ပိနမင်းနှင့် အမတ်တစ် ထောင်တို့ ရဟန်းအသွင်ဖြစ်နေကြသည် ကို တန်ခိုးတော်ဖြင့် ကွယ်ထားလေ သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အနော်ဇာ မိဖုရားနှင့် အမတ်တစ်ထောင်တို့ သောတာပန်ဖြစ်မည်ကို သိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူမတို့ ခင်ပွန်းများအား ရဟန်းအသွင်ဖြင့် ရုတ်တရက်တွေ့လိုက် ရလျှင် သူတို့စိတ်တွင် အံ့ဩကာ ရယ်ချင် စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာပါက တရားထူးရရန် နောင်နေ့မည်ကို သိသောကြောင့် ဘုရား ရှင်က တန်ခိုးဖြင့် ကွယ်ထားခြင်းဖြစ် သည်။ အနော်ဇာမိဖုရားနှင့် အမတ် ကတော်တစ်ထောင်တို့သည် ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့သောအခါ...

“အရှင်မြတ်ဘုရား မဟာကပ္ပိန မင်းနှင့် အမတ်တစ်ထောင်တို့ အရှင် ဘုရားရှိရာသို့ ရောက်လာကြပါသလား”

ဟု အရင်ဆုံး မေးမြန်းကြလေ သည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ...

“ဒကာမတို့ ထိုင်ကြပါ။ ခဏ နေလျှင် သင်တို့တွေ့ချင်သော သူများကို တွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်ပါသည်။”

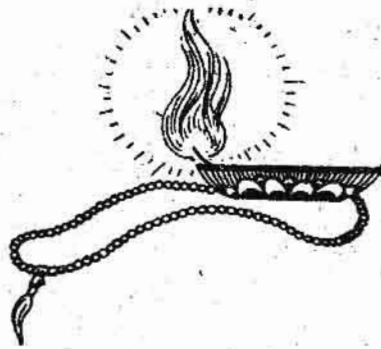
ဟု ပြောလေသည်။ အနော်ဇာ မိဖုရားနှင့် အမတ်ကတော်တစ်ထောင် တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဦးခိုက်ကြ လေသည်။ မိဖုရားနှင့် အမတ်ကတော် တစ်ထောင်တို့ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးမှ ရဟန်းဖြစ်နေကြသော မဟာကပ္ပိနမင်းနှင့် အမတ်တစ်ထောင်တို့အား တန်ခိုးတော် ဖြင့် မြင်စေလေသည်။ ထိုသို့ မြင်သော အခါ မိဖုရားနှင့် အမတ်ကတော်တစ် ထောင်တို့သည် သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသော ကြောင့် အံ့ဩစိတ်၊ ရယ်ချင်စိတ်မရှိကြ တော့ဘဲ ရှိခိုး၍သာ နေကြလေသည်။ အနော်ဇာမိဖုရားနှင့် အမတ်ကတော် တစ်ထောင်တို့လည်း ဘိက္ခုနီမပြုရန်

ဘုရားရှင်ထံ ခွင့်တောင်းကြလေသည်။ (ဟေဘိက္ခု အခေါ်ခရသော သူများမှာ အရင်ဘဝက ရဟန်းသံဃာတော်များ အား သင်္ကန်းလျှော့ခဲ့သော ကုသိုလ်ရှိလျှင် ဘုရားရှင်က ဟေဘိက္ခုခေါ်ရုံမျှနှင့် ပရိက္ခရာရှစ်ပါးနှင့်တကွ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ချက်ချင်းရောက်ကြရသည်။)

မဟာကပ္ပိနမင်းနှင့် အမတ်တစ် ထောင်၊ အနော်ဇာမိဖုရားနှင့် အမတ် ကတော်တစ်ထောင်တို့သည် အလင်းထဲ တွင် ရောက်နေသောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဘုရင်၊ မိဖုရားဘဝဖြင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်စုံကာ လိုတရသူများဖြစ်ကြသော် လည်း မင်းစည်းစိမ်ရှိစွန့်ကာ ဘုရားရှင် ၏ အရိပ်အောက်တွင် ရဟန်းအဖြစ် ဘိက္ခုနီမအဖြစ် ခံယူကြလေသောကြောင့် သူတို့ သေလွန်သောအခါ အလင်းသို့ သွားမည်မှာ သေချာပါသည်။ အရှင်ကုဏ္ဍ လာဘိဝံသ ဆရာတော်ကြီးက အလင်းက ပြီး အလင်းသို့သွားသောသူကို “အလင်း ကလာ အလင်းရွာသွားရှာသူလည်း တစ်ယောက်တည်း” ဟု ပြောထားပါသည်။

ဤ တမောတမ သုတ်တော်
မှာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြန်လည်ဆန်းစစ်
၍ ရသော သုတ်တော်ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ
ယခုလက်ရှိ ဘယ်ကလာသလဲ။ အလင်း
က လာသလား။ အမှိုက်ကလာသလား
ပြန်လည်ဆန်းစစ်၍ ရပါသည်။ အလင်းက
လာလျှင်လည်း အကုန်လင်းရဲလား။
အမှောင်ဘယ်နှချက် မိနေသလဲ။ လက်ရှိ
ဘဝသည် ဆင်းရဲလျှင် အရင်ဘဝက
မလှူဒါန်းခဲ့လို့ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ချို့တဲ့၍
ကျန်းမာရေးညံ့လျှင် အရင်ဘဝက
သတ္တဝါတွေကို ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခဲ့လို့
စည်းပွားဥစ္စာပြည့်စုံသော်လည်း အခြေအရံ
နည်းပါးလျှင် အရင်ဘဝက သူများ
လှူတာ ပိတ်ပင်ခဲ့လို့ စသည်ဖြင့် ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့်ခြင်းဖြင့်
ကိုယ်ရောက်နေသော ဘဝ၊ ကိုယ်လာခဲ့
သော ဘဝကို သိနိုင်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဆရာတော်ကြီး
ဟောကြားခဲ့သော တမောတမသုတ်
တော်ကို နဝမတန်းအရွယ်ကတည်းက
နာခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုခေတ်က TV

ဆိုတာ ပေါ်ပြန်သော်လည်း ရှားပါသည်။
တစ်ရပ်ကွက်လုံးမှ ၁၀ လုံးပြည့်အောင်ပင်
မရှိသေးပါ။ ထိုအခါက ကျွန်မတို့အားထား
ရသည်မှာ ကက်ဆက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ
ကိုးတန်းရောက်တော့ ဖေဖေနှင့်မေမေက
Sony ကက်ဆက်ကလေး ဝယ်ပေးပါ
သည်။ ဖေဖေမိတ်ဆွေဖြစ်သော
(ဦးကျော်+အံတီမာ) တို့က အရှင်ဇနကာ
ဘိဝံသ၏ တရားတိပ်ခွေနှင့် အရှင်
ကုဏ္ဍလာဘိဝံသ၏ တရားတိပ်ခွေတို့ကို
ဓမ္မလက်ဆောင် အဖြစ် လာတူးပေးခဲ့ပါ
သည်။ (အပိုင်ပေးခြင်းမဟုတ်ပါ)ထို
တရားတော်များကို နာကြားပြီး ကျွန်မ
ကြိုက်လွန်း၍ ဖေဖေအား ဝယ်ခိုင်းပါ
သည်။ ထို့နောက် နံနက်စောစောဖွင့်၍
တရားနာပါသည်။ ထိုတရားတော်အား

နာကြားပြီး ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်လည်
ဆန်းစစ်ကာ မကောင်းမှုများအား
တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မနှင့်
ခင်မင်သည့် သူငယ်ချင်းများကိုလည်း
တရားတော်ပါ အချက်အလက် ဥပမာ
များကို ပြောပြ၍ သူတို့၏ စိတ်ကလေး
များ နူးညံ့လာအောင် ဘာသာတရားကို
လိုက်စားလာအောင် လမ်းညွှန်ပေးခဲ့ပါ
သည်။

ကျွန်မတို့ တွေ့ဖူးသော
အလင်းကလာသော်လည်း အလင်းကို
မရောက်ဟု ထင်ရသော မိသားစုတစ်ခု
အကြောင်း ပြောပြချင်ပါသည်။ ထို မိသား
စုဝင်နှစ်ဦး ယခုရှိနေသေးသောကြောင့်
နေရာအသေကို ချန်လှပ်၍ နာမည်များကို
လွှဲပြောင်း၍ ရေးသားလိုက်ပါသည်။ ဤ
စာမူကိုဖတ်ရသော စာရှုသူတို့ မိမိကိုယ်
ကို မိမိ ပြန်လည်ဆန်းစစ်နိုင်ပြီး ထို
မိသားစုကဲ့သို့ မဖြစ်ကြစေရန် ထိုမိသားစု
ကဲ့သို့ တိုက်ဆိုင်နေပါက ဆင်ခြင်၍
ပြုပြင်နိုင်ကြစေရန် စိတ်စေတနာဖြင့်
ရေးသားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အများ

တစ်စုံတစ်ရာပါပါက ခွင့်လွှတ်နားလည် ပေးကြပါရန် အထူးပင် တောင်းပန်အပ် ပါသည်။

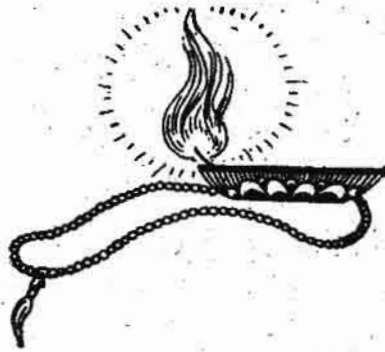
လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်သုံးဆယ် ခန့်က မြို့လေးတစ်မြို့တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမြို့ကလေးတွင် ဦးညွန့်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်း ဆိုသော လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိကြပါ သည်။ သူတို့တွင် သား ယောက်ျားလေး ချည်း ခြောက်ယောက်ရှိပါသည်။ ထို မြို့ကလေးတွင် သူတို့မိသားစုသည် စီးပွားဥစ္စာ အတော်ကလေး ပြည့်စုံကြ သည်။ ထိုခေတ်က ဆိုင်ကယ်ဆိုတာ သိပ်ခေတ်မစားသေးပါ။ စက်ဘီးမီနိုင်လျှင် ပင် တော်တော်ချောင်လည်သည်ဟု သတ်မှတ်ရသောအချိန်က ထိုမြို့လေး တွင် ဦးညွန့်+ဒေါ်သန်းသန်း ဇနီးမောင်နှံ မှာ ဆိုင်ကယ်မီနိုင်သူများဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့က သားသတ်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ပါ သည်။ သူတို့ခြံကြီးသည် ၈၀ နီးပါး ကျယ်သည်။ သူတို့ခြံ၏ တောင်ဘက် အစွန်ဆုံးတွင် ဝက်များကို ခြံခတ်၍ မွေးမြူထားသည်။ နံနက်ပိုင်းတွင် ဝက်

များကိုပေါ်၍ ဖောက်သည်များလည်းပေး ကာ ဒေါ်သန်းသန်းကလည်း ထိုမြို့ကလေး ၏ ဈေးမှာ ကိုယ်တိုင်ရေးချပါသည်။ ထို မိသားစုမှာ ပိုက်ဆံရှိသလောက် တော် တော်လေး ရိုင်းစိုင်းကြပါသည်။ မွေးထား သည့် သားခြောက်ယောက်မှာလည်း တော်တော်ဆိုကြပါသည်။ သူတို့ သားများ ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ရပ်ကွက် ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် ရန်ဖြစ်သည် ဆိုပါစို့။ မိဘများက သူတို့သားမှာသည် မှန်သည် မစုံစမ်းကြတော့။ ရန်ဖြစ်ပြီ ဆိုတာနှင့် ဦးညွန့်က ဝက်သတ်သည့် ဝိန်း ဒေါ်သန်းသန်းက လုံကိုကိုင်ကာ အလုပ် သမားများကို တစ်ယောက်မကျန်ခေါ်ပြီး အုပ်စုလိုက် ထွက်၍ရိုက်ကြပါသည်။ ရပ်ကွက်က ရန်ဖြစ်သူတို့ လက်ချက်နှင့် ခံရပြီဆိုပါက ငွေကို ပုံပေးကာ အမှုကို ပြီးစေပါသည်။ ထိုရပ်ကွက်မှ လူများမှာ သူတို့မိသားစုကို တော်တော်လေး ကြောက်ကြပါသည်။ သူတို့၏ ဒိမ်းနီးချင်း များကလည်း သူတို့ကို အဆက်အဆံ မလုပ်ရဲကြ။ သူတို့မိသားစုကလည်း

မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။ ငွေရှိလျှင် အရာ ရာပြည့်စုံသည်ဆိုပြီး သားများကိုလည်း ဆုံးမသွန်သင်ခြင်းမရှိကြ။ ထိုသို့ မဆုံးမ ၍လားတော့မသိ သားများကလည်း အလွန်ဆိုးကြသည်။ ကျောင်းပညာကို ကောင်းစွာမသင်ကြ။ သောက်စားမူးရစ်၍ အရပ်ထဲမှ သမီးပျိုများကို တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက် ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး လုပ်ကြသည်။ မပုနိုင်မမီနိုင် ဖြစ်လာလျှင် တာဝန်မယူ။ ငွေနှင့်ပေါက်၍ ပြီးစေသည်။ မောင်နှမသားချင်းများကလည်း မကျေနပ် ၍ မပြောရဲကြ။ သူတို့က ချမ်းသာသူတွေ မို့ ပြောလျှင်လည်း ခွဲခြား သတ္တိရှိ၍ ပြောလျှင်တောင် နောက်နေ့ ထိုပြောသူ ကာယကံရှင်မပေါ်ဘဲ အရိုက်ခံရသည်။ သူတို့ကကဲ ကောင်း၍လားမသိ။ စီးပွား ဖြစ်လိုက်သည်မှာလည်း သောက်သောက် လည်း သူတို့မိသားစုသည် စီးပွားဥစ္စာ ပြည့်စုံသော်လည်း အလှူအတန်း သိပ် မလုပ်ကြ။ လုပ်သည်မှာလည်း ဂုဏ်ရှိရှိ ဝတ်ကျွတ်နန်းကျွသာ။ ဦးညွန့် မူးနေ သည့်အချိန်နှင့် အလှူခံရပ်သည့်အချိန်

ပြုလျှင် မောင်းထုတ်ခံရသေးသည်။
 ဒေါ်သန်းသန်းအမေနှင့် ညီမတစ်ယောက်
 ရှိသည်။ ထို ဒေါ်သန်းသန်းက အမေရှိ
 သည်ဆို၍ အိမ်ဦးခန်းတင်ကာ မတောင့်
 စာထားသည် မထင်လိုက်ပါနှင့်။ ဒေါ်သန်း
 သန်း၏အမေသည် သူ့သမီးအိမ်သို့ နံနက်
 ငါးတွင်လာကာ ထမင်းချက်ပေးရသည်။
 အဝတ်လျှော်ပေးရသည်။ ဒေါ်သန်းသန်း
 ၏ ညီမလေးက မီးပူတိုက် အိမ် ဗာဟီရ
 ထုပ်ရသည်။ ညနေစောင်းမှ ဒေါ်သန်းသန်း
 အမေနှင့် ညီမလေး အိမ်ပြန်ရသည်။
 သည်လို လုပ်ပေးရသည့်ကြားမှပင်
 ဒေါ်သန်းသန်းက မထင်လျှင် ဦးညွန့်နှင့်
 သူမအမေကို ပေးစားတတ်သေးသည်။
 ဦးညွန့်ကလည်း သူ့များအသက်ကို
 သတ်ရသူမို့လားမသိ၊ သူ့ရမေရယကို
 အမြဲနှိပ်နေသူ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က အရက်
 ငြိုက်လိုလားတော့မသိ။ သူ့သားများ
 ကိုလည်း မသောက်မစားရဟု မဆုံးမပါ။
 မိသားတို့ ကြိုက်သလိုနေ ဖြစ်လာတဲ့
 ပြဿနာ အဖေရှင်မယ်ဆိုသည့် အမေပါ
 စည်း။ မိခင် ဒေါ်သန်းသန်းကလည်း

ဦးညွန့်အတိုင်းပင်။

ဦးညွန့်နှင့်ဒေါ်သန်းသန်းတို့၏
 သားခြောက်ယောက်တွင် ဒုတိယသား
 ဖြစ်သော ကိုတော်ဆိုသူကတော့ သူတို့
 လောက်မဆို။ လူမှုရေးနားလည်သလို
 အိမ်နီးနားချင်းများကိုလည်း သင့်အောင်
 ပေါင်းတတ်သည်။ ကျွန်ငါးယောက်ထက်
 စာလျှင် သဘောထားပြည့်ဝပြီး အနည်း
 ငယ် ယဉ်ကျေးသည်။ သို့သော် ထိုသူမျိုး
 ကျတော့ အသက်တိုသည်။ ၁၆ နှစ်
 လောက်တွင် ဆိုင်ကယ်ကို အကြမ်း
 မောင်းသောကြောင့် ဆိုင်ကယ်မောင်းရင်း
 ဆိုင်ကယ်က ဓာတ်တိုင်ပေါ်တက်သွား
 ကာ ပြန်အကျတွင် ဦးနောက်ပွင့်ကာ
 သေလေသည်။ ထိုအချိန်တုန်းက
 ဆိုင်ကယ် ဓာတ်တိုင်ပေါ်တက်သွားတာ

မြင်လိုက်ကြသူတွေက ပြောမဆုံးကြ။
 စတုန်းကားကြည့်ရသလိုပဲဟု ပြောကြ
 သည်။ ထို ကြမ်းရမ်းသော မိသားစုတွင်
 အနည်းငယ် စိတ်ရှင်းကောင်းသူတစ်
 ယောက် သေသွားပြီ။ ကျန်ငါးယောက်
 အသိတရားရကြပြီ မထင်လိုက်ပါနှင့်
 ဦးညွန့်+ဒေါ်သန်းသန်းရော ကျန်သော
 သားများပါ အသိတရားမရကြ။ ဆိုးမြ
 မိုက်မြပင်။ သူတစ်ပါးအပေါ် မတရားလုပ်
 မြပင်။

ဒီလိုနှင့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်
 ကျော် ကြာသောအခါ သူတို့လုပ်ခဲ့သော
 အကုသိုလ်တွေက ပြန်၍ အကျိုးပေးပြီ
 လား မပြောတတ်ပါ။ ဦးညွန့်+ဒေါ်သန်း
 သန်းတို့ စီးပွားရေးကျစပြုပြီ။ ထိုအချိန်
 မှာပင် သူတို့၏ သားအကြီးဆုံးသေသည်။
 စီးပွားရေးကောင်းသောအချိန်က လူမှုရေး
 ဘာသာရေးမရှိ၊ ထင်သလို ဆိုးခဲ့မိုက်ခဲ့
 သည့် အကြောင်းတရားတွေက အကျိုး
 တရားရခဲ့ပြီ။ သားအကြီးဆုံးသေရသည့်
 ရောဂါက AIDS ကုရာနတ္ထိဆေးမရှိ၊ လ
 အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် တတိယသား

ထပ်၍ ဆုံးပြန်သည်။ သူလည်း သူ
အစ်ကိုကြီးခြေရာမီသောကြောင့် သူဖြစ်
သည်က ရောဂါကလည်း AIDS။ သား
နှစ်ယောက်သေသွားသော်လည်း ဦးညွန့်
ဒေါ်သန်းသန်းတို့ အသိတရားမရကြသေး။
အရင်ကလို မာနထောင်လွှားမြဲ။ ကျန်
သော သားသုံးယောက်ကို အားပေး
အားမြှောက်ပြုမြဲပင်။ ဥပုသ်ကျောင်း
သွား၍ သီလစောင့်စိုင်းလို့ ဒါနတည်း
ဟူသော အလှူအတန်းလည်း မလုပ်ကြ။
သူတို့ စီးပွားရေး တဖြည်းဖြည်း ကျလာ
သည်။ စီးပွားကျလာသလို ဦးညွန့်လည်း
ကျန်းမာရေး ဖောက်စပြုလာပြီ။ ဦးညွန့်
မကျန်းမာဖြစ်နေစဉ်မှာပင် စတုတ္ထသား
ဆုံးပြီး လအနည်းငယ်အကြာတွင် ဦးညွန့်
တစ်ယောက် သွေးအန်၍ ဆုံးပြန်သည်။
ပါဏာတိပါတာ အကုသိုလ်တွေ များခဲ့
လို့လား။ သူများအပေါ်တွင် နှိပ်ထက်စီနင်း
ပြုမှုပြောဆို ဆက်ဆံခဲ့လို့လားတော့မသိ။
နှစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် သူတို့မိသားစုထဲမှ
သားသုံးယောက်နှင့် ဦးညွန့် ပေါင်းလေး
ယောက် ဆုံးပါးသွားကြသည်။ ဒါနှင့်

တောင် ဒေါ်သန်းသန်းက မာန်မာန
မလျော့။ စီးပွားရေးမပြေလည်သော
ကြောင့် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ပေ
၂၀၀ နီးပါးရှိသည့် အိမ်ဝင်းနှင့် တိုက်ကြီး
ရောင်းလိုက်ရသည်။ ရသည့်ငွေကလည်း
အကြွေးဆပ်ရသည်မို့ လက်ထဲတွင် ငွေ
ကျန်သိပ်မရှိတော့။ သူမတို့ အိမ်နှင့်ဝင်း
ထပ်မဝယ်နိုင်တော့။ သူမတို့သားမိ
သုံးယောက် နေစရာမရှိတော့သောအခါ
သူမတို့ ကောင်းစားစဉ်က အစေသာသာ
ဆက်ဆံခဲ့သော အမေနှင့်ညီမတို့အိမ်ကို
သွားနေသည်။ ထိုသို့ သွားနေရသော်
လည်း ဒေါ်သန်းသန်းက အသိတရား
မရှိသေးပါ။ အမေအိမ်မှာ နေရပေမယ့်
အမေ့ဆီမှ အမွေတောင်းကာ အမေနှင့်
ညီမကို အိမ်ပေါ်မှနှင်ချသည်။ ဒေါ်သန်း
သန်း၏အမေနှင့်ညီမက သူတို့အိမ်မှာ
လာနေပြီး သူတို့ကို အမွေတောင်းကာ
နှင်ချသော ဒေါ်သန်းသန်းတို့ သားမိ
သုံးယောက်စလုံးကို အိမ်ပေါ်မှ အပြီးနှင်ချ
လိုက်သည်။ ဒေါ်သန်းသန်း၏သားနှစ်
ယောက်က ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ကြ။

အမေကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေသောသူ
သူတို့ပြဿနာကို မရှိမဲ့ရှိမဲ့နှင့် လိုက်
ဖြေရှင်းရသည်။ သူမတို့သားမိသုံးယောက်
အိမ်ရှားနေရတော့သည်။ ဝင်ငွေမရှိကြ
သောကြောင့် အိမ်လခပင် မှန်မှန်ပေးရ
ကြတော့။ ထိုအချိန်မှာပင် အငယ်ဆုံးသား
က ရန်ဖြစ်ကာ အချွပ်ကျသည်။ ရန်ဖြစ်
ရာမှရသော ဒဏ်ရာနှင့် အချွပ်ထဲမှာပင်
သေသွားသည်။ ပဉ္စမသားနှင့် ဒေါ်သန်း
သန်း နှစ်ယောက်ပါကျန်သည်။ သား
ကလည်း အလုပ်မလုပ်သောကြောင့်
သူမတို့ သားအမိ သုံးစရာငွေမရှိတော့။
ထိုအခါ ဒေါ်သန်းသန်း ဘာလုပ်သည်
ထင်ပါသနည်း။ အရင်စီးပွားရေးပြည်
စဉ်က အတူတူ လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသည့်
မိတ်ဆွေဟောင်းများထံ ပိုက်ဆံသွားချေ
သည်။ မိတ်ဆွေများကလည်း ပထမတော့
ချေးကြပါသည်။ တစ်ခါ နှစ်ခါ သုံးခါကျ
တော့ သူမလာတာပြင်လျှင် ရှောင်နေကြ
တော့သည်။ သူမကလည်း ချေးသာချေး
သည် ဘယ်တော့မှပြန်မဆပ်။ ထိုအခါ
ဘယ်မိတ်ဆွေက ထပ်၍ကူညီပေးတော့

ဆည်နည်း။

ဒေါ်သန်းသန်းတို့ သားအမိ
 တစ်ယောက် အိမ်ရှားခမပေးနိုင်တော့သော
 အခါ အိမ်ရှင်များက ဖယ်ခိုင်းကြသည်။
 နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမတို့ သားအမိ
 ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်၍နေကြသော
 ဆရာတော်ကြီးတော်တော်သည်။ သူမတို့
 သားစုကိုကြည့်၍ အိမ်နီးချင်းများက
 သံဝေဂရကြသည်။ စီးပွားဥစ္စာ ပြည့်စုံခဲ့
 သော်လည်း အသုံးနှင့်အဖြုန်း မခွဲခြား
 ဆက်ခဲ့။ သားများကိုလည်း မှန်ကန်သော
 ငမ်းပေါ်ရောက်အောင် မသွန်သင်နိုင်ခဲ့
 ကြ။ သူမတို့မိသားစုကိုကြည့်လျှင်
 အလင်းကလာသည်မှာ သေချာပါသည်။
 စီးပွားဥစ္စာပြည့်စုံသည်။ ကျန်းမာရေး
 ကောင်းသည်။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ချို့ယွင်း
 မရှိ။ စားချင်တာစား၊ ဝတ်ချင်တာဝတ်၊
 ခိုချင်တာဝယ်လို့ရသောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်
 ကြသည်။ ဒါဟာ အတိတ်ဘဝက သူတို့
 ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်တရားများကြောင့်
 ဆိုတာ သေချာပါသည်။ သို့သော် သူမတို့
 သားစုသည် သီလကို မလုံခြုံခဲ့ကြ။

ဝိပဿနာဆိုတာကတော့ သူတို့နှင့် ဘာမှ
 မဆိုင်သလိုပင် နေခဲ့ကြသည်။ ပြည့်စုံ
 သော စည်းစိမ်ကို မှီ၍ ထင်ရာစိုင်းခဲ့ကြ
 သည်။ ငွေကို လမ်းခင်းကာ အကုသိုလ်
 အမှုများ ပြုခဲ့ကြသည်။ သူတို့ထက်
 နှိုင်းကျသော သူများကို နိုင်ထက်စီးနင်း
 ပြုခဲ့ကြသည်။ လက်ရှိ ကံကောင်းနေသော
 အချိန်ကတော့ သူတို့ပြုသမျှ ဆေးစက်
 ကုရာ အရပ်ထင်ခဲ့သော်လည်း သူတို့တွင်
 ရှိသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံကုန်သော
 အခါမှ သူတို့လုပ်ခဲ့သော အကုသိုလ်ကံ
 က ဆက်ခံဆက်ခံ အကျိုးပေးတော့
 သည်။ ဦးညွန့်+ဒေါ်သန်းသန်းတို့ မိသားစု
 သည် အလင်းကလာခဲ့သော်လည်း သူတို့
 ပြုလုပ်ခဲ့သော မကောင်းမှု အကုသိုလ်
 များကြောင့် သူတို့ သေလွန်သောအခါ
 အစိုက်ကိုသွားရမည်မှာ သေချာပါသည်။
 ဒေါ်သန်းသန်းနှင့် သူမသား
 တစ်ယောက် ယခုထိ ရှိနေပါသေးသည်။
 ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေရသည် ဖြစ်သော
 ကြောင့် ဘာသာတရားနှင့် ရင်းနှီးကာ
 သူမတို့၏ အကုသိုလ်များကို ဆေးကြော

ခဲ့မည်ဆိုလျှင်တော့ သူမတို့ အကုသိုလ်
 များ ကြေနိုင်ပါသေးသည်။ သူမတို့
 သားအမိ ကောင်းမှုကုသိုလ်များဖြစ်သော
 တတ်နိုင်သမျှ ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း။
 သီလဆောက်တည်ခြင်း။ သမထဝိပဿ
 နာများ ပွားများခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့မည်
 ဆိုလျှင်တော့ အလင်းသို့ ရောက်နိုင်ပါ
 သေးသည်။ ယခုအချိန်အထိ အသိတရား
 မရခဲ့ကြဘဲ သူမတို့စိတ်ဓာတ်တွေကို
 မပြုပြင်ဘဲ နေခဲ့ကြလျှင်မူ သူမတို့
 အလင်းကလာခဲ့သော်လည်း သူမတို့
 သွားမည့်လမ်းကို စာရှာသူများ မှန်းဆနိုင်
 ကြပါလိမ့်မည်။ ချစ်စွာသော စာရှာသူများ
 ဦးညွန့်+ဒေါ်သန်းသန်းတို့ မိသားစု၏
 အဖြစ်ကို ဥပမာပြု၍ သံဝေဂယူကာ
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်
 ကိုသွားရမလဲဆိုတာ ဆန်းစစ်နိုင်ကြပါစေ။

ပန်းမြတ်လေး
 (အမရပူရ)

ဗုဒ္ဓိဗျာဓိ

ဟူ 80/- KARSAN ပုဂ္ဂလိက

WANTED

မုဆိုးကြီး ဦးကာစင် (ဝါ) ဦးမောင်မောင်တစ်ယောက် အသက် အရွယ်ထောက် လာပြီ ဆိုတော့ ငယ်ငယ်ကလို မသွက်မလက်တော့၊ အသက် (၆၀)ကျော် (၇၀) နီးပါး အရွယ်မို့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါတော့။ တကယ်တော့လည်း ဒီအရွယ်က ငယ်စဉ်ကလို သေနတ်ထမ်း လမ်းလျှောက် လို့မသင့်တော်တော့။ ဘုရားကျောင်းကန် သွား၍ တရားဓမ္မကျင့်ကြံ အားထုတ် ရတော့မည်အရွယ်။ ဒါပေသိ ဦးမောင် မောင်တစ်ယောက် တရားဓမ္မဆိုတာဝေ၊ အကျွေးမွေး အစားအသောက်သံသရာ တွင်သာ ချာချာလည် မြောနေရှာသည်။ စိတ်ရင်း စေတနာကကောင်း ပစ္စည်းဥစ္စာ က ချမ်းသာသူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းများနဲ့ သွားလိုက် လာလိုက်၊ စားလိုက်၊ သောက်လိုက်နဲ့သာ ဘဝကိုအပန်းဖြေ အချိန်ကုန်ရရှာသည်။

“ပျော်ပျော်နေသေးခဲ” ဟူသော စကားကို လက်ကိုင်ထားပြီး အပေါင်း အသင်းရောင်းရင်းများနှင့် မဟုတ်

တမ်းလျာ ဟာသများကို ပြောကြားရင်း သေခင်ဘဝကို အမောဖြေနေလာခဲ့သည် မှာ ယနေ့ထိပင်။

လူဆိုသည်ကလည်း အခက် သား။ ငွေကြေးဓနဥစ္စာ ပြည့်စုံပါက လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာထက် လုပ်ချင်ရာ လုပ်တတ်ကြသည်က လူဓမ္မတာလူ သဘာဝ။ ဒီတော့လည်း လူထဲကလူဖြစ်တဲ့ သူ့ကို လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ ဘုရား၊ တရားအစားလုပ်ချင်တဲ့ အပျော်အပါး အစားအသောက်ကို ဦးစားပေး အလေး ထားလုပ်သည်ကို အပြစ်မဆိုသာ။

တကယ်ဆိုတော့လည်း ဦးမောင်မောင်တစ်ယောက် ငယ်စဉ် အရွယ်ကပင် ဝါသနာအလျောက် တော လည်တောပစ်သည့် မုဆိုးအလုပ်ကို စွဲစွဲ မြဲမြဲ လုပ်ခဲ့ပြီး ရရှိလာသော တောကောင် အမဲများကို အပေါင်းအသင်းများဖြင့် စားကြသောက်ကြ၊ မြည်းကြ၊ ပျော်ကြ ပါးကြရသည်မှာ သူ့ရဲ့အနှစ်သက်ဆုံး လုပ်ရပ်တစ်ခုပင်။

သူငယ်စဉ် အရွယ်ကောင်းစဉ်

က အဘယ်မျှ မုဆိုးဝါသနာပါခဲ့ကြောင်း သက်သေတစ်ခုအနေနှင့် တင်ပြရပါမူ (၁၉၇၀) ခုနှစ်လောက်က ဖြစ်သည်။

ကိုမောင်မောင် (ဝါ) ကိုကာစင်တစ် ယောက် ဖင်ဝတွင် ဂရင်ဂျီနာ ထာသဖြင့် မန္တလေး ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး ခွဲစိတ်ရုံ(၂) တွင် ဆေးကုသခံ ခွဲစိတ်ရန် လူနာအဖြစ် တက်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်က ခွဲစိတ်ရုံ(၂) သမားတော်ကြီးမှာ ဒေါက်တာ ဦးအောင်ညွန့် (ကွယ်လွန်)ဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့ ကွန်ပေါင်ဒါဆေးထည့်ပေးသူမှာ မုဆိုး ဝါသနာပါလှသည့် အသောက်ဘုရင် ဦးသာရင် သာဖြစ်သည်။

“သူတော်အချင်းချင်း သတင်း ရလွေလွေ ပေါင်းဖက်တွေ” ဆိုသည့်အတိုင်း မုဆိုးဝါသနာပါသော ကိုမောင်မောင် (ဝါ) ကိုကာစင်နှင့် ဦးသာရင်မှာ အနာဆေး ထည့်ပေးရင် တောအကြောင်း၊ တောင် အကြောင်း စကားစပ်မိရာမှအစ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားကြသည်။ ပို၍အဖွဲ့ကျ မိတ်ဆွေ ရင်းချာများ ဖြစ်သွားရသည်မှာ ကာစင် က သူ့ဖခင်မှ ဂရင်ဂျီနာဆေးလာတတ်

ပေးတိုင်း အာမီရမ် (ARMYRUM) တစ်ပုလင်းနှင့် နှစ်လုံးပြုးကျည်တောင့် လာဘ်ထိုး လက်ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်း ကြောင့်ပင်။

သူတို့နှစ်ယောက် အဘယ်မျှ ရင်းနှီးမိတ်ဆွေဖြစ်သွားသနည်း ဆိုပါမူ ဆေးရုံမှ နှစ်ယောက်သား မျက်စိပစ် အချိတ်အဆက်လုပ်ပြီး တောပစ်လစ် သွားကြသည်အထိပင်။ ညနေ(၅)နာရီ ဂျူတီပြီးသည်နှင့် ဆေးရုံကြီး မြောက် ပေါက်တွင်နေသော ဦးသာရင်မှာ သူ့အိမ်မှ အရန်သင့် ပြင်ဆင်စောင့်နေလျက် လူနာ ကာစင်က သူ့အိပ်ရာတွင် လူနာစောင့်ကို ထားခဲ့ပြီး လစ်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ဂျစ်ကားကလေးနှင့် မန္တလေးမှ အဝေဆုံး မိုင်(၃၀) (၄၀) အတွင်း ညတွင်းချင်း ပြန် အရောက်ပစ်နိုင်သောကာလပင်။

မနက် ဝေလီဝေလင်း ပြန် ရောက်ရောက်ချင်း လူနာကာစင်က သူ့ အိပ်ရာခုတင်တွင် အခြေအနမပျက် ပြန်အိပ်နေလိုက်ပြီး ဦးသာရင်မှာလည်း သူ့ဂျူတီချိန်မပျက် ဣန္ဒြေမပျက်ဆောင်

ရွက်လုပ်ကိုင်လျက်ပင်။
ဦးမောင်မောင်(ဝါ) ဦးကာစင် မဖြစ်ခင်...ကိုမောင်မောင် (ဝါ) ကိုကာစင် ၁၁၀ ငယ်စဉ်ကတော့ တောပစ်တဲ့နေရာမှာ နာမည်တစ်လုံးနှင့် နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းများက သူ့ကို 80- KARSIN) အိတ်တီးကာစင်ဟု ခွဲ နာမည် ပေးထားခြင်းခံရအောင် စွမ်း ဆောင်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

အဲဒီဘွဲ့ထူးကို ရရှိမှာကား ဤ သို့ပါတည်း။

တစ်နေ့လမိုက်ညတစ်ညတွင် ကာစင်အပါအဝင် မန္တလေး မုဆိုးအဖွဲ့ ကားကလေးနှင့် မန္တလေးမိုးကုတ်လမ်း တစ်လျှောက် တောပစ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကားပေါ်တွင်တော့ အပေါင်းအသင်း မုဆိုး များ ဖြစ်ကြသော ကိုဘရီ၊ ကိုမြကြီး ကိုတင်မောင် (စာမူရိုင်း) စသည်တို့ ပါကြသည်။ သူတို့အဖွဲ့ အချိန်စောနေ သောသဖြင့် လမ်းခုလတ် “ညောင်ဝန်ရွာ” မှ ကိုဖုန်းကျော်တို့အိမ်ဝင်ပြီးစားလိုက်၊ သောက်လိုက်နှင့် အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်

ကြသေးသည်။
စားသောက်ကြပြီး (၇)နာရီ (၈)နာရီလောက်မှ သေနတ်ဆင် မီးပြင်ပြီး ညောင်ဝန်ရွာမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရှာမိကိုင် သူ့မှာ ကိုကာစင်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ဂျီ၊ ဒရယ်၊ ဆတ်၊ ဝက်များမှာ ရွာမှထွက်လျှင် တွေ့ရှိပစ်ခတ်နိုင်သည့် ရွာကထွက်သည်နှင့် မီးကို ဘယ်ညာရေ ချ သားကောင်ကို မလွတ်တမ်းစု နေသည်။ ရွာမှ မိုင်ဝက်လောက်ထိ မရောက်သေး လမ်းအညာတက်သဖွယ်ပင် ကြီးအောက်တွင် မျက်လုံးဝင်းဝင်းတစ် ခု တွေ့လိုက်ရာ မီးကိုကစား၍ ကားကိုမေ့ လိုက်စေပါသည်။

ကားအချိန် နေသွားသည်နှင့် မီးကိုသေချာထိုးကြည့်လိုက်ရာ သဖွယ် အောက် ချုံပုတ်များ အတွင်းမှ မျက်လုံး ဝင်းဝင်းကို အသေအချာတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကားကိုရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး သေနတ်ကိုင်ဆာ သော မြကြီးကို “ဒရယ်...ဒရယ်ပေါ့” ဟုပြောလိုက်ပြီး ပစ်ရန်အချက်ပေးလိုက် သည်။

မြကြီးက နှစ်လုံးပြီးသောနတ်
ကို အရန်သင့်ကိုင်လျက် ပစ်ရန်ပြင်လိုက်
သည်။ သို့သော် သူ့နေရာ သူ့မြင်ကွင်းက
သားကောင်ကို မမြင်ရ။ မျက်လုံးလည်း
မတွေ့ရသဖြင့် မပစ်သာ။ သေနတ်ကို
ချိန်လျက် ပစ်ဖို့ အခွင့်ကိုသာ စောင့်နေရ
တော့သည်။ ဒါကို အားမလို အားမရ
ဖြစ်သော မီးသမားကာစင်က နှစ်ကိုယ်
ကြားလေသံနှင့် “ပစ်ပါဟ မြကြီးရ ဘာ
ကြောင်နေတာလဲ။ ဒါနဲ့ ပြေးလိမ့်မယ်”

“ငါ ဘာကောင်မှ မမြင်ရတဲ့
ဘာသွားပစ်ရမှာလဲ ငပုရ”

“ဒီမှာ...မျက်လုံးဝင်းဝင်းကြီး
တွေ၊ မတွေ့ဘူးလား... နင်က
အကောင်မြင်မှပစ်တတ်တာလား”

“ဟာ...ငါ့နေရာက ဘာ
မျက်လုံးလည်း မမြင်ရဘူးကွ...ကာစင်ရ”

“ဒါဖြင့် သေနတ်ပေး... ငါ
ဟသာငါပဲ ပစ်တော့မယ်...ပေး...ပေး”

ကာစင်မှာ မြကြီးဆီက နှစ်
လုံးပြီးကို တောင်းယူလိုက်ပြီး သူ့မြင်
ကွင်းမှ မျက်လုံးဝင်းဝင်းနှစ်လုံးကို အမြန်

ထိုးချိန်လိုက် ညာမောင်းခလုတ်ကို ဖြတ်ချ
လိုက်ပါသည်။

သေနတ်သံက “ဒိုင်း” ခနဲ
မြည်းဟီးသွားလျက် ကျည်စေ့များက
သားကောင်ကို ထိသမား၊ မထိသလား
တော့မပြောတတ် ချုံကြားမှ နှုတ်သီးဖျား
နှင့် နာရွက်ကားကားကြီး ပေါ်ထွက်လာရာ
ကာစင်က...

“ဟာ...ဆတ်ဟ...ဆတ်
စူးဟ” ဟု ပါးစပ်မှလည်းပြော လက်က
လည်း ကျန် ဘယ်ပြောင်း၏ နောက်
မောင်းခလုတ်ကို အမြန်ဆုံး ဖြတ်ချလိုက်

ပြန်ရာ သေနတ်သံနဲ့အတူ သားကောင်မှာ
“ဘိုင်း” ခနဲ လဲကျသွားပါတော့သည်။

ရွာမှထွက်ထွက်ချင်း သား
ကောင် ပစ်ခတ်ရရှိသည်မို့ ကံကောင်းခြင်း
ဝမ်းသာခြင်း၊ ပီတိဖြစ်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း
တည်းဟူသော ရသမျှစုံ ခံစားလျက်
ကာစင်နှင့်မြကြီးတို့ (၂)ယောက်မှာ
ဟာလာလုပ်ရန် ဓားထုတ်လျက် သား
ကောင်လဲရာ ချုံစပ်ဆီသို့ အပြေး
ဆင်းသွားကြသည်။

“ဟာ...ဟင်”

လဲနေသော သားကောင်ကို
မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အာမေဇိုတ်
သံများ ထွက်သွားကြပြီး နှစ်ယောက်သား
နောက်တွန့်သွားကြတော့သည်။ မှန်
ပါသည်။ သူတို့ ဟာလာလဲ လုပ်သွားရန်
သွားသောအကောင်မှာ ဆတ်စူးမဟုတ်၊
ထိပ်တဲတဲ ကျည်ဝင်၍ သေနပ်ဖြစ်သော
နွားနီပေါက်ကလေးသာ ဖြစ်နေသော
ကြောင့်ပင်။

“ကာစင်...မင်းပြောတော့
ဆတ်စူးဆိုကွ၊ အခုဘယ်နှယ့်လုပ် နွား

လေးဖြစ်နေတာလဲ”

“အင်း...ငါ့မျက်စိထဲ မြင်တာကတော့ နားရွက်ဖားဖားနဲ့ဆတ်စူးပဲကွ၊ ဒါကြောင့်လည်း ငါ့မိလိက်တာပေါ့”

“အေး...အခုခွေးဖြစ်နေတော့ ခုကွပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

မြကြီးက စိုးရိမ်ပူပန်စွာနှင့် ဆိုလိုက်သည်။

“ဘာခက်တာ မှတ်လို့ကွ၊ ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ရုံပေါ့...ဘယ်သူမြင်တာမှတ်လို့”

ကာစင်က လွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟ...ပစ်တာ မမြင်ပေမဲ့ ငါတို့ ရွာကထွက်လာပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဖန်တော့ဆီတော့ သေနတ်သံကြားပြီး ငါတို့ မုန်းသိမှာပေါ့ကွ”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ကာစင်က အဖွဲ့သားများဘက် လှည့်ပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းလိုက်သည်။

“ဖြစ်ပြီးမှာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲကွ၊ လော လာ ကားပေါ်တက်

ရှေ့ဆက်သွားကြမယ်...မနက်ဖြန် လင်းမှ လူတွေ သိသွားရင်လည်း အခြေအနေအရ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့၊ မသိရင်တော့ ငါတို့အတွက်ကံကောင်းတာပေါ့”

ကိုဘရီနှင့် ကိုတင်မောင်တို့ ဝင်ပြောလိုက်ပြီး ရှေ့ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်တွင် သူတို့မျှော်မှန်းထားသလို ကံမကောင်းကြပါ။ ရွာမှ နွားရိုက်က စောင့်နေသဖြင့် ကာစင်ခမျာ ပြဿနာ မတတ်စေရန် ပါလာသောငွေ ၈၀/ ကို တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် နွားဖိုးအလျော် ပေးလိုက်ရရှာတော့သည်။ အဲဒီနေ့ အဲဒီအချိန်စပြီးကာစင်ကို အဖွဲ့သား မှအိုးများက ဘွဲ့ထူးတစ်ခု ချီးမြှင့်လိုက်ကြသည်။ အဲဒီ ဘွဲ့ထူးကတော့ (80-KARSIN) အိတ်တီးကာစင် ဟူသတည်း။

ဤသို့ဤနယ် ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူး နာမည်တစ်လုံးရထားသူဆိုတော့ တပည့်ခံချင်သူက ပေါ်လာသည်။ ကာစင်ကလည်း တပည့်ခံချင်လာအောင် စည်းရုံးရေးက ကောင်းလှသည်။ သူပစ်ခတ်ရရှိလာသော တောကောင်အသားများကို ခံပေါက်၊ အုန်း

ထမင်းချက်ပြုတ်ကျွေးခြင်း၊ ကြော်လှော်ကပ်ပြီး အရက်၊ ဘီယာနှင့် မြည်းကြစားကြ သောက်ကြခြင်းများ ပြုလုပ်ရာ အစားအသောက်တွင် အငတ်ကြီးကျလှသော “တင်မောင်ကြီး” တစ်ယောက် ကာစင်...ကာစင်နှင့် တစ်စင်ထဲစင်ပြီး အနားက မခွာတော့။

တပည့်မွေးချင်နေသော ကာစင်ကလည်း “တင်မောင်ကြီး” အငတ်ကြီးကျပ်ကိုကြည့်ပြီး သူပစ်ခတ်ရရှိလာသော ယုန်၊ ကြောင်၊ ဂျီ၊ ဒရယ် (ဆတ်မပါ) တို့မှ ချွေးအိမ်၊ အူ၊ ကလီစာ၊ ခြေထောက်ရိုးတွေကို ရက်ရက်ရောရော ပေး၊ ကျွေးပြီး စည်းရုံးလိုက်ရာ နေ့ချင်းညချင်းပင် တပည့်ရင်းဖြစ်သွားပါတော့သည်။ တပည့်ဖြစ်သူက ဆရာထက် အသက် (၁၅) နှစ်လောက်ကြီးသော်လည်း ဆရာကိုတော့ လေးစားရှာသည်။ မလွန်ဆန်ဝံ့ရှာပေ။

ကိုတင်မောင်ကြီးမှာ အစက ပြင်ဦးလွင်ကားမောင်းအလုပ် လုပ်သော်လည်း ကာစင်ပါမိနှင့် သံဂဟေတော်ငန်းကို ပြောင်းလုပ်လိုက်ရာ နောက်တော့

သံဂဟေ ကိုတင်မောင်ကြီးဟု အမည်
တွင်လာသည်။

တပည့်ရင်းဖြစ်သွားသည်နှင့်
သံဂဟေကိုတင်မောင်ကြီးမှာ ဆရာကာစင်
သွားရာ နေရာတကာ ခွေးနောက်ပါဆို
သလို တစ်တန်းတည်းပါတော့သည်။
တောသွားရင်လည်းပါ၊ အစားအသောက်
ဆိုရင်လည်း ရှေ့ဆုံးကပါ။ ဟိုနေရာ၊ ဒီ
နေရာ အကုန်ပါ။

ကိုတင်မောင်ကြီး တော်တဲ့
နေရာ တပည့်ပီသတဲ့နေရာလည်း ရှိပါ
သည်။ ဆရာတောသွားမည်ဆိုပါက ပြော
နေစရာမလို၊ ဆရာအတွက် ခရမ်းချဉ်သီး
အူပေါက်ချက်၊ ငါးပီချက်၊ ပဲလော်ကြော်၊
အညင်းသီးစသည် ဂရိတ်အစားအစာ၊ ဖွယ်
ဖွယ်ရာရာတွေကို ကျွဲကျွဲနုနုလုပ်ယူလာခဲ့
ခြင်းပင်။

ဆရာဖြစ်သူကလည်း တပည့်
အပေါ် ခင်တွယ်တော့ သေနတ်ပစ်၊ ယမ်း
တောင့်လုပ်နည်း၊ ယမ်းထောင်နည်း၊ ခဲလုံး
နည်းတွေကို စုံအောင်သင်ပြပေးပါသည်။
တောပစ်နည်းပညာတွေလည်း ပေးသည်။

သို့သော် ပါရမီကြောင့်လား
တော့ မပြောတတ်။ ဆရာလက်ကို လုံးဝ
မမီ။ တပည့်ဖြစ်သူက ယုန်း၊ ကြောင်
အဆင့်က လုံးဝမတတ်၊ ဒါကြောင့်
နောက်ဆုံးအပေါင်းအသင်းတွေက သူ့ကို
“ယုန်း၊ ကြောင်၊ တင်မောင်” ဟု ဘွဲ့တပ်
ပေးလိုက်ကြတော့သည်။

တခြားနေရာတွင် ဆရာခြေရာ
မမီပေမယ့် အပေါင်းအသင်းသွားဖော်
လာတက်တွေ၏ ဘွဲ့ထူးပေးခံရတာခြင်းက
တော့ တူအောင်လိုက်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

ဆရာက “အိတ်တီးကာစင်”
တပည့်က “ယုန်း၊ ကြောင်၊ တင်မောင်”
ဟူ၍တည်း။ ဒီနေ့ထိ ဆရာတပည့် နှစ်
ယောက်က မခွဲတတ်တဲ့ မကြာမီသေ
တော့မှ ကွဲမည်ထင်သည်။

အခုတော့ နှစ်တွေကြာလာလို
အသက်တွေလည်း ကြီးလာကြပေပြီ။
အရင်ကာစင်က ဦးကာစင်၊ မာမူကာစင်
ဘဝရောက်လာသလို တင်မောင်ကြီးက
ဦးတင်မောင်ကြီး၊ အပါကြီးဘဝ ရောက်
ခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်

ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ဗီကေတော့
မဖျောက်၊ ဝိသနာကလည်း သေမှပျောက်
မည် ကိစ္စမို့ ဦးကာစင်တစ်ယောက် မသေ
ခင် သူ့ဆိုးအမွေ ပေးခဲ့ချင်သည်။ တပည့်
ရှာကျွေးတာလေးလည်း စားချင်ရှာသည်။
သို့သော် လက်ရှိတပည့်က အဖြစ်မရှိ။
အားမရှိရတော့ စိတ်ဓာတ်ကျရှာသည်။

သူ့တွင် သား (၃) ယောက်နှင့်
သမီးတစ်ယောက်ရှိရာ သား (၃) ယောက်
စလုံးမှာ တောပစ်ဝိသနာ မပါ။ အဖေ
ခြေရာနင်းကြမည်သူများ မဟုတ်။
ဒါကြောင့် သူ့မှာ ရတက်မအေး၊ အဆွေး

ကြီးတွေနေခိုရာသည်။ သားရင်းချာများက ဝါသနာမပါသဖြင့် ဝါသနာပါသော တူသား များထဲတွင် တစ်ခါရှာကြည့်ပြန်သည်။ လက်စလက်နမဆိုးသော “စောပုံ” နှင့် “မင်းမင်း” ကိုတွေ့သဖြင့် လက်သပ်မွေး ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

စောပုံနှင့် မင်းမင်းကို လေ သေနတ်မှအစ လိုအပ်တာမှန်သမျှ အကုန်ဝယ်ပေးသည်။ သေနတ်၊ ခံယမ်း များ ကိုင်ပုံကိုင်နည်း၊ ပစ်ခတ်ပုံ ပစ်ခတ် နည်းတွေ ပြောပြသင်ပြပေးသည်။ လက်တွေ့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ရှိစေရန် လည်း ဝါသနာပါသော အပေါင်းအသင်း ဟောင်း မုဆိုးကောင်းကြီးများကို ခေါ်၍ လက်တွေ့သွားရောက်ပစ်ခတ်သင်ပြပေး စေသည်။

စောပုံနှင့် မင်းမင်းတို့ကလည်း ဦးလေး (မာမူ) အလိုကျ ပြောဆိုသင်ပြ သမျှကို ကြိုးစားပြီး လေ့လာလိုက်နာ ကျင့်သုံးခဲ့ကြသည်။ စောပုံမှာ ပါရမီ အထိုက်အလျောက်ပါသော်ငြားလည်း အသောက်အစားက အလေးသာသဖြင့်

အပစ် အခတ်တွင် ဆရာ (မာမူ) အဆင့် ကို မမီ။ ဒါပေသိ အချက်အပြုတ်၊ အစား အသောက်တွင်တော့ ဆရာထက်ပင်သာ သယောင်ရှိသည်။

မင်းမင်းကတော့ အသောက် အစားမရှိ။ နာထသည်လောက်သာရှိ သည်။ အပစ်အခတ်နည်းပညာကို ကြိုးစား လေ့လာသဖြင့် လက်စလက်န အခြေ အနေမှာ မဆိုးလှ။ သို့သော် လူ့ဘဝဆို သည်မှာ ကံဇာတ်ဆရာပြုသမျှ နလိုက်ရ သည်က ဓမ္မတာပင် မဟုတ်ပါလား။ ဟုတ်ပါသည်။ ယခုလည်း မင်းမင်းတစ်

ယောက် ကံဇာတ်ဆရာပြုသမျှ နလိုက်ရ သည်။ မုဆိုးအတွေ့အကြုံများကို ပညာ ယူ လေ့လာဆည်းပူး၍မှ မပြီးသေး မသမာသူတွေ၏ ရုပ်ရှင်ရုံ ဗုံးဖောက်ခွဲရာ မှ မင်းမင်းတစ်ယောက် ကောင်မလေးငယ် ရင်း ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရသွားစွာ သည်။ မသေကောင်း၊ မပျောက်ကောင်း မို့ မသေသော်လည်း အတော်ခံလိုက်ရ သည်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး မင်းမင်းမိန်းမက အလံနီပြုပြီး ဘယ်မှမထွက်ရ၊ မသွားရဟု အမိန့်ချလိုက်တော့သည်။ မင်းမင်းချော့မှ တောပစ်ဝါသနာပါသော်ငြား မိန်းမအာဏာ မဖီဆန်ဝံ့တာကြောင့် မုဆိုးအသိုင်းအဝိုင်း နှင့် အဆက်ဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။

ဒီတွင် မာမူကစင်တစ်ယောက် သူ့မျှော်မှန်းချက် ပျက်ရပြန်သဖြင့် စိတ် မချမ်းမသာ ဖြစ်ရပြန်တော့သည်။ လုပ် သလိုမဖြစ်လျှင် ဖြစ်သလိုလုပ်တတ်သည့် မုဆိုးစိတ်ဓာတ်ဖြင့် မတတ်သာသည့်အဆင့် ရှိသည့် သမီးနှင့် မုဆိုးဝါသနာပါသော သမက်လောင်းရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့

သည်။

ဒီအချိန်မှာ ရောင်းရင်းမုဆိုး တစ်ယောက်၏သား မောင်ဇော်ဇော်တစ် ယောက်မှာ ရုပ်ရည်၊ ပညာမဆိုးရှာတဲ့ အပြင် မုဆိုးမိမိ၊ သေနတ်ပစ်အသင်းတွင် လက်တွေ့လေ့လာပစ်ခတ်သင်ကြားနေ ကြောင်းသိရသည်နှင့် သမက်ဖမ်းပြီး မြေတောင်မြှောက်ပေးပါက သူလိုအင် ဆန္ဒပြည့်ဝနိုင်မည်ဟု တွေးမိပြန်သဖြင့် အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဝိုင်းပြင်းစီမံကိန်း ဆွဲလိုက်တော့သည်။

အခုတော့ မာမူကာစင် စီမံကိန်း သမက်ရွေး မှန်သွားသည်။ သမက်က သူမျှော်မှန်ထားသည့်အတိုင်း မုဆိုးထိသနာ ပါသည်။ ဒီအပြင် ခမည်းခမက်ကလည်း မုဆိုးတစ်ယောက်ဆိုတော့ အထူးစည်းရုံး စရာမလို၊ တောသွားချင်စိတ်ပေါ်လို စကား စလိုက်ရုံနှင့် နှစ်ခါမပြောရ။ အခုလား သွားစို့လေ ဟု အလိုက်သိသိဆန္ဒရှိရှိ ပြောတတ်သဖြင့် ပုလင်းနှင့်ဖန်ခွက် အရက်နှင့်ဆော်ခါပမာ တတွဲတွဲ၊ မကွဲ မကွာဖြစ်နေကြသည်။

သမက်ကလေးကလည်း ရွှေ သမက်၊ ငွေသမက်ဖြစ်အောင် ယောက္ခမ အကြိုက်ကြီးစားပြီး သွားလာပစ်ခတ်ပေး ရှာသည်။ အချိန်အခါ ရာသီမဟုတ်သဖြင့် အမဲကြီးပစ်မသွားနိုင်ရင်တောင်မှ အနီး အနားအပြည့်စားကလေးရနိုင်ရန်အတွက် ဂျိုး၊ ငှက်၊ ဇရက်၊ စာရရာ အကုန်ပစ်၍ ချစ်ပါပါ ယောက္ခမကြီးလက် “ဝ” ကွက် အပ်ရှာသည်။

ဤမျှအလိုက်သိ ပါရမီဖြည့် ပေးသော သမက်ကို ကြည့်ကာ ကြည့် ကာ လူတကာကိုတွေ့တိုင်း ဂုဏ်ယူ

ဝင်ကြားလျက် ကြည်နူးဝမ်းသာ ပီတိတွေ ပြာနေမိသည်ကလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ အချုပ်ကို ဆိုရသော် မာမူ ကာစင်တစ်ယောက် အသက်ကြီး၍ သူ မမွမ်းဆောင်နိုင်တော့သော မုဆိုးအလုပ် ကို သူ့အစား ကိုယ်ပွားလုပ်နိုင်မည်၊ အပြည့်ရှာပေးနိုင်သည့် သမက်ကောင်း၊ ရွှေသမက်၊ ငွေသမက်ကလေးတစ် ယောက် ရရှိလိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားကာ ဒီဒွန္ဒယာလောကကြီးမှာ ငါလိုလူ ဇမ္ဗူဂူဟု လက်မထောင်လျက် မော်မဆုံး ပျော်မဆုံး တပြုံးပြုံးနှင့် အနေ ဖြောင့် အသေဖြောင့်တော့မည်က အသေ အချာပင် ဖြစ်ပါတော့သည် တကား။

(မှတ်ချက်။ ။ အဖြစ်မှန်၊ အမည်မှန်၊ အပေါင်းအသင်းများသိရန် ကာယကံရှင် ၏ ပြောပြဝန်ခံချက်ကို မချွင်းမချန် တတ် ကြောင်းကို ပြန်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်)

မန္တလာဖော်ကောင်

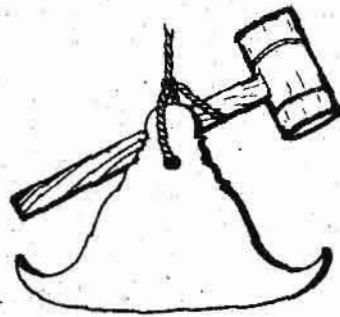
ကဏ္ဍမှလွှဲမသွားနဲ့ပါ

ဥစ္စာစု ထိုက်သူမို့ မပြစ်ချင်ပါ

မေချို (ပျဉ်းမနား)

မစိန်တင်သည် ရုံးတစ်ရုံးမှ စာရေးဝန်ထမ်းဖြစ်သည်။ သူ၏ခင်ပွန်း ဦးချိုသည်လည်း ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဦးချို၊ မစိန်တင်တို့တွင် သားသမီးနှစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့သော်လည်း အဖတ်မတင်ခဲ့။ မစိန်တင်သည် လကုန်လျှင် ဝန်ထမ်းလစာများကို ထုတ်ပေးရသူဖြစ်သည်။ မစိန်တင်၏ စီနီယာမမဖြစ်သော ဒေါ်လှလှစိန်၏ သင်ပြမှုဖြင့် ငွေတိုးချေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ များစွာသော လစာနည်းဝန်ထမ်းတို့သည် အိမ်ထောင်သည်များ ဖြစ်ကြသည်။ သားသမီးများကို ကျောင်းထားကြရသည်။ ရသောလစာသည် အိမ်စရိတ်ကို ပြည့်စုံအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပေ။ လ၏ ထက်ဝက်ကျော်တွင် ငွေများပြတ်လပ်ကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။ အခြားသောစရိတ်ကို ဘေးချိတ်နိုင်သော်လည်း ဝမ်းရေးစရိတ်ကား ချိတ်၍မရ။ အတိုးဖြင့် ချေးငှားရတော့သည်။ နောက်တွင် ချေးငှား၍ မရတော့ လစာများကို ကြိုတင်ရောင်းကြရတော့သည်။ အချို့ဝန်ထမ်းငါးဦးများက ချေပြန်တိုးယူ

ချေးတောင်းခေါင်းရွက်ဖြင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေရှာကြရသည်။ ထိုသူများသည် မစိန်တင်နှင့်ဒေါ်လှလှစိန်တို့ထံ အတိုးနှင့် ချေးငှားကြသည်။ လစာများကို (၃) လစာအထိ ရောင်းကြရသည်။

“အစ်မစိန်ရေ... အစ်မမောင်နေမကောင်းလို့ ကလေးတွေ ကျောင်းဖွင့်စဆိုတော့ ကျောင်းစရိတ်လည်းလိုတာမို့ ကိုကျော်ဝေလစာကို (၃) လစာရောင်းချင်ပါတယ်” ဟု ကျော်ဝေဇနီး မခင်ကြည်က ပြောသည်။

“အစ်မရေ အိမ်ကအကြီးကောင် ဆေးရုံတင်ထားရလို့ ငွေလိုလို့ပါ အစ်မရယ်... ငွေတစ်သောင်းလောက် လိုချင်လို့ပါ...” ဟု ကျန်းဟာရေးမကောင်း၍ ငွေလိုသူများကလည်းကောင်း။

“အစ်မရေ ကျွန်တော့်အမေ

ကြီးနေမကောင်းလို့ ဆေးဝါးစာတ်စာ ဝယ်ချင်လို့ ငွေနည်းနည်းချေးပါဦး...” ကတစ်ဖုံ ငွေကြေးအခက်အခဲကြုံသူများသည် ငွေရရန်အတွက် အောက်ကြိုအသနားခံ ပြောဆိုကြသည်။

“ဟဲ့ ငါ့မှာ ငွေသိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“လုပ်ပါအစ်မရယ်။ ကျွန်မမှာ အရေးတကြီးလိုလို့ပါ။ ဆရာဝန်က ခွဲကုရမယ်ပြောတယ်။ အစ်မကလွဲလို့ မရှာတတ်လို့ပါ။ ကူညီပါဦး”

ငွေလာချေးသောသူများ အလွယ်တကူရသည် မဟုတ်ပါ။ သူ၌ လောလောဆယ် မရှိသေး။ အခြား၌ ယူပေးရမည်ဖြစ်၍ သူချိန်းသည်အချိန်မလာခဲ့ရန် ချိန်းဆိုသည်။ ငွေပေးရပြီဖြစ်သော်...

“အေး... ညည်းတို့ကို အခု ငွေထုတ်ပေးလိုက်မယ်။ လခထုတ်ရင် ငါ့ငွေ ပြန်ယူမှာနော်။ အဲဒီအခါ တောင်တောင်အီအီ မပြောနဲ့၊ ငါကလည်း သူ့ဆီက ယူပေးရတာမို့ မှန်မှန်ပေးမှ ဖြစ်

မယ်နော့၊ ရော့...ဒီမှာ လက်မှတ်တိုး”
“ယူပါ အစ်မရယ်။ အခုလို လိုတဲ့အချိန်မှာ ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်”

ဤသို့အားဖြင့် ငွေတိုးဖြင့် ချေးခြင်း၊ လစာများဝယ်ယူခြင်းဖြင့် မစိန်တင်၏ စီးပွားရေးမှာ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာခဲ့ပေသည်။ အချို့ငွေများလည်း ဆုံးရှုံးဖူးပါသည်။ အချို့ နေပြန်တိုးသမား များ ငွေယူပြီး အစပိုင်း ငွေတိုးမှန်မှန် ပေးသော်လည်း နောက်များတွင် ငွေမပေး သည့်အပြင် လူပါမတွေ့ရတော့ဘဲ ဆုံးရှုံး ဖူးများလည်း ရှိပေသည်။ ဝန်ထမ်းများမှာ မူ ငွေကိုမဆပ်ဘဲ နေ၍မရပါ။ လစာကို မစိန်တင်က ထုတ်ပေးရသည်ဖြစ်၍ မစိန်တင်အတွက် သပိတ်ဝင် အိတ်ဝင် ဖြစ်ပေသည်။ မစိန်တင်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ စားသုံးမည့်သူ မရှိသော်လည်း မစိန်တင်ချမ်းသာသထက် ချမ်းသာလိုပေသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိငွေ များအပြင် မိတ်ဆွေများထံမှ သိန်းပေါင်း များစွာယူကာ လည်ပတ်လုပ်ဆောင်လျက်

ရှိသည်။ ငွေတိုး၊ လစာ အရောင်းအဝယ် နှင့် ရွှေများပါ အပေါင်ခံလုပ်ငန်းကို လုပ် ခဲ့ပေသည်။ မစိန်တင်သည် ကြွေးများပြန် လည်ရရှိရန်၊ အကြွေးကိုတောင်းယူရန်၊ ငွေများတိုးပွားရန် ငွေများတိုးပွားရန် စသည်တို့ကို အစဉ်တွေးတောကြံဆနေ တတ်သည်။ အချိန်တန်၍ ငွေမပေးနိုင် သူများသည် မစိန်တင်၏ အပြောအဆို အကြိမ်းအမောင်းကို ခံကြရသည်။

ဦးချိုနှင့် ဒေါ်စိန်တင်တို့သည် ဥပုသ်သီတင်းရက်ပိတ်များ၌ ဥပုသ်စောင့် ခြင်းမရှိပါ။ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများက ခေါ်လျှင်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ ငြင်းပယ်ခဲ့ကြသည်။ မိဘ၊ ဘိုးဘွားစဉ် ဆက် ကိုးကွယ်ခဲ့သော ရွှေဂူကြီးကျောင်း တွင် ကမ္ဘည်းထိုးလှူထားသော အလှူ များသာရှိပါသည်။ ဒေါ်စိန်တင် အသက် ၅၅ နှစ်တွင် ခင်ပွန်းသည် ဦးချိုအသည်း ကင်ဆာဖြင့် ဆုံးပါးသွားပါသည်။ ခင်ပွန်း သည် သေဆုံးသွားသောအခါမှ သေခြင်း တရားကို သတိထားမိလာသည်။

x x x

ဒေါ်စိန်တင်ခင်ပွန်းဆုံးပြီးနောက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒေါ်မြမြတော်သည် ဒေါ်စိန်တင်အား ရုံးပိတ်ရက်များတွင် ဥပုသ်ကျောင်းသို့ခေါ်သွားကာ ဥပုသ် စောင့်စေသည်။ ဆရာတော်ကြီးများ ဟော ကြားသော တရားများကို နာစေသည်။ ဆရာတော်များရေသားသော တရားစာများ ကို ဖတ်စေသည်။ အထူးသဖြင့် ဆရာတော် ဦးတေတိက၊ ဆရာတော်ရှင်ဆန္ဒာဓိက၊ မေတ္တာရှင် ရွှေပြည်သာ၊ ရှင်ဆေကိန္ဒ စသော ဆရာတော်များ၏ စာပေများကို ဖတ်စေခဲ့သည်။ တရားစခန်းများသို့လည်း ခွင့်ယူစေပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အား ထုတ်စေခဲ့သည်။ တစ်နေ့ မစိန်တင်နှင့် ဆုံသောအခါ...

“သူငယ်ချင်း ငါတို့တတွေ လည်း တစ်နေ့တခြား အသက်တွေကြီး လာပြီ၊ မင်းလည်း သားသမီးရှိတာ မဟုတ် တော့ မင်းအခုအခြေအနေဆို အေးအေး ဆေးဆေး နေလိုရပါပြီ။ ပေးစရာရှိတာ တွေ၊ ယူစရာရှိတာတွေ အပြတ်လုပ် တော့၊ မင်းလည်းတရားတွေ သိလာဦးပဲ။

သေခြင်းတရားက ချိန်းထားလိုရတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းသေရင် တန်းလန်းမဖြစ် စေနဲ့။ ပစ္စည်းဥစ္စာကိုလည်း ထားခဲ့ရမှာ ကျန်ခဲ့ရင်လည်း သူများပဲ ယူမှာ။ ငါမင်း ကို ချစ်လို့ သတိပေးတာနော်”

“အေးပါ။ ငါလည်း ရှေ့ (၃) လလောက်ဆို ပင်စင်ယူတော့မှာ အခု ထဲက လျော့နေပါပြီ။ ပင်စင်ယူပြီးရင် တော့ မင်းတို့နဲ့လိုက်ပြီး တရားအလုပ်ပဲ လုပ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ။ သတိလေးနဲ့ နေဖို့ ပြောတာပါ”

သည့်နောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတွေ့ဖြစ်ကြပေ။ မိမိတို့၏ မိသားစုအရေး ကိစ္စများတွင် လည်ပတ်ကျင်လည်လျက် ရှိပေသည်။ တစ်နေ့ နံနက် (၁၀) နာရီ ခန့်တွင် အိမ်ဖုန်းပြည်လာသည်။

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

“ဟလို...မြမြတော်ပါရင်”

“ဟလို...မမမြ ...မမမြ ခင်မေသန်းပါ။ ဟို...အင်း...ဒေါ်စိန်တင် ဆုံးသွားပြီတဲ့”

“ဘာ...မစိန်တင်ဆုံးပြီ။ အို ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွယ်”

“မသိသေးဘူး မမရေ။ မေသန်း တို့လည်း အခုမှကြားလို့ သွားမေးမလို့”

“အေး...အေး မမမြ လာခဲ့ မယ်။ အဲဒီမှာ ဆုံကြတာပေါ့”

ဖုန်းကိုချပြီး ဒေါ်မြမြတော် စက်ဘီးလေးနင်းကာ အပြေးနင်းလာခဲ့ သည်။ ဒေါ်စိန်တင်အိမ်တွင်ကား ဒေါ်ခင်မေ သန်း၊ ဒေါ်မြသန်းကြည်၊ ဒေါ်ခင်စိန်အေး၊ ဒေါ်လှနု၊ ဒေါ်သိန်းလှိုင်၊ ဦးသန်းလှိုင်၊ ဦးတင်မောင်စိန်၊ ဦးအောင်ခိုင်၊ ဦးလှိုင်ဘွား စသည့်သူငယ်ချင်းများ ရောက်နေကြသည်။

“အမလေး . . . ညီမလေး စိန်တင်...နှင့်သူငယ်ချင်းတွေ စုံနေပြီ ကွယ်။ ထပြီး စကားပြောပါဦး . . . ညီမလေးရဲ့။ ဟဲ့...ဟဲ့...ဟီး...ဟီး”

ဒေါ်စိန်တင်အစ်မ ဒေါ်စိန်ရင်က ဝိုပါလေသည်။

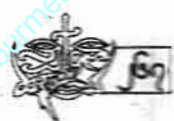
“မနေ့က အကောင်းကြီးပါ မြမြရယ်...။ သူနဲ့ သူတူမ မြမြခိုင် အစ်မသမီးနဲ့အိပ်တာ။ အစ်မတို့က ရှေ့

အိမ်မှာလေ။ မနက်စောစော အိပ်ရာက ထတော့ မူးတယ်။ မူးတယ်ဆိုပြီး လဲသွား လို့ အစ်မတို့လည်း ဆေးရုံခေါ်သွားပါ တယ်။ ဟင့်...ဆေး...ဆေးရုံရောက်လို့ စမ်းသပ်တော့ အသက်မရှိတော့ဘူး။ ဦးနောင်သွေးကြောပြတ်တယ် ပြောတာ ပဲ။ အမလေး...အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာကွယ် ...ဟဲ့...ဟဲ့”

အသုဘကို ရပ်ဝေးမှ ဆွေးဖို့ များအတွက် (၃) ရက်ထားသည်။ (၅) ရက်တွင် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးသည်။

x x x

ဒေါ်စိန်တင်သေဆုံးပြီးနောက် ဒေါ်မြမြတော်သည် အသိသံဝေဂယူမိပါ သည်။ သက်ရှိနှုန်းသမျှ သေခြင်းတရားကို လွန်ဆန်၍ မရပေ။ မစိန်တင်သည်လည်း ကောင်း မိမိသည်လည်းကောင်း မစိန်တင် သေမည်ဟု မထင်ထားပါ။ မစိန်တင် မသေမီကာလအချိန်က မိမိပင် လုပ်ငန်း များကို အပြတ်ဖြတ်ရန် ပြောခဲ့မိသည်။ သို့သော် မစိန်တင် လုပ်ငန်းများ ပြုတ်

သွားပါ။ မစိန်တင်သေပြီးနောက် မစိန်တင်	ခွဲဝေယူသွားလေသည်။	သေသောအခါ မိမိပြုခဲ့သည်
ပေးရမည့် ကြွေးရှင်များက လာတောင်း	ထိုကြောင့် အောက်ပါအလင်္ကာ	ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံများသာ ပါပေ
ကြသည်။ မစိန်တင်သေဆုံးသွားပြီဖြစ်၍	လေးကို မြဲမြံစေ ချွတ်ဆိုနှလုံးသွင်းနေမိ	မည်။
မစိန်တင်လုပ်ထားသည် ကိစ္စများကို	ပါတော့သည်။	“ဥစ္စာစုထိုက်သူဖို့ မဖြစ်ရ
မောင်ငှမများမထိဟုဆိုကာ မပေးကြတော့	“မနေ့ရာဇို့ သေရတဲ့အခါ	လေအောင် မိမိသည်ပင် ခါနု၊ သီလ
မစိန်တင်ရရန်ရှိသည့် ငွေကြေးများ	ကိုယ့်ချောက်ကိုများ၊ ဘာများမပါ	ဘာဝနာ၊ ရိက္ခာထုပ်ကို သေချာထုပ်မိ
တောင်း၍ရသည် မရသည် မသိပေ။	ပစ္စည်းဟူက မြဲမြံမပါ	ရဲ့လား”
မစိန်တင် သေရွာသို့ မယူသွားနိုင်သည့်	ရှာထူးစုစု တစ်ခုမပါ	
အသက်ရှင်စဉ်က မနေမနား ရှာဖွေထား	ကိုယ်ပြုထား ကံများ ကိုယ့်ချောက်	မေချို (ပျဉ်းမနား)
သည့် ရတနာငွေများကား ထိုက်သူတို့	ပါ”	

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုမင်း

တံခွန်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/ ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်ကြားရင်းနှီးငွေသက်သေခံမှတ်ပုံတင်စာမှတ် - 0610Y008484

ကျဲရဲအံ့ရဲ ပြည်ပမှာ

သွားလိုက်ကြစို့ ကျေနပ်ပြန်

နှင်မေရီမိုး (ယုဝနပလာတ)

ကိုကိုရယ်...တကယ်ဆို နဒီ
ကျော့ရှင်းဆိုတဲ့ ဂျပန်ရောက် စွန့်စားသူ
လေးဟာ “အိမ်ထောင်ရှင် အပျိုစင်စစ်”
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုကို အသိဆုံးပါ။

နဒီလေ အသပြာခန်းခြောက်
ပြီး နေရေးစားရေး ခက်ကြုံခဲ့ရတုန်းက
ကိုကိုကို မေ့ထားခဲ့လိုက်တယ်။

အလုပ်ကလေးရလာတော့
တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့နေတဲ့ အချိန်
တွေမှာ ကိုကိုကို မြင်ယောင်မိတယ်။
မြင်ယောင်လာတဲ့ ပုံရိပ်ကလေးကို ဖမ်း
ဆွဲပြီး နဒီအနားမှာ ခေါ်ထားချင်လိုက်
တာ။ နတ်မိမယ်လေးတစ်ပါးလို ကိုကိုကို
“ရောက်စေသတည်း” ဆိုပြီး အနားရောက်
လာအောင် ဖန်ဆင်းလို့ ရချင်လိုက်တာ။
စိတ်ကူးထဲမှာပဲ နဒီ ရူးနေခဲ့ရတယ်။

နဒီမှာ အလုပ်အကိုင်လေး
အဆင်ပြေလို့ စုမိတဲ့ငွေလေးနဲ့ အိမ်ခန်း
လေးတစ်ခန်း ငှားလို့ရခဲ့တဲ့ နေ့ကပေါ့။
အခက်အခဲတွေ ဒုက္ခတွေကို
ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရတုန်းက နှလုံးသားကြွက်
သားတွေကို ကျော့ကန်စိုက်ကျော့ကန်ခဲလို

မာနေအောင် ကြိတ်မှိတ်တင်းခံထားခဲ့ရ
လို့ ထင်ပါတယ်။ မျက်ရည်ဆိုတာ ဘယ်
ခါမှာ ရောက်နေမှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။ အလုပ်
အကိုင်နဲ့ လုံခြုံနွေးထွေးတဲ့ အိမ်ခန်း
ကလေးနဲ့ ဖြစ်ပြီဆိုမှ အစိုင်အခဲအနေနဲ့
ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ရေခဲတွေ အရည်ပျော်
ကျသွားသလိုပဲ နှလုံးသားကျော့ကန်စိုက်ကြီး
အရည်ပျော်သွားရှာတယ် ထင်ပါတယ်။
ဒေလဟော ပြီးဆင်းလာတဲ့ မျက်ရည်တွေ
ဟာ မျက်နှာပေါ်မှာ ရေတံခွန်တစ်စင်း
ဖြတ်ဆင်းနေသလိုပါပဲ။

တော်ရုံနဲ့ အတောမသတ်နိုင်
ပဲ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို စိတ်လွတ်
ကိုယ်လွတ် ချွေးပွဲချ ငိုနေမိခဲ့တယ်လေ။

မျက်ရည်မီးတွေကြားထဲက
ထိန်းမရတဲ့ ရှိုက်သံကို အဖော်သံစဉ်လေး
တွေအဖြစ် သဘောထားပြီး ကိုကိုနဲ့
မိသားစုဆီ အလွမ်းစာဖို့ ကာရန်ရှာကြည့်
လိုက်တော့ အတိတ်တစ်ချိန်တစ်ခါစီကို
အတွေးလိုက်ကာလေး လှစ်ဟမိသွား
တယ်လေ။

“နဒီလေးရယ် . . . ကိုကိုက

နဒီလေးနဲ့ အတူနေချင်လှပြီကွာ။ နဒီလေး
နဲ့ တစ်နေ့လေးမတွေ့ရရင်တောင် ကိုကို
မနေနိုင်တော့ဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရရင်
မနက် အိပ်ရာထတာနဲ့ နဒီလေးရဲ့ မျက်နှာ
ကို ကိုကိုက တွေ့ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားနေမိ
တာ။ ခုတော့ကွာ မင်္ဂလာခန်းမအားလုံးက
စနေ၊ တနင်္ဂနွေ မှန်သမျှ တစ်နှစ်စာလုံး
တောင် ကြိုတင်အော်ဒါတွေနဲ့ ပြည့်နေ
ပြီဆိုတော့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့သူတွေ များ
များနိုင်လွန်းတယ်ကွာ။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ
တွေ ရုံပိတ်ရက်တွေ ကြည့်မနေတော့ဘဲ
ကြားရက်တွေမှာပဲ မျက်စိမှိတ်ပြီး မင်္ဂလာ
အခမ်းအနား ကျင်းပလိုက်ရင် ကောင်း
မယ်ထင်တယ်။ ဒါမှ နဒီလေးနဲ့ ကိုကို
အချိန်ပြည့် အတူတူနေရမှာ”

“ကိုကိုရယ် . . . ကိုကိုပဲ နဒီ
လေးကို တန်ဖိုးထားလှချည်းရဲ့ တင့်တင့်
တယ်တယ် လက်ထပ်ပြီးမှ နဒီလေးနဲ့
အတူနေနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်ဆို။ ခုလို
ကြားရက်ကြီးမှာ မင်္ဂလာဆောင်ရင်
လူတွေမလာနိုင်တဲ့အပြင် “အလျင်ဟေ့
လက်ထပ်လိုက်ကြတာလို့” ခေါ်ဝေါ်တာ

ခံနေရပါဦးမယ်။ တစ်နှစ်တည်းပါ ကိုကိုရယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ကိုကိုဆေးဆိုင်လေးကို ပိုအောင်မြင်အောင်လုပ်ပြီး ငွေစုကြတာပေါ့။ ဒါမှ စပေါ်တင်ပြီး အိမ်ရှားစရာမလိုဘဲ အိမ်ဝယ်နိုင်သွားရင် နဒီလေးနဲ့ ကိုကို အိုးပိုင်၊ အိမ်ပိုင်နဲ့ အတူနေရမှာပေါ့နော်...ကိုကိုနော်လို့”

“ဟင်း...နဒီလေး ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်လေ။ တစ်သက်လုံး အတူတူနေကြရမယ် ကိစ္စပဲ။ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးရမှာပေါ့။ ဒီကြားထဲမှာ အခမ်းအနားအတွက်၊ အိမ်သစ်အတွက် စီစဉ်စရာတွေကို အများကြီးရှိနေတာပဲ။ ဒီတော့ နောက်နှစ်အတွက်ပဲ ကိုကိုတို့ ကြိုတင်စရံငွေပေးထားလိုက်တော့မယ်။ နဒီလေး စိတ်ချမ်းသာတော့နော်”

ကိုကိုရယ်...ခလုတ်ကလေးတိုက်မိရင်တောင် နဒီနာသွားမှာ စိုးရိမ်တတ်တဲ့ကိုကို။

နဒီနေမကောင်းလို့ ဆန်ပြုတ်လေးပဲ သောက်ခွင့်ရတုန်းက နဒီနဲ့အတူထမင်းမစားဘဲ ဆန်ပြုတ်လိုက်သောက်

တတ်တဲ့ ကိုကို။

နဒီ အံ့ဆံ့သွားကို နှုတ်တုန်းက အားပေးတဲ့အနေနဲ့ နဒီလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း “နဒီကိုယ်စား ကိုကိုသွားကို နှုတ်ပေးလို့ရရင် အနှုတ်ခံလိုက်ချင်တယ် နဒီလေးရယ်လို့ ဆိုနှစ်နေတဲ့ လေသံလေးနဲ့ ပြောတတ်ခဲ့တဲ့ကိုကို။

မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် အကြောင်းတစ်ခုခုရှာပြီး နဒီကျောရှင်းဆီ မရောက်ရောက်အောင် လာတတ်တဲ့ ကိုကို။

မင်္ဂလာရက်မြတ် အချိန်အခါတွေရွေး၊ စရံငွေတွေ ပေးချေပြီး စပေါ်တင် မင်္ဂလာအိမ်ခန်းလေးကို ငှားရမ်းပြီး ကာမှ ပေါ်တစ်ခါ ပျောက်တစ်လှည့်နဲ့ ခြေလှမ်းလေးတွေ ယိမ်းယိုင်လာတာ နဒီ

သတိထားမိတာပေါ့။

“ကိုကိုရယ် မင်္ဂလာမှ မဆောင်ရသေးဘူး ကိုကိုက နဒီလေးအပေါ်မှာ အချစ်တွေ လျော့လာပြီလားဟင်။ အစကတော့ မတွေ့ရ မနေနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး ဟင်...ဟင်...ဟင်”

“ဟား...နဒီလေးရယ် မငိုပါနဲ့ကွာ။ နဒီလေး ငိုတာကို မဆိုထားနဲ့ နဒီလေး မျက်နှာညှိုးတာကိုတောင် ကိုကိုက မခံစားနိုင်တဲ့သူပါကွာ။ နဒီလေးကို ကိုကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ နဒီလေး အသိဆုံးပါကွာ။ အခုလည်း ကိုကိုက နဒီလေးအပေါ်မှာ အချစ်တွေ တိုးလာလို့ နဒီလေးဆီကို လာချင်လွန်း အားကြီးပေမဲ့ မလာနိုင်ဖြစ်ရတာပါကွာ”

“ကိုကို စကားကြိုက အိမ်ဖွယ် မရှိလိုက်တာ။ အချစ်တွေတိုးလာတယ်ဆိုရင် ပိုလာရမယ့်အစား အချစ်တွေတိုးလာလို့ မလာနိုင်ဘူးဆိုတော့...”

“နဒီလေးရယ်... နဒီလေး စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးရိမ်လို့ ကိုကိုက စိတ်ညှပ်စရာတွေဆိုရင် နဒီလေးကို အချစ်နဲ့ နေခဲ့

တာပါ။ အခုဆိုရင် တံတားသစ်တွေ ပေါ်လာပြီး အရင်က ရေလမ်းနဲ့မှ လာနိုင် တဲ့နယ်က ဝယ်လက်တွေက အခုဆိုရင် ကုန်းလမ်းနဲ့ တိုက်ရိုက်ဈေးကြီးတွေမှာ သွားဝယ်နိုင်လာပြီလေ။ ဒီတော့ ကိုကိုရဲ့ နယ်ဝယ်လက် တော်တော်များများကို ကိုကိုဆုံးရှုံးရလို့ ကိုကို ဆေးဆိုင်က သိသိသာသာ ရောင်အားကျလာနေတယ်။

ကိုကိုလည်း ဝင်ငွေကောင်းနိုင်တဲ့ လုပ်ငန်း သစ်ကို လိုက်လေ့လာနေတာ။ အခုတော့ ဂျပန်ကိုသွားပြီး အလုပ်လုပ်ရင် တစ်လ ကို ကားတစ်စီးဝယ်နိုင်လောက်အောင် ဝင်ငွေကောင်းတယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိလာ ရပြီ။ ဒါကြောင့် ဂျပန်ကိုသွားနိုင်မယ်

နည်းလမ်းတွေ လိုက်စုံစမ်းနေရတာနဲ့ နဒီလေးဆီ မရောက်ဖြစ်တာ ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါ နဒီလေးရယ်”

“ဟင့်... ဟင့်... ကိုကိုက ဂျပန်ထိသွားပြီး နဒီကိုခွဲဖို့ လုပ်နေတဲ့ ကိစ္စကို အချစ်ပိုလာလို့ လို့ ကိုကိုမို့လို့ ပြောရက်တယ် ကိုကိုရယ်...ဟင့်... ဟင့်...”

“နဒီလေးရယ် မငိုပါနဲ့ကွယ်။ နဒီလေးရဲ့ ငိုသံက ကိုကိုရင်ကို တဆစ် ဆစ်နဲ့ နာကျင်စေလွန်းလို့ပါ။ ကိုကို တကယ့်ရင်ထဲက လာတဲ့စကားတွေကို ကိုကိုပြောနေတာပါ နဒီလေးရယ်။ နဒီ လေးကို လက်ရှိအခြေအနေထက် ပိုပို ပြီး တင့်တင့်တယ်တယ်ထားချင်တာ ကိုကို နဒီလေးကို ပိုပိုပြီး အချစ်တွေ တိုးလာလို့ပေါ့ နဒီလေးရဲ့ ကိုကိုကို ယုံပါ နဒီလေးရယ်”

ကိုကိုရယ်လေ...
ဆေးဆိုင်ကိုရောင်းပြီး ရတဲ့ငွေ တွေကို ဂျပန်သွားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးတဲ့ ပွဲစားလက်ထဲကိုထည့် ဂျပန်ဘာသာစကား

သင်တန်းတွေတက်၊ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ဆောင်ရွက်နဲ့ အချိန် တွေသာ တရွေ့ရွေ့နဲ့ကုန်သွားခဲ့တယ်။ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်နေရာကို ရှောင်ထွက် သွားမုန်းမသိရတဲ့ ပွဲစားကို ပတ်စ်ပို့လေး လက်မှာကိုင်ပြီး ရှာပုံတော်ဖွင့်ရင်းနဲ့ပဲ ကိုကိုခမျာ “တောက်” တစ်ခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေခဲ့ရတာတယ်။ နဒီလည်း ကိုကိုအဖြစ် ကို မကြည့်ရက်နိုင်တာနဲ့ တခြားပွဲစား တစ်ယောက်နဲ့ ဂျပန်သွားဖို့ စီစဉ်ကြည့် လိုက်တယ်လေ ဂျပန်က နတ်ကြီးတယ် ဆိုတဲ့ စကားကပဲ မှန်နေတာလား။ နဒီ ကျော့ရှင်းကပဲ ဂျပန်သွားဖို့ ကံပါလာတာ လား မပြောတတ်ပါဘူး။

နဒီ ဘာမှမယ်မယ်ရရ မလုပ်နဲ့ လိုက်ရတဲ့နဲ့ ဂျပန်သံရုံးမှာ Visa ဝင်လျှောက် ဖို့လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ နဒီ ကျော့ရှင်းရဲ့ ရှေ့ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါရောလား။

ရေလဆက်ရန်...
နင်းမေ့ရီမို

၁၇၇၈:လည်းဖူး ကုသိုလ်လည်းယူ

ဗုဒ္ဓဂယာမြေမြတ်မဟာသို့ ရွှေတော်ဝင်နှင့် ပေါ်ရွှင်ချင်းမြေခြင်း

ကြည်ကြည်ကျော် (ရင်တွင်းပုံရိပ်) ဖျဉ်းမနား

ယခင်လမှအဆက်

(၂၆·၁၁·၁၂) ယနေ့သွားရ

မည့် ခရီးစဉ် “သင်္ကဿနဂိုဏ်းပြည်” ခရီး
ဝေး ကားမှူးပျောက်ဆေးသောက်ထား
လည်း တွစ်နေကုန်စီးရ ခရီးအချိန်ကြာခဲ့
မှူး။ ဆေးထပ်သောက်ရ၊ ခရီးစဉ်တိုင်း
ရွှေတော်ဝင်မှ ပန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး။
လိမ္မော်သီး အလှည့်ကျကျွေး။ စာရေးသူ
တို့လို အသက်အရွယ်ကြီးသူတွေကို
ရှေ့မှာနေရာပေး။ ခရီးစတွက်သည်နှင့်
ပါလာသောလူဦးရေ အမြဲစစ်၊ ပြည်မှသာ
စိတ်ချလက်ချ ခရီးထွက်။ ခရီးစဉ်တိုင်း
မြတ်ဘုရားကို နမောတဿ (၃) ကြိမ်
ရွတ်။ ပဋ္ဌာန်းနှင့်ပူဇော် အရပ် (၁၀)
မျက်နှာ မေတ္တာပို့မို့ ဘေးကင်းရန်ကင်း။
ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရ။ ဂရုတစိုက်ရှိ ရွှေတော်
ဝင်ကို ကျေးဇူးတင်။ ယနေ့ခရီးရှည်လှ၊
ဒေသစံတော်ချိန် ည (၈:၀၀) နာရီခန့်မှ
“သင်္ကဿနဂိုဏ်းပြည်” မြန်မာဘုန်းကြီး
ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိ၊ အခန်းရသည်နှင့်
ပစ္စည်းတွေချ၊ ရေချိုး၊ ဒီလောက်အေးတဲ့

အရပ် အခုလို ညကြီး ရေပူရေအေးစပ်
ချိုးရ၍ ကျေးဇူးတင်။ ခရီးပန်းလာပြီမို့
ရေချိုးပြီးမှ လန်းသွား နံနက်စော့ အိပ်ရာ
ထ။ သန့်စင်၊ အစောစောကျွေး “ဂယာ”
“ဗာရာဏသီ” တို့ထက်၍ “သင်္ကဿန
ဂိုဏ်းပြည်” ပိုလို့အေး။ ဒေသစံတော်ချိန်
(၉:၀၀)။ အလင်းရောင်မမြင်ရသေး (နှင်း
တွေမြူတွေ ဆိုင်းနေ၍) (၁၁:၀၀)
ရှိလည်း တဘက်၊ ဦးထုပ်၊ လက်အိတ်၊
ခြေအိတ် မချွတ်နိုင်။ တာဝတိံသာ နတ်
ပြည်မှာ မယ်တော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ “သန္တသီ
နတ်သား” အမူးပြုတဲ့ နတ်ဗြဟ္မာများကို
“မြတ်ဗုဒ္ဓ” မှ ဝါတွင်းသုံးလတိုင်တိုင်
အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို ဟောကြားတော်
မူသည်။ အလွန်နက်နဲလှတဲ့ အဘိဓမ္မာ
တရားတော်များကို မယ်တော်နတ်သား
အား ကျေးဇူးဆပ်သောအားဖြင့် ဟော
တော်မူခဲ့တာပါ။

လူနတ်ဗြဟ္မာ အားလုံးတို့က
နံ့သာဆီမီးအစရှိသော ပူဇော်ဖွယ်အမျိုးမျိုး
ဖြင့် ပူဇော်ကြသည့် သီတင်းကျွတ်
လပြည့်နေ့မှာ မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ နတ်ပြည်မှ

လူပြည်သို့ ရွှေ ငွေ ပတ္တမြား စောင်းတန်း
သံသွယ်ဖြင့် သက်ဆင်းရာ မြတ်ဘုရားက
ပတ္တမြားစောင်းတန်းမှ သက်ဆင်း၍ အဘိ
ဓမ္မာတရားဟောသည်ကို အမှတ်ရဦးခိုက်
ပူဇော်သောအားဖြင့် သီတင်းကျွတ်လပြည့်
နေ့ရောက်တိုင်း ဆီမီးပူဇော်ကြခြင်း။
သီတင်းကျွတ်မီးထွန်းပွဲ၊ အဘိဓမ္မာအခါ
တော်နေ့ကျင်းပခြင်း စတဲ့ဘာသာရေး
အခမ်းအနားများကို ကျင်းပခဲ့ကြတာ
ယနေ့တိုင်ပါ။ ၎င်းစောင်းတန်းသံသွယ်
သက်ဆင်းနေရာ၌ နမောတဿ (၃)
ကြိမ်ရွတ် ပဋ္ဌာန်းနှင့် ပူဇော်။ ၎င်းအနီး
လယ်ကွက်ထဲရှိ “ရှင်သာရိပုတ္တရာ” မှ
လင်းနီသား (၅၀၀) တို့အား အဘိဓမ္မာ
တရားဟောနေရာသို့ရောက်ရှိ၊ အစအန
မကျန်အောင် ဖျက်ဆီးသော်လည်း ဗုဒ္ဓ
မြတ်ဘုရား၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် ယိုင်နဲ့နဲ့
ကျောက်တိုင်လေးကျန်ရှိ၊ ရွှေတော်ဝင်မှ
ပင့်လာ ဆရာတော်မှ ရှင်းပြ ကျေးဇူးတင်
ရှိပါသည်။ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတင်၊
တည်းခိုရာ မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ
အခန်းတိုင်း ခုတင်၊ မွေယာ၊ ဗောင်

ခြင်ထောင် အားလုံးပြည့်စုံ။ ရေချိုးခန်း
ဘေစင်၊ ရေအိမ်တွဲလျက် အဆင်ပြေ။
ယခုလို နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
ဘုန်းတော်ကြီးတွေ စွန့်စွန့်စားစားသာသနာ
ပြု ပညာတွေသင်၊ ကျောင်းတွေဆောက်
နိုင်အောင် ကြိုးစားလို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့တွေ
အေးအေးချမ်းချမ်း လုံခြုံမှုရှိ တည်းခိုရမို့
ကျေးဇူးတွေအထူးတင် ရပါတယ်။ ဘုရား
ဖူးများတည်းခိုရန် အဆောက်အဦး ခုတင်၊
မွေ့ယာ၊ အသုံးအဆောင်အများအပြား
လှူဒါန်းသည့် အလှူရှင်များ ဘုရားဖူး

ပို့ဆောင်ရေးကုမ္ပဏီအလှူရှင်တွေကို
ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ ညနေ
ဆရာတော်ကို ဖူးကန်တော့လှူ။

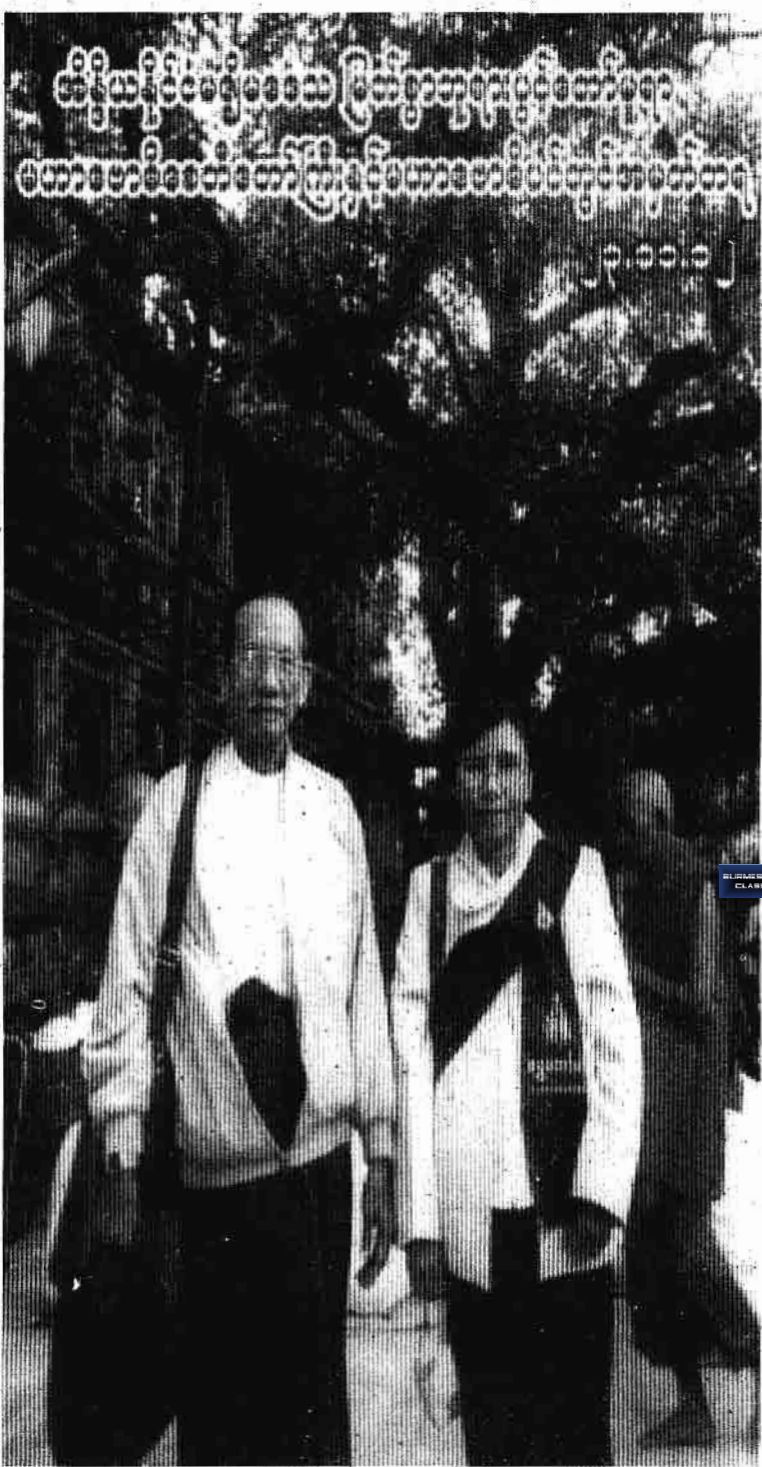
(၂၀၁၁.၁၁.၁၂) ခရီးသွားဆဲ

ကာလ လူအများနဲ့ ဟောက်တတ်သူပါမို့
အိမ်မပေါ်ပါ။ နံနက်စောအိပ်ရာထသန့်စင်
ဒေသစံတော်ချိန် နံနက် (၉:၀၀) သက်
သနဂိုဏ်းပြည်မှ “အာဂရာ” သို့ခရီးဆက်။
အာဂရာဖို့ဒ် ခံတပ်မဖွင့်သေး။ မဝင်ခဲ့ရ။
ဒေသစံတော်ချိန် နေ့လယ် (၁၂:၀၀) ခန့်
“တက်ဂျီမဟာလ်” (Taj Mahal) (ဆရာ

တော် ဒေါက်တာအရှင်သောပါက၏
သံတော်နဲ့အရအောင် စာအုပ်ပါ အသံထွက်
အတိုင်း) သို့ ဝင်ရောက်လေ့လာ။ ကမ္ဘာ့
အံ့ဖွယ်တစ်ခုအပါအဝင် ကမ္ဘာ့နာမည်ကြီး
တက်ဂျီမဟာလ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ရ
ပါပြီ။ ညွှန်းလောက်ပါပေ တက်ဂျီမဟာလ်။
ရှားဂျဟန် (Shahjahan) ဘုရင်ကြီး၏
ချစ်ရလွန်းသော မိဖုရား “မုမတာဂျီ
မဟာလ်” (Mumtaz Mahal) အတွက်
ချစ်သက်သေတည်ထား။ စကျင်ကျောက်
သားလှပသော ပန်းခက်ပန်းနွယ်တို့နှင့်

အင်ကြင်းရက် ကုသိနာရုံရှိ မဟာပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူဟန် ရုပ်ပွားတော်အမှတ်တရ

လှပသားနားခန့်ထည်သော တာဂျီမဟာ
 နှင့် လွင်မော့ဖွယ် “ယမုနာမြစ်” (Yamuna)
 ၏ အလှစာတ်ပုံမှတ်တမ်းတင်။ ချစ်ခြင်း
 မေတ္တာကြီးမားသော ရှားဂျဟန် ဘုရင်ကြီး
 တို့မောင်နံ့ လဲလျောင်းရာ ဂူဗိမ္ဗာန်အတွင်း
 သို့ ကင်မရာယူခွင့်မရှိ၍ မှတ်တမ်းမတင်
 ခဲ့ရ။ တာဂျီမဟာမှ ဒေသစံတော်ချိန်ညနေ
 (၅:၀၀) ခန့်ပြန်ထွက်။ ဒေသစံတော်ချိန်
 ည (၇:၁၅) ခန့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏မြို့တော်
 နယူးဒေလီ (New Delhi)သို့ ရောက်ရှိ။
 ဒေသစံတော်ချိန် ည (၉:၀၀) ခန့် တည်းခို
 မည့်အနန်းဟိုတယ် (An and Hotel)
 သို့ရောက်။ ဒု-အထပ် အခန်းနံပါတ်
 (၃၀၇)မှာ နေရာချပေး ခရီးပန်း၊ အိပ်ပျက်
 နံပြီးပို့ အေးလှသည့်နိုင်ငံ ညကြီးလည်း
 ရေခဲခဲလိုက်။ လန်းသွား။ အိန္ဒိယဒေသ
 အစားအစာ၊ ဘူဖေးကျွေး၊ စားချင့်စဖွယ်
 ပြင်ဆင်ထား။ ဆာဆာနဲ့ ခံတွင်းတွေ၊
 စားလို့ကောင်း An And Hotel ပြည့်စုံ။
 တည်းခိုရတာ စိတ်ချမ်းသာ မြတ်ဘုရားကို
 ကျေးဇူးတော်ပါ။ ရွှေတော်ဝင်နှင့် ကျေးဇူး
 တင်ထိုက်သူအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရပါ။

(၂၉.၁၁.၁၂) နံနက်ဒေသ
 စံတော်ချိန် (၉:၃၀) ခန့် အစောထ
 (Break Fast) ကျွေး။ ပလာတာအပျော့
 အကျွတ်၊ ဒေါ်ဆယ်ကြက်ဥနှင့် ဆင်း
 ဒပ်ချ် အာလူးပူရီ ပါမုန့်ခရမ်းချဉ်ပိတ်တံ၊
 ကော်ဖီ၊ စားစရာတွေစုံလင်လှ။ အကုန်
 ကောင်းသော်လည်း ခရီးပန်းမှီ နည်းနည်း
 ပဲ စားနိုင်။ ရောက်ခဲ၊ ဖူးခဲ မြတ်ဘုရား၏
 ဇွား၊ ပွင့်၊ ဟော၊ စံ၊ ဖူးရန် နိုင်ငံရပ်ခြား
 အိန္ဒိယနိုင်ငံ မဇ္ဈိမဒေသသို့ ရောက်ဖူးပြီး
 မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ ကောင်း
 ကောင်းမွန်မွန် လုံခြုံအေးချမ်းစွာတည်းခို
 ချ။ ယခုလိုဟိုတယ်မှတည်းရ မြန်မာ
 ဆမင်းဟင်း အိန္ဒိယဒေသအစားအစာတွေ
 လိုလေသေးမရှိ သုံးဆောင်ရ။ ဒေသန္တရ
 အတွေ့အကြုံတွေရရှိ ကျေးဇူးရှင်သားကြီး
 ကို မျက်စိထဲအမြဲမြင်၊ သားကြီး၊ သမီး
 ချွေးမ၊ မြေးလေးတွေ တစ်တပ်တစ်အား
 ကုသိုလ်ပါဝင်၊ သားလတ်နှင့် သားသမီး
 အားလုံးကို မေတ္တာတွေပို့ ကျေးဇူးတွေ
 တင်ရပါတယ်။ (An And Hotel) မှ
 “အင်ဒီယာဂန္ဓီ” ပြတိုက်၊ “မဟတ္တမဂန္ဓီ”

ပြတိုက်များသို့ ဝင်ရောက်လေ့လာ
 မှတ်တမ်းတင်။ ၎င်းမှ ရိုတက်နံ (Lotus
 Temple) ကြာပန်းဖြူပွင့်နေပုံ၊ တရားရှု
 မှတ်တံတံဆိတ်သည့် အဆောက်အဦး
 ကျောင်းတော်ကြီးသို့ရောက်ရှိ။ ဘာသာ
 ပေါင်းစုံတို့က ၎င်းကျောင်းကြီးထဲဝင်ပြီးရင်
 စကားမပြောရဘူး။ တိတ်ဆိတ်စွာ ကိုယ်
 ဘာသာတို့ရဲ့ အလိုအတိုင်း ငြိမ်သက်စွာ
 (၅) မိနစ်ခန့် ရှုမှတ်ရတယ်။ အလွန်
 ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ။ ထိုမှ မြတ်စွာ
 ဘုရား “မဟာသတိပဋ္ဌာန်သုတ်” တရား
 ဟောကြားနေရာသို့ ရောက်ရှိ။ ကျောက်
 တောင်ကုန်းပေါ် နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ
 သံတိုင်တွေကာထားသည့်အတိုင်း ဗုဒ္ဓ
 ရုပ်ပွားတော်ရှိ နေရာကျဉ်း မညီမညာမို
 မနည်းဂရုစိုက်ပြီး ထိုင်ရ။ မြတ်ဘုရားရှိခိုး
 ပူဇော်မှု၊ ဤဘုရားအနီးအရိပ်ရ အပင်တွေ
 အောက်မှာ အခင်းခင်း၍ ရွှေတော်ဝင်မှ
 အော်ဒါမှာ ဆိတ်သားအာလူးဟင်း၊
 ချဉ်ရည်ဟင်း၊ သီးနှံကြော်၊ ငပိထောင်းတို့
 နှင့် နေ့လယ်စာကျွေး၊ စားကောင်း အိန္ဒိယ
 ရောက်ကတည်းက မမြင်ရ။ မြန်မာတို့

အကြိုက် ငပိထောင်းစားရ၍ ကျေးဇူးတင်။
 နယူးဒေလီမြို့ (Shopping
 Mall) သို့ ဒေသစံတော်ချိန်နေ့ (၃:၀၀)
 ခန့်ရောက်။ စာရေးသူတို့ ရောက်ချိန်
 အအေးလျော့။ ရှောတဘက် (Shaw)
 ချယ်ရီရောင်လှ၍ဝယ်။ ရှုပီး (၃၉၉)
 ချောကလက်ရေခဲနှင့် ရှုပီး (၃၀) ကောင်းမှ
 ကောင်း။ ၎င်း (Shopping Mall) ရှေ့
 ရေပန်းနှင့် ရေကန်လှလှလေးရှိ ညနေ
 ခရီးဆက် “အာဂရာ” (AGRA) သို့
 ဒေသစံတော်ချိန် ည (၁၁:၀၀) ခန့်ရောက်။
 လဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ခဏနား။
 ပလာတာ၊ ပဲသီးစုံကြော်၊ အချဉ်သုတ်နှင့်
 ညစာကျွေး။ ရောက်သည်အချိန် ရှိသည်
 ဒေသအစားအစာမဆိုးပါ။ ယနေ့ခရီးစဉ်
 လိမ္မော်ခေါ်၊ သီးမွှေးငှက်ပျော၊ အိန္ဒိယ
 ပဲကြော်ထုတ် (ဆီမဲ့၊ စားလို့ကောင်း) တို့
 ကျွေး။ ရွှေတော်ဝင်နေ့စဉ် ခရီးစဉ်တိုင်း
 ယခုလိုအဆာပြေ အပန်းပြေ အစားအစာ
 တွေကျွေး။ ကျေးဇူးတင်ရပါ ရွှေတော်ဝင်၊
 အာဂရာ (AGRA) မှ ဒေသစံတော်ချိန်
 ည (၁၂:၀၀) နာရီဆက်၊ တစ်ညလုံးစီရ

မည် ခရီးမို့ ဒူးနာသူ စာရေးသူမှာ ဒူးကို အပေါ်တင်လိုက် နာလာလျှင် အောက် ပြန်ချနဲ့ တစ်ညလုံးခက်ခဲ့။ ဘုရားဦးခရီးစဉ် မှာ ဤကဲ့သို့ တစ်ညလုံး ခရီးစဉ်ပါ။ တယ်။ ယခုလို သွားမှသာ သတ်မှတ် ခရီးစဉ် အဆင်ပြေတာမို့ သည်းခံရပါတယ်။

(၃၀.၁၁.၁၂) ဒေသစံတော် ချိန် နံနက် (၈:၀၀) ခန့် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဆော့နား သန့်စင် ဒေသ အစားအစာမှာကျွေး။ ကာလံဒေသမို့ အကြိုက်မတွေ့လည်း အာဟာရအတွက် သုံးဆောင် နံနက် (၉:၃၃) ခရီးဆက်။

နံနက် (၁၁:၀၀) ခန့်မြတ်စွာဘုရား (၂၅) ဝါ သီတင်သုံးတော်မူခဲ့တဲ့ “သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း” တော်ရာသို့ ရောက်ရှိ။ သာဝတ္ထိပြည် မြန်မာကျောင်းမှာတည်းရ။ ခရီးပန်းမို့ ရေအေးအေးကိုပဲ အမြန်ချိုး။ ဥတ္တရာပရာဒေသပြည်နယ် သာဝတ္ထိခရိုင် သာဝတီမြို့ဟောင်း (ရှေးယခင် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ရာအနီး) ယခု သာဝတ္ထိ ပြည် မြန်မာကျောင်းဝင်းအတွင်း ခေါင်း လောင်းကြိုးရှိ။ မဇ္ဈိမဒေသထွက် ပစ္စည်း လေးတွေ အမှတ်တရဝယ်။ ညနေဒေသ စံတော်ချိန် (၅:၀၀) ထိုင်းရွှေဘုရားကြီး

သို့ သွားရောက်ဖူး။ ဤထိုင်းဘုရားကြီးကို ထိုင်းသီသာခါအမည်ရ ထိုင်းအမျိုးသမီးကြီး က ဘုရားကြီးတည်ရန် မြေကို အဆ မတန်ဈေးပိုပေးဝယ်ပြီး တည်ခဲ့။ ဘုရား ကြီးဝင်းအတွင်း ကင်မရာမယူရ။ ဂန္ဓကုဋ် တိုက်အတွင်းမှ ထိုင်းဘုရားကြီးကို စကျင် ကျောက်တွေနှင့်တည်ထား ကျောက်စီ စလွယ်နှင့် လင်းလက် သမ္ဗာယ်လှ။

စာရေးသူတို့ ရွှေတော်ဝင် အဖွဲ့ကို ထိုင်းဘုရားဝေယျာဝစ္စထိုင် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတွေ ဝတ်ဖြူဝင် ကြယ်နှင့် လက်အုပ်လေးချီပြီး မြန်မာ

မြတ်စွာဘုရားခြေဆေးတော်နေရာ ၁၁.၁၂.၁၂

စကားမပီသော်လည်း မင်္ဂလာပါဟု ပြောချီး
 စွာ ဂါရဝပြု ယဉ်ကျေးမှုရှိ။ ဘုရားဝင်း
 အတွင်းတည်ထား ထိုင်းရွှေဘုရားကြီးရှေ့
 ရွှေတော်ဝင်အဖွဲ့မှ ဘုရားကြီးအား ပူဇော်
 ခိုနံ့ လေအေးလေးက တဖြုတ်ဖြုတ် အုပ်အုပ်
 ဆိုင်းဆိုင်း ညောင်ပင်ကြီးက စိမ်းစိမ်းစိုစို
 လေတိုက်တိုင်းတရဲရဲ အေးချမ်းတိတ်
 ဆိတ်မို့ ကြည်နူး။ ဤဗုဒ္ဓကယာမြေမြတ်
 မဟာသို့ ကုသိုလ်ထူးဆိုသာ ရောက်ရဖူးရ
 တဲ့ မြတ်ဘုရားအား ကျေးဇူးတော် အနန္တ
 ပါ။ သားကြီးကို ကျေးဇူးတင်။ ကျေးဇူး
 တင်ထိုက်သူအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရပါ။
 ထိုင်းရွှေဘုရားကြီးမှ ဒေဝဒတ်၊ စိဉ္စမနာန
 မြေမျိုသည့်နေရာတွေကို (Guide) က
 ကားပေါ်မှပြ။ ထိုမှ သရက်ဖြူကုန်းသို့
 ရောက်ရှိ။

မြတ်စွာဘုရား (၆) ဝါမြောက်
 တွင် တန်ခိုးဟူသည် အံ့ဩစရာကောင်း
 သော်လည်း လူတို့အတွက် အကျိုးမရှိ
 ရဟန်းများ တန်ခိုးမပြုရဟု ပညတ်ခဲ့
 သည်။ ဤသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍
 ရဟန်းများကို တတ္ထိတို့က တန်ခိုးပြိုင်ရန်

စိန်ခေါ်ခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်၏ အစိန်တော်ကို
 ရိုသေသဖြင့် တန်ခိုးမပြုကြချေ။ တဖြည်း
 ဖြည်းနှင့် တတ္ထိတို့သည် ဘုရားရှင်ကိုပင်
 စိန်ခေါ်လာလေရာ ပြဿနာငြိမ်းစေရန်
 အတွက် ဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိတွင်
 သရက်ပင်ခြေရင်း၌ တန်ခိုးပြမည်ဟု မိန့်
 တော်မူသည်။ တိတ္ထိတို့သည် သာဝတ္ထိ
 တွင်ရှိသမျှ သရက်ပင်တို့ကို ခုတ်လှဲစေ
 သည်။ ဘုရင်၏ ဥယျာဉ်တော်၌ အချိန်
 အခါမဟုတ်ဘဲ သရက်သီးတစ်လုံးဝင်း
 မှည့်နေသည်ကို တွေ့၍ ဥယျာဉ်စောင့်
 “ကဏ္ဍ” က ဆွတ်ခူးပြီး ဘုရင်ထံပို့ရန်
 သွားလေသည်။ လမ်းခရီး၌ ဘုရားရှင်အား
 ဖူးတွေ့ရ၍ သံသရာအကျိုးမောင်မှန်းကာ
 သရက်သီးကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်း
 လေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် သရက်သီး
 ကို ဘုန်းပေးတော်မူပြီး အစေ့ကို ကဏ္ဍ
 အား စိုက်ပျိုးစေ၏။ မြတ်စွာဘုရား လက်
 ဆေးချတော်မူရာ ချက်ချင်းပင် အစေ့မှ
 အပင်ကြီးပေါက်လာ၍ ၎င်းသရက်ပင်မှ
 ချက်ချင်းပင် ဝင်းမှည့်နေသော အသီးများ
 ကြွေကျလေသည်။ မြို့သူမြို့သားကလေး

များက ကောက်ယူစားသုံးစဉ် တိတ္ထိတို့က
 သရက်ပင်အား ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ရောက်
 လာကြသည်။ ကလေးများက သရက်စေ့
 များဖြင့် ဝိုင်းပေါက်ကြသဖြင့် ခပ်ဝေးဝေး
 မှ ကြည့်နေကြလေသည်။ ဘုရားရှင်သည်
 ထိုသရက်ပင်အောက်၌ ကြာပွင့်ကြီး
 တစ်ပွင့် ဖန်ဆင်းပြီး ထိုကြာပွင့်ပေါ်မှ
 မတ်တတ်ရပ်ပြု၍ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ရေခဲ
 အစုံစုံသော တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူ
 ပြီးနောက် ထိုသရက်ဖြူကုန်းမှ တာဝတိ
 သာနတ်ပြည်သို့ (၂ လမ်း ၃ ဖဝါးဖြင့်)
 ကြွတော်မူပါသည်။

နတ်ပြည်ရှိ ပင်လယ်က
 သစ်ပင်ရင်းတွင် ပဏ္ဍကကမ္မလာ မြ
 ကျောက်ဖြာထက်၌ ထိုင်တော်မူ၍ မယ်
 တော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော “သန္တသမိတ” နတ်
 သားနတ်ကွ နတ်ဗြဟ္မာတို့အား အဘိဓမ္မာ
 တရားတော်တို့ကို ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး
 ဟောကြားတော်မူလေသည်။ ဘီစီ (၃)
 ရာစုတွင် အသောကမင်းက အထိမ်း
 အမှတ်အဖြစ် စေတီတည်ထားခဲ့သည့်
 စေတီမှ ပြုပျက်နေပြီဖြစ်၍ အိန္ဒိယနိုင်ငံ

ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာနမှ တူးဖော်
သဖြင့် အုတ်ကျီးအုတ်ပုံများကိုသာ တွေ့ရ
ပါသည်။ ယခုအခါ ဘုရားဖူးများ တောင်ပေါ်
သို့ တက်ရောက်လေ့လာနိုင်ပြီဖြစ်ပါသည်။
ပျက်စီးခဲ့သည်မှာ နှစ်ရှည်ခဲ့ပြီမို့ အုတ်ခုံ
နေရာပဲရှိ။ နမောတဿ (၃) ကြိမ်
ရွတ်ဆိုခွာန်းဖြင့် ပူဇော်လှ။

သာဝတ္ထိပြည်မြန်မာကျောင်းမှာ

(၃) ယောက်ခန်းရ၍ စာရေးသူ၊
ယောက်မ၊ တူမ ဆွေမျိုး (၃) ယောက်
အတူနေရ။ သာဝတ္ထိပြည် ပိုလို့အေး အခန်း
လုံပါလျက် အေးလွန်း၍ လက်အိတ်၊ ခြေ
အိတ်ပါ စွပ်အိပ်ရ။ သာဝတ္ထိခြင်အကြီးကြီး
တွေ တစ်ဝိုင်း ဗာရာဏသီ သက်သေခံရိုက်
မှာ ခြင်မရှိ။

(၁၁၂၁၂) ဒေသစံတော်ချိန်
နံနက် (၈:၀၀) ဆရာတော်ကို ကန်တော့
လှ။ ဆရာတော်မှ ဆုတွေပေး နံနက်
(၉:၀၀) ခန့် မြတ်စွာဘုရား၏ လေတဝန်
ကျောင်းတော်သို့ ရောက်ရှိ။ ဂန္ဓကုဋီ
ကျောင်းဆောင်ရှေ့ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံ
မုန့်ရောက်လျှင် အမြဲတမ်းခြေဆေးသော

ရေတွင်း (ယခုအခါ ၎င်းရေတွင်းကြီးအား
အနုပိတ်ထားပြီး အထိမ်းအမှတ် ရေရတ်
ရှိ) ၎င်းလက်နှိပ် ဘုံဘိုင်မှ ရေများကို
လက်ဖြင့်ခံယူ ဦးခေါင်းဆံပတ်တို့အား သပ်
ယူဆုတောင်းကြ။ ဂန္ဓကုဋီ (ပန်းရနံ့မွှေး
ကျောင်း) အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး
ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း၍ ဘုရားရှင် (၁၉)
ဝါတိုင် အမြဲသီတင်းသုံးသော ကျောင်း
ဆောင်ဖြစ်သည့် တစ်နည်းအားဖြင့် ဘုရား
ရှင်တိုင်း မစွန့်ပယ်သောနေရာဖြစ်၍
(အဝီဇဟိတဌာန) ဟုခေါ်သည်။ မူလက
ဘုံရနံ့ဆိုင် သစ်သားကျောင်းတော်ဖြစ်၏။
ဗြဟ္မာသူခေတ် (AD-1963) တူးဖော်သော
အခါ သစ်သားဖြင့် နှစ်ကြိမ်၊ အုတ်ဖြင့်
ငါးကြိမ် ပြန်ဆောက်သော အုတ်ပန္နက်
များ တွေ့ရသည်ဆို၏။ ယခုတွေ့ရသော
ကျောင်းပုံစံမှာ နောက်ဆုံးထပ်ဆောက်ခဲ့
သော ပုံစံဖြစ်၍ ဘုရားခန်း၊ အလျားအနံ
(၉) ပေ (၆) လက်မ ပတ်လည်စတုရန်း
ပုံစံနှင့် ညောင်ခန်းအဆောင်ပါရှိ၍ အရှေ့က
ဝင်ပေါက် နေရာ၌ ဘုရားရှင်လက်ထက်
ကကဲ့သို့ ပန်းဆီမီးပူဇော်နိုင်ရန် အုတ်ခုံ

စေတီပြုလုပ်ထားသည်။ ဘုရားဖူးများ
ပန်းဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်နှင့် ရွှေချ၍ ဘုရား
ရှိခိုးသောနေရာဖြစ်သည်။ ဤနေရာ
တွင် ထိုင်ဘုရားဖူးအဖွဲ့မှ နန်းဆီပန်းအ
ပွင့်များကို ခြွေယူကြဖြန့်ခင်းထားသည်။
မွှေးပျံသော ပန်းမွှေယာအလား ထ
ကြည့်နှုန်းရပါတယ်။

“အာနန္ဒာဗောဓိ” ပင်ကြီး

နမောတဿ ပဉ္စာန်းတို့ဖြင့် ရန်ပတ်ပူဇော်
၍အာနန္ဒာဗောဓိကို ဖိုက်သူက “အာနန္ဒာ
ပိဏ်သူဌေးကြီး” စတင်အားထုတ်သူ
“ရှင်အာနန္ဒာ” မို့ “အာနန္ဒာဗောဓိ” ပင်
ခေါ်၏။ ထိုအခါမှစ၍ မြတ်စွာဘုရား
ကိုယ်စား (ပရိဘောဂဇေတီ) အဖြစ် ပူဇော်
ခြင်းအမှုပြုကြလေသည်။ ညနေအေး
စံတော်ချိန် (၅:၃၀) ဆရာတော်အ
ကန်တော့လှ။ နမောတဿနှင့်ဖွင့်၊
သာသနံစိရတိဌတုနှင့်သိမ်း။

ရေလဆက်မ

ကြည်ကြည်ကျော် (ရှင်တူးပုံစံ)

ပျဉ်းပေး